

ครูแท้แพ้ไม่แพ้

เทคนิคและกำลังใจเพื่อครูมือใหม่และครูวัยเก่า

เรฟ เอสคิวท

พศ.อุบลรัตน์ เด็งไทรรัตน์ แปล
รศ. ดร.สรณัฐ ไตรวิริยะ บรรณาธิการ

ครูแท้แพ้ไม่เป็น: เทคนิคและกำลังใจเพื่อครูมือใหม่ถึงครูวัยเก่า

เขียนโดย

เรฟ เอสควิท

พิมพ์ครั้งที่ 1

2559

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทย ©2559 สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (สสค.)

แปลจาก

Real Talk for Real Teachers: Advice for Rookies to Veterans: "No Retreat, No Surrender!"

Copyright © 2013 Rafe Esquith and Barbara Tong

All rights reserved.

This Thai edition published by arrangement with Viking, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC at 375 Hudson Street, New York, NY10014-3658, USA, through Tuttle-Mori Agency (Thailand) Co.,Ltd.

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

เอสควิท, เรฟ.

ครูแท้แพ้ไม่เป็น: เทคนิคและกำลังใจเพื่อครูมือใหม่ถึงครูวัยเก่า.-- กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี, 2559.

395 หน้า.

1. ครู--ชีวประวัติ. I. อุบลรัตน์ เต็งไทรรัตน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

923.773

ISBN 978-616-235-260-7

ที่ปรึกษาโครงการ

ศ. นพ.วิจารณ์ พานิช

ผู้แปล

ผศ.อุบลรัตน์ เต็งไทรรัตน์

บรรณาธิการต้นฉบับ

รศ. ดร.สรณัฐ ไตลังคะ

บรรณาธิการเล่ม

ปรียารัตน์ โล่ห์วิสุทธิ์ มาอินทร์

พิสูจน์อักษร

วนัสนันท์ โลภวิทย์

ออกแบบปก

ชนาธิป นันทชัยบัญชา

รูปเล่ม

ศรินทร์ยา อุพนาศักดิ์

ภาพปก

©Jonathan Alcorn

ภาพประกอบ

©Rafe Esquith and The Hobart Shakespearians

จัดพิมพ์เผยแพร่

สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน
ชั้น 13 อาคารเอสพี เลขที่ 388 ถนนพหลโยธิน สามเสนใน พญาไท
กทม. 10400 โทรศัพท์ 02-619-1811 www.QLF.or.th

พิมพ์ที่

บริษัท สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด
59/4 หมู่ 10 ซอยวัดพระเงิน ถนนดลิ่งชัน-สุพรรณบุรี ตำบลบางม่วง
อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140 โทรศัพท์ 02-903-8259

แต่
ชาวคณะละครเสกสเปียร์
แห่งไอบาร์ต

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (สสค.) เห็นความสำคัญของการยกระดับคุณภาพการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยที่มีบทบาทสำคัญที่สุด จึงได้จัดแปลหนังสือเรื่อง *Real Talk for Real Teachers* โดยใช้ชื่อภาษาไทยว่า *ครูแท้แท้ไม่เป็น* หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นจากประสบการณ์การเป็นครูมานานกว่า 30 ปีของครูเรฟ เอสควิท โดยท่านเป็นครูที่ได้รับคามชื่นชมอย่างกว้างขวางว่าเป็นครูที่ทุ่มเทชีวิตเพื่อพัฒนาความรู้และสร้างลักษณะนิสัยที่ดีให้กับลูกศิษย์ สสค. ได้เคยแปลหนังสือของท่านที่ชื่อว่า *ครูนอกกรอบกับห้องเรียนนอกแบบ* เมื่อปี พ.ศ. 2554 ได้รับความนิยจากผู้อ่านเป็นอย่างมาก หลังจากนั้นสำนักพิมพ์ธุรกิจบัณฑิตยได้นำไปตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องจนถึงฉบับปัจจุบันซึ่งเป็นการพิมพ์ครั้งที่ 3

สสค. ขอขอบคุณครูวิจารณ์ พานิช ผู้แนะนำหนังสือเล่มนี้ โดยท่านได้ศึกษาและอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างดี ความครูวิจารณ์ยังเคยแนะนำหนังสือของครูเรฟให้ผู้อ่านในประเทศไทยได้รู้จัก รวมถึงได้เขียนตีความเรื่องราวของครูเรฟ โดยสสค. ได้ขอให้ท่านผู้ทรงคุณวุฒิอีกหลายท่านได้กรุณาร่วมตีความในโอกาสพิมพ์ครั้งแรกนี้ด้วย

ขอขอบคุณครูเรฟ เอสควิท และสำนักพิมพ์ Penguin ที่อนุญาตให้นำหนังสือเล่มนี้มาแปลเป็นภาษาไทยและเผยแพร่หนังสือสู่สังคมไทย รวมถึงขอบคุณ ผศ.อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์ ผู้แปล รศ. ดร.สรณัฐ ไตลังคะ และคุณปริยารัตน์ โล่ห์วิสุทธิ์ มาอินทร์ บรรณาธิการเล่ม

สสค. หวังเป็นอย่างยิ่งว่า *ครูแท้แท้ไม่เป็น* เล่มนี้จะมีส่วนในการจุดประกายแนวคิดและพัฒนาการเรียนการสอนของคุณครูและผู้สนใจได้ใช้ประโยชน์

นายสุภกร บัวสาย

ผู้จัดการ

สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (สสค.)

ครูผู้วางรากฐานชีวิต

ในหนังสือ *ครูแท้แหม่ไม่เป็น* นี้ ครูเรพบอกเราว่า ครูที่แท้จริงนั้น ชีวิตไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ ครูที่แท้จริงต้องพร้อมที่จะเผชิญอุปสรรคที่บั่นทอนกำลังใจที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ ทั้งจากศิษย์ในชั้นเรียน จากพ่อแม่ของเด็ก และจากหน่วยเหนือทางการศึกษา แต่จะต้องไม่ยอมแพ้ ต้องมีวิธีฟันฝ่า หนังสือเล่มนี้เล่าวิถีฟันฝ่าของครูเรพ

พลั้งของหนังสือเล่มนี้มาจากเรื่องเล่าที่เป็นประสบการณ์ตรงของครูเรพ เอสควิท ผู้เขียน ที่วงการศึกษไทยน่าจะรู้จักดี เพราะ สสค. เคยจัดแปลหนังสือ *ครูนอกกรอบกับห้องเรียนนอกแบบ: สรรพวิธีและสารพัดลูกบ้าในห้อง 56* มาก่อนเล่มหนึ่งแล้ว พร้อมทั้งได้เชิญท่านมาปรากฏตัวและเล่าประสบการณ์ของท่านในงานสัมมนา เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2554 ซึ่งชมวีดิทัศน์ ได้ที่ <http://www.qlf.or.th/Mobile/Details?contentId=315>

ครูเรพบอกว่า อุปสรรคใหญ่ของครูที่อุทิศตนคือ การเมืองในโรงเรียนอ่านแล้ว ผมตกใจกับการใช้ระบบควบคุมสั่งการ (command and control) ในระบบการศึกษาอเมริกัน เรื่องราวที่ครูตีๆ คนแล้วคนเล่าถูกขัดขวางจากหน่วยเหนือ ทำให้ผมตีความว่า หน่วยเหนือเขาก็จำเป็นต้องทำตามกฎระเบียบที่กำหนดไว้ เขาจำเป็นต้องทำเช่นนั้นเพื่อปกป้องตัวเองในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ไม่พึงปรารถนา เขาจะได้ไม่ถูกกล่าวหา ว่าทำผิด เขาไม่ต้องการเสี่ยงเอาตนเองไปยกเว้นกติกา เพื่อให้ครูที่มีไฟและต้องการสร้างเยาวชนให้เป็นคนที่ได้รับการพัฒนาครบทุกด้าน ได้ทำงานตามความใฝ่ฝันของครู

การพัฒนาเด็กกับการทำตามกฎระเบียบเพื่อความมั่นคงในหน้าที่ของฝ่ายบริหารเป็นคนละเรื่อง เป็นสภาพที่ “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ต้องเผชิญ และต้องอดทน

บทที่ 8 เป็นความเห็นเกี่ยวกับการประเมิน ที่ครูเรพเปรียบว่าเป็นซาตาน และผมตีความว่า ครูเรพกำลังบอกว่า ฝ่ายบริหารการศึกษาของสหรัฐอเมริกาตีความเป้าหมายของการศึกษาผิด หลงไปเน้นที่ **ผลการประเมิน** แต่ครูเรพเห็นว่า เป้าหมายที่แท้จริงอยู่ที่ **การเรียนรู้** ของศิษย์ และการประเมินตามรูปแบบที่ฝ่ายบริหารกำหนดไปไม่ถึง หรือประเมินได้ไม่ครบด้าน ผู้ที่จะประเมินผลการเรียนรู้ของเด็กได้ครบด้านคือ ตัวครูเอง

และจริงๆ แล้ว “ครูเพื่อศิษย์” ประเมินความก้าวหน้า (หรือไม่ก้าวหน้า) ของ การเรียนรู้ของศิษย์ บ่อยกว่าที่ฝ่ายบริหารกำหนดเสียอีก เรื่องการประเมินนี้ ผมขอแนะนำให้ครูและผู้สนใจการศึกษาอ่านหนังสือ ประเมินเพื่อมอบอำนาจ การเรียนรู้ ที่ผมตีความมาจากหนังสือ *Embedded Formative Assessment* เขียนโดย Dylan William ซึ่งอ่านได้ที่ <https://www.gotoknow.org/posts/tags/ประเมินเพื่อมอบอำนาจ>

การประเมินตามรูปแบบมาตรฐานการศึกษาคืออุปสรรคของ “ครูเพื่อ ศิษย์” ที่ต้องการทำหน้าที่ช่วยเหลือศิษย์ในการปูทาง หรือวางรากฐานชีวิต ที่ดีของศิษย์ ซึ่งมีมากกว่าการสอนวิชา และการทดสอบว่าศิษย์รู้วิชา

ตลอดทั้งเล่ม ในหนังสือ *ครูแท้แท้ไม่ใช่* ครูเรฟเขียนโดยมีสมมติฐาน หรือความเชื่อในใจว่า “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” คือครูที่มุ่งมั่น (และ เรียนรู้) ต่อการทำหน้าที่ช่วยเหลือศิษย์ในการเรียนรู้เพื่อปูทาง หรือวาง รากฐานชีวิตที่ดีของศิษย์ ซึ่งมีมากกว่าการสอนวิชา โปรดอ่านบรรทัดที่ 2 ของหน้า 155 ซึ่งหมายความว่า “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ทำหน้าที่ “ช่วยพวกเขาเชื่อมโยงช่องว่างระหว่างหน้าหนังสือกับชีวิตของพวกเขา” หน้า 156 บรรทัดที่ 13-14

“ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ไม่ใช่แค่สอนให้ศิษย์ “รู้วิชา” แต่ช่วยให้ ศิษย์ “เชื่อมโยงวิชากับชีวิตจริง” ได้ ช่วยให้การเรียนของศิษย์เป็นการเตรียม พื้นฐานเพื่อชีวิตที่ดีขึ้น

คุณลักษณะของศิษย์ ที่ครูเรฟเอาใจใส่หล่อหลอม อยู่ในบทที่ 2 หน้า 19 โดยมีรายละเอียดอยู่ที่หน้า 22

ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ต

1. พันธกิจของเรา: เป็นคนสุภาพน่ารัก ขยันทำงานหนัก
2. คำขวัญของเรา: ไม่มีทางลัด
3. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตชื่อสัตย์
4. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตแสดงความคิดริเริ่ม
5. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตรับผิดชอบการกระทำของตัวเอง
6. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตรู้จักกาลเทศะ
7. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตไม่กลัวที่จะถามคำถาม
8. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตเข้าใจความสำคัญของการนำเสนอ

9. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตมีความเป็นระเบียบ

10. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตอ่อนน้อมถ่อมตน

คำขวัญของชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ต คือ *ไม่มีทางลัด* ซึ่งหมายความว่า อายากมีความสามารถและมีชีวิตที่ดี ก็ต้องมานะอดทนขยันหมั่นเพียรฝึกฝนตนเอง

ตลอดทั้งเล่มอีกเช่นกัน ครูเรฟบอกเราว่า ความเชื่อดังกล่าว แตกต่างหรือบางครั้งตรงกันข้ามกับความเชื่อของวงการศึกษาของรัฐหรือของประเทศของผู้บริหารการศึกษาระดับต่างๆ ของสังคมโดยทั่วไป ของสื่อมวลชน และของพ่อแม่

ครูเรฟจึงเขียนเตือน “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ว่าจะต้องเตรียมตัวเตรียมใจ เตรียมยุทธศาสตร์ เพชฌัญญา, ประนีประนอม, หรืออยู่กับความแตกต่างดังกล่าว, ให้ได้ ให้การทำตนแตกต่างจากครูโดยทั่วไป ไม่ก่อความเครียดแก่ตนเองมากเกินไปนัก อย่าให้เป็นอย่างมิสซิสซี ในหน้า 102-103 ที่การทำหน้าที่ครูก่อความเครียดจนเส้นโลหิตในสมองแตก และถึงแก่ความตาย ผมตีความว่า “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ต้องเรียนรู้และพัฒนาทักษะด้าน **ความฉลาดทางอารมณ์ของตน** ผ่านการเผชิญความท้าทายทั้งปวง ที่เล่าในหนังสือเล่มนี้ เพื่อดำรงอุดมการณ์และเป้าหมายของการเป็น “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” และเพื่อหาวิธีฝึกทักษะดังกล่าวให้แก่ศิษย์

สาระในหลายๆ บทเป็นเรื่องโลกธรรม เช่น บทที่ 10 *เรื่องความอิจฉาริษยา* ที่ความอดทนและเรียนรู้ของครู จะช่วยให้ “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” หาทางพัฒนาคุณธรรมหมวด พรหมวิหาร 4 โดยเฉพาะข้อ *มุทิตา* ยินดีเมื่อผู้อื่นได้ดี ขึ้นในตน และในศิษย์ของตน

ที่จริง ไม่ว่าชีวิตของ “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” หรือของใครๆ ก็ตามย่อมมีอุปสรรคขวากหนามเสมอ หลายคนเมื่อต้องเผชิญความยากลำบากก็แก้ปัญหาโดยลดอุดมการณ์ลง เพื่อประนีประนอมกับระบบ ดังกรณีครูเดอนีส ในหน้า 156 ทำให้โลกขาด “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ไปคนหนึ่ง

แต่ครูเรฟเอง ก็ไม่เชื่อว่าจะประสบความสำเร็จในการปูพื้นฐานนิสัยที่ดีแก่ศิษย์ได้ทุกคน ดังตัวอย่างในหน้า 166 ครูเรฟถึงกับบอกว่า “ได้ผลสองในสามก็ไม่เลว” ผมตีความว่า ไม่ว่าจะทำกิจการงานใด ความมานะอดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เป็นธรรมะที่จำเป็น

บทที่ผมประทับใจที่สุดคือบทที่ 13 วิธีแบ่งเด็กออกเป็นสามกลุ่ม และเน้นยกระดับเด็กกลุ่มที่สอง ให้เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ก่อพลังเชิงบวก หรือการเสริมพลัง (synergy) ขึ้นในชั้นเรียน ช่วยแก้ปัญหาเด็กกลุ่มที่สาม และช่วยขับเคลื่อนเด็กกลุ่มที่หนึ่งขึ้นไปอีก เป็นยุทธศาสตร์การทำงานที่น่าชื่นชมมาก

ข้อบทที่ 14 ทั้งเด็กบางคนไว้ข้างหลัง เป็นข้อความบอกยุทธศาสตร์จัดการกับเด็กเหลือขอ ที่ก่อทวงสร้างความเป็นป่วนในชั้นเรียน ครูไทยโชคดีกว่าครูอเมริกันที่สอนในโรงเรียนกลางเมืองใหญ่ อย่างครูเรฟ อ่านเองนะครับ จะเห็นว่าเด็กนักเรียนเหลือขอของอเมริกามันร้ายแค้นแค่ไหน แต่ที่น่าสนใจกว่าคือยุทธศาสตร์ทั้งเด็กพวกนี้ไว้ข้างหลังจนกว่าจะกลับตัวเปลี่ยนความประพฤติ มีคุณต่อเด็กเพียงใด คือสุดท้ายแล้ว เด็กเหลือขอในชั้นได้เข้าร่วมการเรียน และจับขึ้นร่วมกับเพื่อนๆ

ทั้งเด็กบางคนไว้ข้างหลัง เป็นยุทธศาสตร์ ไม่ใช่เป้าหมาย

หัวใจของชั้นเรียนที่มีพลัง คือการที่นักเรียนมีแรงบันดาลใจ หรือแรงจูงใจต่อการเรียน ได้เข้าใจว่าการเรียนมีคุณค่าต่อชีวิตในอนาคตของตนเพียงใด และเคล็ดลับสำคัญในการสร้างแรงจูงใจต่อนักเรียนอายุ 8-10 ขวบ คือคำแนะนำจากรุ่นพี่ ซึ่งครูเรฟมีให้อย่างเหลือเฟือ เพราะสอนมานาน และประสบความสำเร็จมาก รายละเอียดอยู่ในบทที่ 17

เมื่อทำหน้าที่ “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” อย่างจริงจัง ก็จะมีคนเห็น และมีแนวร่วม ครูเรฟแนะนำว่า อย่ารีรอที่จะขอความช่วยเหลือ และความช่วยเหลือจากคนที่ทำเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างมืออาชีพ ให้มาฝึกเด็ก ให้สร้างผลงานอย่างมืออาชีพ เป็นความสนุกและความภาคภูมิใจร่วมกัน เรื่องราวในบทที่ 22 อ่านแล้วจะเห็นว่า เด็กอายุ 10 ขวบสามารถทำงานสร้างสรรค์ได้อย่างเหลือเชื่อ นี่คือนักเรียนที่จะติดตัวเด็กไปในชีวิตข้างหน้าให้กล้ามุ่งมั่น ทำสิ่งยาก

ในตอนที่ 3 ชั้นเรียนระดับมาสเตอร์ ซึ่งมี 3 บทนั้น บอกเราว่าเป็นชั้นเรียนที่ศิษย์ได้เรียนรู้หลากหลายทักษะและจริยะ ที่เป็นพื้นฐานสำหรับชีวิตที่ดี ที่ไม่มีอยู่ในระบบการประเมินตามมาตรฐานการศึกษา แต่มีความสำคัญต่อชีวิตในภายหน้าของเด็กๆ และผมตีความว่าสิ่งที่เด็กจะได้เรียนรู้ จากวิถีปฏิบัติของ “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” อย่างครูเรฟ ก็คือโอกาสดีๆ ไม่ใช่สิ่งที่จะได้มาฟรีๆ หรือไม่มีเงื่อนไข คนที่ไม่รับผิดชอบ หรือความประพฤติ

ไม่ตี ไม่ควรได้รับสิทธิบางอย่าง เช่นการไปทัศนศึกษา ตัวอย่างนี้ใช้ได้ไปอีกมากมายหลากหลายบริบทในชีวิตเมื่อเด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ความเข้าใจหรือโลกทัศน์นั้นจะเป็นพลังแฝงที่ส่งเสริมให้มีชีวิตที่ดี เป็นที่ยอมรับของครอบครัว และสังคมกว้าง ผมเรียกคุณสมบัติ เช่นนี้ว่า “ความฉลาดทางคุณธรรม” การศึกษาที่ดีต้องช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความฉลาดเชิงคุณธรรมด้วย

เมื่อความใฝ่ฝันของ “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” คือการวางรากฐานชีวิตที่ดีให้แก่ศิษย์ ภารกิจนี้ย่อมทำทลายอยู่ตลอดเวลา แม้ช่วงเวลาเป็นครูจะยาวนานถึง 30 ปีแล้ว การเรียนรู้เพื่อทำหน้าที่ให้ดีที่สุดจึงไม่หยุดนิ่ง ผมอ่านระหว่างบรรทัดในหนังสือทั้งเล่มว่า ทุกกิจกรรม ทุกขั้นตอน ผลลัพธ์ทุกแบบ เป็นการเรียนรู้ แม้จะได้รับการยกย่อง ได้รับรางวัลมากมาย การเรียนรู้ก็ไม่จบ เพราะในแต่ละบริบทเป็นการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ครูเรฟเล่าเรื่องราวชีวิตการเป็น “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ที่หมกมุ่นอยู่กับการเรียนรู้ของศิษย์และการเรียนรู้ของตนเอง

ผมเชื่อว่าคนที่ เป็น “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว จะได้ข้อเรียนรู้มากกว่าที่ผมเสนอแนะในคำนิยามนี้มากมายหลายเท่า โดยที่ผู้เขียนตั้งใจเขียนแบบครูที่มีประสบการณ์ เขียนแนะนำครูที่ยังอ่อนประสบการณ์แต่ต้องการเป็น “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ทั้งครูเรฟและครูไทยที่อ่านหนังสือเล่มนี้ ต่างก็เข้าใจบริบทของการเป็นครูมากกว่าผม

หนังสือเล่มนี้ชี้ให้เห็นว่า แม้ชีวิตของ “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ต้องทำงานหนัก ต้องพินฝ้า แต่ในระยะยาว ก็เป็นชีวิตที่ทรงคุณค่า ให้ความสุข ทั้งแก่ตนเอง และแก่ครอบครัว ผลตอบแทนที่ได้แม้จะไม่ใช่ความมั่งคั่งทางการเงิน แต่เป็นความมั่งคั่งในการมีศิษย์ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต และย้อนกลับมาช่วยเหลือให้ครูเรฟทำหน้าที่ได้สะดวกยิ่งขึ้น รวมทั้งมั่งคั่งเพราะมีผู้เห็นคุณค่าของการทำหน้าที่ “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” และยินดีช่วยเหลือเมื่อครูเอ่ยปาก ซึ่งครูเรฟก็แนะนำว่า อย่าเกรงใจที่จะออกปากขอความช่วยเหลือ

ผมพยายามค้นหาว่า มีตอนใดบ้าง ที่ครูเรฟกล่าวถึงการสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร ปรากฏว่าไม่มี สะท้อนว่า ในกรณีของครูเรฟ ความสำเร็จในการทำหน้าที่ “ครูที่แท้จริง” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” อยู่ที่การประนีประนอมกับฝ่ายบริหาร อดทน และหาทางเลี่ยงข้อจำกัดที่มาจากฝ่ายบริหาร ไม่มุ่ง

หวังการสนับสนุน หรือให้การยกย่องหรือรางวัลใดๆ คล้ายๆ จะบอกทางอ้อมว่า แม้บรรยากาศและสภาพแวดล้อมไม่เอื้อ ครูก็สามารถทำหน้าที่ “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ได้ผลดี หรือประสบความสำเร็จสูงส่งได้

หนังสือ *ครูแท้แท้ไม่เป็น: เทคนิคและกำลังใจเพื่อครูมือใหม่และครูวัยเก่า (Real Talk for Real Teachers)* ฉบับภาษาอังกฤษ ออกตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2556 หลังหนังสือ *ครูนอกกรอบกับห้องเรียนนอกแบบ (Teach Like Your Hair's on Fire)* 6 ปี หนังสือ *ครูนอกกรอบฯ* แนะนำวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้ศิษย์ได้เรียนรู้ทั้งด้านวิชาการ ด้านทักษะชีวิต และด้านจิตใจสูง (เป็นมนุษยระดับ 6) หรือได้เรียนรู้ฝึกฝน เพื่อความเป็นคนดี และความเป็นคนเก่ง ส่วนหนังสือ *ครูแท้แท้ไม่เป็น* แนะนำวิธียืนหยัดดำรงความเป็น “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ฝ่าอุปสรรคนานาประการ หลากหลายด้าน หนังสือทั้งสองเล่มจึงเติมเต็มซึ่งกันและกัน

อาจกล่าวได้ว่า หนังสือ *ครูนอกกรอบฯ* เล่าเรื่องราวการเรียนรู้จากความสำเร็จ และหนังสือ *ครูแท้แท้ไม่เป็น* เล่าเรื่องราวการเรียนรู้จากปัญหาอุปสรรค และความล้มเหลว ช่วยเติมเต็มกันพอดี

แต่ในบทที่ 22 ครูเรฟก็ชี้ให้เห็นว่า “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” มีโอกาสมากที่จะขอและได้รับความร่วมมือจากผู้คนในหลากหลายสถานะ ช่วยให้การทำหน้าที่ “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” ไม่โดดเดี่ยวและไม่ยากเกินไป เมื่อเวลาผ่านไป ครูคนเดียวจะกลายเป็นมีทีมงานอาสาที่เข้ามาช่วยกันจัดกิจกรรม หรือจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ยอดเยี่ยมให้แก่นักเรียน “ครูแท้” หรือ “ครูเพื่อศิษย์” จะไม่โดดเดี่ยว

คุณธันว์ธิดา วงศ์ประสงค์ ผู้ติดต่อให้ผมเขียนคำนิยามนี้ ยกย่องว่าผมเป็นผู้แนะนำให้วงการศึกษไทยรู้จักครูเรฟ จึงขอเรียนว่า ผมเขียนเรื่องครูเรฟครั้งแรกในหนังสือ *การศึกษาไทย 2552-2553 สู่เส้นทางแห่งอาจริยบูชา “ครูเพื่อศิษย์”* ซึ่งอ่านได้ที่ <http://www.qjf.or.th/Home/Contents/193>

ผมขอแสดงความชื่นชมที่ สสค. จัดแปลหนังสือ *ครูแท้แท้ไม่เป็น* เล่มนี้ ออกเผยแพร่แก่สังคมไทย

วิจารณ์ พานิช

22 มีนาคม 2559

ความเป็นครูอยู่ที่ไหน

ว่ากันว่า

การเป็น “ครูดี” นั้น มิใช่เพียงแต่เป็นคนที่มีความรู้มีความชำนาญขั้นสูง ปฏิบัติหน้าที่อย่างมีความรับผิดชอบ จนได้โล่และประกาศเกียรติคุณมาวางเต็มโต๊ะเท่านั้น หากแต่จะต้องมีจิตวิญญาณของความเป็นครู และเป็นต้นแบบได้เสมอ แม้จะเกษียณอายุราชการไปแล้ว ราคีของความเป็นครูก็ยังจับอยู่ในตัวทุกขณะ เพราะการที่จะปลุกฝังหล่อหลอมให้คนเป็นครูดีนั้น มิใช่สิ่งที่จะกระทำได้ง่ายๆ

ชื่อครูคนหนึ่งของสหรัฐอเมริกาที่เป็นที่รู้จักกันดีในวงการศึกษาและผู้ที่สนใจเรื่องการศึกษาคือ เรฟ เอสควิท ซึ่งเป็นครูที่นับได้ว่าเป็นผู้มีจิตวิญญาณของความเป็นครูได้คนหนึ่ง

ครูเรฟ เอสควิท เขียนหนังสือถ่ายทอดประสบการณ์ 30 ปีของการเป็นครู ออกมา 3 เล่มแล้ว หนังสือชื่อ *Real Talk for Real Teachers: Advice for Teachers from Rookies to Veterans “No Retreat, No Surrender!”* เป็นหนังสือเล่มที่ 4 ของเขา และสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (สสค.) แปลเป็นภาษาไทยขึ้นมาอีกเล่มหนึ่ง เพื่อให้เป็นแรงบันดาลใจแก่บรรดาครูทั้งหลาย โดย ผศ.อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์ เป็นผู้แปล และมี รศ. ดร.สรณัฐ ไตลังคะ เป็นบรรณาธิการ

ทราบว่าเมื่อหนังสือเล่มนี้ภาคภาษาอังกฤษ ออกวางตลาดในสหรัฐอเมริกานั้น ได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง เพราะเรฟ เอสควิท ได้ถ่ายทอดแนวคิดการทำหน้าที่เป็นครูผู้ให้การอบรมสั่งสอนเด็กที่มีคุณค่า เพราะนักเรียนได้เรียนรู้จากครูที่มีความเข้าใจเขามากขึ้นอีกด้วย โดยเฉพาะนักเรียนผู้ด้อยโอกาส ทำให้เกิดความรู้สึกว่าบรรดาค่ายก้องที่อธิบายคุณลักษณะของครูผู้มีความดีทั้งหลาย รวมทั้งเป็นครูผู้มีจิตวิญญาณแห่งความเป็นครูจะรวมอยู่ในตัวคนๆ เดียว คือ ครูเรฟ เอสควิท เพราะเขาทำงานด้วยใจรัก ที่ได้ทุ่มเททั้งกายและใจ ให้กับการอบรมสั่งสอนนักเรียนให้เป็นคนดีมีความรู้ เป็นการสร้างคนให้มีคุณภาพ เพื่อให้คนมีความรู้ความสามารถเหล่านั้นไปสร้างสรรค์สังคมที่มีแต่ความรุ่งเรืองสืบสวนขึ้นทุกวันให้ดีขึ้น โดยมีใจทำงานเพื่อแลกกับเงินเดือน หรือยศฐาบรรดาศักดิ์เท่านั้น

ครูเฟฟ เอสควิท อาจเหมือนกับครูดีๆ อีกหลายๆ คนในประเทศไทย ครูเฟฟเดินทางออกจากบ้านตั้งแต่ตีห้าไปโรงเรียนเพื่อเตรียมการสอน ขณะที่หลายคนยังไม่ตื่น เมื่อมีนักเรียนมาโรงเรียนบ้างแล้วเขาก็สปฏิสัมพันธ์กับนักเรียน กับเพื่อนครู และเมื่อหมดเวลาเรียนแล้ว เขายังต้องเพิ่มเวลาเรียนรู้ให้กับนักเรียนที่ยังไม่เข้าใจ หรือตามเพื่อนไม่ทันอีก บางวันเวลาล่วงเลยไปถึงกลางคืน เป็นวัตรปฏิบัติที่ผู้ปกครองของนักเรียนต่างประทับใจ ส่งเค้กวันเกิดให้เขาทุกปี แม้บุตรหลานของผู้ปกครองนั้นจะเรียนจบไปแล้วถึง 15 ปี เพราะเขาเชื่อว่านักเรียนที่ลำบากในการเรียน ควรได้รับการเอาใจใส่และความพยายามช่วยเหลืออย่างดีที่สุดจากครู

นอกจากผู้ปกครองของนักเรียนจะเห็นในความมุ่งมั่น ตั้งใจที่จะอบรมสั่งสอนนักเรียนของเขาแล้ว ก็ยังมีนักเรียนของเขาอีกจำนวนหนึ่งที่เรียนจบออกไปแล้วได้เขียนจดหมายถึงครู เฟฟบอกให้รู้ว่าพวกเขามีความซาบซึ้งศรัทธาและระลึกถึงพระคุณครูและอยากจะเป็นได้อย่างครูเฟฟ เอสควิท ที่ทุ่มเทจนพวกเขาประสบความสำเร็จ จากเนื้อหาในจดหมายเหล่านั้น เป็นเครื่องยืนยันว่าแม้ลูกศิษย์จะเรียนจบไปแล้ว ลูกศิษย์ก็ยังคงมีความผูกพันและประทับใจในวัตรปฏิบัติของครูเพื่อศิษย์คนนี้อย่างแท้จริง

เชื่อว่าครูไทยทั้งอดีตและปัจจุบัน จำนวนไม่น้อยก็ได้สร้างความสำเร็จเฉกเช่นเดียวกันให้แก่นักเรียนในบทบาทที่ต่างกัน แต่ยังมีครูอีกจำนวนหนึ่งที่ยังท้อแท้หรือจะต้องมีการกระตุ้น ผมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้แก่ครูไทยทั้งหลายได้เป็นอย่างดี สมกับชื่อ “ครูแท้แท้ไม่เป็น”

มานิจ สุขสมจิตร

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มูลนิธิไทยรัฐ

ให้เด็กเป็นหัวใจของการศึกษาอย่างแท้จริง

การนำเสนอเรื่องราวประสบการณ์การสอนเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในแต่ละปีของครูเรฟ ไม่ใช่เพราะครูเรฟเก่งกาจสามารถกว่าครูเพื่อศิษย์และครูผู้มีความตั้งใจของความเป็นครูอย่างเต็มเปี่ยมท่านอื่นๆ เมื่อเทียบรวมกับบรรดาครูทั้งมวลของสหรัฐฯ ครูเรฟเป็นครูคนหนึ่งในครูจำนวนไม่มากนักที่ทุ่มเทชีวิตให้กับการสอน โดยไม่มีเรื่องของการชื่อเสียง ยศตำแหน่งและผลประโยชน์ส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้อง ทำงานหนักด้วยพลังใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่น อุตุน เพื่อให้ลูกศิษย์ได้เรียนรู้อย่างมีพัฒนาการทางปัญญาและอารมณ์ควบคู่กันไป

ในโลกยุคปัจจุบันที่ผู้คนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญความสำเร็จของชีวิตด้วยความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ยศตำแหน่ง มีฐานะร่ำรวย มีหน้ามีตาในสังคม และต้องไม่ตกหล่นอยู่หลังเทคโนโลยีที่พุ่งไปข้างหน้าอย่างไร้ขีดจำกัด

ครูจำนวนไม่มากนักเหล่านี้จึงต้องทำงานหนักขึ้นทุกปี ซึ่ง “ครูที่แท้จริง” ในประเทศไทย ก็ตกอยู่ในสภาพการณ์ที่ไม่แตกต่างกัน

เรื่องราวของครูเรฟ ยืนยันให้ครูเพื่อศิษย์ทุกท่านมั่นใจได้ว่า บนเส้นทางการทำงานที่มุ่งหวังให้เกิดประสิทธิผลแก่เด็กอย่างแท้จริงนั้น ไม่มีคำว่า “ง่ายตาย” “ยอมแพ้” และ “แบบเดิมๆ” ประสบการณ์ของครูเรฟบอกให้รู้ว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ครูทุกท่านจะต้องพบเจอปัญหาและอุปสรรค ไม่ว่าจะมาจากกระบวนระเบียบทางการศึกษา ความแตกต่างทางความคิดของเพื่อนร่วมงาน ผู้บริหารโรงเรียน เด็กนักเรียนในความรับผิดชอบไปจนถึงผู้ปกครอง นอกจากนี้ยังต้องพัฒนาปรับเปลี่ยนรูปแบบและวิธีการสอนอยู่เสมอ เพื่อให้เหมาะสมกับเด็กที่เข้ามาใหม่ในแต่ละปี

หัวใจที่มุ่งมั่น ทรหดอดทน ไม่รู้จักย่อท้อเหน็ดเหนื่อยของ “ครูที่แท้จริง” เท่านั้นที่จะสามารถเอาชนะปัญหาและอุปสรรคทั้งหลายไปได้

ครูเรฟ เป็นเพียงตัวแทน และตัวอย่างของครูที่แท้จริงจำนวนไม่มากนักบนโลกใบนี้ที่บอกเล่าให้สังคมได้รับรู้ว่า ไม่ว่าจะประเทศใหญ่หรือประเทศเล็ก ประเทศที่พัฒนาก้าวหน้าทันสมัย หรือประเทศ (ที่เขาว่า) ด้อยพัฒนาหรือกำลังพัฒนาก็ตาม ระบบการศึกษาและการจัดการศึกษาส่วนใหญ่เกิดจากความคิดที่ไม่ได้ยึดเด็กเป็นตัวตั้งหรือเป้าหมาย หากแต่

เป็นแนวคิดเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ใหญ่ที่มีคำว่า “ธุรกิจ” “ความเท่าเทียม” และ “เศรษฐกิจ” เป็นตัวกำหนดและกำกับแนวทางการศึกษา ซึ่งทำให้ศักยภาพและความสามารถของเด็กได้รับการพัฒนาและส่งเสริมเฉพาะด้านที่ตรงกับความต้องการของผู้ใหญ่เท่านั้น ขณะที่หลายประเทศ รวมทั้งประเทศไทย กำลังพยายามเร่งรัดปฏิรูปการศึกษา เรื่องราวของครูเพร็กก็เปรียบเสมือนตัวแทนของครูและเด็ก ๆ ที่ส่งเสียงเรียกร้องให้ผู้มีอำนาจหน้าที่บริหารและจัดการการศึกษาทุกระดับได้ทบทวนถึงสิ่งที่ผ่านมา ที่กำลังเป็นอยู่ และที่กำลังเตรียมการเปลี่ยนแปลงสู่อนาคตว่า ท่านวางเด็ก ในตำแหน่งที่เป็นหัวใจของการศึกษาอย่างแท้จริงหรือเปล่า หรือเด็ก ๆ เป็นเพียงผลผลิตทางการศึกษาที่ตอบสนองความต้องการของผู้ใหญ่เท่านั้น

ไม่มีใครปฏิเสธการเรียนรู้เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ และความจำเป็นในการพัฒนาเทคโนโลยีให้ทันหรือล้ำหน้ากับยุคสมัยที่ความต้องการไม่มีสิ้นสุด

แต่ตราบดีที่ผู้ใหญ่ยังคงเอาความต้องการของตนเป็นตัวตั้ง เป็นตัวกำหนดเส้นทาง และปลายทางที่เด็ก ๆ ต้องเดินตามและไปให้ถึง ความเจริญก้าวหน้าทันสมัยทางวิชาการและเทคโนโลยีที่เด็ก ๆ มีหรือได้รับตามที่ผู้ใหญ่กำหนดให้ นั่น ก็เป็นได้แค่เปลือกนอกที่ห่อหุ้มไว้แบบหลวมๆ ดูดีสวยงามทันสมัย เพื่อให้เห็นว่าเด็กไทยทันโลกไม่ล้าสมัยเท่านั้น ทว่า หาใช่ตัวตนของเด็กและเยาวชนไทยที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ไทยที่รู้จักคุณค่าในตัวเองอย่างแท้จริง อย่างที่พวกเขาควรจะเป็น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือ *ครูแท้แพ้ไม่เป็น* เล่มนี้ จะเป็นกำลังใจให้กับครูเพื่อศิษย์ทุกท่านในประเทศไทย ได้มีพลังกายพลังใจที่จะทำงานหนักเพื่อเด็ก ๆ ต่อไป และคงช่วยให้ใครหลายๆ คนมองเห็นเส้นทางและมิติใหม่ของการศึกษาเพื่อเด็กไทยอย่างแท้จริงได้บ้าง ไม่มากก็น้อย

ศรียวิการ์ เมฆธวัชชัยกุล

อดีตรองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ที่ปรึกษาคณะกรรมการ สสค.

ครูดีคือผู้จัดโอกาสที่ดีที่สุดให้เด็ก

ครูดีมีให้พบเห็นอยู่ทั่วโลก แต่มีไม่มากนักที่ครูจะนำเรื่องราวการปฏิบัติตนพร้อมแนวคิดสำคัญและกระบวนการสอนที่สร้างความสำเร็จให้ศิษย์มาแล้วเป็นหนังสือในแง่มุมมองชีวิตและงาน ครูเรฟ เอสควิทเป็นครูดีเยี่ยมคนหนึ่งของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยได้รับรางวัลยกย่องจากสถาบันต่างๆ มากมาย และครูเรฟก็ยังสามารถถอดบทเรียนเขียนเป็นเรื่องเล่าได้อย่างดีอีกด้วย ประเทศไทยโดยสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (สสค.) เคยเชิญครูเรฟมาปาฐกถาให้กับ “ครูสอนดี” และแปลหนังสือชื่อ *Teach Like Your Hair's on Fire* หรือ *ครูนอกกรอบกับห้องเรียนนอกแบบ* ซึ่งได้รับเสียงตอบรับจากครูและบุคคลในวงการศึกษาอย่างมากมายแล้ว เพราะสร้างแรงบันดาลใจให้ครูไปพร้อมๆ กับได้แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบที่ครูเรฟนำเสนอ

Real Talk for Real Teachers หรือ *ครูแท้แท้ไม่เป็น* ในฉบับแปลภาษาไทยนี้ เป็นอีกหนึ่งผลงานล่าสุดของ ครูเรฟ เอสควิท ที่ผมเชื่อว่าจะให้ประโยชน์ต่อครูไทยตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้อง จะเป็นหนังสือดีที่อ่านสำหรับครูทุกคน และครูเรฟก็ยังกล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้อีกว่า “ครูไม่ใช่คนสำคัญที่สุดที่จะทำให้เด็กประสบความสำเร็จหรอก พ่อแม่ครอบครัวของเขาต่างหากสำคัญกว่า” หนังสือเล่มนี้จึงเหมาะที่ผู้ปกครองนักเรียนจะมีโอกาสได้อ่านด้วย

วรรคทองอีกตอนหนึ่งที่ครูเรฟกล่าว คือ “ไม่มีทางลัด” คงจะทำให้คนเป็นครูจะต้องตระหนักให้มากและทบทวนบทบาทของตนว่า “สำหรับการสอนนักเรียนนั้น กระบวนการสำคัญต่อการบ่มเพาะมากกว่าผลที่ผลิตเสร็จแล้ว การค่อยๆ บ่มเพาะให้ต้องใช้เวลานานเพื่อสร้างคุณลักษณะที่จะติดตัวนักเรียนไปตลอดชีวิต จะไม่ใช่มาจากการลัดขั้นตอนของครู หรือจะกล่าวเปรียบเทียบกับการตีเพื่อผลคะแนน ความรู้ก็ย่อมลืมนหายไปในเวลาอันสั้น แถมขยายความรู้นั้นให้แตกตัวไปสู่การต่อยอดได้ยากอีกด้วย” การสั่งสอนอบรมมนิสัยจึงต้องค่อยๆ ทำไปไม่รีบร้อนและเพลิดเพลินกับกระบวนการ “ไม่มีทางลัด”

ผู้เป็นครูมิได้อยู่หน้าห้องเรียนโดยลำพัง แต่มีจิตวิญญาณของอาชีพกำกับอยู่ ที่สำคัญ... ครูมีนักเรียนกำลังเฝ้าดูอยู่ ถ้าครูต้องการให้นักเรียน

ปฏิบัติต่อคนอื่นด้วยความเคารพและสุภาพ ครูต้องเริ่มต้นที่ตัวครูเอง ยิ่งครูพบว่าต้องอยู่กับเด็กที่มีพื้นฐานหยาบคาย ยิ่งเป็นเวลาสำคัญที่สุดที่ครูต้องทำตัวสุภาพ ครูคือผู้มีโอกาสแสดงออกให้เด็กเห็นมากกว่าใคร เพราะเด็กเฝ้าดูอยู่

ครูเรายังได้เห็น “ทุกคนเกิดมาไม่ได้เท่าเทียมกัน แต่ครูคือผู้ทำให้เด็กสามารถรับโอกาสที่เท่าเทียมกันที่จะค้นพบสิ่งที่ดีที่สุดในตัวของตัวเอง”

ยังมีสาระอีกมากมายในหนังสือ “ครูแท้แท้ไม่เป็น” เล่มนี้ ที่คุณครูและผู้ปกครองนักเรียนไม่ควรพลาด ยิ่งเป็นนักศึกษาครูหรือครูบรรจุใหม่ที่ยังขาดประสบการณ์ อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วจะช่วยให้มีภูมิคุ้มกันที่จะทำหน้าที่ครูได้อย่างไม่ย่อท้อเมื่อเจอกับอุปสรรคในเส้นทางอาชีพ

นคร ตั้งคะพิภพ

อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนเชี่ยวชาญพิเศษ
ที่ศึกษาศูนย์สถานศึกษาพอเพียง มูลนิธิยุวสถิรคุณ
ที่ปรึกษาคณะกรรมการ สสค.

ครูสอนคน

คนเป็นครู คงเคยเจอปัญหาต่างๆ เหล่านี้กันมาบ้าง...

เด็กที่ครอบครัวไม่สนใจปล่อยให้ทุกเรื่องเป็นหน้าที่ของครู
เด็กที่ครอบครัวใส่ใจเกิน ครูจะทำอะไรก็เข้ามายุ่มยามไปทุกเรื่อง

เด็กเอาแต่ใจตนเอง

เด็กก้าวร้าว

ตัวป่วนประจำห้อง

ระบบระเบียบราชการที่ไม่สอดคล้องกับสภาพโรงเรียน

ผู้บริหารที่ทำให้ครูอย่างพวกเราท้อ

การวัดผลประเมินผลจากกระทรวงที่สร้างแรงกดดัน

การทำงานที่มากมายจนแทบไม่มีเวลาสอน

รวมทั้งเพื่อนร่วมงานที่ฟาดฟัน แข่งขัน มากกว่าจะร่วมมือและแบ่งปัน

แล้วเราต่างก็แก้ปัญหาไปตามทางเท่าที่ทำได้

ผลที่ออกมาดีบ้าง แย่บ้าง

ความรู้สึกรู้สึกของเรา ภูมิใจบ้าง ผิดหวังบ้าง

และบางเรื่องอาจทำให้เราถึงกับท้อ

ครูเรฟ เอสคิวท เป็นครูที่ทุ่มเทชีวิตกับการสอนมานาน

ผ่านเรื่องพวกนี้มาเยอะ

ครูได้นำเรื่องเหล่านี้ มาถ่ายทอดได้อย่างน่าสนใจ

ครูที่เริ่มเมื่อการสอน น่าจะนำแนวทางเหล่านี้ไปลองใช้

อาจช่วยให้เรามีความสุขกับการเป็นครูได้มากกว่าเดิม

ส่วนครูมือใหม่ หรือผู้ที่คิดอยากจะเป็นครู

ผมคิดว่าเรื่องราวของครูเรฟจะช่วยท่านได้มาก

ผมชอบวิธีที่ครูเรฟ ฝึกวินัย ให้บรรดาศิษย์ดี
แทนที่จะใช้กฎระเบียบที่เคร่งครัดมาบังคับให้เด็กมีวินัย
แต่ครูเรฟเชื่อว่าวิธีเหล่านั้นได้ผลแค่ชั่วคราว
จึงใช้วิธีการฝึกให้เด็กๆ รู้จักควบคุมตัวเอง
ซึ่งจะทำให้มีวินัยติดตัวไปจนโต
หลายเรื่องที่ครูเรฟทำอาจจะดูยาก แต่ก็เห็นผล
ช่วยพัฒนาเด็กให้เติบโตอย่างมีคุณภาพได้

ครูเรฟ มีเทคนิคในการปราบเด็กดื้อที่หลากหลาย
น่าสนใจและหลายเรื่องนำมาใช้ในบ้านเราได้แน่นอน
เช่น การช่วยให้เด็กไม่สนใจเรียนหันมาใส่ใจ
พร้อมๆ กันกับช่วยให้เด็กธรรมดาๆ กลายเป็นเด็กเก่ง
ห้องเรียนของครูเรฟ มีชีวิตชีวามากครับ
ผมเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้เราเข้าใจ
ความแตกต่างของคำว่า “ครูสอนคน” และ “ครูสอนหนังสือ”
ได้อย่างเป็นรูปธรรม

หนังสือเล่มนี้ เหมาะอย่างยิ่ง สำหรับครูและใครที่คิดจะเป็นครู
อย่างที่เราคงเคยได้ยินคำว่า
“หนังสือดีๆ บางที
แค่บรรทัดเดียวก็เปลี่ยนชีวิตเราได้”

ดร.วิริยะ ฤกษ์ชัยพนิชย์

นักวิชาการ ผู้วิจัยและพัฒนา Creativity-based learning

Dear Friends,

Thank you so much for taking the time to read *Real Talk for Real Teachers*. This is my final book, and I think my best one.

I do not have all the answers. Please remember that the ideas in this book are just suggestions. It is my hope that you can use some of my methods to help your students.

Our job is getting harder. Family dysfunction, poverty, and technological distractions are often in our way. It seems every year that more students are coming to school unprepared to learn. And when things go wrong in the classroom, we teachers get blamed for everything.

It can wear you out. Every good teacher I know was at some point in his/her career ready to quit, but kept going. And that is exactly why they are good teachers.

We don't want our students to quit. We want them to get better. And we must set that example. Every day, and every year, good teachers get better. Often against impossible odds, good teachers open doors and courageous students walk through.

In my classroom, integrity and hard work are still in fashion. Now, more than ever, let us set an example for our students. Let us show them that mediocrity should have no place in their lives. Let us inspire them to take the road less traveled.

I have taken the less traveled road, and it has made all the difference. Thank you for taking the time to take a walk with me. It is an honor to be your colleague.

Rafe Esquith

April 2016

ถึงเพื่อนครูที่รัก

ขอบคุณมากที่สละเวลาอ่าน *Real Talk for Real Teachers* นี่เป็นหนังสือเล่มจบ และผมคิดว่าเป็นเล่มที่ดีที่สุดของผมด้วย

ผมไม่มีคำตอบสำหรับทุกอย่าง โปรดอย่าลืมนะว่า ความคิดต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้เป็นเพียงข้อเสนอแนะ แต่ผมก็หวังว่าคุณจะสามารถนำวิธีการบางอย่างของผมไปช่วยนักเรียนของคุณได้

งานของครูอย่างเรายากขึ้นทุกวัน ครอบครัวยากจน ล้มเหลว ความยากจน และเทคโนโลยีที่ดึงความสนใจของเด็กๆ ไปหมด เป็นอุปสรรคกีดขวางการทำหน้าที่ของพวกเรา ดูเหมือนว่าในแต่ละปี เรามีนักเรียนที่มาโรงเรียนโดยไม่พร้อมที่จะเรียนเพิ่มขึ้นทุกปี และเวลาที่เกิดอะไรผิดพลาดขึ้นในห้องเรียน ครูอย่างพวกเราก็ไม่พ้นที่จะถูกตำหนิได้ทุกเรื่อง

นั่นอาจทำให้คุณท้อแท้ ครูดีๆ ทุกคนที่ผมรู้จักพร้อมที่จะเลิกสอนได้ทุกเมื่อเมื่อถึงจุดหนึ่งในอาชีพการงานของตัวเอง แต่ก็ยังยืนหยัดต่อไป นั่นก็เพราะพวกเขาเป็นครูที่ดีนั่นเอง

เราไม่อยากให้นักเรียนของเราถอดใจเลิกเรียน เราต้องการให้นักเรียนดีขึ้น เราจึงต้องเป็นตัวอย่างสำหรับพวกเขา แต่ละวัน แต่ละปีที่ผ่านไป ครูที่ดีพัฒนาตัวเองให้ดียิ่งขึ้น แม้จะต้องเผชิญอุปสรรคที่เหลือเชื่อ แต่ครูที่ดีจะเปิดประตูแห่งโอกาสให้นักเรียน และนักเรียนที่ใจสู้ก็จะเดินผ่านประตูที่เราเปิดไว้ให้

ในห้องเรียนของผม เรายังคงยึดมั่นในความซื่อสัตย์และการทำงานหนัก วันนี้ ขอให้เราเป็นตัวอย่างให้กับนักเรียนของเราดีกว่าที่ผ่านมา ขอให้เราแสดงให้เห็นให้นักเรียนเห็นว่าพวกเขาจะต้องไม่ยอมมีชีวิตแบบผ่านไปวันๆ ขอให้เราเป็นแรงบันดาลใจให้พวกเขากล้าเลือกเดินบนเส้นทางชีวิตที่ต่างจากคนส่วนใหญ่

ผมเองได้เลือกหนทางชีวิตที่น้อยคนจะเลือก และนั่นทำให้ชีวิตของผมมีความหมาย ขอบคุณที่ใช้เวลาเดินไปกับผม ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้เป็นเพื่อนร่วมอาชีพเดียวกับคุณ

เรฟ เอสควิท

เมษายน 2559

สารบัญ

อารัมภบท: โปสต์น้อยซิสทีนและครัวของภรรยาผม 1

ตอนที่ 1

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

1	ดินแดนทิวทัศน์ดาร	9
2	ทำเรื่องสำคัญก่อน	19
3	ทุกสิ่งที่ประกอบกันขึ้นจะพังทลายไม่ช้าก็เร็ว	49
4	งานภายใน	65
5	นั่งเสียจะดีกว่า	85
6	ต้องประกาศเสียอีกแล้ว	101
7	เรื่องของความสมดุล	109
8	ปีศาจคาบคัมภีร์	119
9	ไม่มีที่ไหนเหมือนบ้าน	131
10	คนช่างเกลียด	143
11	เป็นตัวของตัวเองไว้ ไม่ต้องเสแสร้ง	153

ตอนที่ 2

เติบโตขึ้น

12	ถ้าผมขึ้นผงใจแล้วจะทำอะไรได้	163
13	คนกลาง	173

14	กึ่งเด็กบางคนไว้ข้างหลัง	183
15	เปิดตากว้างเข้าใจ	195
16	ชักชวนจูงใจโดยไม่ต้องยัดเยียด	205
17	พຽ່ງนี้ และพຽ່ງนี้ และพຽ່ງนี้	215
18	ความผิดพลาดครั้งใหญ่ของโทมัส เจฟเฟอร์สัน	227
19	ราคาที่ต้องจ่าย	239
20	ดินแดนที่ยังไม่ถูกค้นพบ	249
21	อย่างนี้มีหนึ่งเดียว	257
22	ทั้งหมดเพื่อหนึ่งเดียว และหนึ่งเดียวเพื่อทั้งหมด	269

ตอนที่ 3

ชั้นเรียนระดับมาสเตอร์

23	ทำได้ดีขึ้นเรื่อยๆ	287
24	มองออกไปทางประตูหลัง	293
25	บันไดสู่สวรรค์	305

	บทส่งท้าย ไม่มีการดอຍ ไม่มีการยอมแพ้!	315
	ภาคผนวก 1 ชีวิตแต่ละวัน	317
	ภาคผนวก 2 ที่สำคัญคือละคร	336
	ช่วยกันคนละไม้ คนละมือ	362

อรรัมภท โบทถน้อยชิสทิน แลลคร้วของกรรยพม

พมรกกกรรยพม

ในชวงถูคูร้อนสองสามปีทีแลลว บารบารากบพมได้รบของชวัญทีนำปรทบใจอย่างหนึ่ง คือเพื่อนทีห้วงเยเรากนหนึ่งคืดวเรทงนหนักเกินไปแลลวจึงอศัยพรคพวกทีเขารู้จักในวงกรทองเทียวจัดกรให้เรได้ไปเทียวจิตลโดยเทบจะเรียกวเทียวจฟริเลยทีเดียว เรออยากไปมณนแลลว ในบรตจตุเด่นๆ ของกรเดินทงครั้งนี ทีดีทีสุดนทจะเป็นเียนวันหนึ่งทีเรได้ชมโบทถน้อยชิสทินเป็นกรส่วนตัว

ใครกทีมทีเคยเห็นโบทถนีจะตองบอกคุณว (ขออภัย) มันเป็นปรสบกรณทงคศน มันเป็นไปไม่ได้เลยทีจะบอกเลทถึงผลกรทบ

ทางอารมณ์อันท่วมท้นจิตใจและนำพิศวง ภาพถ่ายหรือภาพยนตร์ไหน ก็เทียบไม่ได้กับการเห็นด้วยตัวเอง เราสามารถนั่งบนเก้าอี้พิเศษที่มี ที่รองรับศีรษะและสามารถเอื้อมมือไปยังสวรรค์ ชิมซัซภาพเขียนที่น่า ประทับใจบนเพดานสูง

แต่สิ่งที่น่าสนใจสำหรับผม คือภาพเขียนบนผนังด้านหน้าของ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั้น อย่างที่ไกด์สอนให้เรารู้ มีเกล็นเจลเขียนภาพ พวกนี้ยี่สิบสามปีหลังจากที่ภาพบนเพดานเสร็จเรียบร้อย และมัน แตกต่างไป มันดูมีคมลึกลับหวังกว่าภาพที่เบิกบานเปี่ยมสุขเหนือศีรษะ มีเกล็นเจลได้กลายเป็นคนหดหู่กว่าสมัยที่ยังเป็นหนุ่ม และภาพเขียน ของเขาก็สะท้อนความรู้สึกเย้ยหยันโลกที่เพิ่มขึ้น อายุและประสบการณ์ ทำให้คนเราเป็นอย่างนั้นได้ ผมมองโลกในทางร้ายกว่าที่เคยมอง เมื่อสามสิบปีก่อนตอนที่เริ่มสอนหนังสือแน่ๆ ตีจ้วงเวลาคิดว่าผมมีอะไร เหมือนกับมีเกล็นเจล

ผมเข้าใจว่าเรามีอย่างอื่นที่เหมือนกันอีก ถึงแม้ว่าเขาจะหดหู่กว่า เดิมมาก เขาก็ยังวาดภาพอยู่ เขาได้เติบโต เปลี่ยนแปลง และทุกซ์ทรมาน แต่เขายังคงซื่อสัตย์กับตัวเอง เขายังคงเป็นศิลปิน ผมก็ภูมิใจว่าผมยังคง เป็นครูสอนในชั้นเรียนอยู่

มิแชล รี อดีตผู้อำนวยการของโรงเรียนในวอชิงตัน ดี.ซี. ซึ่งเป็น แกนกลางการอภิปรายเรื่องอารมณ์เรื่องการศึกษาหลายครั้ง เคยกล่าวไว้ ครั้งหนึ่งว่า:

ไม่มีใครผูกพันตัวเอง สร้างพันธสัญญาเป็นเวลาสิบปีหรือสามสิบปี กับวิชาชีพใดๆ หนึ่งเดียวแล้ว ลองเอ่ยชื่อวิชาชีพสักอย่างหนึ่ง ที่เข้าใจกัน ว่าพอเข้าไปทำอาชีพนั้นทันทีที่จบปริญญามาแล้วคนส่วนใหญ่จะทำอาชีพ นั้นตลอด มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นอีกต่อไปแล้ว ในความเป็นจริง อาจจะ ยกเว้นก็สายงานแพทย์ แต่ถ้าไม่นับอาชีพแพทย์ ผู้คนไม่ได้เริ่มเข้าทำงาน และอยู่กับงานนั้นตลอดกาลอีกต่อไปแล้ว

เรื่องนี้อาจจะจริง แต่ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นสิ่งที่ดี ผมคิดว่า อันที่จริง มันเป็นเรื่องเศร้าที่เตือนให้เราว่า มีอะไรบางอย่างผิดพลาด ในสังคมของเรา การไม่ยอมผูกพันกับอะไรที่มีอยู่ในทุกแง่มุมของชีวิตประจำวันของเรา ตั้งแต่เรื่องความสัมพันธ์ส่วนตัวไปจนถึงการเจรจาต่อรอง เรื่องการต่อสัญญาใหม่

เวลาผ่านไปสามสิบปี ผมยังคงสอนอยู่ ผมพูดอย่างนี้ไม่ใช่เพื่อวิพากษ์วิจารณ์คนที่เยี่ยมยอดมากมายหลายคน ที่ออกจากงานสอนในห้องเรียนเพื่อไปเป็นผู้บริหารหรือเปลี่ยนไปทำอาชีพอื่นๆ ที่แตกต่างกันไป โดยสิ้นเชิง แต่มีบางอย่างที่น่าจะพูดถึงเกี่ยวกับครูที่ยังคงอยู่แนวหน้า เมื่อมีประสบการณ์หลายๆ ปี เติบโตทางวิชาชีพเต็มที่ ครูอย่างนี้สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตและเข้าถึงเด็กๆ ที่ก่อนหน้านี้เกินกำลังกว่าจะเข้าถึงได้ ในสังคมยุคอาหารจานด่วน ครูมือเก่าที่เคี้ยวกรำกับงานมาเป็นเครื่องเตือนใจได้ว่าไม่มีใครเป็นครูที่วิเศษเหลือเชื่อตั้งแต่ต้น บางคนอาจเป็นครูที่เยี่ยมมากในปีที่สอง แต่ไม่มีใครที่มีประสบการณ์สอนในชั้นเรียนแค่ปีสองปีแล้วจะโดดเด่นได้อย่างแท้จริง ต้องใช้เวลาทั้งชีวิตทีเดียวแหละ ถึงจะเป็นครูมาสเตอร์ได้

ผมเป็นครูที่โชคดี ผมได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงาน อดีตนักเรียน เหล่าดาราหรือคนดัง และโลกธุรกิจที่ช่วยสร้างชั้นเรียนที่สนุกอย่างวิเศษ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันไปทั่วโลกในชื่อว่า ห้อง 56 มีช่วงเวลาแห่งความสุขทุกวันเมื่อเด็กๆ ค้นพบสิ่งที่ดีที่สุดในตัวเอง ผมมีนักเรียนมาหาเกือบจะทุกวัน เป็นนักเรียนเก่าที่กลับมาแวะเยี่ยมเพื่อบอกรักขอบคุณ และหัวเราะกันกับเรื่องที่เราผจญมาด้วยกันในอดีต

ที่ยิ่งน่าชื่นใจไปกว่านั้นก็คือ หลังจากตื่นตื่นกับการสอนทั้งวันไปแล้ว ผมได้กลับบ้านไปหาผู้หญิงที่ผมรักยิ่ง เราแต่งงานอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขมากกว่ายี่สิบปี มีลูกๆ ที่น่ารัก และเด็วนี้ก็มีหลานๆ ผมทำอย่างดีที่สุดที่จะให้ความรัก ให้วันเวลาที่ดี และให้การเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดคนหนึ่งแก่บาร์บารา

แต่มีอย่างหนึ่งที่เธอต้องการ และผมยังไม่สามารถทำให้ได้ คือ ภรรยาผมต้องการคริวใหม่ เธออยู่ในบ้านหลังงามที่สร้างขึ้นในทศวรรษที่ 1930 บาร์บารา ซึ่งเป็นฝ่ายที่ฉลาดในชีวิตแต่งงานของเราซื้อบ้านนี้ ตอนที่ยังมีความเป็นไปได้ที่จะซื้อบ้านสักหลัง มันเป็นบ้านที่สวยงามอยู่ แต่ห้องครัวอย่างดีที่สุดก็เรียกได้ว่าแค่พอใช้ บาร์บาราอยากจะทำปรับปรุงทำห้องครัวเสียใหม่ให้มีเครื่องอำนวยความสะดวกแบบสมัยใหม่ แต่เรื่องนี้ยังไม่เกิดขึ้น

ผมเป็นครูโรงเรียนรัฐบาล ไม่ได้มีรายได้มากมาย จะว่าไป เงินเดือนผมอยู่ระดับล่างสุดสำหรับครูในลอสแอนเจลิส คนเป็นครูจะไต่บันไดเงินเดือนขึ้นไปได้ก็ต้องไปเรียนเพิ่มเติมตอนเย็น ตอนสุดสัปดาห์ หรือเรียนออนไลน์ แต่ผมเลือกที่จะใช้เวลาช่วงนั้นสอนหนังสือ ผมไม่ได้บ่นหรือร้องทุกข์อะไร ภรรยาผมก็ไม่ได้ต่อว่า แต่ผมรู้ว่าเธออยากได้คริวใหม่

หลังจากส่งลูกสี่คนเรียนจบปริญญาตรีและปริญญาโท เราก็ไม่มีเงินเหลือมากนักสำหรับของฟุ่มเฟือยหรูหรา เราใช้ชีวิตอย่างค่อนข้างเรียบง่าย และไม่ค่อยได้ออกไปเที่ยวนอกบ้านนัก เพราะเราจะมีภาระวงเรื่องการใช้จ่าย เราก็เลยพอมีเงินเก็บนิดหน่อยทุกปี ตามที่ผมคำนวณดู ถ้าผมสามารถสอนต่อไปอีกสักห้าร้อยปี เราก็น่าจะมีเงินเก็บพอจะทำห้องครัวใหม่ให้บาร์บาราได้

เพราะฉะนั้น ผมยังต้องสอนต่อไปอีก 470 ปี บาร์บาราจะได้มีคริวใหม่ที่เธอต้องการ ซึ่งก็โอเคสำหรับผม ผมโชคดีที่ได้ประสบการณ์สารพัดอย่างจากงานนี้ ไม่มีอะไรดีไปกว่าการสอนเด็กๆ ในห้อง 56

แต่แค่การที่ยังสอนอยู่ในห้องเรียนไม่ได้ทำให้ใครเป็นครูที่โดดเด่นขึ้นมาได้ ผู้สังเกตการณ์ที่ตรงไปตรงมายอมรับความจริงที่ว่าครูบางคนไม่ควรจะสอนอยู่เลยด้วยซ้ำไป อย่างไรก็ตาม ผมหวังว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้ครูมือใหม่ทั้งหลายยังคงสอนต่อไปแม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคใหญ่หลวงมากมาย ท่านผู้อ่านโปรดสนใจ: ขอจงให้เกียรติครูมือเก่าผู้เคี้ยวกรำในการสอนซึ่งยังคงสู้ต่อไป และประสบ

ความเป็นเลิศอย่างแท้จริง แม้เมื่อสังคมของเราจะไม่แยแสพวกเขาทั้งหลายนัก ผมปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นครูผู้นำชั้นเรียนที่น่าจะมีความสามารถแพรวพราวซึ่งก้าวไปถึงยอดเขาโดยยังคงเป็นครูอยู่ในห้องเรียนเป็นเวลาสามสิบปี

ถ้าเราทุกคนสอนไปเรื่อยๆ และพัฒนาขึ้นเป็นมืออาชีพที่พิเศษสุด เราก็จะสามารถทำหายและหล่อหลอมนักเรียนทั้งหลายได้ นักเรียนที่จะเปลี่ยนแปลงโลกและทำให้โลกดีขึ้น บางที หลังจากนั้น เราทุกคนอาจจะมียี่ห้อของตัวเองใหม่ก็ได้

ตอนที่ 1
กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

1

ดินแดนทुरกันดาร*

หลาย ๆ ปีที่ผ่านมา มีครูมือใหม่หลายพันคนมาแวะเยี่ยมห้องเรียนของผม ถามคำถามสารพัดเกี่ยวกับการศึกษา และการดูแลเด็ก ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คำถามที่ถามกันบ่อยที่สุดจะเป็นทำนองนี้: “เรฟ ถ้าคุณมีอะไรสักอย่างจะบอกคนที่เพิ่งเริ่มเป็นครู คุณจะบอกว่ายังไง” นี่เป็นคำถามที่เยี่ยมยอด เป็นคำถามที่สมควรจะได้รับคำตอบที่ต้องครุ่นคิดไตร่ตรอง ผมมักจะให้คำแนะนำแบบเคลือบน้ำตาลอย่างนี้: ยินดีต้อนรับสู่วิชาชีพนี้ การที่ได้คุณมาทำงานกับเรานั้นเป็นเรื่องที่วิเศษมาก พวกเราครูด้วยกันรู้สึกโชคดีที่ได้คุณมาเป็นเพื่อนร่วมงาน และพวกเด็ก ๆ ก็โชคดีมากที่ได้คุณเป็นคนสอน แต่มีอย่างหนึ่งที่ คุณต้องรู้ก่อนที่คุณจะเริ่มต้น

* Badlands จากเพลงของ Bruce Springsteen

เวลาเข้าฝึกอบรม เป็นไปได้อย่างมากว่าคุณน่าจะได้รับความคิด
เจ๋งๆ มาแล้วว่าจะเริ่มยังไง คุณเรียนรู้เรื่องการจัดการห้องเรียน แผนการ
สอน และแรงจูงใจ ถ้าคุณโชคดี คุณมีโอกาสดึงดูดครูมาสเตอร์ทั้งหลาย
ที่ทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์เราดูดี

การเตรียมตัวและการอุทิศตัวของคุณเป็นที่น่ายกย่อง แต่ต่อไปนี่คือ
สิ่งที่ผมอยากจะทำให้ครูมือใหม่ทั้งหมดรู้จักจริงๆ

คุณจะต้องเจอวันที่เลวร้าย

ผมเสียใจที่ต้องเป็นคนบอกข่าวร้าย แต่นี่เป็นเรื่องจริง คุณจะต้อง
เจอวันที่เลวร้าย วันที่ร้ายสุดๆ จริงๆ จะต้องมียุคหนึ่งที่คุณทำทุกอย่าง
ถูกต้องสำหรับชั้นเรียนแล้ว แต่ก็ยังจะเป็นวันที่เลวร้ายอยู่ดี คุณจะมี
แผนการสอนที่เลิศหรูและวิธีการสอนที่คิดเตรียมมาอย่างดี หัวข้อที่คุณ
จะสอนก็จะเข้าเรื่องเข้าราวและน่าสนใจ คุณตั้งใจว่าจะคอยคิดบวกเสมอ
คุณจะรู้จักยึดหยุ่นถ้าเกิดอะไรผิดพลาด คุณจะปรึกษาครูคนอื่นมาแล้ว
และใช้ความเข้าใจลึกซึ้งและภูมิปัญญาของพวกเขาทำให้แผนการของคุณ
แข็งแกร่งขึ้น และคุณก็จะใส่ใจเด็กแต่ละคนอย่างเต็มที่ คอยทำให้แน่ใจ
ว่าเด็กทุกคนรู้สึกว่าคุณค่า ได้รับการเคารพ และมีความสำคัญ

แต่คุณก็ยังจะเจอวันที่เลวร้าย ไม่ว่าคุณจะเตรียมตัวหรือฝึกอบรม
มาแค่ไหนก็ไม่สามารถเตรียมตนเองให้พร้อมรับสิ่งที่จะผิดพลาดในชั้น
เรียนได้ แล้วคุณก็จะกลับบ้านด้วยความรู้สึกหดหู่ซึมเศร้ากว่าที่เคยใน
ชีวิต หลายๆ ครั้ง คุณจะร้องไห้จนหลับไป และจะต้องมีหลายครั้งที่คุณ
อาจจะนึกว่าถ้าเลือกเรียนนิติศาสตร์จะดีกว่าไหมนี่

ขณะที่คุณซึมเศร้าอยู่นั้น คุณก็จะมองหาแรงบันดาลใจ บางที
คุณอาจหาหนังสือลึกลับเรื่องล่าสุดที่เกี่ยวกับพวกครูมาตุสั๊กเรื่อง มีครู
ผู้นำชั้นเรียนระดับซูเปอร์สตาร์บางคนที่ทำให้ทั้งโลกทั้งใต้ และในหนังสือ
เรื่องนั้น นักกู่โลกคนนี้ก็ช่วยให้ทุกคนอยู่รอดปลอดภัยมาได้ นักเรียน
ทุกคนรักครูคนนี้ และตอนจบของหนังสือ ทุกคนก็จะทำแบบทดสอบครั้ง
ใหญ่ผ่าน ชนะการแข่งขันหรือทำงานสำคัญสำเร็จ หรือไม่ก็ได้แสดงผลงานอย่าง
แสนภาคภูมิใจ

แล้วคุณจะรู้สึกแย่นักเข้าไปอีก เพราะนั่นไม่ใช่คุณ
กรุณาจำไว้ด้วยว่า: นั่นมันหนังฮอลลีวูด ไม่ใช่เรื่องจริง

ถ้ามีอะไรสักอย่างที่ผมหวังจะให้ครูใหม่เรียนรู้จากผม ก็คือ
เรื่องนี้: เวลาที่คุณเจอวันที่เลวร้าย คุณไม่ได้เป็นครูที่แย่ ผมสอนมา
หลายปีแล้ว และผมเจอวันเลวร้ายเสมอ ขนาดสอนมาหลายปีแล้ว
ผมก็ยังเจอวันร้ายๆ อยู่ ครูทุกคนเจอทั้งนั้น

มีอยู่ปีหนึ่งในวันแรกของการเรียน ผมคิดว่าทุกอย่างกำลังไปได้สวย
ประหลาดมาก นักเรียนมาครบทุกคน - นั่นไม่ใช่เรื่องปกติในโรงเรียน
รัฐบาลขนาดใหญ่ มีคนเตือนผมไว้แล้วว่า โจอี้ นักเรียนคนหนึ่ง จัดการ
ได้ยากเหลือเชื่อ ขณะที่เด็กๆ เดินเรียงแถวทยอยเข้ามาในห้อง ผมก็มอง
หาเด็กผู้ชายที่น่าจะเป็นตัวปัญหา แต่ก็ไม่ได้สังเกตเห็นใคร เด็กบางคนดู
ง่วงหรือตื่นๆ นิดหน่อย แต่ไม่มีคนไหนเลยที่ดูเหมือนจะเป็นระเบิดเวลา
เดินตึกตอกๆ อยู่

ช่วงที่เราดูตารางเรียนไปด้วยกันว่ามื่ออะไรบ้าง ผมก็บอกนักเรียน
เรื่องอาหารกลางวันที่โรงเรียน เด็กส่วนใหญ่ได้อาหารกลางวันฟรีเพราะ
เป็นเด็กยากจน ผมเตือนให้กินอาหารกลางวันทุกวัน และอธิบายถึงความ
สำคัญของอาหารกลางวันว่าจะทำให้สุขภาพดีและทำงานในโรงเรียน
ได้ดี นอกจากนั้น ผมว่าผมยังออกจะใจกว้างด้วยที่บอกเด็กๆ ไปว่า
ถ้าทำบัตรอาหารกลางวันหาย ผมยินดีจะให้เงินไปซื้อ แล้วผมก็ถามว่า
มีคำถามอะไรไหม

ตอนนั้นเอง เด็กคนหนึ่งที่นั่งอยู่ด้านข้างของห้องก็ยกมือขึ้น
จะว่าไป ก็ไม่ใช่ยกมือหอรอก หากยกนิ้วกลางให้มากกว่า ผมตะลึงที่เจอ
คำตาสากลอย่างนี้จากเด็กสิบขวบขนาดต้องอึ้งไป พุดอะไรไม่ออก แต่เขา
มีอะไรพูดมากมายแทนเราทั้งสองคน

“งั้นก็ต้องให้เงินผมทุกวันแหละ พี่สาวผมร่านไปทั่ว แล้วเอาเงิน
ที่เรามีไปซื้อยาหมด แล้วผมก็ไม่มีบัตรอาหารกลางวัน”

“โจอี้” ผมตอบ “ติงที่เธออยู่ชั้นนี้”

เราอยู่ด้วยกันอย่างดีทั้งปี แต่ไม่ง่ายเลย โจอี้เป็นคนขวางโลก

โดยแท้ ชอบยั่วโมโหทุกคน และทำได้ดีเสียด้วย ไม่มีเด็กคนไหนที่ผมเคยสอนมาสามารถทำลายการทดลองวิทยาศาสตร์ ป่วนเรื่องประวัติศาสตร์หรือก่อกวนนิยายวรรณคดีได้ดีเท่าใจอี้ เขาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดวันเลวร้ายหลายวัน แต่ต้องบอกว่ายังดีเพราะมันอาจจะแยกว่านั้นก็ได้ ถ้าผมเพิ่งสอนเป็นปีที่สอง เขาอาจจะทำลายล้างห้องเรียนของผมด้วยฝีมือเขาคนเดียวได้เลย แต่ผมสอนมาแล้วยี่สิบหกปี ใจอี้เรียนพอใช้ได้ ในชั้นเรียน วิชราและเพทุบายมาเหนือกว่าวัยเยาว์และทักษะเสมอ

กระนั้น ถึงแม้จะมีประสบการณ์มากกว่าหนึ่งในสี่ของศตวรรษ ก็ยังมีวันที่เป็นปัญหา ทุกวันนี้ มีวันเลวร้ายน้อยลงก็จริงอยู่ แต่งานนี้ไม่ใช่ งานง่ายๆ วันเลวร้ายเกิดขึ้นบ่อยเกินไปมากๆ และมีเหตุผลที่มาสารพัด เด็กรู้ ผู้ปกครอง เพื่อนร่วมงาน ผู้บริหาร ทั้งหมดสามารถทำให้พลังใจที่แม่แข็งแกร่งที่สุดป่นปี้ได้พอๆ กันทั้งนั้น

ผมเจอครูหนุ่มคนหนึ่งจากเพนซิลเวเนียซึ่งสอนมาเป็นปีที่สาม วังได้ฉิวเมื่อเริ่มต้น ความที่แต่งงานแล้วและมีลูกเล็กๆ เองสองคน ประสบการณ์ส่วนตัวกับลูกของตัวเองมีส่วนหล่อหลอมทักษะการสื่อสารของเขากับพวกนักเรียนเป็นอย่างมาก ห้องเรียนของเขาเป็นตัวอย่างแจ่มชัดว่าหลักสูตรที่เข้มงวดและความคาดหวังสูงผสมผสานกับการหล่อเลี้ยงดูแลในระดับที่พอดีๆ สามารถสร้างสิ่งแวดล้อมที่เอื้อมียอดสำหรับนักเรียนได้อย่างไร นักเรียนของเขาตื่นเต็นกับการศึกษาและแทบจะรอมารองเรียนวันรุ่งขึ้นไม่ไหว

พวกผู้ปกครองก็ชอบเขา ซึ่งก็น่าชอบอยู่ เพราะลูกๆ กลับถึงบ้านท่วมท้นด้วยความสุขทุกวัน ถ้ามีครูหนุ่มคนไหนที่น่าจะกำลังมุ่งไปสู่ชีวิตที่รุ่งโรจน์และประสบความสำเร็จไร้อุปสรรค ก็ต้องเป็นครูคนนี้แหละ เขาเป็นครูแบบอย่างสำหรับเรื่องราวความสำเร็จด้านการสอน

เขาชอบสอนประวัติศาสตร์ เขาจึงตัดสินใจว่าการไปทัศนศึกษาที่วอชิงตัน ดี.ซี. น่าจะเป็นวิธีที่เอื้อมียอดที่จะทำให้ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าของเขาได้เจออะเจอะสิ่งที่น่าสนใจในชั้นเรียนอย่างแท้จริง การไปทัศนศึกษานั้นก็ไม่ใช่ถึงกับเป็นความฝันที่เป็นไปไม่ได้ เพราะแค่ขับรถ

สองชั่วโมงจากโรงเรียนของเขาก็ถึง ผู้ปกครองหลายคนสนับสนุนความคิดเรื่องการไปเที่ยวเมืองหลวงของประเทศอย่างกระทู้หรือรัน

คุณครูตัวรุ่งของเราไม่ใช่คนต่อต้านกฎเกณฑ์ เขาทำทุกอย่างตามกฎระเบียบ เขากรอกแบบฟอร์มที่ต้องกรอก และดำเนินการตามช่องทางที่ถูกต้องทุกอย่าง เขาใช้เวลาของการสอนปีที่สามไปกับการเตรียมการทัศนศึกษา ทุกคนสนับสนุนเห็นด้วย กำหนดการเดินทางคือสองสามวันหลังจากที่พวกนักเรียนเรียนจบชั้นปีนั้น ทางเขตอนุมัติเรื่องและมีการหาทุนที่จำเป็น พ่อแม่และครูหลายคนตกลงจะไปช่วยเป็นพี่เลี้ยงดูแลเด็ก เว้นแต่ภัยธรรมชาติแล้ว ไม่น่าจะมีอะไรมาหยุดยั้งไม่ให้คุณครูคนนี้ทำบางสิ่งที่วิเศษสุดได้สำเร็จ และนักเรียนของเขาก็จะได้ประสบการณ์ที่จะเปลี่ยนชีวิตพวกเขา

สามวันก่อนจบปีการศึกษาและก่อนฤดูร้อนจะเริ่มต้น ก็มีจดหมายทางการมาถึง ใครคนหนึ่งที่สำนักงานเขตเกิดเปลี่ยนใจ มีเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง - คนหนึ่ง! - คิดว่าคุณครูคนนี้ยังไม่มีความพร้อมพอ จบกัน ครูโมโหพวกเขาเด็กตกตะลึง เขาแย้งว่า ถ้าเขาไม่เคยได้รับคำอนุมัติเลยก็เป็นอีกเรื่อง แต่การเพิกถอนคำอนุมัติกระทันหันโดยไร้เหตุผลเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ยาก นี่เป็นวันที่เลวร้ายมากๆ วันที่จะสูบเอาเรี่ยวแรงของเขาที่จะสอนไปชนิดนอนไม่หลับไปอีกหลายคืน

เรื่องของโชคชะตาที่พลิกผันอย่างไม่ยุติธรรมราวกับละครอย่างนี้เป็นตัวอย่างของช่วงเวลาที่มีตมของการสอน เรื่องอย่างนี้เหมาะที่จะทำเป็นบทวิทยุ หรือเป็นโครงเรื่องสำหรับภาพยนตร์ฮอลลีวูด แต่เรื่องความผิดหวังเล็กๆ น้อยๆ มีเล่ากันได้ไม่รู้จบ ล้วนเป็นเรื่องที่ทำให้มันยากขึ้นที่จะเดินเข้าห้องเรียนไปด้วยความกระตือรือร้นและด้วยความหวัง ลองคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับผมเมื่อไม่นานมานี้ในปีการศึกษาที่ผ่านมา

ผมอยู่กับนักเรียนหลังเลิกเรียนเพื่อสอนเรื่องเชกสเปียร์ และหลังจากทำงานอย่างนี้อยู่ทั้งปี ก็จะได้แสดงผลงานฉบับเต็ม งานแสดงนี้ไม่ได้มีแค่ละครเชกสเปียร์ แต่จะมีวงรีคแอนด์โรลล์พลังสูง และมีการออกแบบท่าเต้นที่ประณีตซับซ้อนด้วย มันเป็นงานแสดงที่ไม่มีใครเหมือนเลย

ในโลก ขนาดคณะละครรอยัลเชกสเปียร์ยังต้องตะลึงจนพูดไม่ออกมาแล้ว
เมื่อมาดูการแสดงครั้งหนึ่ง

เราเชิญนักเรียนประถมสี่และห้าที่อยากมีส่วนร่วมให้มาร่วมงาน
กับเราด้วย หลังจากที่เราร่วมทำงานกับการแสดงรายการหนึ่งไปได้
สักพัก เด็กชื่อเอ็ดดี้ก็มาที่ห้องเรียนผมและถามว่าขอเข้ามาอยู่ในกลุ่ม
เชกสเปียร์ด้วยได้ไหม เอ็ดดี้อยู่ประถมห้าและน่ารักมาก ผมเอ่ยปากกับ
เขาว่าโรงเรียนเปิดไปได้เกือบสี่เดือนแล้ว และถามว่าทำไมถึงขอมาอยู่
ด้วยเอาเสียสายขนาดนี้ เขายืนยันว่าเข้าใจผิดเรื่องคุณสมบัติของตัวเอง
เพราะมาจากอีกห้องหนึ่ง ซึ่งดูจะเป็นไปได้ เพราะการสื่อสารที่ไฮบาร์ท
น่าจะได้รับการปรับปรุงมาตลอด แล้วผมก็พูดต่อเรื่องพื้นฐานสองสามเรื่อง
เอ็ดดี้สัญญากับผมว่า เขาเข้าใจความหมายของคำว่าพันธสัญญาและ
เข้าใจว่าในฐานะที่เขาเป็นส่วนหนึ่งของทีม เขาจะต้องพยายามอย่างดีที่สุด
ในการซ้อมในแต่ละวันเพื่อเพื่อนร่วมชั้นของเขา ครูของเขาซึ่งเป็นหนึ่ง
ในครูที่ดีที่สุดของโรงเรียนบอกว่า ถึงแม้ว่าเอ็ดดี้จะไม่ได้เป็นคนปราดเปรื่อง
แต่เธอก็เห็นว่าเขาเป็นเด็กที่ไว้ใจได้พอควร เธอคิดว่าถ้าเขาได้มีส่วนร่วม
น่าจะเป็นสิ่งที่ดี ผมเห็นด้วยเต็มที่กับการประเมินของเธอ

คืนนั้น หลังจากเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน ผมออกตัวไปร้านหนังสือ
เพื่อซื้อบทละครเชกสเปียร์ที่เรากำลังแสดงเล่มหนึ่ง พอมีนักเรียนใหม่
มาเริ่มเอาสายขนาดนี้ ผมหวังว่าจะใช้ทุกโอกาสที่เป็นไปได้ช่วยเร่งเครื่อง
เด็กใหม่คนนี้ให้ทัน

ผมอัดซีดีละครนี้หลายตอนให้เอ็ดดี้เอากลับบ้านไปด้วย มันจะได้
ช่วยให้เขาเข้าใจหนังสือเล่มใหม่นี้ไม่ใช่แค่จากการอ่านแต่จากการฟังด้วย
นอกจากนั้น ผมยังอัดเพลงทั้งหมดที่นักเรียนห้องผมเรียนไปแล้ว (ลิปส์
เพลง) แอคมพิพม์เนื้อร้องออกมาให้ด้วย เขาจะได้ท่องจำได้ ที่สำคัญคือ
มันต้องใช้เวลาในการที่จะเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างเชกสเปียร์ เลด
เชปพลิน, เอลวิส คอสเทลโล, และเดอะคิงส์

หลังการซ้อมละครสัปดาห์แรกของเขาสิ้นสุดลง เอ็ดดี้ก็ตั้งใจที่
รับเชิญให้ไปงานเลี้ยงใหญ่ก่อนปิดพักช่วงฤดูหนาว ที่งานเลี้ยง เราจัด

อาหารเย็นอย่างดีมากเลี้ยงพวกเด็กๆ ทั้งมีการเล่นเกมและรางวัลให้เด็กทุกคน

ระหว่างวันแรกหลังจากกลับมาจากช่วงหยุดพักผ่อน เอ็ดดี้มาหาผมพร้อมน้ำตา เขาบอกผมว่าจะลาออกจากเชกสเปียร์เพราะแม่อยากใช้เวลากับเขามากขึ้น แต่เราเรียนเชกสเปียร์หลังโรงเรียนเลิก แม่จึงบอกให้เอ็ดดี้กลับบ้านทันที มันน่าผิดหวังอย่างร้ายกาจที่ได้ยินเรื่องนี้ แต่ครูควรให้กำลังใจ ผมบอกเอ็ดดี้ที่หน้าเคร่าอยู่ว่าตอนที่ได้อยู่ด้วยกันก็สนุกดีแล้ว แต่ก็เป็นที่เข้าใจได้ว่าครอบครัวต้องมาก่อน

ไม่นานหลังจากนั้น ผมก็ค้นพบว่าเรื่องที่ว่าแม่ห่วงลูกและอยากใช้เวลากับเขานั้นเป็นเรื่องโกหกโดยสิ้นเชิง ความจริงคือ เอ็ดดี้รู้ว่าเชกสเปียร์หมายถึงงานมหาดศาลและเขาอยากเตร็ดเตร่อยู่ที่สนามเด็กเล่นหลังเลิกเรียนมากกว่า ผมรู้สึกซาไปหมด มีหลายวันที่คุณพยายามทำดีที่สุดของคุณ แล้วกลายเป็นว่ามันไม่เป็นผลอะไรขึ้นมาเลย เพื่อนๆ ทั้งหลาย นั่นแหละคือวันที่เลวร้าย

เรื่องแบบนี้ทำให้ลำบากมาก ผมไปเจอเอ็ดดี้ใกล้สนามเด็กเล่นกินขนมข้าวโพดอบกรอบอยู่ และรู้สึกว่าจะจำเป็นต้องแสดงความรู้สึกของตัวเองอย่างหนักแน่นแต่อย่างปรานีว่า ที่เขาโกหกนั้นเป็นสิ่งที่ผิด ผมหวังว่าเขาจะครุ่นคิดถึงผลลัพธ์ของการกระทำของเขา ซึ่งรวมถึงการทำร้ายจิตใจคนที่เมตตาเขา และที่สำคัญไปกว่านั้น คือการทำให้เพื่อนร่วมชั้นผิดหวัง เพื่อนร่วมชั้นที่สนับสนุนและไว้วางใจเขาอย่างเต็มที่ เอ็ดดี้ยักไหล่และวิ่งออกไปที่สนาม ต้องยอมรับว่า ประสบการณ์นี้ไม่ได้เป็นปัญหาร้ายแรงอะไรสำหรับผม มันไม่ใช่เรื่องที่ว่าได้ยินตำรวจบอกมาว่ามีนักเรียนถูกจับหรือบาดเจ็บหรือตายเพราะพวกแก๊งต่างๆ มันไม่ใช่เรื่องที่มีใครกระทำทารุณละเมิดเด็ก ถ้าจะให้พูดกันตรงๆ ช่วงขณะของความไม่แยแสนั้นมันคือการทรยศหักหลัง มันเป็นเรื่องง่ายที่จะหมกมุ่นกังวลใจ เมื่อเจอปางหลายๆ เส้นเข้า แม้กระทั่งอูฐ ลา ที่แข็งแรงที่สุดก็ยิ่งต้องอ่อนล้า

เพราะฉะนั้น จำไว้ว่า เมื่อคุณเจอวันที่เลวร้าย คุณมีเพื่อนที่เจอ

เรื่องแบบเดียวกันมากมาย ไม่นาน คุณก็จะเรียนรู้ที่จะจัดการกับมัน แต่ในระหว่างนี้ เข้มแข็งเข้าไว้เพื่อจะได้ก้าวไปข้างหน้าต่อไปได้เมื่อเจอ วันเลวร้าย ผมต้องเตือนตัวเองเสมอว่า ในขณะที่มีเด็กคนหนึ่งโกหกผม และยอมแพ้ มีเด็กอีกสี่สิบคนรอให้ผมสอนเขาเรื่องเซกสเปียร์เพิ่ม

ขณะที่คุณอ่านอยู่นี้ ผมอาจจะอยู่ในห้อง 56 ที่โรงเรียนประถม ไฮบาร์ตในลอสแอนเจลิส พยายามอย่างดีที่สุดที่จะช่วยให้เด็กสิบขวบ เห็นว่าพวกเขาสามารถควบคุมโชคชะตาของตัวเองและสามารถทำให้ชีวิตตัวเองพิเศษไม่ธรรมดาได้ยังไง ถ้าผมไม่อยู่ที่นั่น หรือไม่ได้กำลังเดินทาง อยู่กับนักเรียน ผมอาจจะอยู่บ้านกับภรรยาคุยกันถึงเรื่องว่า เราจะช่วย เด็กคนหนึ่งได้ยังไง หรือไม่ก็พูดโทรศัพท์กับนักเรียนเก่าคนหนึ่งที่กำลัง ต้องใช้ชานด์บอร์ต แล้วขนาดพยายามทำอยู่อย่างนี้ตลอด ผมก็ยัง ล้มเหลวได้ทุกวันในชีวิต

อย่าสงสัยตัวเอง มีเหตุผลอยู่ว่าทำไมคุณถึงเจอวันที่เลวร้ายได้ การสอนเป็นงานที่ยากเหลือเชื่อ เราพยายามที่จะสอนเด็กๆ ให้เป็นคน ที่มีคุณธรรมอยู่ในโลกที่ความไร้คุณธรรมจ้องหน้าเด็กเขม็งอยู่ตลอดเวลา เราพยายามที่จะทำให้เด็กๆ เชื่อว่าควรจะทำตัวน่านับถือ ในขณะที่ความ หยาบคายไม่ได้เป็นเพียงเรื่องธรรมดาที่ประพาดปฏิบัติกันทั่วไป หากยังเป็น ที่ที่ชื่นชมประโคมข่าวกันอย่างน่าตกตะลึงตามสื่อต่างๆ จนประชากร มากมายของเราเห็นดีเห็นงามตามไปด้วย

แต่ข่าวดีมีอยู่ว่า วันเลวร้ายของคุณจะกลายเป็นวันที่ดีขึ้น แต่มัน ใช้เวลานานมาก ไม่มีใครเป็นครูที่ดีได้ทันที คุณอาจจะอ่านเจอบทความ หรือได้ดูรายงานข่าวพิเศษเรื่องครูมหัศจรรย์มาบ้าง แต่นั่นมักจะเป็น โฆษณาชวนเชื่อ ไม่มีครูที่เพิ่งสอนมาได้แค่สามปีเป็นครูที่เยี่ยมยอดได้ การจะดีเด่นได้อย่างแท้จริงไม่ว่าจะในเรื่องใดต้องใช้เวลาหลายๆ ปี มากเกินกว่าที่คนจำนวนมากจะยอมเสียเวลา ไม่ว่าจะจะเป็นนักทาสวน สถาปนิก นักดนตรี นักเบสบอล รวมทั้งครูด้วย พวกที่เลิศสุดนั้นไม่ได้ เข้าถึงนิพพานฉบับปล้นแต่อย่างใด

ถ้าเป็นไปได้ละก็ อย่าฝ่าฟันวันเลวร้ายไปตามลำพัง การสอนอาจ

เป็นประสบการณ์ที่ว่าเหวี่ยงได้อย่างน่าเศร้า ขณะที่คุณนั่งยอมแพ้ มีผนังสี่ด้านกั้นไว้ให้คุณอยู่ข้างใน คุณอาจคิดว่าไม่มีใครเข้าใจความเจ็บปวด ความสงสัยตัวเอง และความอึดอัดคับข้องใจของคุณ คุณเข้าใจผิดแล้วละ

มีผู้หาญกล้าอยู่ในโรงเรียนของคุณ มีครูมือเก่าที่เคยอยู่ในสถานการณ์เดียวกันอย่างที่คุณกำลังเจอมาก่อน แล้วก็รอดชีวิตมาแล้วถึงสิ่งที่พวกเขาเคยเจอได้ คนเหล่านี้คือทรัพยากรที่มีค่าที่สุดและเพื่อนที่ดีที่สุดของคุณ พวกเขาจะช่วยให้คุณผ่านพ้นวันอันเลวร้ายไปได้ เมื่อคุณไปหาครูที่มีประสบการณ์มากกว่า และไว้วางใจยอมให้พวกเขาได้รับรู้ความเจ็บปวดและความสิ้นหวังของคุณ พวกเขาจะชื่นชมมากกว่าที่จะดูแคลนคุณ พวกเขาจะนับถือความซื่อสัตย์และความปรารถนาอย่างจริงใจของคุณที่จะทำให้ดีขึ้น

ผมขอให้คุณใส่ใจคำเตือนอยู่อย่างหนึ่ง ครูส่วนใหญ่ที่คุณเจอเป็นคนแบบที่ดีที่สุด เป็นคนที่ใส่ใจและอ่อนไหวต่อความรู้สึก คุณค่าของพวกเขาไม่สามารถวัดได้ด้วยคะแนนจากการทดสอบเป็นชุดๆ แต่มีครูบางคนที่คุณจำเป็นต้องเลี่ยง น่าเศร้าที่ว่า มีครูอย่างน้อยอยู่ในแทบจะทุกโรงเรียนที่ผมเคยไปสังเกตการเรียนการสอน พวกนี้มักจะเกาะกลุ่มกันอยู่ที่ห้องอาหารกลางวันหรือที่จอดรถ นินทาว่าร้ายการเรียนการสอนครูใหญ่ นักเรียนของตัวเอง หรือแม้แต่พวกเดียวกัน คนที่มองโลกแง่ลบเหล่านี้อยู่โดดเดี่ยวลำพังไม่ได้ พวกเขาต้องไปชักชวนครูมือใหม่ที่ท้อแท้มาร่วมวงแห่งความทุกข์ระทมด้วย ผมขอร้องให้คุณอยู่ห่างๆ จากครูเหล่านี้ พวกเขาไม่มีอะไรดีสำหรับคุณ และไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับนักเรียน

เช่นเดียวกับที่เราเตือนให้นักเรียนรู้จักคบเพื่อนที่ดี คุณก็ควรระวังคลุกคลีอยู่กับครูดีๆ ด้วย ครูดีๆ จะช่วยให้คุณฝ่าฟันช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดไปได้ พวกเขาจะให้คำแนะนำที่มีค่าและช่วยให้คุณเสริมสร้างบุคลิกของคุณขึ้นมา คุณจะยังเจอเรื่องที่เกิดพลาดไม่เป็นไปตามแผนอยู่ต่อไป แต่จะไม่บ่อยเท่าเดิม และเมื่อไหร่ที่พบอุปสรรค เวลาและประสบการณ์จะทำให้คุณพร้อมมากขึ้นที่จะจัดการกับเหตุร้าย และในที่สุดคุณจะได้

เรียนรู้ว่าทำอย่างไรจึงจะป้องกันเหตุร้ายได้ดีที่สุด

คุณจะเจอวันเลวร้าย คุณจะเจอเด็กที่หลือขอเกินกว่าจะแก้ไข
คุณจะสติแตกโดยสิ้นเชิง คุณอาจอยู่ในสถานการณ์ที่โชคร้ายและรู้สึก
ว่าไม่ได้รับการสนับสนุนใดๆ เลยจากฝ่ายบริหารหรือฝ่ายผู้ปกครอง พอ
หยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาคุณก็ไม่ได้ความรักใดๆ จากสังคมด้วยเหมือนกัน
แต่ถ้าคุณยังคงก้าวต่อไปข้างหน้า และไม่ยอมแพ้ศิโรราบให้แก่สิ่งเลวร้าย
ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ในโรงเรียน ก็มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอนที่จะเกิดขึ้น นั่นคือ
คุณจะดีขึ้น วันดีๆ ที่เต็มไปด้วยความรื่นเริงเบิกบานและเสียงหัวเราะ
หลายต่อหลายวันด้วยกำลังจะมาถึง

อ้าแขนรับความผิดพลาดของคุณ เรียนรู้จากมัน วันหนึ่งคุณจะได้
กลายเป็นครูมาสเตอร์ คุณมีเวลาหลายปีที่จะโดดเด่นด้วยการตรึกตรอง
ใคร่ครวญและความล้มเหลว และความเข้าใจที่ว่าไม่มีทางลัด ความฝันที่
คุณมีที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตใครหลายคนจะไม่เป็นเพียงความฝัน หากจะ
กลายเป็นความเป็นจริงที่มีชีวิต มีลมหายใจ คุณจะสร้างความแตกต่าง
วันที่ 1 มาถึงแล้ว

2

ทำเรื่องสำคัญก่อน

หลังจากใช้เวลาวันหนึ่งในห้อง 56 ทั้งครูใหม่ที่เพิ่งเริ่มกับครูเก่าที่เคี้ยวกรำมาแล้วได้สนุกกับการเฝ้าสังเกตและพูดคุย มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอย่างทั่วถึง พวกเขาชอบที่ว่าเด็ก ๆ แสดงความสนใจ สนุกสนาน ไม่มีการตั้งคำถามหรือปัญหาเรื่องระเบียบวินัยอะไรจริงจัง นักเรียนกำลังตั้งอกตั้งใจเรียนอย่างดีที่สุด และมักจะมีความเห็นกันแบบนี้:

เรฟ ฉันอยากเห็นคุณในวันแรกของการเรียน

คนส่วนมากจะต้องผิดหวัง

ทุกคนสนใจวันแรกของการเปิดเรียน ดูเหมือนจะมีการพูดคุย การเขียนเรื่องวันแรกนี้ไว้มากมายจนเรียกว่าให้ความสำคัญแก่มันมากเกินไป แน่نون วันแรกสำคัญ แต่ความจริงแล้ว ในห้องเรียน

ของผม วันแรก ก็เหมือนๆ กับวันที่ 91 นั้นแหละ ไม่ได้มีอะไรวิเศษเกิดขึ้นในวันแรกที่เปิดเรียน

นั่นไม่ได้หมายความว่า การเริ่มต้นด้วยดีไม่สำคัญ ผมจริงจังกับวันแรกมาก แต่ถึงอย่างนั้น ก็ต้องบอกว่า ครูที่ดีจริงจังกับทุกวัน ในวันแรกที่เปิดเรียน ผมจะแนะนำหัวข้อสำคัญหลายเรื่องที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนทุกครั้งสำหรับตลอดปี ผมไม่ได้หวังว่าเด็กๆ จะเข้าใจเป้าหมายของผม แม้กระทั่งหลังจากที่ได้อ่านบททวนเอกสารที่ระบุเรื่องวัตถุประสงค์ของชั้นเรียนไว้อย่างชัดเจน มันเป็นแค่การแนะนำ

จอห์น วู้ดเดน โค้ชบาสเกตบอลผู้เป็นตำนานของสมาคมกีฬามหาวิทยาลัยแห่งชาติใช้วิธีการฝึกแบบเดียวกันทุกวัน วิธีที่นักบาสเกตบอลฝึกซ้อมในวันแรกเหมือนกันกับที่พวกเขาฝึกซ้อมในคืนก่อนที่จะลงแข่งชิงแชมป์ มีความสม่ำเสมอคงเส้นคงวาแบบหนึ่งในห้อง 56 ที่ทำให้เด็กๆ รู้สึกปลอดภัย หลักการสำคัญ มีกำหนดไว้แล้วตั้งแต่ต้น เด็กๆ ได้ยินเรื่องพวกนี้แล้ว ถึงแม้จะไม่ค่อยเข้าใจความซับซ้อนของโครงสร้างของการเรียนของเรา อันที่จริง เด็กๆ พวกนี้ก็แค่สับสนและผมก็ไม่ได้รื้ออะไรเป็นพิเศษ ผมเพียงแต่ต้องการจัดโต๊ะ ส่วนอาหารที่จะได้ค่อยๆ ย่อยไปทั้งปีหรือนานกว่านั้น จะมีบริการให้ทุกนาทีของทุกวัน

เช้าวันเปิดเรียนนั้น ผมพูดน้อยกว่าที่ใครจะนึกเอาหลายๆ ผมไม่ได้ถามชื่อเด็กแต่ละคนทันทีด้วยซ้ำไป และผมก็ไม่ได้วิตกว่าพวกเด็กๆ ก็ไม่ได้ถามกันเหมือนกัน ผมใช้เวลาพูดแค่เจ็ดถึงสิบนาทีเช้าวันแรกนั้น ผมอยากให้พวกเด็กๆ ตื่นเต้นที่ได้มาอยู่ตรงนั้น และผมอยากให้พวกเขาจริงจังกับงานของตัวเอง และทำงานทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นงานอะไรที่พวกเขาต้องทำให้ดีที่สุด ดังนั้น ถ้าตามกำหนดทางการแล้ว ชั้นเรียนจะเริ่มเวลา 8:00 น. พอถึง 8:10 น. เราก็จะทำงานกันแล้ว

นี่เป็นห้องเรียนที่แข่งขัน ห้องเรียนหลายแห่งมักจะต้องบอกนักเรียนในวันแรกว่าอุปกรณ์ที่จำเป็นยังมาไม่ถึง บางทีหนังสือ

คณิตศาสตร์ยังไม่มา หรืออุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์จะมาส่งอาทิตย์หน้า แต่ผมไม่เคยยอมให้เกิดเหตุอย่างนั้นในห้อง 56 ผมอยากให้พวกเด็กๆ พร้อม และนั่นหมายความว่าห้องเรียนของผมเดินเครื่องเต็มที่ตั้งแต่ต้นเลยทีเดียว

เมื่อพวกเด็กๆ เข้ามาในห้อง นักเรียนจะเห็นพรมประดับผนังที่สวยงามเตะตาแขวนอยู่บนกระดานขาว ไม่มีทางที่จะไม่เห็นแน่ๆ แล้วพอเข้ามา หลายคนจะส่งเสียงฮือฮา ผมถามพวกเด็กๆ ว่าชอบพรมประดับผนังไหม แล้วเด็กก็จะส่งเสียงประสานกันแสดงความชื่นชอบเบิกบานแจ่มใส หลังจากนั้น ผมก็จะรออยู่สักห้าวินาทีแล้วถามว่า “อยากเรียนวิธีถักพรมแบบนี้สักผืนไหมละ”

หลังจากพวกเด็กๆ ส่งเสียงตะโกนตอบรับเป็นเอกฉันท์กัน ผมก็ตอบเรียบๆ ว่า “ดีใจที่ได้ยินอย่างนั้น เธอจะได้เริ่มงานทำพรมของเธอภายในสามชั่วโมงนี้ล่ะ” ทั้งห้องเงยบกริบ ทั้งไม่เชื่อกับทั้งตื่นแต่ต้องสะกดกลั้นไว้ พวกนักเรียนเพิ่งได้เรียนรู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับขั้นใหม่ของพวกเขา นี่เป็นห้องเรียนที่แท้จริง และเราไม่รีรอ มีการมอบหมายงานและมีโครงการเกิดขึ้นอยู่ตลอด อนาคตคือเดี๋ยวนี้ อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนอยู่ตรงนี้แล้ว และครูของพวกเขาก็พร้อม ครั้งหนึ่ง ผู้สื่อข่าวซึ่งที่ที่พวกเด็กๆ มีสมาธิและมีความสนใจจดจ่ออยู่ได้เป็นช่วงยาวๆ ถามนักเรียนคนหนึ่งว่า “พวกหนูไม่ต้องไปห้องน้ำกันบ้างหรือยังงัย”

“ถ้าไปผมอาจจะพลาดอะไรบางอย่างไป” เด็กกระซิบตอบอย่างออกจะรำคาญนิดหน่อยที่มีคนมารบกวนสมาธิของเขา

ถึงแม้พวกเด็กไม่น่าจะเข้าใจได้ถึงขอบเขตของวัตถุประสงค์ของห้องเรียนในวันแรกนั้น พวกเขาก็ได้รับรู้หลายเรื่อง อย่างเช่น บัญญัติสิบประการของห้อง 56 ที่ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวกับกฎระเบียบเลย อันที่จริง ไม่มีการเขียนกฎระเบียบใดๆ ไว้บนผนังห้องเรียน อย่างไรก็ตาม นักเรียนประพฤติตัวดีและมีมารยาทเป็นพิเศษ หลักความเชื่อของคุณไม่จำเป็นต้องเหมือนกับของผม แต่นี่คือแผ่นกระดาษที่พวกเด็กได้รับในวันแรกก่อนที่ผมจะขานชื่อเสียอีก มันง่ายและมีคำอธิบายน้อยมาก

กระดาษแผ่นนี้กระตุ้นให้เราพูดคุยกัน และเราต้องพูดคุยกันนานเป็นเวลาปีหนึ่งเป็นอย่างน้อย แต่คุณต้องเริ่มที่ไหนสักแห่ง

ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ด

1. พันธกิจของเรา: เป็นคนสุภาพน่ารัก ชยันทำงานหนัก
2. คำขวัญของเรา: ไม่มีทางลัด
3. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ดชื่อสัตย์
4. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ดแสดงความคิดริเริ่ม
5. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ดรับผิดชอบการกระทำของตัวเอง
6. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ดรู้จักกาลเทศะ
7. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ดไม่กลัวที่จะถามคำถาม
8. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ดเข้าใจความสำคัญของการนำเสนอ
9. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ดมีความเป็นระเบียบ
10. ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ดอ่อนน้อมถ่อมตน

ในระหว่างปีการศึกษานั้น พวกเด็ก ๆ จะถูกเตือนเป็นประจำให้ตริตรองว่าทักษะที่พวกเขาเรียนรู้ขึ้นเกี่ยวข้องกับหลักปฏิบัติเหล่านี้อย่างไร

ในช่วงวันเวลาข้างหน้า เราจะกลับมาพูดถึงจรรยาบรรณนี้ขณะที่เราเรียนคณิตศาสตร์ หรือภูมิศาสตร์หรือเบสบอล มันไม่เชิงเป็นบทเรียนทางการแต่อย่างใด มันเพียงแต่ถูกถักทอเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมแต่ในช่วงสัปดาห์ต่อๆ มา แต่ละประเด็นจะถูกพูดซ้ำบ่อยๆ และถูกขยายความต่อ

แน่นอน รายการพวกนี้เป็นความคิดส่วนตัว วัตถุประสงค์ของคุณบางอย่างอาจเหมือนกัน หรืออาจแตกต่างโดยสิ้นเชิงก็ได้ อย่างไรก็ตามผมเสนอให้คุณทำอะไรเรียบง่ายเข้าไว้ และใจเย็นๆ นี่คือนิทรรศการที่ถูกออกแบบมาเพื่อให้คงอยู่ไปตลอดชีวิต

เป็นคนสุภาพน่ารัก ชยันท์งานหนัก

ผมชอบคนที่สุภาพน่ารัก และเวลาคุยกัน คุณจะพบว่าเด็กส่วนใหญ่ก็ชอบเหมือนกัน คนที่สุภาพน่ารักช่วยกันและกัน รู้จักฟังและแสดงความเคารพ นี่หมายความว่าเราจะเจียบถ้านักเรียนอีกคนหนึ่งมีคำถาม เพราะไม่เข้าใจอะไรบางอย่าง เราไม่ล้อคนที่ทำลูกออกในเบสบอล ถ้าเราทำโครงการนักร้องอย่างเสร็จ เราจะคว้ามี่เพื่อนนักเรียนคนไหนที่อาจจะต้องการให้เราช่วย ในชั้นเรียนของเรา เราไม่เคยเสร็จงานจริงๆ เพราะว่ามื่ออะไรจะต้องทำอีกอยู่เสมอเพื่อสนับสนุนหรือช่วยกันและกัน ผมถามพวกเด็กๆ เป็นประจำว่า “จะเสร็จงานเมื่อไหร่”

แล้วก็จะมื่อเสียงประสานตอบมาว่า “ไม่มีวันเสร็จ”

เราเป็น “ชั้นเรียนที่แข่งขันตลอดเวลา” การเป็นคนสุภาพน่ารักหมายถึงการเป็นคนสุภาพน่ารักเสมอ ผมพบว่าตัวอย่างต่อไปนี้มีประโยชน์ในการทำให้พวกเขาเด็กเข้าใจประเด็นนี้ ผมเรียกนักเรียนคนหนึ่งออกมาหน้าห้องและสร้างสถานการณ์ว่า ผมกำลังชวนเขาไปดูการแข่งขันเบสบอล และกำลังขออนุญาตผู้ปกครองของเขาอยู่ “คุณโกเมซครับ ผมอยากจะทำริคาร์โดไปดูการแข่งขันเบสบอลบ่ายวันเสาร์นี้ ผมจะดูแลเขาเป็นบางเวลา ตกหลังไหมครับ เด็กส่งเสียงโห่ทำหน้าอยู่ และเริ่มหัวเราะกับความไร้สาระที่ถามอย่างนั้น ผมถามใหม่ “เอาละครับ คุณโกเมซ ผมเข้าใจที่คุณห่วง ถ้าผมจะคอยดูแลเขาเป็นส่วนใหญ่ ละครับ คุณจะว่ายังไง” คุณคงเดาปฏิกิริยาของเด็กๆ ออก พวกเด็กๆ ตระหนักว่ามันเป็นหน้าที่ของผมที่จะต้องดูแลริคาร์โดตลอดเวลา

การเป็นคนสุภาพน่ารักก็แบบเดียวกัน เราสุภาพน่ารักตลอดเวลา ไม่สำคัญหรอกว่าครูจะอยู่หรือไม่ ไม่สำคัญหรอกว่าจะมีครูที่ไม่ยุติธรรมหรือมีโค้ชประจำสนามที่ชอบบงการ หรือมีเพื่อนที่หยาบคายเกี้ยวข้องอยู่ด้วย การเป็นคนสุภาพน่ารักเป็นสิ่งที่ต้องทำอยู่ตลอดเวลา เหมือนกับคำโบราณที่ว่า *จะตั้งห้องแค้นคิดหนอยไม่ได้* ในห้อง 56 คุณสุภาพน่ารักหรือไม่ก็ไม่สุภาพน่ารัก เท่านั้น

การขยันทำงานหนักเป็นส่วนที่สองของพันธกิจนี้ เราพยายาม
อย่างดีที่สุดเวลาเราทำงานของเรา เราพยายามเขียนให้ได้ดี คำนวณ
อย่างแม่นยำ และคิดอยู่ตลอดเวลา เราพยายามทำสิ่งต่างๆ ให้ได้ดีขึ้น เรา
จริงจังกับงานของเรา และเราจริงจังตลอดเวลา แต่มันไม่ได้เป็นเรื่องที่
ทำให้เราต้องเคร่งขมึ้นหน้าบูดเลย เราหัวเราะกันเยอะมากในห้อง 56
ผมได้เรียนรู้ว่า เป็นไปได้ดีทีเดียวจริงๆ (และสนุกกว่ามากด้วย) ที่เรา
จะหัวเราะขณะที่ขยันทำงานหนักและพยายามทำให้ดีขึ้น เวลาเราทำ
ผิดพลาด เราจะหัวเราะซ้ำตัวเอง เราเตือนตัวเองว่าเวลาเราร้องเพลง
ประสานเสียงเพี้ยนนั้น มันแสบแก้วหูแต่น่าขันด้วยในเวลาเดียวกัน
พอเสียงหัวเราะซาลง เราก็กลับไปทำงานต่อ และเราก็ฝึกฝนต่อไป
จนกระทั่งเสียงทั้งหลายของเราสอดประสานกันอย่างสมบูรณ์แบบ เราตั้ง
มาตรฐานสำหรับเราเองไว้สูง

ตลอดทั้งปี ในการเรียนทุกครั้ง เราเป็นคนที่สุภาพน่ารักต่อกัน
และกัน และเราจริงจังกับงานของเรา เรื่องนี้ถูกซึมซับเข้าไปอยู่ในใจของ
พวกเด็กๆ มันเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมห้องเรียนของเรา และมันขับ
เคลื่อนทุกอย่างที่พวกนักเรียนทำ

ไม่มีทางลัด

คำขวัญประจำห้องเรียนนี้แขวนอยู่หน้าห้องของเรา พวกเด็กๆ
จะได้เห็นมันอยู่หนึ่งปีในชีวิต มันจะเตือนใจพวกเขาตลอดเวลาแทบจะ
เรียกได้ว่าในการทำทุกสิ่งทุกอย่าง เริ่มต้นตั้งแต่วันที่ 1 ผมชอบทำใ้
นักเรียนเข้าใจบทเรียนนี้ด้วยโครงการศิลปะที่เราเริ่มในวันแรกของ
การเรียนในปีนั้นเลย

ผมเอ่ยไปแล้วก่อนหน้านี้ถึงเรื่องพรมประดับผนังที่ใช้ตะขอกัดกึ่งที่
พวกนักเรียนเห็นแขวนอยู่บนกระดานขาวเมื่อพวกเขาเข้ามาในห้อง พรม
พวกนั้นสวย ที่หลังห้อง ผมมีวัสดุอุปกรณ์สำหรับโครงการทำพรมใหม่
สามสิบห้าชุดเรียงเป็นตั้งไว้ให้นักเรียนเห็นพร้อมกับภาพของพรมที่ทำ

เสร็จแล้ว เป็นรูปสัตว์ ตัวการ์ตูน ทิวทัศน์สวยๆ ดอกไม้ และลวดลายที่มีสีสัน พอถึงตอนช่วงพักระหว่างคาบเรียน เด็กส่วนใหญ่ก็ได้ดูตัวอย่างจนหน้าใจและตัดสินใจแล้วว่าอยากจะทำชิ้นไหน

เมื่อพวกเขาเริ่มต้นจัดอุปกรณ์การถักทอพรมของตัวเองมารวมกันได้ ผมก็บอกพวกเขาว่ามันต้องใช้เวลานานมาก – คือนานกว่าหนึ่งเดือน ถ้าเป็นพรมผืนใหญ่ก็อาจจะต้องใช้ถึงสี่เดือนเลยทีเดียว

และถึงแม้พวกเขาจะเริ่มโครงการของตนไปวันนั้นเลย แต่ก็ไม่ได้เริ่มใช้ตะขอถักพรมในวันแรก เด็กต้องใช้เวลาหลายวันกับการจัดไหมพรมที่อยู่ในชุดอุปกรณ์ แยกไหมออกเป็นเส้นๆ ตามสี ฟังดูง่ายแต่มันไม่ได้ง่ายเลย หลายสีมีอ่อนแก่แตกต่างกันไปเพียงเล็กน้อย นักเรียนอ่านวิธีการทำและพบว่าจะไม่ได้ใช้เพียงแค่อีแตง น้ำเงินและเหลืองเท่านั้น แต่จะได้ใช้สีน้ำตาลออกส้ม สีปะการัง สีครีม และสีน้ำตาลแดงปกติแล้ว พวกเขาต้องใช้หลายวันในการอ่านและทำความเข้าใจตารางสีสารพัดที่ผมให้ไป มีถุงพลาสติกติดป้ายบอกสีต่างๆ ชัดเจนไว้ให้ใส่ไหมพรมที่แยกสีแล้ว

และขณะที่สาละวนอยู่กับเรื่องนี้ เด็กไม่ได้แค่สนุกกับการทำพรม หากยังได้เริ่มทำความเข้าใจบทเรียนสำคัญบทหนึ่งเป็นก้าวแรก นั่นคือไม่มีทางลัด หลังจากนั้นประมาณชั่วโมงหนึ่ง แทบจะไม่มีเด็กคนไหนคิดแยกไหมพรมของตัวเองเสร็จเลย แต่ส่วนมากแล้ว พวกเขาจะสนุกและไม่บ่นอะไร หากเริ่มเข้าใจว่ากระบวนการสำคัญกว่าของที่ผลิตเสร็จแล้ว เด็กๆ จะได้เรียนบทเรียนนี้ต่อไปพรุ่งนี้เมื่อเราเริ่มต้นด้วยเบสบอล เราจะเรียนเรื่องกีฬา แต่เราจะยังไม่ได้เล่นเบสบอลจริงๆ เลย เป็นเวลากว่าหนึ่งเดือน สำหรับสัปดาห์แรก นักเรียนจะได้เรียนรู้แค่การโยนและรับลูก เราไม่รีบร้อนกันในชั้นเรียนของเรา การจะทำอะไร ให้ได้ดีต้องใช้เวลานาน และเราก็ค่อยๆ ทำไปไม่รีบร้อน และเพลิดเพลินกับกระบวนการ ไม่มีทางลัด

ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตชื่อสตีฟ

ในวันที่ 1 ผมบอกพวกนักเรียนถึงบางสิ่งที่คุณเขาหลายคนนึกออกอยู่แล้ว พวกเขาเจอครูมาแล้วอย่างน้อยสี่ห้าคนในชีวิตน้อยๆ ของพวกเขา และแต่ละคนก็แตกต่างกันไป กฎระเบียบแต่ละชั้นก็แตกต่างกัน ผมใช้เวลาสองสามนาที่ระหว่างวันแรกบอกพวกเด็กๆ ว่าแทบจะไม่มีอะไรเลยที่จะทำให้ผมอารมณ์เสีย การบ้านไม่เสร็จตามกำหนด ลีทกเลอะเทอะ หนังสือหาย ประพฤติตัวหยาบคายในห้องเรียน พวกนี้ทั้งหมดเป็นความผิดพลาดแต่ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย แต่มีอย่างหนึ่งที่จะเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของเราได้

ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตเป็นคนชื่อสตีฟ

ในวันแรกที่เปิดเรียน เรื่องนี้แทบไม่มีความหมาย พวกเด็กๆ ได้ยินมานับครั้งไม่ถ้วนเรื่องความสำคัญของการพูดความจริง ทั้งที่บ้านและแทบจะในทุกห้องเรียนที่เคยนั่งเรียนมา แต่ก็ยังได้ยินจากผมอยู่ดี ผมบอกพวกเขาว่า ถ้าพวกเขาโกหก ผมก็ยังคงทำหน้าที่ในฐานะครูของพวกเขาอย่างดีที่สุดต่อไป แต่ความสัมพันธ์ของเราจะเปลี่ยนไปแน่ การโกหกเป็นความผิดอย่างเดียวในโรงเรียนที่ผมเห็นที่ไม่สามารถแก้ไขได้จริงๆ

ระหว่างบทเรียนคณิตศาสตร์บทแรกของปี ผมเฝ้าสังเกตและดูว่าเด็กประถมห้าของผมรู้จักบวกลบเลขหรือไม่ โดยปกติ จะมีหลายคนที่ยังบวกลบไม่เป็น บางคนอาจจะลืมเรื่องที่เคยเรียนมาตอนประถมสี่ขณะที่บางคนไม่เคยเข้าใจแนวความคิดพื้นฐานบางอย่างเลยมาตั้งแต่แรก

ช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดเกิดขึ้นตอนที่เหลือเวลาอีกประมาณสิบนาทีในชั่วโมงคณิตศาสตร์ ตอนที่เราตรวจคำตอบโจทย์เลขที่ผมให้ทำยี่สิบหรือสามสิบข้อ ผมขอให้นักเรียนที่รู้สึกว่าจะทำไม่ถูกหมดทุกข้อยกมือขึ้นและขอให้ผมทบทวนโจทย์ข้อที่พวกเขาทำผิดไป บ่อยครั้ง เด็กไม่เข้าใจโจทย์ ถึงแม้ผมจะให้คำอธิบายและเดินไปรอบๆ ห้องตอนที่เด็กๆ ทำโจทย์อยู่ และมีเด็กคนอื่นๆ อีก ที่อาจจะมีการตอบที่ถูกต้อง แต่รู้ซึ่งแกใจตัวเองว่า ตอบถูกเพราะโชคดี แต่ไม่ได้เข้าใจแนวความคิดเต็มที่เลย

เพราะฉะนั้น ผมเลยขอให้ถาม แต่ตอนแรกในวันแรกนี้ จะไม่มีใครยกมือขึ้น

ผมรอ

แล้วผมก็รอต่อไปอีกหน่อย

แล้วก็จะมีผู้กล้าหาญคนหนึ่งยกมือขึ้น มันเป็นการกระทำที่กล้าหาญ เพราะว่า พออายุสิบขวบ เด็กส่วนใหญ่จะต้องเคยอึดอัด ซัดเซินแล้วกับครูที่หงุดหงิดใจร้อนที่เอ่ยปากออกมาว่า “เราพูดเรื่องนี้นั้นไปแล้วนะ” ที่แย่ไปกว่านั้นก็คือแผลเป็นในใจที่เกิดขึ้นเมื่อถูกเพื่อนร่วมชั้นหัวเราะเยาะเพราะตอบอะไรผิดไปหรือเพราะตั้งคำถาม

แต่ในวันที่ 1 ผมเพียงแต่มองหาเด็กสักคนที่จะยกมือขึ้นถาม มีอะไรหลายอย่างเกิดขึ้น คำถามนั้นได้รับคำตอบและผมไม่ลืมที่จะชมเชยเด็กคนนั้นที่ถามคำถาม พวกเด็กๆ อาจไม่ได้เรียนอะไรมากนักในวันนั้น แต่อย่างน้อย พวกเขาได้เห็น ว่า ในห้องเรียนของเรา คำถามทุกข้อจะได้รับคำตอบ ผมบอกพวกเด็กๆ ว่าผมยินดีที่จะช่วยพวกเขา และเด็กได้พบว่าผมเป็นคนรักษาคำพูด ความซื่อสัตย์เริ่มต้นที่ผู้นำขึ้น มันเป็นก้าวแรกของการขจัดความกลัวที่กีดกันเยาวชนจำนวนมากจากการเป็นคนที่ดีที่สุดที่พวกเขาจะทำได้ ชีวิตของพวกเขาจะดีขึ้นถ้าเป็นคนซื่อสัตย์

อย่างไรก็ตาม การเป็นแบบอย่างความประพฤติด้านนี้ในวันที่ 1 ไม่ได้สร้างความสัมพันธ์ที่ยืนนานและไว้วางใจกันกับนักเรียน เด็กๆ ได้เห็นครูมามากมายที่วันแรกของการเรียนแสดงมารยาทที่ดีที่สุด แต่หลังจากนั้น เด็กก็ค่อยๆ ได้เห็นครูของตัวเองอ่อนล้าอารมณ์เสียเมื่อเวลาผ่านไปในช่วงปีการศึกษา คุณจะต้องไม่ยอมให้เรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้นในชั้นเรียนของคุณ วันที่ 1 ไม่ได้เป็นวันพิเศษ แต่มันเป็นโอกาสของคุณที่จะทำให้พวกเด็กๆ ได้รู้ว่า คุณอยู่ที่นั่นเพื่อตอบคำถามของพวกเขาทุกวัน โดยไม่มีข้อยกเว้น เมื่อพวกนักเรียนกับคุณไว้วางใจกันเพิ่มขึ้น นักเรียนจะเรียนรู้มากขึ้นและนับถือเชื่อมั่นตนเองเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน

ชาวเซกสเปียร์แห่งโอบาร์ตแสดงความคิดริเริ่ม

วันแรก ผมจะใช้เวลาสองสามนาทีพูดเรื่องคำว่า *ความคิดริเริ่ม* มันเป็นหนึ่งในคำศัพท์ที่พวกเด็กๆ ต้องเรียนว่าสะกดอย่างไร และหมายความว่าอย่างไร

เด็กส่วนใหญ่ในโรงเรียนได้รับการฝึกมาให้รอครูออกคำสั่ง และอนุญาตให้ไปตักน้ำหรือไปห้องน้ำ ซึ่งเป็นที่เข้าใจได้ ครูหลายคนต้องเจอกับเด็กที่ฉวยประโยชน์จากเสรีภาพที่ตนได้ ครูที่ดีย่อมมีเหตุผลที่จะวิตกเรื่องควบคุมชั้นเรียนไม่ได้ และเมื่อนักเรียนไม่มีสมาธิจดจ่อกับบทเรียนของตน พวกเขาจะไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย

แต่ผมได้ค้นพบว่า ถ้าให้เด็กๆ มีโอกาสที่จะแสดงความคิดริเริ่ม ตัดสินใจด้วยตัวเอง และทำอย่างนั้นด้วยความรับผิดชอบ นักเรียนจะประพฤติตนได้ในระดับที่ดีกว่ามาก ดีกว่าการที่ครูจะเป็นคนเซ็ดหุ่นและพวกนักเรียนเป็นเพียงหุ่นให้ครูเซ็ด

ในวันแรก เมื่อมีใครสักคนขอไปห้องน้ำ ผมจะทำหน้าสงสัยและถามว่า “ทำไมต้องถามครูด้วยว่าจะขอไปห้องน้ำได้ไหม”

โดยปกติ คำตอบก็จะเป็นประมาณว่า “ที่ผมเรียนมาในชั้นอื่นๆ เราต้องถาม” แล้วการสนทนาเรื่องความคิดริเริ่มที่ยาวนานเป็นเวลาหนึ่งปีจะเริ่มต้นขึ้น เราจะพูดเรื่องนี้ประกอบด้วยคำอธิบายจริงๆ ที่ผมให้แก่พวกเด็กๆ ถึงเหตุผลที่แท้จริงที่ว่าทำไมพวกครูถึงไม่อนุญาตให้ออกไปนอกห้องเรียน พวกเด็กเข้าใจว่าครูไม่ไว้วางใจพวกเขา บ่อยครั้ง พวกเด็กเองคือคนที่ทำให้บรรดาครูสมควรจะไม่ไว้วางใจ

ก่อนที่ผมจะอนุญาตให้นักเรียนคนนั้นไปห้องน้ำ และหลังจากที่ผมถามคำถามแรกนั้นแล้ว ผมก็สร้างความแน่ใจว่าเขาบอกผมเรื่องต่อไปนี้ก่อนที่เขาจะออกจากห้องเรียน:

เรฟ: ทำไมเธอถึงจะออกจากห้องเรียน

นักเรียน: ผมต้องไปเข้าห้องน้ำ

เรฟ: บอกครูหน่อยเรื่องจะไปห้องน้ำ

นักเรียน: หือ?

เรฟ: บรรยายมาสิว่าจะไปห้องน้ำยังไง

นักเรียน: หือ?

เรฟ: จะวิ่งไปหรือเปล่า หรือจะไถลราวบันไดลงไป ซึ่งอันตรายนะ
ทำอย่างนั้น

นักเรียน: (เริ่มตามทัน) ผมจะเดินไป

เรฟ: ทำไมล่ะ การวิ่งไม่ดีหรือไง ครูชอบวิ่ง!

นักเรียน: หือ?

เรฟ: มีที่ที่วิ่งเล่นและส่งเสียงเอะอะได้สนุกหลายที่ ไหนมีใคร
บอกได้ไหมว่ามีที่ไหนบ้างนะ

นักเรียนทั้งห้อง: สนามเด็กเล่น... ชายหาด... สวนสาธารณะ...

เรฟ: ถูกต้อง แล้วทำไมเราถึงเดินไปห้องน้ำเสียง

นักเรียน: ครูไม่อยากให้ผมหกล้มเจ็บตัวหรือรบกวนห้องอื่นๆ

เรฟ: ถูกปะเลย บอกครูหน่อยสิว่าจะเกิดอะไรขึ้นในห้องน้ำ

นักเรียน: อะไรนะครับ

เรฟ: เธอจะเถลไถลอยู่ในห้องน้ำหรือเปล่า

นักเรียน: ผมแค่จะไปเข้าห้องน้ำแล้วกลับมา

เรฟ: เธอจะทำอะไรหลังจากเข้าห้องน้ำแล้ว และก่อนที่จะ
กลับมา

นักเรียน: (คิดหนัก นิ่งชั่วครู) ผมจะล้างมือ

เรฟ: ใช้อะไรล้าง

นักเรียน: ถ้ามีสบู่อยู่ ก็ใช้สบู่ครับ (ทั้งชั้นหัวเราะสะใจแบบ
รู้กันว่า ห้องน้ำโรงเรียนมักจะมีขวดสบู่ของใช้บ่อยๆ)

เรฟ: นั่นเป็นประเด็นที่ดี ถ้าไม่มีสบู่ที่นั่น เรามีอยู่ข้างตรงนี้
ในห้อง 56 แล้วเธอจะทำอะไรกับกระดาษที่เธอใช้เช็ดมือหลัง
ล้างมือแล้ว

นักเรียน: ก็ทิ้งมันลงถังขยะ...

เรฟ: ไม่ใช่ปากกระดาดเปียกๆ ขึ้นไปบนเพดานใช่ไหม

นักเรียน: ผมจะไม่ทำอย่างนั้นครับ (รู้สึกสิ่งที่ผมรู้ว่าเด็กมากมาย ทำอะไรบ้าง)

เรฟ: ครุคิดว่าเธออยากจะไปแล้ว แต่มีอีกอย่าง จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าเธอไม่ทำอย่างนี้ จะเกิดอะไรขึ้นถ้ามีคนเจอเธอวิ่งเล่น รบวณ คนที่เขาเรียนอยู่ หรือเกลไถลอยู่ในห้องน้ำ พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเธอทำให้ครูเสียความไว้วางใจ

นักเรียน: ผมก็จะไปใช้ห้องน้ำอีกไม่ได้อีกต่อไป

เรฟ: เปล่า เธอยังไปห้องน้ำได้แน่นอน แต่จะต้องมีคนตามไป ประคบเธอ เพราะเธอยังไม่พร้อมที่จะทำอะไรด้วยตัวเอง ครุคิดว่า เธอพร้อมแล้ว เธอคิดว่าเธอพร้อมหรือเปล่า

นักเรียน: พร้อมครับ

เรฟ: งั้นก็ไปห้องน้ำซะ! เรามีนงานต้องทำ!

ในช่วงปีที่จะมาถึง พวกเด็กๆ จะได้เรียนรู้หลายบทเรียนเกี่ยวกับแนวคิดดังกล่าวด้วยการพูดคุยกันง่ายๆ เช่นนี้ เรื่องหนึ่งคือการใช้ห้องน้ำ ในระหว่างช่วงพักที่มีกำหนดเวลาไว้แล้วเพื่อจะได้ไม่ต้องพลาดบทเรียน บางส่วนไป แต่ความเป็นจริงก็คือ บางครั้ง เราก็กต้องไปห้องน้ำแม้กระทั่งเวลาที่เรียนคณิตศาสตร์หรือวิชาการอ่านอยู่ พวกเด็กๆ เริ่มเห็นวิธีการทำสิ่งต่างๆ ในห้องของเรา ผมให้ความไว้วางใจพวกเขา และพวกเขาก็เริ่มจัดการดูแลชีวิตของตัวเอง พวกเขาไม่ต้องรอให้ผมอนุญาตให้ไปเข้าห้องน้ำ หรือลุกจากที่นั่งเพื่อไปตี่มน้ำ หรือหากกระดาดเซ็ดน้ำมูก

พวกเด็กๆ ทำความสะอาดห้องด้วยถึงจะไม่ใช้หน้าที่ พวกเขาขัดเครื่องดนตรีของตัวเอง เริ่มทำโจทย์คณิตศาสตร์ที่ครูยังไม่ได้สั่งให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงเป็นตัวละครใดเป็นพิเศษในผลงานการสร้างละครของชั้นเรียนก็ท่องบทเหมือนกันแต่เป็นการท่องสนุกๆ เมื่อนักเรียนจับความสำคัญของการแสดงความคิดริเริ่มได้ สิ่งที่จะจำกัดการเติบโตของเด็กด้วยการให้เด็กขออนุญาตหรือความเห็นชอบจากครูก็หมดไป

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของความรับผิดชอบ เมื่อเยาวชนได้รับเสรีภาพที่จะแสดงความคิดเห็นเริ่มพวกเขาจะเริ่มจัดการดูแลชีวิตของตัวเอง ถ้ายอมลดการควบคุม และยอมให้เด็กฯ ทำผิดพลาดและสะดุดล้มบ้าง ครูจะสามารถช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การให้คุณค่าและน้อมรับคุณลักษณะที่นำไปสู่ความสำเร็จและความสุข

ชาวเซกสเปียร์แห่งโอบาร์ดิรับผิดชอบการกระทำของตัวเอง

มันน่าสนใจเสมอที่จะบันทึกภาษาที่นักเรียนใช้เวลาพูดถึงเกรดของตัวเองในใบรายงานผลการเรียน เมื่อพวกเขาทำได้ดี เด็กฯ มักจะพูดว่า “ฉันได้ A” แต่ถ้าทำไม่ได้ไม่ค่อยดี เด็กจะพูดว่า “ครูให้เกรด D ฉัน”

ถึงเวลาแล้วที่จะต้องยึดหลักนี้ไว้ ในยุคที่ดูเหมือนจะไม่มีใครต้องการจะแสดงความรับผิดชอบใดๆ ในชั้นเรียนของเรา นักเรียนจะต้องรับผิดชอบต่อความสามารถให้เหตุผลอธิบายการกระทำของตนได้ เราหวังให้นักเรียนทำงานของตนในขณะที่คำนึงถึงผู้อื่นด้วย หากพวกเขาทำอะไรผิด พวกเขาจะต้องอธิบายโดยขึ้นต้นประโยคว่า “ฉัน” ไม่ใช่ “เขา”

ผมมักสังเกตเห็นนักเรียนมาโรงเรียนกับพ่อแม่ที่ถือกระเป๋าให้ลูกผมได้เห็นเด็กที่โทรศัพท์กลับบ้านก่อนโรงเรียนเข้าไม่กี่นาทีเพราะว่าตัวเองลืมเอาการบ้าน หนังสือ หรือแบบฟอร์มที่โรงเรียนให้ผู้ปกครองเซ็นชื่อมาด้วย ในชั้นเรียนของเราเด็กฯ ถูกสอนว่า การบอกผมตรงๆ ว่า ลืมอะไรบางอย่างจะดีกว่า เราแก้ไขเรื่องนั้นได้ แต่ไม่ใช่ความรับผิดชอบของผู้ปกครองที่จะต้องมาโรงเรียนอีกเที่ยวเพราะว่าลูกลืมของ

ผมบอกนักเรียนว่าอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับโรงเรียนเป็นหน้าที่ของพวกเขา นักเรียนจำเป็นที่จะต้องทำงานอย่างรอบคอบ ต้องจัดและเก็บโต๊ะและหนังสือให้เป็นระเบียบ ผมบอกพวกเขาว่า ถ้าสิ่งต่างๆ เป็นไปด้วยดีสำหรับเธอ เธอก็บอกได้เลยว่าเป็นฝีมือของเธอเอง ยอมรับผิดถ้าเกิดความผิดพลาด และได้โปรดอย่าเอาครูของเธอเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ครูก็เป็นแค่ครูของเธอเท่านั้นแหละ ครูอยู่ตรงนี้เพียงเพื่อให้โอกาสเธอ

ได้เป็นคนที่ดีที่สุดเท่าที่เธอจะเป็นได้ การเติบโตและความสำเร็จเป็นของเธอทั้งหมด

ผมบอกพวกเขาว่า ถ้าเธอมีวแต่เล่นเวลาเรียนวิทยาศาสตร์ เธอจะไม่ได้ทำการทดลองทางวิทยาศาสตร์วันนั้น ถ้าเธอเอาอุปกรณ์เครื่องใช้งานศิลปะไปเล่นไม่เข้าเรื่อง เธอก็จะไม่ได้ทำงานศิลปะวันนั้น มันเป็นความสูญเสียของเธอ และชีวิตของเธอ การกระทำทุกอย่างมีผลลัพธ์ การพูดคุยกันเรื่องนี้เริ่มต้นในวันที่ 1 และผมเริ่มด้วยน้ำเสียงที่เป็นมิตรและให้ความสบายใจ ผมตั้งใจให้มันปลดปล่อยเด็ก ๆ จากการรอให้ใครสักคนมาทำให้ชีวิตของพวกเขาดีขึ้น

มันเป็นการเริ่มต้น แต่เราคงต้องนึกถึงความเป็นจริงเรื่องหนทางข้างหน้า พวกนักเรียนในชั้นเรียนของผมเชื่อว่าพวกเขาจะมีสิทธิ์ที่จะได้รับประทานอาหารเช้าและอาหารกลางวันฟรีเพราะโรงเรียนจัดให้มาตลอด ตั้งแต่วันแรกที่มาเรียนชั้นอนุบาล พวกเขาได้รับแจกกระดาษดินสอ ผมเคยเห็นโรงเรียนที่แจกนาฬิกาปลุกให้เด็กที่มาโรงเรียนสายเสมอด้วยซ้ำไป

การจะแก้ความเข้าใจอย่างนั้นเป็นเรื่องยาก แต่ผมก็ทำดีที่สุดของ ผมที่จะทำให้เด็ก ๆ ดูแลรับผิดชอบการศึกษาของตัวเอง ผมช่วยพวกเขาได้ ผมเปิดประตูให้ และแสดงให้เห็นพวกเขาควรวีทำสิ่งต่างๆ ที่ก่อนหน้านั้นเป็นเรื่องลึกลับสำหรับพวกเขา ผมบอกกับพวกเขาเด็ก ๆ ว่าคนที่ฉลาด สุขุม และดีมากมาย ยังคงถกเถียงกันอยู่ว่า พวกเราในฐานะโรงเรียนจะช่วยพวกนักเรียนให้ประสบความสำเร็จได้อย่างไร หลายคนบอกว่าครูคือปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการศึกษาของเด็ก บางคนก็บอกว่าผู้ปกครอง กระนั้นยังมีบางคนที่เชื่อว่าความยากจนคือเหตุผลที่เด็ก ๆ ล้มเหลวหรือประสบความสำเร็จ ความเห็นทั้งหมดนี้จำเป็นที่จะต้องได้รับการเคี้ยว กลิ่น และย่อย

แต่ในห้อง 56 พวกเขาเด็ก ๆ เรียนรู้ในวันแรกว่า อนาคตอยู่ในมือของพวกเขาโดยสมบูรณ์ พอถึงตอนปลายปี นักเรียนของผมส่วนใหญ่จะเรียนรู้ที่จะไปตลาดและด้วยเงินเพียงน้อยนิดก็สามารถนำอาหารที่ดีต่อสุขภาพกลับมาโรงเรียนได้ และเป็นอาหารที่มีประโยชน์กว่าอาหารขยะที่วางอยู่

หน้าพวกเขาอยู่ทุกวัน เมื่อพวกนักเรียนเริ่มทำอย่างนี้ รู้สึกเข้มแข็งขึ้น และทำได้ดีขึ้นในโรงเรียน พวกเขาก็ตระหนักว่าตัวเองมีอำนาจควบคุม ในช่วงปีที่จะมาถึง พวกเด็ก ๆ จะได้เรียนรู้ที่จะไม่มองผม หากแต่มองเข้าไปภายในตัวเอง ในช่วงปีที่จะมาถึง พวกเขาจะเป็นคนที่โทรศัพท์กรอกแบบฟอร์ม และเสาะหาผู้คนที่มีความรู้ที่จะเป็นประโยชน์ต่ออนาคตของพวกเขา พวกเขามีคำตอบมากกว่าที่พวกเขาคิด

ชาวเซกสเปียร์แห่งโอบาร์ด์รัฐจิกกาลาคะ

โดยปกติ ห้อง 56 จะเงียบ ไม่ใช่ไม่มีเสียงอะไรเลย แต่เงียบถึงแม้ว่าเด็กหลายสิบคนกำลังพูดกันอยู่ ในวันแรกที่เปิดเรียน ผมอธิบายกับพวกเด็กว่าผมไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเสียงดัง แต่ผมเป็นฝ่ายเริ่มการแลกเปลี่ยนที่ทำให้พวกเด็ก ๆ คิดถึงเรื่องความสำคัญของบริบท เราคุยเรื่องนี้โดยใช้การอภิปรายเรื่องเวลาและสถานที่:

เรฟ: ใครชอบร้องกรี๊ดกร๊าดและตะโกนบ้าง

เด็ก ๆ: (เนื่องจากเพิ่งเปิดเรียนวันแรก และเพราะคำถามประหลาด โดยปกติจะไม่มีคำตอบรับอะไร ประสบการณ์ในอดีตทำให้พวกเด็ก ๆ วิตกว่าจะต้องให้คำตอบที่พวกเขาคิดว่าครูอยากได้ยิน)

เรฟ: ครูชอบส่งเสียงเอะอะ มีใครแถมนี้ชอบส่งเสียงเอะอะบ้าง ดีมาก (คราวนี้หลายคนยกมือขึ้น) แต่คราวนี้ คำถามจะยากขึ้น ครูชอบร้องกรี๊ดสุดเสียงเลยเวลาไปโต้คลื่นลูกโตๆ ที่ชายหาด กรี๊ดอยู่ชายหาดโอเคไหม

เด็ก ๆ: โอเคสิ โอเค แน่นอน..

เรฟ: มีใครคิดออกบ้างว่ามีที่ไหนอีกที่เราส่งเสียงเอะอะได้

เด็ก ๆ: ที่มีการแข่งบอล... สระว่ายน้ำ... สวนสาธารณะ...

เรฟ: ที่โรงพยาบาลได้ไหม

เด็ก ๆ: (หัวเราะแบบไม่เชื่อหู) ไม่ได้แน่นอน!

เรฟ: ที่งานศพล่ะ

เด็ก ๆ: ไม่ได้ย้ายยัย...

เรฟ: แล้วมีที่ไหนที่พวกเราคิดว่า น่าจะเจียบ

เด็ก ๆ: โรงพยาบาล... โบสถ์...

เรฟ: ถูกต้อง คราวนี้เป็นคำถามสำคัญ เธอเจียบในโรงพยาบาล เพราะว่าเขาเขียนระเบียบติดไว้บนผนังบอกให้เจียบหรือเปล่า

เด็ก ๆ: เปล่า

เรฟ: เธอเจียบในโรงพยาบาล เพราะว่าเธอกลัวเต็ดร้อนเพราะ เธอไม่ควรวิ่งพล่านไปทั่วหรือเปล่า

เด็ก ๆ: เปล่า

เรฟ: เพราะฉะนั้น เธอกำลังบอกครูว่า เธอเจียบในโรงพยาบาล เพราะว่าเธอเข้าใจจริงๆ ว่าทำไมถึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องเจียบ มันไม่ได้เป็นเรื่องกฎระเบียบอะไร การเจียบในโรงพยาบาลเป็นเรื่องที่มีเหตุผล เราคงไม่โกรธเด็กสามขวบที่ส่งเสียงอะอะในโรงพยาบาลใช่ไหม เพราะอะไร

เด็ก ๆ: เพราะเขาไม่เข้าใจ

เรฟ: ถูกปะเลย แต่พวกเราเข้าใจ พอเราโตขึ้น เราก็รับรู้ถึงโลก รอบตัวเรา เราเข้าใจว่าการกระทำของเรามีผลต่อคนอื่น และคนอื่น ๆ มีความหมาย เราเจียบในโรงพยาบาลเพื่อให้หมอและพยาบาล ทำงานได้อย่างดีที่สุด คนไข้ก็จำเป็นต้องพักผ่อนนครอบครัว ที่ไปเยี่ยมคนไข้ก็มีหลายเรื่องที่ทำให้เครียด และเราไม่อยากไป รบกวนพวกเขา

การรู้จักคิดเกรงใจคือเป้าหมายในที่นี้ และบทเรียนง่ายๆ อย่าง การเริ่มต้นพูดคุยกันนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเดินทางที่ซับซ้อนและละเอียด ลึกซึ้ง คนเราจำเป็นต้องคิดถึงใจคนอื่น และนี่หมายความว่าเราจะต้อง คิดเรื่องบริบทเสมอ กล่าวคือ พฤติกรรมแบบใดเหมาะสมกับเวลาและ

สถานที่ใด ในท้ายที่สุด นักเรียนของผมจะตะโกนเล่นกันเวลาเล่นเบสบอล แล้วเงยบลงทันทีที่ออกจากสนามเบสบอลเดินกลับมาบริเวณโรงเรียนที่มีการเรียนกันอยู่ ไม่มีใครบอกพวกเขาให้เบาเสียงลงหน่อย คุณค่านี้จะได้รับการพร่ำสอนอยู่บ่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนต้นปีการศึกษา

การที่ผมพูดเบาๆ เสมอก็เป็นประโยชน์ ผมจะไม่ขึ้นเสียงกับพวกนักเรียนแม้กระทั่งเวลาที่ผมโกรธเด็กๆ ศัพท์คำว่า *การปรับเสียง* เป็นหนึ่งในคำศัพท์แรกๆ ที่พวกเขาเรียนรู้

ห้องเรียนเงียบเวลาผมสอน เงียบเมื่อนักเรียนถามคำถามหรืออภิปรายกัน มีเสียงจ้อกแจ้กระหว่างงานเลี้ยง แต่เงียบในระหว่างคาบเรียนวรรณกรรม เด็กๆ ที่รู้จักเกรงใจไม่ต้องถูกขู่ว่าจะเจอผลลัพธ์อย่างโน้นอย่างนี้เมื่อพวกเขามีแบบอย่างของการคิดคำนึงถึงผู้อื่น และมีการพูดถึงเป็นประจำตลอดปี

คุณกำลังสร้างแบบอย่างที่มีพลังตรงนี้ ที่ซึ่งเด็กๆ จะต้องเผชิญกับผลลัพธ์ของการทำให้ตัวเองผิดหวังที่ไม่ได้ทำตามคุณค่าที่ตัวเองยึดถือ เมื่อนักเรียนค้นพบความตื่นเต็นของการเข้าจัดการควบคุมการศึกษาของตัวเอง การเรียนรู้ก็เป็นเรื่องรื่นเริงเบิกบานใจ เด็กๆ ถือว่าเวลาที่พวกเขาใช้ไปในชั้นเรียนของคุณมีค่า และจะนำช่วงเวลาและบทเรียนอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายนั้นติดตัวไปยังวันเวลาและสถานที่อื่นๆ ตลอดชีวิตที่เหลือของพวกเขา

ชาวเซกสเปียร์แห่งโอบาร์ดไม่กลัวที่จะถามคำถาม

ผมสอนมาเกือบสามสิบปีแล้ว และได้ฟังเด็กมาหลายพันคน เด็กทุกคนเคยรู้สึกกลัวในโรงเรียนและมันเกิดขึ้นบ่อยเกินไปอย่างไม่มีช้อยกเว้น พวกเขากลัวพวกเขาใหญ่ที่ขอบแกลั่ง พวกเขากลัวถูกเอ็ดตะโรใส่กลัวได้เกรดไม่ดี กลัวโดยทั่วๆ ไป และบางครั้งก็เพราะมีประสบการณ์มาก่อน

หากความกลัวอันดับหนึ่งในรายการคือการกลัวถูกเพื่อนหัวเราะเยาะ ความโหดร้ายอย่างนี้เกิดขึ้นตลอดเวลาและทิ้งรอยแผลเป็นที่คงอยู่ไปตลอดชีวิต หนึ่งในผลลัพธ์ที่น่าเศร้าของความกลัวนี้คือ เด็กๆ เลยกกลัวที่จะตั้งคำถาม ครูไหนๆ ที่มีประสบการณ์รู้ดีว่าเมื่อเราถามพวกเขาว่า “มีคำถามอะไรไหม” เด็กมักจะเงียบกริบ ครูที่อดัดใจที่อยากจะช่วยเหลืออย่างใจจริงพยายามที่จะให้นักเรียนในชั้นมั่นใจว่าครูเต็มใจจริงๆ ที่จะอธิบายขยายความอย่างอดทนเพื่อสร้างความกระจ่างเรื่องคำถามหรือประเด็นที่ทำให้นักเรียนสับสนงุนงง แต่ถึงแม้จะยืนยันมั่นเหมาะอย่างนั้น เด็กหลายคนก็ยังยอมที่จะไม่เข้าใจอะไรบางอย่างต่อไปมากกว่าที่จะเสี่ยงกับการถูกเยาะเย้ย

การสร้างวัฒนธรรมชั้นเรียนที่กระตุ้นให้ตั้งคำถามและตอบคำถามอย่างมีความสุขไม่ใช่เรื่องง่าย แต่มีอย่างหนึ่งที่ครูสามารถทำได้ มันเป็นส่วนตอนแรกในการช่วยให้เด็กเข้าใจว่าพวกเขาปลอดภัยในชั้นเรียนของคุณ เป็นขั้นตอนแรกที่คนเห็นความสำคัญน้อยเกินไป

คุณยิ้มได้

มันดูเหมือนง่ายเป็นบ้า แต่มันมีประสิทธิผลมาก กระนั้นบ่อยครั้งมากๆ เรากลับสับสนจนพฤติกรรมแบบตรงข้ามโดยสิ้นเชิงในตัวผู้สอนมือใหม่ ผมได้ดูแลต้อนรับครูมือใหม่ที่มาเยี่ยมหลายพันคนในช่วงหลายปีที่ผ่านมา หลายคนบอกผมว่า ในรายวิชาระดับบัณฑิตศึกษาต่างๆ หรือในการพูดคุยกับครูคนอื่นๆ พวกเขาได้รับคำแนะนำว่าอย่ายิ้มในวันแรกของการเปิดเรียน บางคนถึงกับบอกผมว่าได้รับการแนะนำว่าอย่ายิ้มจนกว่าจะถึงคริสต์มาส ครูคนหนึ่งบอกผมว่ามีคนสอนเธอว่า ต้องเตะถังขยะในวันแรกเพื่อให้พวกเขาเด็กๆ รู้ว่าใครเป็นใคร

ปีที่แล้วนี้เอง เด็กหญิงน้อยๆ ที่น่าทึ่งคนหนึ่งชี้ให้ผมเห็นความสำคัญของการยิ้ม ตอนที่แจนนิสอยู่ประถมสี่ เธอมาร่วมกิจกรรมโครงงานเซกสเปียร์หลังเลิกเรียนที่ผมสอนอยู่ เธอเป็นแม่หนูน้อยที่ไม่ธรรมดาเลยฉลาดเฉลียว อ่อนไหว ใจดี และเป็นคนที่ทำงานเก่งอย่างเหลือเชื่อ เธอเป็นนักเรียนในฝันของครู แจนนิสน่าทึ่งจริงๆ สิ่งที่ดีที่สุดที่ครูอาจจะทำให้

เธอได้ก็คืออย่าไปขวางทางเธอ เด็กคนนี้ได้ทุกอย่าง และทั้งหมดที่เธอต้องการจากครูคือ เปิดโอกาสให้เธอแล้ว เธอจะทำทั้งหมดที่เหลือด้วยตัวเอง

แม่ของแจนนิสทำงานในร้านเสริมสวยเล็กๆ และแจนนิสใช้เวลาตอนเย็นไปกับการอ่านหนังสือที่นั่นเงียบๆ ที่มุมห้องขณะที่แม่ทำงานจนถึงสี่ทุ่มก็มี ในหลายโอกาส ผมยินดีขับรถไปส่งแจนนิสที่นั่นหลังจากชั้นเรียนเชกสเปียร์เราเลิกแล้ว แม่ของเธอเป็นผู้ปกครองที่เยี่ยมยอดที่คอยสนับสนุนให้กำลังใจ ผมยินดีช่วยแจนนิสเพราะเธออยู่โรงเรียนถึงค่ำ มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะที่กำลังเดินทางไปร้าน ผมขอให้แจนนิสเล่าให้ฟังถึงห้าปีแรกของเธอในโรงเรียน เธอบรรยายถึงครูแต่ละคนที่สอนเธอมาในแต่ละชั้น แจนนิสเป็นเด็กประเภทที่โดยทั่วไปจะชอบครูของเธอ และเธอก็เป็นนักเรียนที่โชคดี เพราะได้อยู่ในห้องเรียนของครูผู้นำชั้นที่สมควรได้รับการยกย่องอย่างที่สุดของโฮบาร์ตหลายคน ผมถามว่าเธอชอบปีไหนเป็นพิเศษไหม แจนนิสเลือกชั้นหนึ่งขึ้นมาทันทีเพราะครูคนหนึ่งโดยเฉพาะ ผมรู้ว่าครูผู้หญิงคนนั้นเป็นครูที่ดีมาก แต่ผมก็ประหลาดใจ ผมคิดว่าแจนนิสจะเลือกครูหนึ่งในสองคนที่ได้รับการเคารพนับถือโด่งดังเพราะมีชั้นเรียนเยี่ยมยอดและนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูง

ผมถามแจนนิสว่าทำไมเธอถึงชอบประสบการณ์ของเธอในชั้นนั้นๆ มากที่สุด

แจนนิสตอบว่า “เพราะมิสซิสซีอีมสวยที่สุด”

ลองนึกถึงว่าคุณรู้สึกยังไงถ้าเจอบริการหรือพนักงานขายที่ไม่ยิ้ม ลองวาดภาพพยาบาลที่ไม่ยิ้ม คราวนี้ ลองนึกถึงว่าเราเป็นเด็ก และลองนึกภาพเด็กที่มองครูซึ่งไม่ยิ้มคูลี

มิน่าล่ะ เด็กๆ ถึงไม่ตั้งคำถาม!

ถ้าเป้าหมายของเราคือการตั้งมาตรฐานการเรียนรู้ไว้สูงสำหรับพวกเด็กๆ การทำให้เด็กกลัวแทบตายคงไม่ใช่คำตอบ ผมเป็นครูที่เอาจริง ผมคาดหวังว่าเด็กประถมศึกษาของผมจะต้องมีความรู้ด้านคณิตศาสตร์และวรรณกรรมคล่องแคล่วเกินความคาดหวังของผู้คนส่วนใหญ่ แต่การ

เอาจริงไม่ได้หมายความว่าถึงการขู่ขวัญให้หวั่นกลัว ครูหลายคนพยายามทำให้พวกเด็ก ๆ กลัวเพื่อให้เด็กขยันและทำข้อสอบได้ดี แต่ผมค้นพบมานานมาแล้วว่า ถ้าครูเต็มใจที่จะใช้เส้นทางที่ลำบากกว่า และตั้งอกตั้งใจขยันสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตร สองอย่างนี้จะเกิดขึ้น: หนึ่ง เด็กจะเป็นมิตรขึ้นเพราะว่าคุณกำลังแสดงแบบอย่างพฤติกรรมที่เห็นอกเห็นใจ และสอง จะมีเด็กตั้งคำถามมากขึ้น คนที่สุภาพน่ารักจะไม่หัวเราะเยาะคนอื่น คนที่เป็นมิตรเป็นคนที่คิดถึงความรู้สึกของคนอื่น เพราะรู้จักประสบการณ์ส่วนตัวว่ามันน่ากลัวที่จะตั้งคำถาม

โปรดอย่าลืมยิ้มในวันแรกและทุกวันหลังจากนั้น และอย่าลืมแจนิส ซึ่งตอนนี้สับสนแล้วและกำลังจะขึ้นประถมหก เธออยู่ในโรงเรียนมาเกือบจะครบหกพันชั่วโมงของชีวิตเธอ หลังจากทำโครงการและงานที่ครูสั่งให้ทำมาทั้งหมดแล้ว หนึ่งในบรรดาสิ่งที่เธอจำได้อย่างแจ่มชัดที่สุดคือรอยยิ้มที่น่ารักของครูคนหนึ่งของเธอ

ครูต้องหนักแน่นและเข้มงวดตั้งแต่ต้นใหม่ แน่นนอน ต้องเรียกร้องความเป็นเลิศจากพวกนักเรียนใหม่ นั่นเป็นเรื่องสำคัญ แต่พวกเด็ก ๆ จะเข้าถึงศักยภาพของตัวเองได้ก็ต่อเมื่อพวกเขารู้ว่าสามารถถามคำถามได้โดยไม่ต้องกลัว รอยยิ้มของคุณ และรอยยิ้มที่คุณมอบให้บ่อยๆ จะเป็นตาข่ายรองรับให้ความปลอดภัยที่จะบันดลให้พวกเขาเกิดความไว้วางใจ เมื่อพวกเขาเริ่มก้าวแรกไปสู่การถามคำถามอย่างจริงจังและช่างคิด

ชาวเซกสเปียร์แห่งโอบาร์ดเข้าใจความสำคัญของการนำเสนอ

ผมไม่เคยเห็นด้วยกับเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียน ถึงแม้ผมจะให้ความเคารพนักการศึกษาที่โดดเด่น ซึ่งเป็นคนที่ฉลาดและสนับสนุนระเบียบการแต่งกายที่เข้มงวดหรือการบังคับให้ใส่เครื่องแบบโดยเห็นว่าสิ่งเหล่านี้จะสามารถปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียน และส่งผลให้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้อัปเกรดขึ้น แต่ผมเชื่อเสมอมาว่า จริงๆ แล้วการแต่งเครื่องแบบดูเหมือนจะเป็นการใส่ใจเรื่องภายนอกของเด็กมากกว่า ส่วนผมสนใจ

เรื่องภายในมากกว่า

ถึงจะพูดอย่างนั้นแล้ว ผมก็เชื่อว่า การนำเสนอเป็นเรื่องสำคัญ เมื่อนักเรียนทำงานเขียนชิ้นแรกที่ผมให้ทำ งานที่ส่งมานั้นไม่ใช่ว่า “ควร จะ” สะอาดเรียบร้อย แต่ “ต้อง” สะอาดเรียบร้อยเลยทีเดียว ถ้างานชิ้น ไหนหน้าตาไม่เรียบร้อย ผมจะส่งกลับคืนไปให้นักเรียนคนนั้นพร้อมเขียน ความเห็นไว้ที่หัวกระดาษว่า “น่ากลัวต้องเขียนใหม่” ผมบอกพวกเด็กๆ ว่า การนำเสนอมีความสำคัญ ผมอธิบายว่า ถึงแม้ว่าจะไม่เคยธรรม เธออาจจะเขียนอะไรบางอย่างที่วิเศษสุด แต่ถ้ามันดูเลอะเทอะยุ่งเหยิง คนอ่านจะหมดความสนใจเสียก่อนที่จะเริ่มอ่านเสียอีก

และนั่นก็แค่รายงานของพวกเขา การนำเสนอสำคัญเสมอ นั่นคือ เหตุผลที่ห้องเรียนสะอาดสดใสในวันแรกที่นักเรียนเข้ามาในห้อง ถึงแม้ จะมียอดต่างบนเพดานและกระเบื้องร้อนจะหลุดมีหลุดแหล่จากหลังคา ซึ่งไม่ได้ซ่อมแซมอย่างที่น่าจะซ่อมมากกว่าเสียศตวรรษแล้ว แต่ห้องก็ สะอาดและสว่างสดใส กระดานข่าวมีพื้นใหม่ ขอบกระดานก็ใหม่และมี สีสีน ประดาธงสามเหลี่ยมของมหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ติดผนังอยู่ก็ได้ รับการทำความสะอาดหมดจดหลังจากเก็บฝุ่นจากเครื่องปรับอากาศมา ช่วงฤดูร้อน แผ่นป้ายแสดงชื่ออดีตนักเรียนหลายร้อยคนที่ได้เข้าเรียน มหาวิทยาลัยพวกนั้นก็ได้รับการขัดล้างทำความสะอาดเช่นกัน กรอบ รูปภาพมีสีสีนของนักเรียนขณะทำสิ่งพิเศษต่างๆ สารพัดก็ได้รับการขัดเงา เช่นเดียวกับโต๊ะของพวกนักเรียน ช่างไม้โต๊ะก็ได้รับการล้างด้วย พื้นห้อง ก็ได้รับการขัดถู ห้อง 56 คูตี และหอมสะอาดนาที่แรกที่นักเรียนใหม่มา ถึง ดังนั้นการนำเสนอจึงเป็นเรื่องสำคัญ

ผมแต่งตัวตลอดเวลาผมสอน ถึงแม้ว่าทางเขตการศึกษาสหสถาบัน ของเมืองลอสแอนเจลิสจะไม่ได้กำหนดไว้ ผมสวมเสื้อผูกเนคไทและหวีผม เรียบร้อยทุกวัน และเช่นเดียวกันกับห้องเรียน ผมมาโรงเรียนหลังจาก ดูแลตัวเองให้สะอาดสะอาดเรียบร้อยแล้ว

มีบทเรียนอยู่สองอย่างตรงนี้ การนำเสนอตัวเองและงานของตน อย่างดีสร้างคุณค่าของตนเองและความเชื่อมั่น นอกจากนั้น การนำเสนอ

ที่ดียังกระตุ้นให้คนอื่นสนใจสิ่งที่คุณต้องการเสนอ

ผมต้องการให้พวกเด็กๆ ทำงานของตนอย่างรอบคอบและเรียบร้อย ผมต้องการให้พวกเขาจำใส่ใจซึมซับข้อเท็จจริงที่ว่าถึงแม้พวกเขาอาจจะเขียนผลงานที่ดีขนาดเป็น *The Great Gatsby* วรรณกรรมชั้นเยี่ยมเล่มต่อไป ถ้ามันถูกนำเสนอแบบชู้ๆ อาจจะไม่มีใครยอมเสียเวลาอ่านเพื่อจะได้ค้นพบผลงานชั้นเยี่ยมของพวกเขาก็ได้ ถึงแม้ว่าพวกเด็กๆ จะไม่รู้เรื่องนั้นตอนต้นปี สภาพแวดล้อมห้องเรียนและสภาพของผมที่ปรากฏภายนอกทำให้ผมมีสิทธิที่จะขอให้เขาเสนอผลงานที่เหมาะสมที่จะแขวนบนผนังของพิพิธภัณฑน์ได้ ห้องของเราไม่จำเป็นต้องสะอาดหมดจด และไม่มีใครกำหนดว่าผมต้องเป็นอย่างนั้น หากมันเป็นสิ่งที่ผมเลือกทำเพราะผมเป็นมืออาชีพ ผมต้องการให้พวกเด็กๆ เป็นมืออาชีพในการทำงานของตัวเอง และเด็กๆ จะเปิดใจรับข้อมูลมากขึ้นถ้าผมทำตนเป็นตัวอย่าง

ในช่วงหลายเดือนต่อมา การนำเสนอจะเป็นเรื่องที่เราอภิปรายกันอย่างต่อเนื่อง เมื่อนักเรียนเก่ากลับมาเยี่ยมเพื่ออวดใบสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยกับเรียงความที่พวกเขาเขียนให้นักเรียนในชั้นของผมดู พวกนักเรียนเก่าแสดงให้นักเรียนเด็กดู ดูด้วยว่า ใบสมัครที่กรอกไม่ถูกต้องหรือเรียงความที่มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์จะถูกปฏิเสธจากมหาวิทยาลัยซึ่งเจอใบสมัครล้นหลาม และกำลังมองหาเหตุผลที่จะโยนใบสมัครในกองที่จะต้องพิจารณาทิ้งไป

แม้กระทั่งเวลาเดินข้ามฝั่งในเขตโรงเรียนเราเอง เด็กหลายคนยังเอ่ยปากแสดงความคิดเห็นออกมาได้ เด็กๆ เห็นว่าครูบางคนแต่งตัวไม่เรียบร้อยเหลือเชื่อ นี่ไม่ได้ทำให้พวกเขาเป็นครูที่ไม่ดี หรือเป็นคนที่ไม่ดีค่าพอที่จะรู้จัก กระนั้น ผมอธิบายให้พวกเด็กๆ ฟังว่า สมมติว่าเรากำลังประชุมผู้ปกครองเพื่อเชิญพวกเด็กๆ ไปทัศนศึกษาหรือไปทำกิจกรรมพิเศษสักอย่าง หรืออาจจะเป็นเหตุการณ์ธรรมดาๆ อย่างเช่นการประชุมผู้ปกครอง ถ้าผมดูชู้ในการนำเสนอตัวเอง มันอาจกลายเป็นอุปสรรคที่ไม่จำเป็นในการกระตุ้นให้ผู้ปกครองตั้งข้อสงสัยความเป็น

ผู้นำและการตัดสินใจของผม และนี่เป็นอุปสรรคที่ขจัดได้อย่างง่ายดาย

ในท้ายที่สุด พวกเด็ก ๆ สรุปได้ว่าการบรรจุกุณท์ไม่ใช่แค่การห่อของเท่านั้น ถ้าเราไปงานกิจกรรมต่างๆ สาย นั้นก็เป็นส่วนหนึ่งที่ผู้คนจะรู้สึกกับเรา ขณะที่เราเดินไปตามโถงทางเดิน มารายทและระดับเสียงของเราก็เป็นส่วนหนึ่งของภาพรวมทั้งหมด ตลอดปี นักเรียนหลายคนเริ่มซึมซับว่า ในโลกที่มีกล้องเฝ้ามองและมีไมโครโฟนอัดเสียงเราอยู่เสมออันนั้น ความประพุดติของเราถูกจับจ้องตรวจสอบมากยิ่งขึ้นกว่าที่เคย จนแทบจะเรียกได้ว่าวันละยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยทีเดียว

มันใช้เวลาเกือบทั้งชีวิต และแน่นอนหลายปีขณะที่เติบโต ที่จะเข้าใจเต็มที่ว่า การรับรู้กลายเป็นความเป็นจริง ในวันแรกคุณต้องแน่ใจว่าห้องของคุณสะอาดสดใสและสะท้อนถึงความสมบูรณ์แบบอย่างที่คุณคาดหวังให้นักเรียนของคุณนำเสนอตัวเองและงานของตัวเอง คุณในกระจกตึ่ๆ ตอนเช้า และคุณห้องของคุณก่อนที่พวกเด็ก ๆ จะเข้าห้อง โต๊ะของคุณเรียบร้อยไหม เอกสารที่คุณกำลังจะแจกนั้นพิมพ์ออกมาแล้วชัดเจนอ่านได้ไหม เสื้อผ้าของคุณรีดมาหรือเปล่า

ถ้าตอบรับได้ทุกข้อ คุณก็พร้อมที่จะขอให้พวกเด็ก ๆ ส่งงานที่ทำขึ้นอย่างประณีตและเรียบร้อยน่าดู แล้วการไล่ล่าหาความเป็นเลิศก็จะเริ่มต้นขึ้น

ชาวเขกสเปียร์แห่งโอบาร์ด์มีความเป็นระเบียบ

เป็นเรื่องสำคัญที่เด็กจะต้องเรียนรู้ถึงคุณค่าของการมีระเบียบ นี่เป็นหัวข้อประจำวันในห้อง 56 พวกเด็ก ๆ ได้ยืนยันว่าการที่จะประสบความสำเร็จในเรื่องอะไรก็ตาม การเป็นระเบียบช่วยพวกเขาให้ไปถึงเป้าหมายได้สำเร็จ

การจัดสิ่งต่างๆ ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยใช้เวลาและต้องฝึก ในท้ายที่สุด ผมหวังว่าเด็กแต่ละคนจะจัดกระเป่าสะพายหลัง โต๊ะห้องนอน และบางทีที่สำคัญที่สุดก็คือ จัดเวลาของตัวเองได้อย่างเป็นระเบียบ ผู้คนมักจะหัวเราะสนุกสนานเมื่อเห็นโต๊ะเด็กที่มีกระดาษห่อลูก

อมเก่าๆ หรือหนังสือพิมพ์ที่ตกค้างมาตั้งแต่สมัยรัฐบาลไอเซนฮาวร์ แต่จริงๆ แล้วมันไม่ตกลงเลย เราต้องการนักเรียนที่คิดได้อย่างชัดเจน และมีระเบียบวิธีในแนวทางที่จะแก้ปัญหาต่างๆ นานา ทั้งในห้องเรียนและในชีวิตจริง นักเรียนที่เข้าใจว่าสภาพแวดล้อมที่วางแผนไว้อย่างรอบคอบช่วยให้พวกเขามีสมาธิ จะสามารถเข้าใจได้โดยรวดเร็วและง่ายดายยิ่งขึ้นว่า กระบวนการคิดก็ต้องใช้การจัดระเบียบอย่างพิถีพิถันแบบเดียวกัน

เรื่องนี้ทำให้ผมย้อนกลับมาพูดถึงโครงการถักพรมของเราในวันแรก ในช่วงแรกของการทำงาน ผมจะเริ่มต้นด้วยโครงการศิลปะซึ่งเส้นด้ายเป็นรูปร่างต่างๆ ที่เยี่ยมยอด แต่สองสามปีที่แล้วผมเปลี่ยนมาเป็นพรมเพราะว่ามันต้องใช้การจัดระเบียบมากกว่า งานอย่างนี้สนับสนุนเป้าหมายของผมที่จะช่วยให้เด็กๆ มองเห็นคุณค่าของการมีที่ทางให้กับทุกสิ่งทุกอย่างได้ดีกว่า

น่าเศร้าที่เด็กจำนวนมากเหลือเกินมาถึงเราโดยไม่รู้เลยสักนิดว่าจะเก็บของอย่างไร หรือจำไม่ได้ว่าอะไรอยู่ที่ไหน เราอาจจะโทษการดูแลของพ่อแม่ผู้ปกครอง ที่ทีวี หรือวิดีโอเกมก็ได้ แต่ผมว่าการโทษคนนี่สิ่งไหนเป็นเรื่องเสียพลังงานเปล่า แน่นนอน มันวิเศษมากเมื่อผู้ปกครองที่ใส่ใจทำงานหนักเพื่อเตรียมลูกๆ ของตนโดยสอนลูกถึงคุณค่าที่สำคัญ ซึ่งมันควรจะเป็นอย่างนั้น แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าเด็กกว่าหยิบมือไม่รู้เลยว่าจะดูแลข้าวของอย่างไร ควรทำให้เรายังต้องมุ่งมันหนักแน่นขึ้นในการพยายามสอนทักษะที่สำคัญแก่นักเรียนถึงแม้ว่าจะไม่มีการสอบตอนปลายปี ผมซื้อพรมที่เราทำที่ร้านอุปกรณ์ศิลปะของไมเคิล แต่จะหาซื้อออนไลน์ก็ได้ง่ายๆ พวกเด็กๆ ต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงแบ่งแยกด้ายหลายพันเส้นออกเป็นสีๆ เก็บใส่ถุง และทำป้ายติดอุปกรณ์ของตัวเอง มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำอย่างนี้

โครงการถักพรมเป็นจุดเริ่มต้นของวิถีชีวิตที่เป็นรากฐานของห้องเรียนของเรา พวกเด็กๆ ระมัดระวังเวลาจัดแฟ้มของตัวเอง ทุกชุดลับตาห์ พวกเขาต้องใช้เวลาส่วนหนึ่งไปกับการจัดเอกสารงานเก่า ดูแลเก็บของที่สำคัญไว้ ส่วนที่ไม่สำคัญก็เอาไปรีไซเคิล ทุกคืนเด็กต้องใช้เวลา

สองสามนาที่จัดข้าวของลงกระเป๋า ก่อนเข้านอน เพื่อว่าจะได้มีการบ้าน หรือมีนัดเพลงพร้อมใช้วันรุ่งขึ้นในโรงเรียน

เด็กหลายคนแซวกันเรื่องที่ออกจะบ้าจัดระเบียบเพราะว่าพวกเขา มองเห็นคุณค่าของมันจริงๆ ในท้ายที่สุด บางคนเริ่มทำแผนภูมิที่ม เบบอลของตนและรายชื่อผู้เล่นตัวจริง นักเรียนมาโรงเรียนแต่เช้าหรือ อยู่เย็นเพื่อให้มันใจว่าจัดอุปกรณ์ของใช้ในตู้ของเราเรียบร้อย และถึงกับ จัดเก็บหนังสือดนตรีของเราตามลำดับตัวอักษรของชื่อผู้ประพันธ์เพลง

เด็กๆ ไม่ได้แค่ทำการบ้านเสร็จตรงเวลาเท่านั้น หากเรียกเก็บ เมื่อไหร่ก็พร้อมจะส่งให้เมื่อนั้นด้วย นักเรียนปีต่อไปไม่ต้องตามหาว่า ค้อนที่ใช้ในโครงการหายไปไหน เพราะกลุ่มนักเรียนปีก่อนเก็บเครื่องมือ ทั้งหมดไว้ในกล่องเดิมไว้ในที่เดิมและหันไปทางเดิมอย่างที่พวกเด็กๆ ปีก่อนหน้านั้นทำไว้

การมีระเบียบแพร่กระจายออกไปและกลายเป็นวิถีชีวิต มันเริ่ม เมื่อวันที่ 1 ด้วยโครงการถักพรมของเรา และความเป็นระเบียบยังคงอยู่ อย่างนั้นทุกวันหลังจากนั้น ไม่ว่าจะคุณจะเป็นครูชั้นอนุบาลหรือครูสอนพิลึกส์ ชั้นมัธยม การสอนเด็กๆ ของคุณให้ระเบียบเป็นการลงทุนที่ดี และเป็นเรื่อง ที่สำคัญพอที่จะอยู่ในตัวนักเรียนของคุณตั้งแต่วันแรกของการเปิดเรียน

ชาวเซกสเปียร์แห้วโอบาร์ดอ่อนนุ่มถ่อมตน

ไม่ใช่ว่าทุกคนจะเห็นด้วยกับการสอนเรื่องความอ่อนน้อมถ่อมตน ดูเหมือนว่าความอ่อนน้อมถ่อมตนจะล้าสมัยไปแล้วทุกวันนี้ ยิ่งแอนดี้ วอร์โฮลทำนายไว้ว่าทุกคนจะมีชื่อเสียงแวบหนึ่งได้ การถ่อมตน อาจจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่เยาวชนจะนึกถึงเมื่อคำนึงถึงโลกที่เขาเติบโตขึ้นมา ไรน์ แชนด์เบิร์ก เบสแมนที่ยิ่งใหญ่ผู้รักษาเบสที่สองของทีมชิคาโกคัปส์ ซีให้เห็นในสุนทรพจน์ตอนที่ชื่อของเขาได้รับเกียรติเข้าไปอยู่ในหอเกียรติยศ ว่า มีผู้เล่นจำนวนมากเกินที่รู้ว่ากล้องถ่ายภาพบริเวณที่นั่งพักผู้เล่น อยู่ที่ไหน แต่ไม่รู้เลยว่าจะทำให้เพื่อนร่วมทีมไปเบสถัดไปได้ยังไง

เรียลลิตี้ทีวีได้สร้างดาราราชเลบมากมายที่โด่งดังเพียงเพราะโด่งดัง ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำอะไรสำเร็จเลย

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากมากที่จะสอนเยาวชนให้เป็นคนไม่เสแสร้งหรือไม่โอ้อวด นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมผมจึงพยายามที่จะให้เด็กๆ ได้เจอวิถีชีวิตที่แตกต่างไปจากชีวิตของพวกเขา ครูที่ดีที่สุดที่ผมเคยสังเกตการณ์มานำเอาความเชื่อของตัวเองมาสอนในชั้นเรียน และไม่ได้เอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาสอนสิ่งที่ทางเขตการศึกษากำหนดมาให้สอนเท่านั้น สิ่งที่กำหนดมานั้นควรจะอยู่ตอนเริ่มต้นของบทเรียน แต่คุณซึ่งเป็นผู้นำชั้นเป็นเหมือน“จุด” ที่เป็นเครื่องหมายของการจบประโยคในภาษาอังกฤษ

ในกรณีของชั้นเรียนของเรา ประโยคนั้นรวมถึงการเป็นคนไม่เสแสร้งหรือไม่โอ้อวด ถึงแม้เราจะไม่มีบทเรียนว่าด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน ผมก็หยิบยกประเด็นนี้ขึ้นมาในวันแรกด้วยการใช้ตัวอย่างหนึ่ง โรงเรียนของเราให้รางวัลแก่นักเรียนและห้องเรียนสำหรับความสำเร็จต่างๆ หลากหลาย รวมทั้งการแข่งขันคณิตศาสตร์ ก็สมควรอยู่ที่ครูหรือโรงเรียนควรจะใช้เวลาสักครูรับรู้ความเป็นเลิศ

อันที่จริง ในวันแรกขณะที่ชั้นเรียนของผมเดินไปตามโถงทางเดินของอาคารหลัก ผมชี้ให้คูตูเก็บถ้วยรางวัลที่โรงเรียนของเราได้รับสำหรับอัตราการมาเรียนที่โดดเด่น การมาเข้าเรียนเป็นเรื่องใหญ่ที่โฮบาร์ตห้องเรียนต่างๆ พวกมันแข่งกันที่จะมีนักเรียนที่ไม่เคยขาดเรียนเลยสักวัน นำเครั้าที่ผมได้สังเกตว่า มีบางครั้งที่การแข่งขันนั้นบดบังพันธกิจไป การเข้าเรียนทุกครั้งนั้นเป็นเป้าหมายที่ดีแน่นอน แต่หวังว่าเด็กๆ จะมาโรงเรียนเพราะสนุกกับการเรียนรู้และการค้นพบโอกาส

ไม่นานหลังจากที่เดินไปตามโถงทางเดิน เราก็กลับไปห้องเรียน ผมชี้ให้พวกเด็กๆ ดูว่าเราไม่ได้แขวนประกาศนียบัตรไว้ในห้องเรียน ไม่มีรางวัลอยู่ที่ไหนเลย และผมเตือนพวกเขาให้นึกถึงว่าผมหวังว่า ในช่วงปีที่จะมาถึง เขาจะเชื่อข้อเสนอที่ว่าชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตอ่อนน้อมถ่อมตน เราประสบความสำเร็จมากมายแบบเงียบๆ

เราไม่ได้เดินหลองเมื่อทำทัชดาวน์ หรือแย่งฝ่ายตรงข้ามขณะทำ

โฮมรัน เราไม่กรีดกร๊าดและโห่ร้องด้วยความดีใจเมื่อสอบคณิตศาสตร์ ได้คะแนนเต็ม จะมีวันที่เยี่ยมยอดในการอ่าน *To Kill a Mockingbird* เมื่อพวกเขาเดินไปตามถนนสายเปลี่ยวเหงากับแอดดิคัส ฟินช์พร้อม ปินโรเฟิลในมือเผชิญหน้ากับสุนัขบ้า นักเรียนของผมจะรู้สึกทึ่งเหมือนกับลูกๆ ของแอดดิคัสที่ค้นพบว่าชายเงียบๆ ผู้นี้จริงๆ แล้วเป็นคนที่ยิงปืนแม่นที่สุดในเมือง และหลังจากที่พวกเขาประหลาดใจ ก็เช่นเดียวกับ เจม ลูกชายของเขา นักเรียนของผมเข้าใจว่าหลังจากแสดงผลงานอันยิ่งใหญ่แล้ว เราก็ไม่ต้องกระโดดโลดเต้นและเฉลิมฉลอง แทนที่จะทำอย่างนั้น เราเก็บพลังงานนั้นไว้เพื่อเราจะได้ปรบมือและเชียร์การแสดงของห้องเรียนอีกห้องหนึ่ง

นี่ไม่ได้เป็นแพชั่นของสมัยนี้ แต่ในระหว่างปี ผมพยายามทุกวิถีทางที่จะทำให้พวกเขา เชื่อว่าความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นของดี มันอาจจะเป็นการเขินครกขื่นกฐเขา แต่เหมือนกับเฮนรีที่สี่นั่นแหละ พวกเราที่เป็นครูคือผู้สร้างมารยาท เมื่อชั้นเรียนของเราทำงานหนักเพื่อหาข่าวของเครื่องใช้ซึ่งเป็นที่ต้องการอย่างยิ่งไปให้เด็กไร้บ้าน เรานำส่งของเหล่านั้นถึงที่พักพิงแต่ไม่ได้รอคอยการตอบรับใดๆ หลังจากทำงานหนึ่งปีเพื่อทำผลงานละครเชกสเปียร์ที่น่าตื่นตาตื่นใจ เด็กๆ ก็ขจัดภูผันและเก็บอุปกรณ์ประดับฉากหลังจากที่แสดงเสร็จไปสามสิบวินาที เด็กพวกนี้เป็นกลุ่มที่เงียบจริงๆ

ผู้สังเกตการณ์เรียนการสอนบางคนมีความเห็นว่านักเรียนของผมขี้อาย บางคนแนะนำผมว่าพวกเขาต้องมีความมั่นใจมากขึ้นอีกหน่อย โฆษณาทางทีวีทำให้คนจำนวนมากขึ้นชมภาพของเด็กๆ ที่ตื่นเต้นส่งเสียงกรีดกร๊าดแย่งกันยกมือขึ้นสูงขอตอบคำถามเพื่อเรียกความสนใจจากครู ก็ดีหรือก แต่เราทำสิ่งต่างๆ แตกต่างไปในชั้นเรียนของเรา เรามักจะไม่ยกมือขึ้นถึงแม้เราจะรู้คำตอบ มันไม่สำคัญหรอกว่าคนอื่นจะรู้ไหมว่าเรารู้ เรารู้ก็แล้วกัน

ในช่วงปีต่อมา เด็กๆ พวกนี้จะได้เจอกับแนวความคิดและเสน่ห์ของความอ่อนน้อมถ่อมตนผ่านวรรณกรรม ภาพยนตร์ และชีวิตจริง

ในท้ายที่สุด เด็กบางคนจะปฏิเสธค่านิยมนี้ ซึ่งก็ไม่ใช่เป็นไร นั่นเป็นสิ่งที่พวกเขาเลือกและควรจะเป็นอย่างนั้น ทว่าความมั่งคั่งของการสอนคือการที่ครูที่ดีแน่ใจว่ารายการอาหารที่ตนชื่นชอบนั้นมียูอยู่บนเมนูของชั้นเรียน และความอ่อนนุ่มถ่อมตนไม่เคยเป็นอาหารพิเศษประจำวันในห้อง 56 มันเป็นอาหารจานเด่นที่มีเสนาทุกวัน

วันที่ 1 ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป แต่บทเรียนต่างๆ มียูทั้งปี

ผมบอกพวกนักเรียนว่าผมคาดหวังอะไรจากพวกเขา เด็กๆ เข้าใจบางส่วนของสิ่งที่ผมหวังว่าพวกเขาจะเข้าใจ พวกเขาค้นพบว่าเราทำงานกันตลอดในชั้นเรียนของเรา ผมไม่เคยขึ้นเสียง ผมยิ้มและหัวเราะ ผมพูดตลอดเวลาถึงสิ่งที่กำลังจะมาถึงในอนาคตตั้งแต่ที่จะมาถึงชั่วโมงหน้า ไปจนถึงวันรุ่งขึ้นถึงสัปดาห์หน้าและเดือนต่อไป ที่จะมาถึง เราใช้คำว่า *ความคิดริเริ่ม การปรับเสียง การจัดระเบียบ และความอ่อนนุ่มถ่อมตนบ่อยๆ*

เมื่อวันแรกสิ้นสุดลง ผมก็เริ่มก้าวแรกๆ ของการสร้างความสัมพันธ์ที่มั่นคงรักใคร่กับพวกนักเรียน ผมสร้างความมั่นใจว่า ผมเป็นคนอย่างที่ผมอยากให้พวกเขาเป็น พวกเขากำลังเฝ้าดูผมอยู่แม้กระทั่งเวลาที่ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ได้ใส่ใจ

ผมพยายามทุกวิถีทางที่จะทำให้พวกเขาเด็กๆ เริ่มต้นด้วยดี มีรอยยิ้มมากมายเมื่อวันแรกสิ้นสุดลง และเด็กๆ บางคนตื่นเต้นกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ วันมะรืน และวันต่อไป หลังจากนั้น

ขออย่าเข้าใจผิด ไม่ได้มีอะไรพิเศษเกิดขึ้นในวันที่ 1 แต่ในวันนั้นผมจะจัดให้บนโต๊ะมีของสารพัดอย่างให้เลือก ซึ่งพวกเขาเด็กๆ จะได้พิจารณาเลือกในอีกหลายเดือนต่อมา และแล้วสิ่งวิเศษก็เริ่มเกิดขึ้นซ้ำๆ ด้วยความอดทน และบางครั้งก็เจ็บปวด

ชวนคิด

- วันแรกที่เปิดเรียน พวกเด็กๆ จะยังไม่เข้าใจโปรแกรมการสอนของคุณ ในทันที คุณเพียงแต่เกริ่นให้ฟัง จากนั้นก็ลงมือทำตามแผนการสอนของคุณไป
 - ทำตัวเป็นแบบอย่างอย่างที่คุณอยากให้เด็กๆ เป็น
 - ทำงานหนักเพื่อลงมือขจัดความรู้สึกเกลียดกลัวโรงเรียนที่นักเรียนส่วนใหญ่ นำติดตัวมาจากประสบการณ์การเรียนในชั้นก่อนๆ
 - บอกให้นักเรียนทราบถึงพันธกิจของคุณ เพราะเหตุใดคุณจึงมาอยู่ตรงนี้ คุณมาอยู่ที่นี่เพื่อช่วยพวกเขาให้มีชีวิตที่ดีขึ้น เพราะคุณเอาใจใส่พวกเขา คุณตื่นเต้นดีใจที่พวกเขาเป็นนักเรียนในชั้นของคุณ
 - เริ่มพูดคุยกับนักเรียนของคุณเพื่อให้พวกเขาเข้าใจว่า *เพราะเหตุใด* ชั้นเรียนของคุณจึงเป็นเช่นนี้ แทนที่จะพูดถึง *อะไรๆ* ในชั้นเรียน
 - ขอให้อดทนอย่างที่สุดในวันที่ 1 หากปีก่อนคุณทำผลงานไว้อย่างดีเลิศ ก็เป็นไปได้อย่างมากที่เด็กนักเรียนใหม่จะยังห่างไกลจากจุดที่พวกเขาควรจะไปถึง ที่จริงชั้นเรียนของคุณเมื่อปีที่แล้วก็ไม่ได้ดีกว่านี้สักเท่าไร แต่ประสบความสำเร็จมากมายเพราะการสอนอย่างยอดเยี่ยมของคุณ คุณกลับไปอยู่ที่ช่วงแรกของเกมอีกแล้ว เพราะฉะนั้นอดทนไว้ และจำไว้ว่า คุณเคยทำสำเร็จมาแล้ว และคุณจะทำสำเร็จอีก
 - มีบัญญัติสิบประการประจำตัวที่จะคอยขับเคลื่อนบทเรียนทุกบทเรียนที่คุณสอน ความเรียบง่ายและความสม่ำเสมอจะเป็นแรงผลักดันให้พวกเด็กๆ ประสบความสำเร็จได้อย่างมาก
 - สนุกเข้าไว้ พวกเด็กๆ จะสนุกด้วยถ้าคุณรู้สึกสนุก
-

3

ทุกสิ่งที่ประกอบกันขึ้นจะพังทลายไม่ช้าก็เร็ว*

ครูมือใหม่หลายคนใช้เวลาถามคำถามเรื่องวันที่ 1 น้อยคนมากที่จะถามถึงวันที่ 2 ในประสบการณ์ของผม ถึงแม้อะไรหลายอย่างสามารถผิดพลาดได้ในวันที่ 1 วันที่ 2 น่าจะใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากกว่าว่าห้องเรียนนั้นเป็นยังไง มันเหมือนกับการออกเดทครั้งที่สอง ในการเดทครั้งแรก โดยปกติคนเราต้องประพุดิตัวดีที่สุด พอคนเราใช้เวลาด้วยกันมากขึ้น ก็จะแสดงตัวตนที่แท้จริงออกมา และจะค้นพบสิ่งต่าง ๆ ของกันและกัน ความคุ้นเคยทำให้ขาดความยำเกรง

แม้ว่าวันที่ 1 จะเป็นชัยชนะทั้งสำหรับคุณและนักเรียน แต่อย่าเพิ่งโค้งเพื่อแสดงความขอบคุณ จริงอยู่ที่ว่า สิ่งที่ดีที่สุดอาจเกิดขึ้น

* Everything Put Together Sooner or Later Falls Apart จากเพลงของ Paul Simon

แต่แน่นอน สิ่งที่เลวร้ายที่สุดก็อาจตามมาด้วยเช่นเดียวกัน มันอาจไม่ได้เกิดขึ้นในวันที่ 2 แต่อย่าได้ชะล่าใจ จะต้องมีการหนึ่งหรือชั่วโมงหนึ่งที่ทั้งหมดที่คุณสร้างขึ้นมาพังและทะลุไม่เป็นท่า ในระหว่างช่วงขณะที่ร้ายกาจเหลือทนนั้น ถ้าคุณสามารถระลึกถึงเป้าหมายของคุณไว้ได้ มันจะช่วยให้คุณหลีกเลี่ยงการพังทลายและน้ำตาที่อาจฉ่ำเข้ามาทำครูผู้ทำงานหนักล้มคว่ำได้

สิ่งกระตุ้นให้เกิดช่วงเวลาเลวร้ายนั้นมาได้จากทุกหนทุกแห่ง บางครั้งอาจเป็นเพียงข้อบกพร่องเล็กน้อยในบทเรียนของคุณ อย่างที่ตอนผมเป็นครูปีแรกไม่มีประสบการณ์มาก่อน ผมเคยคิดว่าผมมีแผนการเรียนวิทยาศาสตร์หน่วยหนึ่งที่สุดยอด มันเป็นวันที่สองของการเรียนและผมคิดว่าความคิดที่ดี เด็กๆ ชอบวิทยาศาสตร์ และสนใจเรื่องอวกาศเสมอ สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ผมทำงานอยู่หลายปีทั้งที่พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และที่หอดูดาวกริฟฟิธในลอสแอนเจลิส เพราะฉะนั้น ผมจึงมีประสบการณ์การสาธิตให้แก่กลุ่มนักเรียนมาพอสมควร วันที่ 1 ดำเนินไปด้วยดี พวกเด็กๆ จะยอมรับว่าผมเป็นครูพวกเขา และส่วนมากดูเต็มใจที่จะให้ผมมีโอกาสตรงความสนใจพวกเขาได้

ระหว่างบทเรียนวิทยาศาสตร์บทแรก ผมคิดว่าน่าจะสนุกถ้าจะเดินทางย้อนเวลาและแสดงให้เด็กเห็นว่าคนเราสนใจเรื่องจักรวาลเสมอมา แผนการก็คือ สอนพวกนักเรียนเรื่องโหราศาสตร์ และการที่ผู้คนมากมายคิดหมกมุ่นอยู่กับมันก่อนที่นักคิดชั้นยอดอย่างคอปเปอร์นิคัสและกาลิเลโอจะทำทลายการคิดของเรา ผมเตรียมเอกสารที่ช่วยให้พวกเด็กๆ ทราบดีของตัวเอง และคิดถึงเรื่องอนาคตของตัวเองตามแผนภูมิโหราศาสตร์ที่ผมพิมพ์ออกมาให้ ผมเตรียมงานอย่างเป็นระเบียบ กระตือรือร้น และพยายามนำเสนอแบบตลกๆ ผมหวังว่าพวกเด็กๆ จะหัวเราะหรืออย่างน้อยที่สุดส่งเสียงครางแสดงความรู้สึก แต่ผมไม่ได้คาดเลยว่าจะเริ่มร้องไห้ ผมรู้ว่าเรื่องข้างบนของผมไม่ตลกนัก แต่มันก็ไม่ได้แยขนาดนั้น กระนั้น พอแจกเอกสารเสร็จ เด็กผู้หญิงตัวน้อยคน

หนึ่งก็เริ่มร้องไห้ แล้วภายในหกสิบวินาที เพื่อนๆ เธออีกเจ็ดแปดคน ก็ร้องไห้ตาม

อังตวน เดอ แซงเต็กซูเปรีเคยเขียนไว้ว่า ดินแดนแห่งน้ำตาเป็น สถานที่ที่ลึกลับ อีกหลายนาทีต่อมาผมถึงเข้าใจว่ามีอะไรผิดพลาดไป และ แล้วผมก็ตระหนักว่า ทำไมที่ผมวางแผนมาทั้งหมดและคิดว่าจะต้อง เป็นบทเรียนวิทยาศาสตร์ที่เจ๋งสุดกลับแปลกหน้ากว่าก่อนจะได้เดินก้าว แรกออกไป คำถามแรกในเอกสารทำให้เด็กๆ ส่วนมากตะลึงตัวแข็งทื่อ

คำถามที่ 1: เธอเกิดเมื่อไหร่

นักเรียนของผมกว่าครึ่งไม่รู้วันเกิดของตัวเอง และเนื่องจากเพิ่ง เปิดเรียนได้เป็นวันที่สอง ผมจึงยังไม่ได้รับแจกข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ทั้งหมด ถ้าจะหาวันเกิดของพวกเขา เด็กๆ ผมต้องไปที่สำนักงานและเปิดดู แฟ้มกว่าสามสิบแฟ้ม ซึ่งนั่นคงต้องรอไปก่อน

ผมขอโทษพวกเขาเด็กๆ และบอกพวกเขาว่ามันเป็นความผิดของ ผมเองโดยสิ้นเชิง แต่ผมไม่ได้บอกพวกเขาว่าผมตกใจที่เด็กอายุสิบขวบ ไม่รู้วันเกิดของตัวเอง ผมเป็นครูหนุ่ม และมีอะไรที่ต้องเรียนรู้อีกมาก ใน เวลาต่อมา ผมยิ่งประหลาดใจมากขึ้นที่พบว่ามียุคเด็กน้อยคนมากที่รู้ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ของตัวเอง กระนั้น เรื่องหายหน้าเด็กน้อยสามารถ หลีกเลียงไม่ให้เกิดขึ้นอีกในอนาคต ครูต้องเรียนรู้ว่า การเข้าใจว่าเด็กๆ รู้อะไรมาบ้างก่อนที่จะเรียนนั้นสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้บทเรียนนั้น ประสบความสำเร็จ ผมขอโทษพวกเขาเด็กๆ สำหรับข้อผิดพลาดของผม (ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตเป็นคนชื่อสัตย์) ผมบอกพวกเขาเด็กว่า ใน อนาคตผมจะขอแก้ตัว บทเรียนต่างๆ ดีขึ้นเมื่อเวลาค่อยๆ ผ่านไปใน ปีนั้น และผมก็ได้รู้จักพวกเขาเด็กๆ ดีขึ้น หลังจากทิ้งงวงยไปตอนแรกที่รู้ ว่าหลายคนไม่รู้วันเกิดของตัวเอง ผมก็รีบตั้งสติและสอนต่อไป สำหรับ วันนั้น ผมเพียงแต่สุ่มวันเกิดขึ้นมาบางวันให้พวกเขาเด็กๆ ได้ลองดูเรื่อง เกี่ยวกับโหราศาสตร์ เรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กๆ ในแผนการใหญ่ๆ หลายเรื่อง

อีกชั่วโมงหนึ่งคือวันที่เกิดความพินาศย่อยยับ ถึงจะมีประสบการณ์ มันก็สามารถเกิดขึ้นได้ วันที่ 2 ที่แย่ที่สุดที่ผมเคยเจอเกิดขึ้นหลังจากที่ผมคิดว่า วันที่ 1 ที่ผ่านไปนั้นเยี่ยมมาก

วันที่ 1 มักจะจบลงด้วยโครงการศิลปะซึ่งเส้นด้ายจนกระทั่งสองสามปีที่แล้วที่ผมใช้โครงการถักพรมด้วยตะขอแทน มันน่าตื่นเต้นเสมอสำหรับพวกเด็กๆ ผมใช้หนังสือที่มีแบบการซึ่งเส้นด้ายที่น่าสนใจมากชื่อ *The Beautiful String Art Book* (หนังสือศิลปะซึ่งเส้นด้ายอังกฤษงาม) ของ เรย์มอนด์ เกอตาร์ด ต้องใช้เวลากว่าหนึ่งเดือนถึงจะทำโครงการเสร็จ และงานที่นักเรียนทำเสร็จตั้งแต่ยี่สิบกว่าปีมาแล้วยังคงแขวนแสดงอยู่ วันแรกของการทำงาน พวกเด็กๆ จะเลือกหนึ่งในร้อยโครงการที่พวกเขาจะสร้างสรรค์ แผ่นไม้ที่ตัดไว้ก่อนหน้าที่จะเป็นพื้นหลังสำหรับลวดลายเส้นด้ายมีกองไว้ที่มุมห้อง เด็กจะเลือกแผ่นไม้ของตัวเองและใช้เวลาราวสามสัปดาห์ที่ใช้กระดาษทรายขัดไม้จนมันเรียบราวกับเป็นหินอ่อน แล้วก็วางแผ่นไม้นั้นบนโต๊ะที่มีหนังสือพิมพ์ปูทับไว้ วันนั้นสิ้นสุดลงด้วยการที่พวกเด็กระบายสีแผ่นไม้ของตัวเอง โดยเลือกเฉดสีที่เหมาะสมจะเป็นพื้นหลังที่จะทำให้สีของเส้นด้ายที่พวกเขาจะใช้โดดเด่นขึ้นมาเพื่อสร้างศิลปะของตัวเองในช่วงสัปดาห์ต่อไป

โครงการนี้เป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่เสมอมา ผมเรียนรู้จากความผิดพลาด หลังจากสอนกิจกรรมนี้มาสิบหรือสิบห้าปี ผมคิดว่า ผมได้เรียนรู้แทบจะทุกสิ่งทุกอย่างที่ควรจะต้องรู้แล้วว่าใช้ไม้แบบไหนถึงจะดีที่สุด และจะไปหาได้จากที่ไหน ผมรู้ว่าจะต้องใช้สีแบบไหนและแปรงแบบไหนที่ไม่แพงแต่ก็มีคุณภาพพอที่จะทำให้ไม้ที่เราใช้ในโครงการดูดีได้ ผมไปเจอร้านขายอุปกรณ์ฮาร์ดแวร์ที่สนับสนุนครู และคนใจดีที่ยินดีสั่งตะปูให้ผมเป็นจำนวนมาก ซึ่งช่วยประหยัดเงินและเวลาให้ผม พวกเขายังให้ผมดูตะปูบางยี่ห้อที่เหมาะสมกับงานศิลปะซึ่งเส้นด้ายมากกว่า ผมเริ่มต้นทุกปีด้วยความมั่นใจด้วยรู้ว่าปัญหาใหญ่ที่สุดที่ผมจะเจอก็แค่เด็กพลาดทูปหัวแม่โป้งโดยบังเอิญหรือสีทากเป็นวงคราวเท่านั้นเอง

แต่ผมยังไม่เคยเจอบ็อบบี้

ในวันที่ 1 บ๊อบบี้โผล่พรวดเข้ามาในห้องสายไปห้านาที แมกับพี่สาว มาด้วยและดูจะไม่แยแสว่าเข้ามาขัดจังหวะผมเพราะผมเริ่มเรื่องพื้นฐาน กับชั้นใหม่ไปแล้วบ้าง พี่สาวของบ๊อบบี้เป็นคนพูด แจ้งผมว่าน้องชายของ เธอมีปัญหา และผมควรบอกพวกเขาทุกคืนว่าบ๊อบบี้เป็นยังไงบ้าง ผมยิ้ม และขอบคุณที่พวกเขาแวะเข้ามาแนะนำตัวเอง แล้วพวกเขาก็ไป บ๊อบบี้ ได้ที่นั่ง แล้วผมก็สอนต่อ

บ่ายวันนั้น เราเริ่มโครงการศิลปะของเรา พวกเด็กๆ ตื่นเต้น ผมสาธิต วิธีการใช้กระดาษทรายอย่างระมัดระวังและวิธีหลีกเลี่ยงพวกเสี้ยนไม้ ทุกคนทำได้ดีเยี่ยมเช่นเคย พวกเด็กๆ ออกไปทำงานนี้นอกห้องเพื่อว่า ห้องเรียนจะได้ไม่กลายเป็นทะเลทรายสะฮารา หลังจากนั้นก็ถึงเวลา ทาสี อย่างที่ผมเคยทำมาหลายปี ผมสาธิตวิธีจุ่มแปรงลงไปในถังสีต่างๆ แล้วแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มตามสีที่พวกเด็กจะใช้ มีเด็กที่กระตือรือร้นอยู่ แปดเก้ากลุ่มเล็กๆ ที่พร้อมจะจุ่มแปรงลงไปสีสีใดสีที่เป็นประกาย ออกมาจากถังสีที่เพิ่งเปิด พวกเด็กฟังคำสั่งของผมอย่างตั้งใจ ค่อยๆ ปูกระดาษหนังสือพิมพ์ลงบนโต๊ะและฝ้าดูเจียบๆ จดจ่ออยู่ที่ผมขณะที่ผมแสดงวิธีจุ่มแปรงอย่างถูกต้องเป็นตัวอย่าง ปล่อยให้สีที่เกินมา หยดคืนลงในถัง ปาดแปรงอย่างพิถีพิถันกับขอบในของถังสี แล้วทาสีไม้ ตามแนวลายในเนื้อไม้ ทั้งห้องเจียบมากขณะที่พวกเด็กเริ่มทาสีอย่างมีความสุข เบิกบานที่ได้เห็นว่าที่ตัวเองใช้กระดาษทรายขัดถูแผ่นกระดาน อย่างดีนั้นทำให้ทาสีใหม่ๆ ลงเนื้อไม้ได้ง่าย มันเป็นวันที่ 1 ที่ดีเป็นพิเศษ พวกเด็กๆ กำลังทำงานได้อย่างดีเยี่ยม และเริ่มซึมซับค่านิยมหลายอย่าง ที่ผมหวังว่าจะสอนพวกเขาไว้โดยไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำไป

และแล้วบ๊อบบี้ก็ทำแปรงทาสีของเขาให้กลายเป็นนมยืม เด็กๆ ที่ อยู่รอบตัวเขาอ้าปากค้าง ขณะที่บ๊อบบี้จุ่มแปรงตัวเองลงในถังสีเขียวอ้อ ยกขึ้นมาให้ทุกคนดู แล้วเริ่มเลียแปรง เขาเลียได้สองสามครั้งก่อนที่ผม จะบอกให้เขาหยุดได้ เขายิ้มร่าแล้วอ้าปากให้เพื่อนๆ ดูลิ้นและฟันสีเขียว ของเขาอย่างภูมิใจ

ผมไม่เคยต้องบอกให้เด็กประถมห้าของผมว่าอย่าเลียแปรงทาสี

มาก่อนเลย (แต่ต้องบอกเสมอตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา)

ผมรู้สึกที่ผมจัดการกับสถานการณ์ได้ดี สิ้นนี้ไม่มีพิษและปลอดภัยสำหรับเด็ก แต่เราไม่มีที่ให้เซิร์ค การ์ตูนยักษ์ตัวเขียวในห้องเรียน หลังจากที่ผมมั่นใจว่าปากของเขาสะอาดแล้ว บ๊อบบี้ต้องกลับไปนั่งที่และเริ่มทำการบ้านสะกดคำ ผมไม่ได้เฝ้าโต๊ะหรือทำให้เขาอับอายแต่อย่างใด นักเรียนคนอื่นๆ ในชั้นก็หมกมุ่นอยู่กับการระบายสีของตัวเองมากกว่าที่จะสนใจบ๊อบบี้ และเด็กหลายคนก็เคยเห็นบ๊อบบี้แสดงพฤติกรรมทำนองนี้มาเมื่อปีก่อนๆ เพราะฉะนั้นการที่เขาเล่นพิเรนทร์จึงไม่น่าประหลาดใจนัก ผมบอกเขาว่าเขายังไม่ได้แสดงความพร้อมที่จะทาสีในห้องเรียนของเรา แต่เขาจะมีโอกาสใหม่วันพรุ่งนี้ ผมยุติธรรมและมีเหตุผล ช่วงวิชาศิลปะที่เหลื่อดำเนินไปเรียบร้อยดี พรุ่งนี้จะเป็นวันที่ผมสามารถเริ่มสร้างความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นกับเด็กน้อยที่มีปัญหาคนนี้ ชิดเส้นอย่างหนักแน่นแต่ยุติธรรมเพื่อให้เขาทำงานตามหน้าที่ได้ในชั้นเรียนของเรา

แล้ววันพรุ่งนี้ก็มาถึง วันที่ 2 จะเป็นวันที่ยุ่งวันหนึ่ง นอกจากการสอน ผมยังต้องดูแลเด็กมัธยมปลายปีสุดท้ายกลุ่มหนึ่ง ซึ่งอยู่ในโครงการพิเศษกับครูแกนวิเศษคนหนึ่งผู้พยายามจะจูงใจให้นักเรียนมีอาชีพเป็นครูสอนหนังสือ

ห้องเรียนของผมเปิดเข้ามามาก ในวันที่ 2 ผมเริ่มกิจกรรมที่มคณิศาสตร์สำหรับเด็กที่ต้องการฝึกเพิ่มเพื่อเรียนรู้วิถีแก้โจทย์ปัญหาที่ซับซ้อน ชั่วโมงแรกผ่านไปด้วยดี เราเก็บหนังสือคณิตศาสตร์ราว 7:55 น. ห้านาทีก่อนเวลาเริ่มเรียนอย่างเป็นทางการ เด็กที่เหลื่อกำลังเข้ามาในห้องเรียน บางคนเลิกคิ้วเพราะแปลกใจที่เห็นเด็กอื่นเริ่มเรียนแล้ว ผมเดินไปที่ประตูเพื่อบอกสวัสดิกับพวกเด็กๆ และเพื่อทักทายเด็กมัธยมปลายปีสุดท้ายราวสิบห้าคนที่กำลังขึ้นบันไดมาเพื่อมาสังเกตการเรียนการสอนวันนั้น

ผมไปพบพวกเขาที่หัวบันได และยังไม่ทันที่จะกล่าวคำต้อนรับสั้นๆ จบ เราก็ต้องสะดุ้งเพราะเสียงแหลมกรีดร้องที่มาจากด้านล่างสุดของบันได

“เฮ้ ไอ้*#####แม่ มึงเป็นใครถึงมาทำอะไรลูกกู กูจะต้องเชือด \$%&มึงให้ได้ ไอ้&%&\$#!!!”

จะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่ แต่ผมได้แก้ไขภาษาที่แม่ของบ๊อบบี้ใช้แล้วนะ เธอต้องทำสถิติไว้แล้วแน่ๆ ทั้งเรื่องการสกดและระดับความดังของเสียง การประณามยี้ดยาวที่ร้อยเรียงด้วยถ้อยคำพรูสวาทไต้ยีนไปทั่วโรงเรียน สรุปคือ เธอโกรธแค้นที่ผมรีบแปร่งทาสีของลูกเธอไปเมื่อวันวาน เพราะฉะนั้นหลังจากวันที่ 1 ที่ตีมากๆ วันที่ 2 เริ่มต้นด้วยการที่นักเรียนในชั้นผมและเด็กมัธยมปลายปีสุดท้ายที่มาเยี่ยมชมได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งเรียกได้ว่าโจมตีผม เธอถ่มน้ำลายใส่หน้าผม ผมยืนอยู่อย่างสงบเท่าที่จะเป็นไปได้ และเลิกล้มการพยายามอธิบายเรื่องเมื่อวานหลังจากพยายามอยู่สามครั้ง ผมพยายามขอให้เธอถอยห่างจากพวกเด็กกฯ แต่มันรังแต่จะทำให้เธอสกดสาบานดังขึ้นและนานขึ้น การต่อว่ารุนแรงนั้นจบลงด้วยคำมุงมาดของเธอล่าจะไปหาครูใหญ่ก่อนที่จะไปในเมืองเพื่อร้องเรียนเรื่องผมกับคณะกรรมการบริหารการศึกษา

พอถึงตอน 8:05 น. เช้าวันนั้น เด็กมัธยมปลายปีสุดท้ายก็จากไป พวกเขาบอกผมอย่างสุภาพว่า การสอนไม่เหมาะสำหรับพวกเขา วันนี้เป็นวันที่แย่ที่สุดของปีกับบ๊อบบี้ แต่ไม่มีวันไหนง่ายกับเขา เขาเป็นคนที่น่ารังเกียจ เห็นแก่ตัวและใจร้าย เมื่อคำนึงถึงสถานการณ์ที่บ้านของเขาแล้วก็เป็นที่เขาใจได้ แต่ไม่ง่ายเลย ผมทำดีที่สุดที่จะช่วยเขา เขาทำโครงการศิลปะซึ่งเส้นด้ายไม่เสร็จ ถึงแม้ผมจะพยายามช่วยเขาอยู่สี่เดือนในท้ายที่สุด เราก็อยับไปทำโครงการอื่นๆ ซึ่งเขาทำเสร็จเป็นบางอย่าง

อย่างไรก็ตาม เรื่องต่างๆ ส่วนใหญ่ที่ฟังและทะเลาะไม่ได้แย่สุดๆ อย่างเรื่องของบ๊อบบี้ การสอนเป็นงานที่ต้องอาศัยการเตรียมการตลอดเวลา และเมื่อเกิดอะไรผิดพลาดขึ้นมาโดยปกติก็มักจะเป็นเหตุเล็กน้อยที่ชวนรำคาญใจ และถ้ามองดีๆ บางทีอาจจะเป็นเรื่องตลกด้วยซ้ำ อย่างเรื่องของสแตนลีย์

มีอยู่ปีหนึ่ง ในวันที่ 2 พวกเด็กกฯ กำลังจะไปทานอาหารกลางวัน เด็กตื่นเต้นเพราะว่าผมกำลังจะสอนพวกเขาให้เล่นกีต้าร์เป็นครั้งแรก

ช่วงอาหารกลางวันวันนั้นในห้อง 56 เด็กๆ มาหัดเล่นกีตาร์ได้หลังจากทานอาหารเสร็จแล้ว

ก่อนไปทานอาหารกลางวันผมพูดกับพวกเด็กๆ ถึงวิธีการเฉพาะที่พวกเขาจะกลับไปห้อง เพราะความอลหม่านที่โรงเรียน เราจึงมีผู้ช่วยสอนที่พวกนักเรียนเรียกว่า “โค้ช” คอยลาดตระเวนตรวจโถงทางเดินและสนามเด็กเล่นเพื่อดูให้แน่ใจว่าเด็กอยู่ในที่ควรอยู่ เด็กที่ไม่มีบัตรผ่านจะไม่ได้รับอนุญาตให้กลับไป

ที่ห้องเรียนระหว่างอาหารกลางวัน

พวกเด็กๆ ไม่ชอบพวกโค้ช และบ่นกันเสมอว่าเจ้าหน้าที่เหล่านี้ใจร้ายและน่ากลัว ผมขอให้พวกเด็กๆ ลองทำตัวเป็นโค้ชสักประเดี๋ยวหนึ่ง และลองตรึกตรองดูว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะเฝ้าดูเด็กกว่าหนึ่งพันคนวิ่งร่อนไปทั่วและดูแลให้ทุกอย่างเป็นระเบียบ แล้วผมก็อธิบายให้พวกเด็กฟังโดยละเอียดว่า จะกลับไปห้องเรียนของเราะหว่างช่วงอาหารกลางวันโดยไม่ต้องมีปัญหาใดๆ กับพวกโค้ชอย่างไร

ก่อนอื่น ผมทำบัตรผ่านเล็กๆ ให้เด็กแต่ละคน มันหน้าตาเหมือนนามบัตร และมีข้อความว่าผมอนุญาตให้ผู้ถือบัตรนี้กลับไปห้องเรียนเพื่อเรียนดนตรีได้ พวกโค้ชเคยเห็นบัตรพวกนี้แล้วและอนุญาตเสมอ ผมบอกพวกเด็กด้วยว่า ต้องจำไว้อยู่สองสามเรื่องเมื่อทานอาหารกลางวันเสร็จ และกำลังจะมุ่งหน้ากลับไปห้องเรียน เรื่องแรก เป็นเรื่องสำคัญที่พวกเขาต้องดูแลเก็บโต๊ะอาหารที่ใช้ให้สะอาด ผมดูให้แน่ใจว่าพวกเด็กๆ เห็นด้วยกับผมว่าการปล่อยให้โต๊ะเลอะเทอะไม่ยุติธรรมสำหรับโค้ชและไม่ถูกหลักอนามัย ผมสั่งพวกเด็กให้เก็บโต๊ะและบอกอย่าสัมผัสกับถาดอาหารใส่ถัง และทิ้งจานในถังขยะที่เหมาะสม พวกเด็กๆ พยกหน้าเห็นด้วยว่านี่เป็นคำขอร้องที่มีเหตุผล และผมยินดีที่จะบอกว่า เด็กในชั้นเรียนของผมทำได้ดีเกือบจะตลอดเวลาที่โรงเรียนของเราในการดูแลพื้นที่ของตัวเอง

เรื่องที่สองที่ผมเฝ้าถึงก่อนอาหารกลางวันคือ โค้ชจะไม่อดทนอยู่สองเรื่อง นั่นคือการวิ่ง และเสียงเอะอะ

ผมอธิบายกับพวกเด็กว่าถ้าพวกเขาแค่ออกจากที่โรงอาหาร
เจียบๆ และเดินอย่างสงบเจียบไปห้องเรียนของเรา โค้ชอาจจะไม่เรียก
ให้หยุดหรือขอคูบัตรผ่านด้วยซ้ำไป นี่เป็นหัวข้อที่จะถูกย้ำแล้วย้ำอีกเมื่อ
พวกเด็กๆ เดินทางในช่วงต่อไปของปีการศึกษา เมื่ออยู่ในโรงแรม เราจะ
เดินและเราจะเจียบ

ผมบอกพวกเขาว่าการวิ่งและการส่งเสียงเอะอะไม่ได้มีอะไรผิด
แต่จำเป็นต้องรับรู้เรื่องกาลเทศะ และการมาห้องเรียนไม่ได้เหมือนกัน
กับการเล่นเบสบอลที่สนามเด็กเล่น ถ้าพวกเขาเดินเจียบๆ ก็ไม่ควรจะมี
ปัญหาใดๆ

มีอยู่ปีหนึ่ง เรื่องเล็กน้อยที่คุยกันนี้ดูจะเป็นไปด้วยดี พวกเด็กๆ
ผ่านการเรียนตอนเช้าไปอย่างเรียบร้อย และเดินไปยังที่ทานอาหาร
กลางวันอย่างมีความสุขเพื่อไปทานอาหารที่แย่มากๆ ก่อนกลับไปห้อง
เพื่อเรียนก็ดาร์เป็นวันแรก ส่วนผมก็ออกจากห้องทานอาหารกลางวัน
เพื่อไปที่สำนักงานและรับจดหมายอย่างที่ทำเป็นกิจวัตร มีหน้าต่างใหญ่
อยู่ที่นั่นที่มองออกมาเห็นสนามเด็กเล่นได้ทั่วโดยไม่มีอะไรกีดขวาง

ผมเห็นสแตนลีย์ นักเรียนใหม่คนหนึ่งของผมตอนนั้นเอง สิบห้า
นาทีกี่แล้ว สแตนลีย์พยักหน้าอย่างเข้าใจเต็มที่เมื่อผมสอนวิธีกลับไป
ห้องเรียน ต้องชมว่าเขาเดินอยู่ ไม่ได้วิ่ง นอกจากนั้น ยังใช้เส้นทางตรงไป
ยังห้องของเราอย่างที่ผมขอร้อง เขาไม่ได้พยายามใช้ทางลัดผ่านโถงทาง
เดินของโรงเรียน ผมอธิบายกับพวกเด็กแล้วว่าถ้าเด็กสี่สิบคนทำอย่างนั้น
อาจจะรบกวนคนที่ทำงานอยู่ในสำนักงานหรือชั้นอื่นที่กำลังเรียนอยู่
สแตนลีย์ไม่ได้พยายามหลบไปด้านหลังโรงเรียนผ่านลานจอดรถ
ซึ่งบุคลากรโรงเรียนถือว่าเป็นเขตหวงห้ามเนื่องจากไม่มีการตรวจตรา
บริเวณด้านหลังนั้น ดังนั้น มักจะเป็นที่เด็กซื่อเสียดุจๆ ของโรงเรียน
ไปเตร่อยู่ สแตนลีย์กำลังเดินกลับไปห้องเรียนตามวิธีที่เขาสัญญาเปะ
อย่างไรก็ตาม เขาปรับแผนการของเราอยู่สองอย่าง เป็นเรื่องเล็กน้อย
แต่สำคัญมาก

อย่างแรก เขาถือถาดอาหารมาด้วย เขายังไม่ได้ทานอาหารกลางวัน

ของเขา ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับนักเรียนของโฮบาร์ตเลย อย่างไรก็ตาม ที่แปลกกว่าคือเขาถือถาดอาหารของตัวเองไปด้วย สแตนลีย์อาจจะเข้าใจ คำสั่งผิดและคิดว่าเขาเอาอาหารไปทานในห้องเรียนได้ระหว่างการเรียน ก็ตำรา ผมคิดว่าผมคงจะอธิบายคำสั่งไม่ชัดเจนนัก ผมเลยตรงออกไปหา สแตนลีย์เพื่อว่าจะได้ส่งเขากลับไปทานอาหารกลางวันให้เสร็จ

แต่สแตนลีย์มีแผนอื่นอยู่ พอผมเดินเข้าไปหาเขา ผมเห็นอะไรบางอย่างที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนและไม่ได้เห็นตั้งแต่นั้นมา เขาหยุด กลางสนามเด็กเล่น และขณะที่ถือถาดอยู่ เขาก็โยนอาหารทั้งหมด ขึ้นไปในอากาศสูงราวยี่สิบฟุตได้ ไม่กี่วินาทีต่อมา พื้นที่รอบตัวเขาก็ เต็มไปด้วยอาหารของโรงเรียน ซึ่งก็ไม่ได้ดูน่ารับประทานเลย และยัง กระจายไปทั่วพื้นราวตางสีด้า ก็ยังไม่ได้ทำให้มันดูดีขึ้นแต่อย่างใด แต่ แค่นั้นยังไม่พอ สแตนลีย์ยังเริ่มกระโดดขึ้นลงบดขยี้อาหารลงไป ใน พื้นสีด้า แล้วก็เหวี่ยงถาดอาหารเหมือนเป็นจานfrisbeeของเล่นเข้าไปใส่ กลุ่มเด็กประถมสามที่กำลังเล่นดอตจ็บบอลอยู่ พอทำเสร็จ สแตนลีย์ ก็เดินอย่างสงบเงียบไปยังห้อง 56 เพื่อเรียนกิตต้าร์

ผมพูดกับสแตนลีย์ถึงสิ่งที่ผมเห็น ผมจำได้ด้วยว่า นั่นเป็นวันที่สอง ของเขาในชั้นเรียนของผมและผมไม่ได้รู้จักเขาดีนัก ผมรู้ว่าไม่ถึงหกสิบนาที ก่อนหน้า เขาทำท่าเหมือนว่าจะเข้าใจคำสั่งของผมที่ให้เดินกลับไปห้อง ของเราเงียบๆ ผมได้เรียนรู้ว่าที่เขาพยักหน้านั้นไม่ได้มีความหมายอะไรเลย ผมรู้สึกโกรธเขา แต่ก็รักษาความตั้งใจของตัวเองไว้ที่ว่า ผมต้องการให้ สแตนลีย์เข้าใจว่าทำไมชั้นเรียนของเราถึงทำสิ่งต่างๆ อย่างที่เราทำอยู่ ในช่วงหลายเดือนต่อมา ผมจะได้รู้เรื่องเกี่ยวกับสแตนลีย์อีกหลายอย่าง สถานการณ์ที่บ้านของเขาน่าเศร้า เขาเป็นเด็กที่ตีมากที่เจอชะตาชีวิต ที่ไม่เข้าท่า ผมไม่รู้เรื่องนี้ในวันที่ 2 นั้น แต่จากมุมมองของสแตนลีย์ การฟังครูพล่ามเรื่องความจำเป็นที่จะต้องมีการรยาทที่ดีในโรงเรียนน่า จะเป็นเรื่องสุดท้ายในใจเขา

ผมพูดกับเขาเงียบๆ ห่างออกมาจากเด็กคนอื่น ๆ ผมพูดอย่าง หนักแน่นแต่ก็ไม่ได้ทำให้เขาอาย ผมรับประกันว่าเขามีโอกาสที่จะได้

เรียนก็ตำราอีก แต่ถ้าจะได้เรียน เขาจะต้องเดินกลับห้องเงียบๆ และ เลี้ยงการใช้สนามเด็กเล่นเพื่อการทดลองทางฟิสิกส์ว่าอาหารจะบินยังไง ผมทำให้สแตนลีย์เข้าใจแน่ๆ ว่าเขายังมีโอกาสอื่นอีก แต่ถ้าเขายังคง แสดงว่า ไม่สามารถทำตามกระบวนการที่ถูกต้อง เขาก็ทำให้ตัวเองเสีย โอกาสที่จะเรียนก็ตำราและที่จะได้สนุกกับอะไรอื่นๆ อีกมากมาย

ผมนั่งสงบและคิดตลอดถึงเรื่องการเป็นแบบอย่างมากกว่าจะเป็น ผู้เผด็จการ เพราะอย่างนั้น ในช่วงหลายเดือนที่ตามมา เขาถึงไว้ใจเล่า ถึงความเจ็บปวดคับข้องใจที่เขารู้สึกอยู่ จริงอยู่ ทุกสิ่งพังทลายในวันที่ 2 แต่ครูที่ดียอมเรียนรู้ที่จะประกอบสิ่งต่างๆ ขึ้นมาใหม่ พอถึงตอนปลายปี สแตนลีย์ได้เป็นมือลีดกิตติ์ดาร์ในวงของเรา

ทุกสิ่งทีประกอบกันเข้าจะพังทลายที่ไม่ช้าก็เร็ว แม้กระทั่งเวลาที อะไรๆ ไปได้สวยสมบูรณ์แบบ วันหนึ่งก็สามารถพังทลายได้ในแบบต่างๆ และด้วยเหตุผลต่างๆ ที่ไม่มีครูคนไหนสามารถคาดการณ์ได้ ในกรณีของ ครูศิลปะที่เยี่ยมยอดคนหนึ่งที่ผมรู้จัก เรื่องต่างๆ พังทลายเพราะว่าเขา สร้างสรรค์บางสิ่งที่วิเศษทีเดียว หากกลับถูกทำลายด้วยฝีมือคนที่น่าจะ เหน็ดเหนื่อยของโครงการของเขา

ผมโชคดีที่ได้สังเกตการเรียนการสอนของจอห์นเมื่อพวกเราได้ไป เยี่ยมโรงเรียนมัธยมเพื่อพบครูดีเด่น จอห์นเป็นหนึ่งในบรรดาครูเหล่านั้น ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเด็กๆ และบังเอิญสอนศิลปะ แต่ถ้าเขาเป็นโค้ช บาสเกตบอลหรือเป็นครูสอนฟิสิกส์ เขาก็จะมีประสิทธิภาพพอๆ กัน เขาเก่งขนาดนั้น ศิลปะบังเอิญเป็นสาขาที่เขาเชี่ยวชาญ แต่ความจริงคือ จอห์นเป็นหนึ่งในครูมาสเตอร์ที่เตือนความจำของเราว่า การสอนสามารถ เป็นสิ่งที่ยั่งยืนได้เพียงใด

นักเรียนของเขาสร้างสรรค์ผลงานที่น่าอัศจรรย์ใจตลอดทั้งปี และจอห์นก็ตัดสินใจจัดงานแสดงศิลปะเหมือนเป็นหมุดหมายความสำเร็จ ของการเรียนเพื่อฉลองผลงานการสร้างสรรค์ของพวกเขา นักเรียน และเพื่อ ขอบขอบคุณผู้ปกครองที่สนับสนุน เขาพานักเรียนไปพิพิธภัณฑ์ศิลปะตลอดปี จอห์นโน้มหน้าให้แกลเลอรีแห่งหนึ่งยอมให้ชั้นเรียนของเขาใช้ห้อง

สองสามห้องเพื่อแสดงผลงาน มันจะเป็นค่าคืนที่พิเศษมาก

ผลปรากฏออกมาดีกว่าที่จอห์นจะคาดคิดไว้ได้ด้วยซ้ำ ผู้คนในชุมชนได้ยินเรื่องการแสดงผลงานและพากันมา งานนั้นสวยงามมากจนหลายคนเสนอซื้อจิตรกรรมและประติมากรรมที่นำมาแสดง เงินที่ได้ อาจนำไปใช้ที่โรงเรียนของจอห์นได้ ที่ดีที่สุดก็คือนำไปซื้ออุปกรณ์ศิลปะ สำหรับชั้นเรียนปีต่อไป จอห์นก็เหมือนกับครูอีกหลายคนที่ต้องคอยควักกระเป๋าตัวเองบ่อยๆ เพื่อให้สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นได้ คืนวันที่สองของงานแสดงศิลปะที่จัดรวมสองวันสิ้นสุดลง นักเรียนของจอห์นหาเงินได้หลายพันเหรียญ ทุกคนรู้สึกปลื้มมาก

ภายในเวลาสองปี เรื่องเล่าที่น่าเศร้าและพังครืนๆ ก็เกิดขึ้น เมื่อมีเงินสดเข้ามาให้หยิบจួយ ใครต่อใครที่โรงเรียนของจอห์นก็เข้ามาเกี่ยวข้อง มันเป็นหนึ่งในโรงเรียนที่คะแนนสอบเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะฉะนั้น ศิลปะจึงไม่ถือว่าเป็นวิชา “จริง” แต่ทำเงินได้! ทันทันที่รู้กันว่า มันทำเงินให้โรงเรียนได้ คนที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยแยแสเริ่มคิดว่างานแสดงศิลปะเป็นความคิดที่ดี และไม่ใช่ว่าแค่นั้น ยังเริ่มบอกว่าเป็นผลงานของตัวเองอีกด้วย

ยังไม่ทันออกเสียงชื่อปีกลाइเซอร์รี่ เจ้าหน้าที่ของโรงเรียนก็จับลิ้นเอาโครงการศิลปะที่นักเรียนของจอห์นสร้างสรรค์ไป และจัดเป็นงานสิ้นปีหรรษาขึ้นมา มีผู้คนมางานและมาดูพวกนักเรียนร้องเพลง แสดง และทั่วๆ ไปก็ทำโน่นทำนี่เพื่อหาเงิน แนนอน ไม่มีอะไรผิดที่โรงเรียนจะมีกิจกรรมอย่างนี้ แต่จอห์นกับนักเรียนของเขาเลยไม่มีความหมาย คนที่ไม่ได้มีส่วนทำอะไรเลยกับโครงการได้ชื่อไปจากผลงานความสำเร็จของนักเรียน และนอกจากนั้นยังพูดรวบกับว่าศิลปะที่สร้างสรรค์ขึ้นที่โรงเรียนนั้นเป็นความคิดของพวกเขา โรงเรียนหาเงินได้มากขึ้น หากไม่มีการใช้เงินซื้ออุปกรณ์ศิลปะสำหรับจอห์นเลย

ทุกสิ่งที่ประกอบกันเข้าจะพังกันที่ไม่ช้าก็เร็ว จอห์นรู้สึกเสียใจ แต่ใครจะทำอะไรได้ ถ้าเขาไปต่อว่า ก็อาจจะดูเหมือนว่าเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางและไม่เห็นแก่ส่วนรวม ที่สำคัญ ทางโรงเรียนกำลังได้ประโยชน์

จากสิ่งที่เขาริเริ่ม ถึงแม้ผลงานความพยายามของเขา และที่สำคัญไปกว่านั้นคือศิลปะของพวกนักเรียนไม่ได้รับการชื่นชม แต่จอห์นยังคงสอนต่อไป เป็นผู้นำชั้นอยู่ในห้องเรียนที่เล็กๆ สร้างสรรค์งานศิลปะที่น่าอัศจรรย์ใจ เขาใช้เวลาวันเสาร์ควักเงินสะสมที่ร่อยหรอลงไปเรื่อยๆ พาเด็กไปพิพิธภัณฑ์ ศึกษาศิลปะของบรมครูทั้งหลาย และดูแลให้เด็กได้ทานอาหารกลางวันด้วย มันไม่ใช่สถานการณ์ที่สมบูรณ์แบบพร้อม แต่บทเรียนตรงนี้ก็คือ จอห์นไม่เคยละทิ้งความมุ่งมั่นเหมือนคนรอบข้างเขา เขาไม่ยอมปล่อยให้ความรู้สึกเย้ยหยันโลกหรือความขมขื่นเอาชนะเขา เพราะถึงแม้ว่างานแสดงศิลปะจะไม่ได้สนใจพวกเด็กๆ แต่เขารู้ว่าเขาเลิกสนใจไม่ได้ หลายปีผ่านไป หลายคนรอบข้างเขามักไม่ได้นิยมชมชื่นขอบคุณการสอนที่แสนพิเศษของจอห์นนัก นักเรียนของเขาเองบางคนก็เหมือนกัน นั่นก็ช่วยไม่ได้ แต่เป้าหมายแรกเริ่มของเขาคือการให้เด็กๆ ได้ค้นพบความมหัศจรรย์ของศิลปะ และศักยภาพพิเศษที่แต่ละคนมีอยู่ภายในที่จะสร้างสรรค์ศิลปะ เรื่องนั้นยังคงดำเนินอยู่ต่อไปทุกวันนี้ในชั้นเรียนของเขา

และเพื่อนๆ ทั้งหมด นั้นแหละคือบทเรียนที่สำคัญที่สุดสำหรับคุณที่จะต้องจำไว้ในช่วงต้นๆ ของการสอน ผู้นำชั้นที่ดีที่สุดเริ่มคิดออกว่าอะไรคือสิ่งที่พวกเขาอยากให้เด็กได้เรียนรู้ วันที่ที่คุณคิดออก คุณจะสามารพัฒนาวิธีการที่นำไปสู่เป้าหมายของคุณได้ แต่แม้กระทั่งขณะที่สิ่งต่างๆ เริ่มจะสิ้นไหล บางสิ่งหรือบางคนก็อาจจะทำให้งานทั้งหลายสะดุด มีปัญหาขึ้นมาได้

ให้นับหนึ่งถึงสิบ และทำอย่างดีที่สุดของคุณที่จะทำงานต่อไป เมื่อพบว่า นักเรียนไม่รู้วันเกิดของตัวเอง ก็สอนให้รู้ เมื่อเจอแม่ของบ๊อบบี้กรีดไถ่ หนึ่งสงบไว้และทำดีที่สุดกับบ๊อบบี้ในแต่ละวัน หลังจากที่แน่ใจว่า สแตนลีย์เก็บอาหารแห้งๆ ของเขาจากพื้นราวคางที่สนามเด็กเล่น และรู้จักเดินกลับไปห้องเรียนอย่างถูกต้องแล้ว ก็เรียนก็ตำรกันต่อไป เมื่อพวกเขาเห็นว่าที่ทางการแย่งโครงการงานเจ๋งๆ ของคุณไปเอาหน้า ให้นักถึงว่าอะไรทำให้มันเจ๋ง แล้วก็หล่อหลอมศิลปินใหม่ขึ้นมาต่อไป

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบกันเข้าจะพังกันที่ไม่ช้าก็เร็ว ทำไมนะหรือ เพราะไม่มีอะไรอยู่คงที่นะสิ จำไว้ว่า ถึงคุณจะทำอย่างดีที่สุด ก็มีสิ่งต่างๆ ที่อยู่เหนือการควบคุมของคุณ ครูที่ดีรู้จักปรับเปลี่ยน จะต้องมียุทธวิธีที่ และใช้ไม่ได้เพราะเด็กไม่รู้วันเกิดของตัวเอง และจะต้องมีวันที่ผู้ปกครองที่ไร้เหตุผลรีดไล่ และเกรี้ยวกราดโวยวายสร้างความปั่นป่วน ในโลกที่คลอนแคลนซึ่งคุณพยายามจะทำให้มั่นคงแข็งแรง คำสั่งที่ดูเหมือนว่าจะเป็นที่เข้าใจได้เรื่องการเดินข้ามสนามเด็กเล่นและการเก็บอาหารที่เหลือ จะกลายเป็นการโยนผักและเบอร์รี่โตและๆ ขึ้นไปให้ตกลงบนพื้นราวตรางผลงานชิ้นเอกของเด็กๆ อาจถูกจับปล้นไปแล้วใช้ทำเงินแทนที่จะมุ่งให้ความสนใจไปที่ตัวศิลปินเอง

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบกันเข้าจะพังกันที่ไม่ช้าก็เร็วแต่สิ่งหนึ่งที่ไม่ต้องเปลี่ยนคือ คุณ คุณคือค่าคงที่ในห้องเรียน ในช่วงปีแรกๆ คุณมีโอกาสที่จะค้นพบว่าชั้นเรียนของคุณมีความหมายอย่างไร และมีบทเรียนอะไรที่คุณอยากให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ถึงแม้ว่าฉากหรือสถานการณ์รอบตัวจะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา การสอนที่คุณทำไปอย่างอดทนสม่ำเสมอจะเป็นรากฐานที่ทำให้นักเรียนของคุณมั่นคงอยู่ได้ในโลกที่มักจะคลอนแคลนมากๆ จำไว้ในวันที่ 2 ว่าจะต้องมีวันที่ 3 วันที่ 33 และวันที่ 133 คุณมีเวลาที่จะสอนพวกเขาเด็กๆ แต่ไม่ได้มีมากอย่างที่ คุณอยากให้ มีนี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมทุกๆ วันจึงสำคัญ เวลาที่มีอายุ คุณเป็นคนที่สามารถจะคอยค้ำค้ำและพาเรือกลับไปอยู่ในเส้นทางที่ควรอยู่ได้ ยิ้มเมื่ออาหารปลิวว่อน และปรับบทเรียนเมื่อเด็กไม่มีความรู้ที่น่าตกใจ เพราะความช่วยเหลือของคุณ อาหารจะไปลงเอยอยู่ในที่ของมัน และพวกเขาเด็กๆ จะได้เรียนรู้มากมาย

อะไรๆ ก็พังได้ คุณอยู่ตรงนั้นเพื่อประกอบมันขึ้นมาใหม่

ชวนคิด

- จะต้องมีเรื่องปวดหัวเกิดขึ้นในชั้นเรียนของคุณ ตั้งแต่เรื่องเด็กอาเจียน ไปจนถึงเรื่องเด็กแลกหมัดกัน จะต้องมีเรื่องอะไรสักอย่างที่ไม่ได้อยู่ในแผนการสอนของคุณเกิดขึ้นไม่เว้นแต่ละวัน
- ไม่ว่าจะเกิดอะไรผิดพลาด จงนิ่งสงบไว้
- เรื่องต่างๆ สามารถแก้ไขได้ในระยะยาว ถ้ากิจกรรมดีๆ ต้องล้มเหลววันนี้ ขอให้นึกถึงวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนั้นและนำมาสอนมันใหม่ในวันอื่น
- เรียนรู้จากความผิดพลาดของคุณ แม้จะเกิดอะไรผิดพลาดขึ้นมา นั่นก็ไม่ใช่ปัญหา ถ้าเรื่องเดิมยังเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ให้ลองใช้แนวทางที่แตกต่างไปหรือเสาะหาคำปรึกษาจากคนอื่นเพื่อจะได้มีมุมมองใหม่ๆ
- หัวเราะซ้ำตัวเองและเรื่องบ้าบอต่างๆ ที่เกิดขึ้น อารมณ์ขันและการวิจารณ์ตัวเองโดยตรงไปตรงมาดีต่อสุขภาพจิต ทั้งยังช่วยแก้สิ่งที่เป็นปัญหาของกิจกรรมของคุณอย่างได้ผล
- เรื่องหยวนๆทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นโอกาสให้คุณทำให้ดีขึ้น ไม่มีความรู้สึกอะไรดีไปกว่าการสอนบทเรียนชั้นเยี่ยมที่เกิดจากความล้มเหลวเมื่อปีที่ผ่านมา
- คุณจะไม่มีวันทำงานเสร็จ จะต้องมีเรื่องที่เกิดพลาดอย่างที่คุณไม่เคยผิดพลาดมาก่อน แม้จะสอนมาเป็นปีที่ยี่สิบห้าแล้ว ปล่อยให้ตัวเองละกันว่า งานนี้ไม่มีวันน่าเบื่อ!

4

งานภายใน

โดยปกติ แยกที่มาเยี่ยมห้อง 56 มักจะทิ้งกับวัฒนธรรมของชั้นเรียนเรา พวกเขาชอบเห็นเด็กสืบทอดอ่านหนังสือที่ยากเกินระดับชั้นของตัวเอง แก่ใจทฤษฎีคณิตศาสตร์ที่ซับซ้อนได้ง่ายๆ ท่องโคลงของเชกสเปียร์ได้ราวกับเป็นสมาชิกคณะละครมืออาชีพ อย่างไรก็ตาม ที่สำคัญสุด ที่คนเหล่านี้เห็นว่าน่าทึ่งที่สุดคือพฤติกรรมของพวกเขาเด็ก ๆ

ในระหว่างการทำโครงการศิลปะที่ต้องมีการตอกตะปูลงบนแผ่นกระดาน เด็กบางคนจะออกไปตอกข้างนอกเพื่อเสียงจะได้ไม่รบกวนห้องอื่นๆ ในโรงเรียน ส่วนในห้อง แยกจะได้เห็นผมช่วยเด็กที่ตอกตะปูเสร็จแล้วและกำลังวางรูปแบบลวดลายด้ายที่จะซึ่ง ไม่มีผู้ใหญ่อยู่กับพวกเด็กที่ตอกตะปูอยู่ข้างนอก กระนั้น เมื่อเปิดประตูห้องเรียนออกไปและไปยืนที่ระเบียงมองลงไปที่สนามเด็กเล่น จะเห็นเด็กหกถึงสิบสองคน

ตั้งหน้าตั้งตาตอกตะปออยู่ ไม่มีใครไม่ทำงาน ไม่มีใครเถียงกัน มันเป็นภาพที่น่าทึ่งทีเดียว

เดี๋ยวนี้ ดูเหมือนว่าการบริหารจัดการห้องเรียนจะยากขึ้นยิ่งกว่าที่เคยเป็นมา ทุกระดับชั้น จะมีประเด็นปัญหาเรื่องพฤติกรรมที่น่าตกใจสำหรับใครก็ตามที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับโรงเรียน เมื่อโรงเรียนเจอเหตุโหดร้ายทารุณมากมาย มันเป็นเรื่องที่รุนแรงร้ายกาจยิ่งไปกว่าที่เป็นข่าวปรากฏ ในระดับที่น่าตกใจน้อยลงมามาก แต่การจัดการให้เด็กนั่งลงและฟังก็เป็นเรื่องลำบากสำหรับครูหลายคน ดังนั้น การบริหารจัดการห้องเรียนจึงกลายเป็นจุดเน้นของการอภิปรายเรื่องการสอน

ผมเจอคำถามหนึ่งบ่อยๆ เป็นคำถามที่มีเหตุผลและเป็นที่น่าสนใจได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากครูมือใหม่ที่ตื่นรนพยายามให้นักเรียนประพฤติตัวดีๆ ให้ความสนใจ และทำงานตามหน้าที่ โดยปกติแล้ว มักจะเป็นการถามด้วยความพิศวงและความคับข้องใจปนกัน คำถามมีว่า:

“เรฟ คุณควบคุมพวกเด็กๆ ยังไง”

ผมไม่ได้ตั้งใจตอบแบบเล่นลิ้น หากมันเป็นบางสิ่งที่ผมค่อยๆ เชื่อขึ้นมาหลังจากสอนอยู่หลายปี เมื่อถูกถามว่าควบคุมเด็กยังไง ผมจะเสนอคำแนะนำนี้:

ไม่ต้องมีการควบคุมใดๆ!

(แต่เราสามารถสอนเด็กๆ ถึงการควบคุมตนเอง)

จริงๆ แล้ว หนังสือเกี่ยวกับการสอนเล่มไหนๆ ก็เป็นตำราการทำอาหารที่เต็มไปด้วยสูตร เครื่องปรุงและวิธีการ ไม่มีใครมีคำตอบทั้งหมด และระบบการบริหารจัดการห้องเรียนที่ใช้อยู่ในห้อง 56 ก็ถูกเป็นเพียงวิธีหนึ่งที่จะนำนักเรียนกลุ่มหนึ่ง มันไม่ใช่วิธีเดียวหรือวิธีที่ดีที่สุด ผมหวังว่าเนื้อหาในหน้าต่อไป ไปนี้จะกระตุ้นให้ครูทั้งหลายใช้อะไรก็ตาม

ที่พวกเขาคิดว่าเหมาะสมมาใช้กับระบบของตัวเองเพื่อให้วันเวลาของพวกเขาสั้นลงมากขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผมกล่าวไปแล้วว่างานเขียนที่เป็นนิยามกันจำนวนมากเรื่องการสอนมักให้ข้อแนะนำเกี่ยวกับการบริหารจัดการห้องเรียน: *อย่าเข้มจนกว่าจะคริสต์มาส เข้าควบคุม แสดงให้รู้ว่าใครเป็นใคร เตะถึงขยะ ใส่ความเกรงกลัวพระเจ้าเข้าหัวเด็กไว้* โดยพื้นฐานคือ สร้างความมั่นใจว่าไม่ว่าจะเป็นนักเรียนประถมหนึ่งหรือเด็กมัธยมปลายปีสุดท้าย พวกเขาต้องกลัวผลลัพธ์ของพฤติกรรมที่ไม่ดีมากขนาดที่ว่า ต้องตื่นกลัวจนกลายเป็นมนุษย์ตัวน้อยๆ ที่ยอมทำตามทุกอย่าง ซึ่งจะทำให้การสอนในแต่ละวันเป็นเรื่องง่าย

นี่เป็นส่วนหนึ่งของจดหมายจริงๆ ที่ผมได้รับจากครูที่เอาใจใส่และวิตกกังวลคนหนึ่งซึ่งตอนนั้นกำลังเข้าร่วมการฝึกอบรมภาคบังคับเกี่ยวกับการบริหารจัดการห้องเรียน:

ผมเข้าอบรมมาสองสัปดาห์แล้ว และออกจะรู้สึกบอบช้ำกับประสบการณ์การอบรมพอควรทีเดียว ผมรู้สึกว่าตัวเองไม่เห็นด้วยกับเกือบจะทุกอย่างที่พูดกันที่การสัมมนา และสำหรับผมแล้ว มันดูเหมือนจะเป็นการสอนเราให้ข่มขู่นักเรียนให้ยอมทำตามทุกอย่างที่เราสั่งตั้ง นี่เอง ที่ทุกบทเรียนต้องผูกติดกับวัตถุประสงค์ประจำวัน และจบลงด้วยการประเมินที่วัดเป็นปริมาณได้ จะต้องมีการติดตามผลการเรียนของนักเรียนทุกคนโดยละเอียด คนที่ดำเนินการประชุมเชิงปฏิบัติการพวกนี้เป็นบุคลากรองค์กรที่แต่งตัวเป็นระเบียบเรียบร้อยที่สุด ทุกตอนจะมีช่วงให้ใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งซึ่งสามสิบวินาทีเป็นระยะๆ แต่ไม่เคยกระตุ้นให้มีการคิดเชิงวิเคราะห์หรือการอภิปรายแม้แต่น้อย ผมรู้สึกว่าครูที่ผมชื่นชอบทั้งหมดของผม - จากมัธยมปลาย มหาวิทยาลัย และผู้คนที่ผมชื่นชมอย่างคุณ - ต้องกรีดร้องกับแนวคิดที่ได้รับการสนับสนุนอยู่ตรงนี้ ผมควรจะทนๆ กับค่ายฝึกล้างสมองนี้ต่อไป แล้วค่อยให้

ความรักกับพวกเด็ก ๆ ของผมตอนผมเริ่มสอนகுபோไม่ผลนี้หรือ
ยังงึกรึบ

ผมไม่สงสัยเลยว่าผู้สอนที่ดำเนินการสัมมนาพวกนั้นตั้งใจดี แต่ผมก็แน่ใจเช่นกันว่าผมจะไม่มีวันอยากอยู่ในห้องเรียนของพวกเขา เป้าหมายของผมคือการสอนค่านิยมชุดหนึ่งให้พวกเด็ก ๆ ซึมซับไว้ในใจ ผมต้องการให้เด็กขยันทำงานหนักในชั้นเรียนไม่ใช่เพราะเกรงกลัวผลลัพธ์ แต่เพราะสนุกกับงานนั้น และเพราะเชื่อว่าความประพฤติที่ดีเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่ควรกระทำ นี่เป็นหัวข้อที่เราคุยกันเสมอ การทำให้เด็ก ๆ เชื่อในระบบค่านิยมที่ยอมรับว่าไม่มีทางลัดและการเคารพผู้อื่นเป็นเรื่องสำคัญไม่เคยเป็นเรื่องง่าย ทุกวันนี้เมื่อพฤติกรรมที่แก้ไขไม่ได้มักดูเหมือนว่าจะกลายเป็นเรื่องธรรมดาในหลายโรงเรียน จึงเป็นที่เข้าใจได้ว่าครูมือใหม่ถึงเต็มใจที่จะลองทำทุกอย่างที่จะทำให้ให้นักเรียนเพียงแต่นั่งลงและหุบปาก (ขอโทษที่ต้องใช้คำนี้) ผมกำลังเสนอว่า ถึงแม้แนวโน้มล่าสุดบางอย่างอาจจะใช้การได้ในระยะสั้น หากมันเป็นวิธีการแก้ไขที่จะได้ผลเพียงชั่วคราวเท่านั้น พอคุณเติบโตต่อไปในฐานะผู้สอน มันจะดีกว่าถ้าบทเรียนของคุณมีผลลัพธ์ที่ยั่งยืนนาน

ดังนั้น จึงทำนายได้ว่าครูใหม่ๆ จะใช้เทคนิคง่ายๆ เพื่อให้ห้องเรียนดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ถ้าคุณเป็นครูโรงเรียนประถมศึกษาที่เรียกความสนใจของนักเรียนของคุณด้วยการปรบมือ สั่นกระดิ่ง หรือดับไฟ มันไม่ได้ทำให้คุณเป็นครูที่เลวร้าย ถ้านักเรียนวิชาประวัติศาสตร์ระดับมัธยมปลายประพฤติตัวดีเพราะกลัวถูกกักให้อยู่เย็น หรือกลัวที่คุณชู้ อยู่ตลอดว่าจะติดต่องไปหาผู้ปกครอง มันอาจเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่คุณเรียนมาในช่วงที่คุณสอนปีแรกๆ ในการพยายามทำให้ห้องเรียนเป็นระเบียบอย่างไรก็ตาม ผมหวังที่จะเสนอภาพที่เป็นไปได้สำหรับคุณเมื่อคุณมีประสบการณ์ ผู้สังเกตการณ์หลายคนอาจบอกว่าเทคนิคบางอย่างที่บรรดาครูใช้กันซึ่งผมไม่ได้สนใจนั้นมีประสิทธิภาพใช้การได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในฐานะคนที่เพิ่งเริ่มต้น อะไรก็ตามเว้นแต่การเอาปืนจ่อหัว

นักเรียนแล้วใช้การได้หมดและทำให้คุณผ่านแต่ละวันไปได้ก็อาจจะเรียกว่าเป็นการบริหารจัดการห้องเรียนที่ดีได้ ผมคงต้องเสนอว่าเทคนิคการบริหารจัดการห้องเรียนบางอย่างก็ดีกว่าอีกอย่าง ลองมาดูกันเรื่องแนวทางหนึ่งที่นิยมกันในหลายโรงเรียนและมีข้อดีอยู่ แต่เป็นแนวทางที่เอาเข้าจริงๆ ผมก็จะไม่ใช่ในการจัดการกับเด็กๆ

SLANT เป็นตัวย่อที่บอกถึงวิธีการที่ครูบางคนใช้ ซึ่งเป็นครูที่พยายามอย่างมากที่จะทำงานให้ได้ดี และที่เอาใจใส่นักเรียนอย่างลึกซึ้ง ผู้สนับสนุนแนวทางนี้ชี้ว่าไม่มีทางสอนบทเรียนไหนได้ถ้าพวกเขาไม่เป็นระเบียบและไม่ให้ความใส่ใจ และการใช้ SLANT เป็นการสร้างรากฐานของความเจียมที่แสดงการใส่ใจซึ่งทำให้ครูดำเนินการสอนต่อไปได้ สำหรับคนที่ไม่คุ้นเคย เด็กๆ ที่ได้รับการสอนให้ SLANT จะต้องท่องจำกฎต่อไปนี้:

S: Sit up นั่งตัวตรง

L: Listen ฟัง

A: Ask and answer ถามและตอบ

N: Nod (พยักหน้า) (ผมไม่ได้พูดเล่น)

T: Track the speaker มองตามผู้พูด

ผมได้เยี่ยมชมหลายห้องเรียนที่ใช้เทคนิคการจัดการนี้ และพูดตามตรง มันออกจะทำให้ไม่ค่อยสบายใจนัก แต่ต้องยอมรับว่า ในห้องเรียนทั้งหมดที่ผมได้เยี่ยมชมนั้น ครูที่สอนอยู่เป็นครูที่หลงใหลแรงกล้ากับงานของตัวเองและเป็นครูที่มีพันธกิจมุ่งมั่นไม่มีคลอนแคลนที่จะสร้างความมั่นใจว่า นักเรียนได้เรียนรู้บทเรียนของวันนี้อย่างแคล่วคล่องจริงๆ และพวกนักเรียนขณะนั้น ก็มักจะเจียมและใส่ใจ กระนั้น ผมรู้สึกไม่สบายใจเพราะว่าพฤติกรรมนั้นเป็นสิ่งผิวเผิน ถ้ามีแขกมารบกวนครู หรือครูต้องไปห้องน้ำ ชั้นเรียนจะแย่งอย่างรวดเร็ว ผมสังเกตเห็นว่าพวกนักเรียน SLANT เฉพาะเวลาที่ครูอยู่ ซึ่งทำให้ผมคิดถึงคำถามสำคัญขึ้นมาที่ผม

จะถามครูคนไหนก็ตามที่ใช้วิธีการจัดการแบบนี้:

ในชีวิตของคุณเอง คุณ SLANT ใหม่

ผมรู้ว่าผมเองนะไม่ แต่สามารถจะฟังคนอื่นอย่างเจียบๆ และ
เคารพความคิดของพวกเขาได้

แน่นอน เป้าหมายของเทคนิคอย่างนั้นที่จะควบคุมเด็กมีเหตุผลอยู่
เราต้องการให้เด็กๆ ใส่ใจฟัง เราปรารถนาให้เด็กเคารพครูและเพื่อนฯ
และแน่นอน เราอยากให้เขาถามคำถามเมื่อไม่เข้าใจเนื้อหา ปัญหาอย่าง
หนึ่งของเทคนิคพวกนั้นก็คือมันสร้างความกลัวขึ้นมา เบื้องหลังกลยุทธ์
ส่วนมากที่ใช้ควบคุมนักเรียนกลุ่มหนึ่งๆ แก่นสำคัญคือ จะต้องมีการ
ลงโทษคนที่ไม่ทำตามกฎ

ครูบางคนใช้วิธีนับถอยหลังเริ่มต้นจากตัวเลขหนึ่ง ให้พวกเด็กๆ
นับด้วย แล้วก็เจียบเมื่อนับถึงศูนย์ ครูบางคนใช้วิธียกมือตัวเองขึ้นและ
รอให้พวกนักเรียนทั้งหมดยกมือขึ้นด้วย แล้วค่อยสอนต่อไปเมื่อทั้งห้อง
เจียบแล้ว มีวิธีสารพัดนับไม่ถ้วนที่ครูจะขอให้นักเรียนใส่ใจฟัง

มีอีกวิธีที่ผมเห็นครูควบคุมชั้นเรียน คือ ครูจะพูดเจียบๆ ว่า “ฟัง
ดีๆ นะทุกคน” และทุกคนก็ฟัง นี่คือนี่ที่ผมเห็นในชั้นเรียนของผมและ
คุณก็เห็นในชั้นเรียนของคุณได้

มันไม่ใช่เรื่องง่ายและในฐานะครูที่เพิ่งเริ่มสอน นี่อาจดูเหมือน
จะเป็นเป้าหมายที่เป็นไปไม่ได้ แต่ไม่ใช่หรอก จะมีวันเวลาตอนต้นๆ ปี
เมื่อพวกเด็กๆ จะไม่ฟังหรือแสดงว่าเคารพคุณและเพื่อนร่วมชั้น แต่ด้วย
การเป็นแบบอย่างความประพฤติที่คุณคาดหวังจากนักเรียนและด้วยการ
สอนบทเรียนที่มีความหมายที่น่าสนใจ หนทางจะราบเรียบขึ้นเมื่อผ่านไป
ในแต่ละวัน ชั้นเรียนของคุณจะค่อยๆ ทำตามตัวอย่างของคุณอย่างช้าๆ
อย่างอดทนและอย่างสงบนิ่ง คุณต้องยอมเสียการควบคุมบ้าง คุณจะ
ต้องเมินเฉยไม่สนใจเด็กที่ไม่ใส่ใจ ผมไม่ได้เรียกร้องให้นักเรียนติดตาม
ผม เมื่อเวลาผ่านไป ผมหวังที่จะแสดงให้พวกเขาเห็นว่าผมมีค่าควรแก่
การติดตาม เช่นเดียวกับทุกคนในชั้น ผมพบว่านี่เป็นวิธีที่มีเหตุผลและ
มีประสิทธิภาพมากกว่าในการรักษาความเป็นระเบียบเพื่อสร้างสภาพ

แวดล้อมการเรียนรู้ที่ดีที่สุดที่เป็นไปได้

เพื่อนผมคนหนึ่งที่ให้นักเรียน SLANT บอกผมว่า อันที่จริง เขาก็ SLANT เหมือนกันในการประชุมครู เขาบอกผมว่า มันช่วยให้เขาทำตัวดี ๆ อยู่ได้เวลาที่การประชุมน่าเบื่อ มันช่วยให้เขาเสี่ยงไม่ให้คุณครูใหญ่ตำหนิ เพราะดูเหมือนเขาสนใจการประชุม ซึ่งจริงๆ แล้วเขาไม่ได้สนใจ

นี่เป็นประเด็นที่ยากที่สุด และเป็นประเด็นที่ยังอภิปรายกันไม่พอ จริงอยู่ที่ว่า มีประเด็นปัญหาร้ายแรงเรื่องความประพฤติในโรงเรียน และมันมักจะแสดงตัวออกมาเนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่ดี ความยากจน ค่านิยมของสังคมที่เสื่อมทรามลง สาเหตุของปัญหาเขียนได้ไม่มีจบสิ้น แต่บ่อยครั้ง บ่อยเกินกว่าที่ครูส่วนมากจะสนใจพูดถึง นักเรียนประพฤติตัวไม่ดีในโรงเรียนเพราะพวกเขาเบื่อ จะต้องมึนักเรียนที่สร้างปัญหาในโรงเรียนเสมอ ไม่ว่าจะคุณจะนุ่มนวลเป็นนม หรือแข็งกร้าวเป็นเหล็กกล้า เด็กบางคนก็จะสร้างปัญหาอยู่ดี

อย่างไรก็ตาม ผมมีประสบการณ์ว่า วิธีที่มีประสิทธิผลที่สุดที่จะทำให้ชั้นเรียนเป็นระเบียบคือการใช้บทเรียนที่น่าสนใจ เมื่อกิจกรรมน่าหลงใหลและน่าตื่นเต้น คุณก็มีการลงโทษที่มีเหตุผลมากขึ้นสำหรับความประพฤติที่ไม่ดี การลงโทษคือการทำให้ไม่ได้เรียน และมีเด็กน้อยคนมากที่อยากจะถูกทิ้งไว้ในอกกลุ่มเมื่อเด็ก ๆ เชื่อจริงๆ ว่าจะพลาดเรื่อง ที่สนุกและเร้าความสนใจ

ครั้งหนึ่ง ผู้สื่อข่าวคนหนึ่งสนใจเรื่องเด็กคนหนึ่งในห้อง 56 เด็กคนนี้ซุ่มก็ดาร์ในห้องต่อช่วงพักระหว่างคาบเรียน และอยู่ในชั้นเรียนติดต่อกันมาสี่ชั่วโมง ผู้สื่อข่าวถามนักเรียนว่า “หนูไม่ไปห้องน้ำเลยหรือ”

“ผมอาจจะพลาดอะไรไป” เด็กน้อยตอบขณะที่อยากกลับไปทำ โจทย์คณิตศาสตร์ที่ทำท่ายที่ได้เป็นงานเสริมสำหรับเรื่องตัวเลขในวันนั้น

การสร้างบทเรียนที่น่าสนใจต้องใช้เวลาหลายปี ตอนแรก เป็นเรื่องที่มีเหตุผล และจำเป็นด้วยซ้ำไปที่คุณจะต้องทำทุกสิ่งที่ทางแผนกหรือทางระดับชั้นขอให้คุณทำ ทางเขตการศึกษาจะกำหนดรายการหนังสือ โจทย์คำถาม และแบบทดสอบที่ทุกชั้นจะต้องทำให้จบ แต่เมื่อคุณสอน

ไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คุณจะค้นพบว่าบางบทเรียนนั้นไม่ได้น่าสนใจหรือ สำคัญเป็นพิเศษสำหรับนักเรียนของคุณทั้งหลาย ที่คุณพยายามเสนอบทเรียน อย่างกระตือรือร้นอย่างที่สุด คุณจะพบวิธีที่จะใช้ประสบการณ์ของคุณเอง เสริมหลักสูตรพื้นฐานที่คุณได้รับมอบหมายให้สอน ที่ดีที่สุดก็คือ คุณจะ ได้ร่วมมือกับบรรดาครูชั้นหนึ่งที่กำลังทำให้บทเรียนน่าสนใจและสำคัญ ส่วนมากแล้ว ครูที่มีบทเรียนที่ตรงความสนใจนักเรียนได้มากที่สุดจะมี ชั้นเรียนที่มีปัญหาความประพฤติน้อยที่สุด การทำให้นักเรียนเชื่อฟังด้วย การชมเชย และการทำให้กลัวอาจจะง่ายกว่าเมื่อคุณเพิ่งเริ่มต้นสอนใหม่ๆ แต่มันไม่ได้ดีกว่าเลยในระยะยาว

หลักการเรื่องระยะยวมนั้นพาเราย้อนกลับไปถึงแนวคิดในชั้นที่ ว่าไม่มีทางลัด คำขวัญนี้ใช้กับเราด้วยเช่นเดียวกับที่ใช้กับนักเรียน ใน ระหว่างการเรียนการสอน จะต้องมึสิ่งทีผิตพลาดเกิดขึ้น เด็กบางคนจะ ประพฤติตัวไม่ดีไม่ว่าคุณจะใช้กลยุทธ์ใดบริหารจัดการห้องเรียน โปรด พิจารณาข้อเสนอแนะต่อไปนี้เวลาที่รถไฟตกราง เวลาที่ใครคนหนึ่งที่ไม่ ยอมฟัง หรือทำหน้าอ หรือแค่แสดงความหยาบคายเอาดี้อ

ครูผู้สอนที่ดีที่สุดค่อยๆ เรียนรู้ว่าการสอนเป็นงานภายใน เป้าหมาย สูงสุดคือ เพื่อให้นักเรียนประพฤติตัวดีและฟังเพราะพวกเขาต้องการทำ อย่างนั้นเองแทนที่จะเป็นเพราะถูกบังคับให้ทำตามกฎระเบียบ ครูทั้ง หลายมีเป้าหมายที่คล้ายกัน เราหวังให้นักเรียนของเราเอาใจใส่ ชยัน เรียนและทำแบบฝึกหัด และเล่นกับคนอื่นดีๆ ครูมือใหม่จะพบโดย รวดเร็วมันมักจะไม่เป็นเช่นนั้น ความเป็นจริงที่น่าเศร้าก็คือ นักเรียน หลายคน และบางครั้งรู้สึกเหมือนจะเป็นส่วนใหญ่ด้วยซ้ำจะไม่สนใจเรา พวกนี้ไม่รู้ร้อนรู้หนาวโดยสิ้นเชิงกับการทำงาน และโหดร้ายเอาตรงๆ กับคนอื่น ดังนั้น ครูผู้นำชั้นหลายคน และการอบรมการพัฒนาวิชาชีพ จึงใช้กลยุทธ์สุดโต่งกันมากขึ้นเพื่อให้จอห์นนี่นั่งตัวตรง หุบปาก และ ทำงาน

ให้พยายามจัดบทเรียนของคุณให้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการใหญ่ ในขณะที่จุดเน้นของวันนี้อาจจะเป็บบทเรียนคณิตศาสตร์ความยาวห้า

ลิบนาที่ หรือโครงการวิทยาศาสตร์หรือการอภิปรายในชั้นเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ ให้พยายามมุ่งไปยังภาพใหญ่กว่านั้นในหัวของคุณและในใจของนักเรียน ระหว่างการสอน คุณอาจพบว่าการอ้างไปถึงบทเรียนและโครงการในอนาคตที่จะเชื่อมโยงกับเนื้อหาของวันนี้เป็นสิ่งที่มีประสิทธิผล เมื่อผมสอนบทหนึ่งเสร็จ ผมมักจะพูดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นวันพรุ่งนี้ที่จะเชื่อมโยงกับที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ ผมมักจะหยุดอ่านวรรณกรรมกับพวกเด็กๆ ขณะที่ถึงจุดที่น่าสนใจสุดขีด เด็กจะโอดครวญเมื่อรู้ว่าต้องติดตามต่อไปวันพรุ่งนี้จะได้อะไรเกิดขึ้น กลยุทธ์นี้ทำให้นักเรียนตื่นตื่น เวลาผมทำงานกับนักเรียนมัธยมปลายช่วงสุดสัปดาห์ เราจะอ่านหรือเรียนเรื่องที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับสิ่งที่พวกเขาจะเรียนในเวลาต่อไปในปีนั้น พวกเขาจะรู้เรื่องนี้และมันจูงใจให้จดจ่อ การเชื่อมโยงบทเรียนของคุณเข้ากับอนาคตจะทำให้ปัจจุบันสงบขึ้นมาก

ครูมือใหม่ส่วนมากจะกระโดดใส่นักเรียนเวลาที่มีความประพฤติไม่สมบูรณ์แบบ มันเหมือนกับว่าเรามีปากกาแดงอยู่ในมือ คอยวงคำที่สะกดผิดทุกคำ และตรวจแก้การใช้ถ้อยคำที่ไม่ถูกต้องเวลาตรวจให้คะแนนเรียงความ พวกเราที่เป็นครูถูกฝึกมาให้แก้สิ่งที่ผิดพลาดมันอยู่ในคำอธิบายลักษณะงานว่านี่คือหน้าที่ของเรา นี่กลายเป็นปัญหาถ้าพยายามควบคุมความประพฤติจุกจิกทุกอย่างเหมือนครูฝึกทหาร ถ้าเราทำอย่างนั้น เราจะไม่วินได้สอนอะไรเลย เราควรจำไว้ว่าการเดินทางกับพวกนักเรียนเป็นการเดินทางที่ยาวนาน บางสิ่งอาจมองข้ามได้ หรือทิ้งไว้ค่อยไปจัดการวันหลัง เรื่องนี้อยู่ภายใต้หัวข้อ “อย่าไปเสียเวลากังวลกับเรื่องจุกจิก” เวลาผมสอน ผมเจอเด็กทำผิดเล็กๆ น้อยๆ เป็นโน้ลๆ ซึ่งถ้าเป็นสมัยที่เป็นครูหนุ่ม ผมคงต้องสนใจจัดการทันที แต่เมื่อหลายปีผ่านไป ผมก็ได้พบว่า ผมน่าจะเอาพลังงานที่ผมใช้ไปแก้ไขพฤติกรรมอย่างนั้นไปทำให้บทเรียนของผมสมบูรณ์แบบดีกว่า พอทำอย่างนั้นแล้วเด็กที่ประพฤติตัวไม่ดีก็มีน้อยคนลง และมีเด็กที่ได้เรียนรู้มากขึ้น

ลองพิจารณานักเรียนสามคนของผมที่สอนยาก เด็กๆ พวกนี้ไม่ได้อยู่ในห้องเดียวกัน แต่ภายในสองวันแรกของการเรียนในปีนั้น

ทั้งสามคนก็ได้แสดงความประพฤติกที่ทำให้ผมรู้ว่าจะต้องเป็นเด็กที่ทดสอบความอดทนของผม

หยาบคายและไร้อาย

แอนนาเป็นเด็กผู้หญิงตัวน้อยที่น่ารักและฉลาดมาก เธอคุยตลอดเวลาในชั้น บางโอกาสก็เป็นหัวข้อที่กำลังสอนอยู่ด้วยซ้ำ กระนั้น บ่อยครั้งเธอจะขัดจังหวะคนอื่น ไม่ฟังครู และคิดเอาว่า การช่างพูดของเธอจะทำให้เธอเรียนผ่านไปได้ เธอสอบผ่านอย่างง่ายดาย และมีทักษะด้านภาษาที่เหนือกว่าเพราะมาจากหนึ่งในครอบครัวไม่กี่รายของพวกเด็กในชั้นปีนั้นที่มีพ่อหรือแม่คนหนึ่งที่พูดภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม แอนนาไม่ค่อยจะนึกถึงความรู้สึกของคนอื่นนัก บางครั้ง เธอก็ใจร้ายเอาตื้อๆ คุณถูกเพื่อนๆ และทำร้ายความรู้สึกพวกเขาด้วยการตั้งข้อสังเกตซึ่งถูกต้องแต่โหดร้าย เด็กๆ บางคนกลัวเธอ เพราะถ้าเกิดตกไปอยู่ในวิถิกระสุนของเธอละก็ อาจต้องเจอถ้อยคำร้ายกาจชนิดที่ทำให้เกิดแผลเป็นในใจไปอีกนานทีเดียว

ผมใจดีกับแอนนา ซึ่งทำให้ทั้งแอนนาและเพื่อนร่วมชั้นของเธอประหลาดใจ เวลาที่เธอไม่สนใจเรียนในชั้น ผมก็ยังสอนต่อไป หลังจากสองสามวัน ผมพูดกับเธอเป็นการส่วนตัวเรื่องความมีมารยาทในชั้นซึ่งทำให้เธอเป็นน้ำหูน้ำตา และอธิบายว่าคนเข้าใจเธอผิด และครูทุกคนที่เคยสอนเธอมาไม่ยุติธรรมกับเธอ ผมโทรศัพท์ไปหาแม่ของเธอซึ่งเป็นคนที่สุภาพน่ารัก และยินดีมาพบพูดคุยด้วย เราทั้งหมดคุยกันเรื่องที่ผมหวังว่าแอนนาจำเป็นต้องหัดนึกถึงคนอื่นให้มากขึ้นอีกสักหน่อย ผมเล่าให้แม่ของเธอฟังว่า แอนนามักจะไม่ใส่ใจเด็กคนอื่นในชั้นเมื่อพวกเขาจะพูดอะไรสักอย่าง ผมให้เธอคุยด้วยว่า งานที่แอนนาทำส่งนั้นไม่เรียบร้อยยังไง ฝ่ายคุณแม่มัวแต่ปลื้มที่จะอธิบายให้ผมฟังว่า ที่แอนนามักจะไม่ค่อยใส่ใจคนอื่นนั้น เป็นเพราะเธอมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดเป็นพิเศษ ส่วนเรื่องงานที่ว่าไม่เรียบร้อยนั้น ไม่เป็นไรหรอก เพราะว่าเนื้อหาเป็นสิ่งเดียวที่

สำคัญ และประเด็นของผมที่ว่าการนำเสนอเป็นเรื่องสำคัญนั้นยังไม่เข้า
ท่าและเป็นการพูดแบบเด็กๆ ผมยิ้มและขอบคุณที่เธอมาพบและคุยกัน
ครูควรจะทำยังไง เราทุกคนต่างเจอสถานการณ์อย่างนี้ที่
นักเรียนไม่ฟังและทางบ้านก็ไม่สนับสนุนเรา กระนั้น เราก็อยากให้
นักเรียนได้เรียนรู้ และเราก็คาดหวังว่าชั้นเรียนของเราจะดำเนินไปได้
อย่างมีประสิทธิภาพ นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมครูผู้นำชั้นหลายคนถึงต้องใช้
ระบบชมเชยที่เข้มงวดเพื่อให้นักเรียนอย่างแอนนาปิดปาก แต่การนั่งสงบ
และไม่สนใจเมื่อแอนนาไม่สนใจผม เธอได้เรียนรู้ว่าการเรียนยังคงมีอยู่
ต่อไปในชั้นเรียนของผม หลังจากเวลาผ่านไป แอนนาเริ่มประพฤติตัว
ดีขึ้น เธอได้เรียนรู้ว่าถ้าเธอต้องการให้ใครสนใจ การพูดโพล่งออกความ
เห็นหยาบคายจะไม่ได้ทำให้คนสนใจเธอ ขอพูดให้ชัดเจนก่อน ผมไม่ได้
เปลี่ยนเด็กผู้หญิงคนนี้ ไม่ได้เกิดอัศจรรย์แบบที่ว่าเธอปรับเปลี่ยนวิถีทาง
ของเธอแล้วกลายเป็นแม่ชีเทเรซา แต่เมื่อเวลาผ่านไป เธอสงบลง เรียน
ในชั้นได้ดี และที่ดีที่สุดคือนักเรียนคนอื่นๆ ไม่ต้องทนทุกข์กับการกดขี่
จากครูเนื่องจากการกระทำของนักเรียนคนหนึ่ง แอนนาเป็นหนึ่งในเด็ก
สามสิบสี่คนในชั้น เธอค่อยๆ เข้าใจเรื่องนี้ และการค้นพบว่าเธอเป็นเพียง
ส่วนเล็กๆมาก ๆ ของห้องช่วยเธอและทำให้เพื่อนร่วมชั้นพอใจ

ยี่เกีย

อเล็กซ์เป็นนักเรียนที่แตกต่างไปอีกแบบ เขาไม่ได้ทำร้ายหรือ
รบกวนใคร เป็นเด็กฉลาดมากและไม่เคยหยาบคายแต่เขามีปัญหาเล็กๆ
อยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือ เขาแทบจะไม่ทำงานอะไรเลย แทนที่จะทำแบบ
ฝึกหัดคณิตศาสตร์ หรือเขียนเรียงความ อเล็กซ์อยากฝันถึงเรื่องวิดีโอ
เกม เขาใส่เสื้อยืดที่มีลายตัวละครในวิดีโอเกมทุกวัน เขาวาดรูปจากเรื่อง
ผจญภัยที่เขาชื่นชอบตลอดเวลา ไม่มีวันไหนเลยที่ผมไม่ต้องพูดกับอเล็กซ์
หรือต้องนั่งลงช่วยให้เขาทำงานที่ล้าไปให้เสร็จ การบ้านแทบจะไม่เคยเสร็จ
เขาต้องทำให้เรียบร้อยโดยมาทำในชั้น ผมไม่ให้โอกาสเขาทำโครงการ

ศิลปะที่ทางชั้นเรียนทำอยู่ทุกป้ายเพื่อช่วยให้เขาได้ทำงานที่ต้องทำให้เสร็จ ไม่มีทางหวังว่าเขาจะทำอะไรเสร็จที่บ้านได้เลย แม่ของเขาไม่ค่อยอยู่บ้าน และเมื่อผมพูดกับยายที่เป็นคนเลี้ยงเขามา เธอก็อธิบายว่า อเล็กซ์เพิ่งลิบขวบ และไม่เป็นไรหรอกที่เด็กผู้ชายคนหนึ่งจะเล่นวิดีโอเกมวันละแปดถึงสิบชั่วโมง เขาจะตื่นตีห้าขึ้นมาเล่นก่อนไปโรงเรียน แล้วก็คว้าแท่งบังคับเกมไว้ในมือภายในสิบนาทีหลังจากเสียงระฆังบอกเวลาโรงเรียนเลิก

ผมเคยไปเยี่ยมโรงเรียนหนึ่งที่ครูบอกพวกนักเรียนโดยไม่ได้พูดเล่นว่า ครูจะลากพวกเขาไปเข้ามหาวิทยาลัยถึงแม้จะตื่นเช้าลากเท้าร้องกรี๊ดไม่ยอมออกไป เป็นที่เข้าใจได้ที่จะรู้สึกอย่างนี้เมื่อเรารู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับนักเรียน คนส่วนมากจะเห็นด้วยว่านักเรียนที่เอาแต่นั่งเฉยๆ ไปวันๆ โดยไม่ทำอะไร นอกจากเล่นเกมนั้นพลาดโอกาสไปมากมาย

ที่โรงเรียนที่ผมไปเยี่ยมนี้ เมื่อนักเรียนทำงานไม่เสร็จหรือถูกจับได้ว่าไม่สนใจเรียนในชั้น นักเรียนจะได้รับการลงโทษที่แปลกอยู่ คือจะต้องอยู่ต่อหลังเลิกเรียนและนั่งจ้องนาฬิกาเป็นเวลาสองชั่วโมง ครูก็จะนั่งอยู่ในห้องกับเด็กที่ทำผิดคนนั้นด้วยเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กได้ทำงานนั้นเสร็จเรียบร้อย เมื่อคำนึงถึงว่าเป็นสิ่งที่เห็นได้เป็นประจำที่โรงเรียนนี้ ผมมีคำถามว่าแล้วการกักตัวเด็กๆ ไว้ให้จ้องนาฬิกาในแต่ละวันมันมีประสิทธิผลหรือเปล่า เป็นไปได้ว่า ในท้ายที่สุด บางคนอาจจะยอมสนใจเรียนเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกทำโทษที่แสนจะน่าเบื่ออย่างนั้น อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ที่มีเหตุผลที่สุดควรจะช่วยให้ไขความประพุดติที่ไม่เหมาะสม โดยที่เด็กควรรับรู้เหตุผลที่แท้จริงว่าทำไมเขาถึงควรตั้งใจเรียน การเรียนรู้อาจควรเป็นประสบการณ์ที่สนุกสนานเบิกบานใจ และคงยากที่จะหาความเบิกบานได้หากถูกบังคับให้สนใจในชั้นเรียนแทนที่จะได้รับการกระตุ้น

แน่นอน อเล็กซ์จำเป็นต้องเผชิญกับผลลัพธ์ของการทำงานไม่เสร็จ วันไหนที่เขาทำงานพินิจ ที่สั่งไปไม่เสร็จ เขาจะไม่ได้ทำโครงการศิลปะที่เขาชอบ เพราะต้องทำงานคณิตศาสตร์หรือภาษาให้เสร็จ แต่ประตูยังเปิดทิ้งไว้เสมอ ถ้าเขาทำงานเสร็จเรียบร้อย เขาก็มีสิทธิ์ที่จะเข้าร่วม

กิจกรรมชั้นเรียนในเวลาที่เหลือได้

พันธกิจของชั้นของเราคือ เป็นคนสุภาพน่ารักและขยันทำงานหนัก ถ้าผมเอ็ดตะโรกรีดร้องใส่อเล็กซ์ทั้งที่มีพันธกิจว่าต้องสุภาพน่ารัก นั่นจะเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกัน! ผมใช้เวลาไปกับเขาทุกวัน คุยกับเขาและฟังความคิดของเขา ผมปะเปลาะให้เขาทำงานให้เสร็จเพราะผมต้องการให้เขาเห็นผมเป็นผู้ใหญ่ที่พยายามช่วยเขาตลอด มันเป็นเรื่องสำคัญที่เขาจะต้องใช้เวลาไปกับใครสักคนที่เชื่อในศักยภาพของเขา ถึงแม้ว่าแทบจะไม่มีเหตุผลเลยที่จะเชื่อว่าเขาน่าจะมี กระนั้น ท้ายที่สุด ก็ต้องเป็นอเล็กซ์เองนั่นแหละที่จะต้องตัดสินใจในขั้นสุดท้ายว่าจะทำงาน ในสภาพแวดล้อมปัจจุบันที่โรงเรียนทั้งหลายแขวนป้ายผ้าอย่างภาคภูมิใจประกาศว่า *เราทุกคนจะเรียนรู้* และ *เราทุกคนจะเข้ามหาวิทยาลัย* ขอให้ผมทำนายทายทักไว้สองเรื่อง ถึงแม้เป้าหมายอย่างนั้นจะน่าชื่นชม แต่มันก็จะไม่เกิดขึ้น เมื่อนักเรียนของทางโรงเรียนทำตามเป้าหมายไม่สำเร็จ ครูมือใหม่จะท้อถอยเสียกำลังใจและยอมแพ้ ความคาดหวังสูงเป็นสิ่งสำคัญ แต่ความคาดหวังที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงไม่ได้ช่วยใคร ผมไม่คิดว่าอเล็กซ์จะมีอนาคตสดใส ผมรู้ว่าเขาไม่มีทางแน่ถ้าเขายังคงเดินไปตามเส้นทางอย่างที่เป็นอย่างขณะนี้ นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมผมถึงกระตุ้นเขาทุกวัน นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมผมถึงหวังว่า สักวันหนึ่ง หลายปีจากนี้ไป คำอธิบายของผมเรื่องคุณค่าของการทำงานเรียนหนังสือในโรงเรียนจะเริ่มกลายเป็นส่วนหนึ่งของการคิดของอเล็กซ์ แน่หอน ผมอาจข่มขู่อเล็กซ์ให้ทำงานของเขาได้ แต่ในความจริง มันจะไม่ได้ช่วยอะไรเขา ท้ายที่สุดอเล็กซ์จะต้องทำงานด้วยตัวเอง ผมได้เรียนรู้ว่าการกรีดร้องเอ็ดตะโร และการกุมมือให้กำลังใจไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของนักเรียนเลยจริงๆ นักเรียนก็ต้องทำความเข้าใจด้วยว่า ถึงจะต้องการแค่ไหน ก็ไม่อาจคาดหวังให้ครูอยู่ด้วยตลอดเวลาได้ เพราะเด็กคนอื่นๆ ก็สมควรที่จะได้รับความสนใจและการสนับสนุนเช่นเดียวกัน

อาการ

นั่นอาจจะฟังดูโหด แต่เมื่อเด็กขโมย อuyaไปทำให้พฤติกรรมนั้น ฟังดูไม่เลวร้าย มีนักเรียนในโรงเรียนที่ขโมย มันอาจจะน่าสนใจที่จะ วิเคราะห์ว่า ทำไมนักเรียนถึงเชื่อว่าตนเองมีสิทธิ์ที่จะหยิบฉวยของบาง อย่างที่ไม่ได้เป็นของตนไป แต่เมื่อเรื่องเกิดขึ้น มักจะไม่มีเวลาพอที่จะ ทำตัวเป็นนักจิตวิเคราะห์อย่างฟรอยด์และสืบเสาะเข้าไปในจิตวิญญาณ ของตัวขโมย ค่านิยมที่ทางครอบครัวมี (หรือไม่มี) ความโลภ เพื่อนๆ และปัจจัยอื่นๆ อีกสารพัดเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาได้ทั้งนั้น

ในห้องเรียนของเรา เรามีระบบเศรษฐกิจที่ว่าเด็กๆ จะมึงานทำ และจะได้รับเช็คเงินเดือน เรามี “เงินสด” วางอยู่ในห้องด้วย มันเหมือน เงินที่ใช้ในเกมเศรษฐกิจ มีรูปตลกๆ และค่าขวัญของชั้นเรียนพิมพ์ติดอยู่บน กระดาษนั้นด้วย เงินที่เวลานี้เรียกว่าเป็นธนบัตรมูลค่า 25 เหรียญ 50 เหรียญ และ 100 เหรียญ พวกเด็กๆ จะไม่แตะต้องเงิน ซึ่งมักจะอยู่ บนชั้นที่เป็นขอบกระดานไวท์บอร์ดหรือบนโต๊ะหลังห้อง ชาวเซกสเปียร์ แห่งโฮบาร์ตซื้อสัตย์และนี่เป็นค่านิยมที่พวกนักเรียนยึดถือจริงจังทีเดียว

แต่มีอยู่ปีหนึ่ง “นายธนาคาร” คนหนึ่งต้องตะลึงเมื่อเด็กผู้หญิง คนหนึ่งมาหาเขาเพื่อขอฝากเงินจำนวนมาก กระทั่งเด็กที่เก่งที่สุดในชั้น ก็ไม่เคยทำเงินได้ใกล้เคียงกับจำนวนเงินสดที่แม่หนุนน้อยคนนี่ถืออยู่ในมือ นายธนาคารมาหาผมทันที ผมพาเดบราห์ออกมาถามว่าเอาเงินมาจาก ไหน หลังจากปฏิเสธอย่างไม่น่าเชื่อถืออยู่สองสามครั้ง เธอก็ยอมรับว่า หยิบเงินไปช่วงพักระหว่างคาบเรียนขณะที่ผมสอนเด็กบางคนเล่นกีตาร์ คลาสสิกอยู่

การขโมยเป็นเรื่องร้ายแรง มันไม่ใช่เรื่องการเคี้ยวหมากฝรั่งในชั้น หรือไม่ได้ทำงานที่ให้ทำเป็นการบ้าน เดบราห์กับผมคุยกันอยู่นาน และ ผมชี้ให้เห็นความเป็นจริงที่ร้ายกาจที่เธอไม่ได้นึกถึง เมื่อผมโทรศัพท์ไป หาพ่อแม่ของเธอเพื่อคุยกันเรื่องสถานการณ์นี้ พวกเขาตกใจกันมากกับ สิ่งที่เกิดขึ้นและสนับสนุนสิ่งที่ผมพยายามทำเต็มที่ พวกเขาบอกผมว่า

มีลูกอีกสองคนที่ไม่เคยทำอะไรอย่างนี้ และเนื่องจากผมเคยสอนคนหนึ่ง มาแล้ว ผมรู้ว่าพวกเขาจริงใจและถูกต้อง

เดบราห์ได้ทำลายความไว้วางใจที่ยึดกันเป็นเรื่องศักดิ์สิทธิ์ในห้อง 56 ดังนั้น จะต้องได้รับผลลัพธ์ร้ายแรง เธอถูกถอดออกจากกิจกรรม ชั้นเรียนที่มีให้เลือกทำทั้งหมดจนกว่าเพื่อนทั้งชั้นและผมรู้สึกว่าคุณค่าสมควรจะได้รับสิทธิ์ที่จะสนุกก่อนและหลังเวลาเรียน เดบราห์ไม่ได้ได้รับอนุญาตให้ไปห้องน้ำโดยที่ไม่มีนักเรียนอีกคนหนึ่งตามไปด้วย ดังนั้น เพราะความไม่ซื่อสัตย์ของเธอ เดบราห์ต้องรู้ว่าแม้กระทั่งเรื่องง่ายๆ อย่างการขอไปใช้ห้องน้ำระหว่างเรียนก็อาจเป็นเหตุให้คนสงสัยได้ อย่างไรก็ตาม ทุกคนในชั้นใจดีและสุภาพกับเดบราห์อย่างที่ผมทำ เป็นตัวอย่าง เธอยังคงเป็นสมาชิกคนหนึ่งในชั้นของเรา ในท้ายที่สุดเธอขอเรียกประชุมเพื่อขอให้เพื่อนๆ ให้โอกาสเธออีกครั้ง ต้องประชุมเรื่องนี้ อยู่สองครั้ง แต่ในท้ายที่สุด เดบราห์ก็ได้เข้าร่วมกิจกรรมชั้นเรียนทั้งหมด อีกครั้งหนึ่ง เธอทำผิดครั้งใหญ่ไป แต่ถ้าไม่เปิดประตูทิ้งไว้เพื่อให้โอกาส กลับตัวกลับใจ ก็จะไม่แข็งแรงจิตใจให้นักเรียนพยายามทำให้ดีขึ้น

ความไม่ซื่อสัตย์มักเป็นปัญหาร้ายแรง ไม่เฉพาะในโรงเรียนแต่ในสังคมด้วย เป็นที่เข้าใจได้ว่า ครูหลายคนกังวลเรื่องการทุจริตในการสอบ และวิธีหนึ่งที่จะป้องกันก็คือการหาแผ่นกระดาษแข็งมาถักันระหว่างนักเรียนไว้ เพื่อไม่ให้เด็กลอกคำตอบจากกระดาษคำตอบของเด็กอีกคนได้

ผมไม่ได้ใช้แผ่นกั้นเวลานักเรียนสอบ จริงอยู่ที่ว่ามันทำให้เด็กๆ มีโอกาสที่จะโกงมากขึ้น และก็จริงที่ว่าครูมีอำนาจที่เรียกได้ว่าน่าจะขจัดการทุจริตทุกอย่างในระหว่างการสอบได้ เมื่อครูใช้แผ่นกั้นและเดินวนเวียนไปมารอบห้องเหมือนนกแร้งที่กำลังเสาะหาซากสัตว์ นักเรียนส่วนใหญ่จะพบว่าเป็นไปได้ที่จะลอกคำตอบของคนที่นั่งติดๆ กันหรือที่จะมีโพยคำตอบไว้แอบดูใต้โต๊ะ

ผมตัดสินใจว่าจะไม่ทำอย่างนี้ เป้าหมายการจัดการห้องเรียนของผมคือการสอนให้นักเรียนจัดการตัวเอง ในท้ายที่สุดผมหวังว่าจะสอนเดบราห์ไม่ให้ลัทธิขโมย เพราะเธอไม่ใช่ขโมย ผมหวังว่าการเป็นตัวอย่าง

และการบอกกล่าวเสมอๆ จะบันดาลใจนักเรียนให้ซึมซับจรรยาบรรณ เรื่องความซื่อสัตย์ไว้ในใจตัวเอง โดยที่วางเงินของห้องเรียนทิ้งไว้ได้โดย ไม่มีใครแตะต้อง และเด็กๆ ก็พอใจที่จะตอบข้อสอบด้วยความซื่อสัตย์ มากกว่าที่จะตอบถูกโดยทุจริต

เมื่อคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่า การสำรวจความเห็นเมื่อเร็วๆ นี้แสดง ว่า 95 เปอร์เซ็นต์ของนักเรียนมัธยมปลายยอมรับว่าเคยทุจริตในโรงเรียน ในปีก่อน ความพยายามที่จะสร้างคุณลักษณะที่ถูกต้องทางศีลธรรมอย่าง แท้จริงในตัวใครก็ตามน่าจะเรียกได้ว่าเป็นเรื่องเพ้อฝัน เพ้อฝันก็ช่างเถอะ ผมยินดีที่จะทำตัวเป็นดอนกิโฆเต้ขึ้นขี่ม้าโรสินานเต้และประจัญกับกังหัน ลม ผมอาจป้องกันไม่ให้นักเรียนทั้งชั้นทุจริตได้โดยการเฝ้าความกลัวและ อำนาจบีบบังคับ แต่กับวิธีนี้ ในท้ายที่สุดนักเรียนคนเดียวกันนี้ก็จะทุจริต ในอนาคต เป้าหมายของผมคือการสร้างโอกาสให้นักเรียนทำข้อสอบได้ดี และที่สำคัญกว่านั้น คือสร้างจรรยาบรรณเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตขึ้นจาก เมล็ดพันธุ์ที่ถูกหว่านไว้ในชั้นเรียนของผม

ชั้นเรียนที่แข็งขันตลอดเวลา

ภาษาที่ครูใช้ในการอธิบายผลลัพธ์สำคัญอย่างยิ่งถ้าจะให้เด็กๆ ฟังและเข้าใจสิ่งที่คุณบอก มีอยู่วลีหนึ่งที่ผมพบว่ามีประสิทธิภาพซึ่งคุณ อาจจะอยากเอาไปใช้กับนักเรียนของคุณ สิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ในโรงเรียน คือ เมื่อครูมือใหม่ที่สร้างชั้นเรียนที่ดีไว้แล้วได้รู้ว่านักเรียน ประพฤติตัวไม่ดีเวลาที่ครูไม่อยู่ ถ้านักเรียนทำดีเฉพาะเวลาที่ครูคนหนึ่ง โดยเฉพาอยู่ จริงๆ แล้ว นั่นเป็นเครื่องหมายว่าเด็กไม่ได้ทำตัวดีเลย ไม่ ว่าเด็กๆ จะขยันทำงานหนักและประพฤติตัวดีเพราะครูใจดีมีเสน่ห์หรือ ครูเข้มงวด เป้าหมายท้ายสุดคือการทำให้นักเรียนทำงานได้ดีเยี่ยมในโรงเรียน เพราะคำนึงมภายในตัวเอง ไม่ได้ถูกบังคับจากภายนอก

ผมเอ่ยถึงเรื่องนี้ไปแล้ว แต่คุณน่าจะได้เห็นอีก เมื่อต้นปีการศึกษา ผมเรียกเด็กคนหนึ่งออกมา และให้เขานั่งลงข้างผมในขณะที่ทั้งชั้นเฝ้าดู

แล้วเราก็คูยกันท่านองนี่:

เรฟ: เดวิด ครูเพิ่งได้ตัวไปคูคอตเจอร์สแข่งมา และอยากพาเธอไปด้วย ถ้าครูถามคุณแม่เธอว่าให้เธอไปคูการแข่งชันด้วยได้ไหม และครูสัญญาว่าผมจะดูแลเธอเป็นบางเวลา คุณแม่เธอจะอนุญาตไหม

เดวิด: ไม่ครับ (มีเสียงหัวเราะลั่นกับความไร้สาระของคำถามนั้น)

เรฟ: โอเค ถ้าครูจะคอยดูแลเธอเป็นส่วนใหญ่ล่ะ

ทุกคน: ไม! ไม่มีทาง! ไม่มีวัน! ไม่แน่ๆ (คุณคงพอเข้าใจ)

เรฟ: ครูไม่เข้าใจพวกเธอเลย ที่นั่งดีมากเลยนะ!

เดวิด: ครูต้องดูแลผมตลอดเวลา

เรฟ: ใช่ ครูต้องดูแลเธอตลอดเวลา

การสนทนาเริ่มต้นขึ้น เราเป็นชั้นเรียนที่แข่งขันตลอดเวลา เราฟังเสมอ เราชื่นชมผู้คนที่ทำสิ่งที่ถูกต้องเสมอ เราอยากให้หมอพิณของเรามีสมาธิตลอดเวลาเมื่อกรอพิณ นักขับซึบถนนจำเป็นต้องใส่ใจระวังตลอดเวลา ถ้าเราไปคูละคร เราก็คาดหวังว่านักแสดงจะพูดตามบทของตนอย่างซัดถ้อยซัดคำเสมอ พวกเด็กๆ เสนอตัวอย่างที่น่าสนใจหลายสิบเรื่อง

ในที่สุด เราก็มารู้ใจเรื่องพวกเขา ถ้าพวกเขาน่ารักเฉพาะเวลาที่มีครูอยู่ใกล้ๆ นั้นแสดงว่า จริงๆ แล้วไม่ได้น่ารัก เมื่อมีแขกมาเยี่ยมชั้นเรียน และพูดอะไรบางอย่าง เราแสดงความเอาใจใส่ เราทำอย่างนั้นเพราะเราเชื่อว่าการแสดงความเอาใจใส่เป็นสิ่งที่สุภาพและถูกต้องสมควรทำ เราฟังไม่ใช่เพราะว่าไม่อย่างนั้นต้องไปนั่งจ้องนาฬิกาสองชั่วโมง หากฟังเพราะเข้าใจว่าการแสดงความใส่ใจเป็นสถานการณ์ที่มีแต่ได้กับได้ให้ประโยชน์ทุกฝ่าย คนพูดได้เพราะคำพูดของเขาได้รับการรับรู้ คนฟังได้ด้วยกรทำให้โอกาสตัวเองที่จะเรียนรู้อะไรบางอย่างที่มีคุณค่า นักเรียนคนอื่นในห้องได้เพราะไม่มีคนที่หยาบคายมาทำให้พวกเขาเสียสิทธิที่จะได้เรียนรู้อะไรบางอย่างเช่นกัน

มีครูชีวิตที่บังคับให้นักเรียนประพฤติตัวดีๆ บางคนอาจจะดูนักเรียนด้วยคำพูดว่า “ถ้าเธออยากทำให้ชีวิตเธอยุ่งเหยิงและทะเลาะ ก็เรื่องของเธอ แต่ตราบไตที่เธออยู่ในชั้นเรียนของครู เธอต้องทำตัวให้เหมาะสม เธอจะมาป่วนให้เสียเวลาที่ครูอยู่ไม่ได้”

ความตั้งใจแรงกล้าอย่างนั้นน่าชื่นชม ในช่วงปีแรกๆ ของการสอนคุณเองก็อาจจะใช้แนวทางอย่างนั้นเหมือนกัน แต่ลองครุ่นคิดพิจารณาเรื่องนี้ดู เป้าหมายท้ายที่สุดคือการให้นักเรียนได้ซึมซับความประพฤติที่ดีที่จะมีประโยชน์กับพวกเขาไปตลอดชีวิต เมื่อเราไม่มีเหตุผลกับนักเรียน และทำให้พวกเขาอับอายเพื่อให้ยินยอมทำตาม คนที่ได้ประโยชน์จริงๆ แล้วคือครู ไม่ใช่นักเรียน

มันเป็นงานภายใน ใช้เหตุผลและหลักตรรกะและความยุติธรรมแน่นอน ต้องหนักแน่น แต่ตั้งสติใจเย็นไว้เมื่อสิ่งที่ยากที่สุดคือการสงบนิ่ง จำไว้ว่าในท้ายที่สุด สิ่งที่สำคัญไม่ใช่ว่าคุณต้องเฝ้าดู แต่พวกเขาต้องเฝ้าดูตัวเอง จำเรื่องนี้ไว้ และวันหนึ่ง คุณจะมึนนักเรียนที่ประพฤติตนอย่างภาคภูมิใจและมีศักดิ์ศรีตลอดเวลา พวกเขาไม่สนใจว่าคุณเฝ้าดูอยู่ พวกเขาเฝ้าดูตัวเอง

ชวนคิด

- ภาษาเป็นสิ่งสำคัญในการบริหารจัดการห้องเรียน ระวังอย่าไปข่มขู่นักเรียนให้กลายเป็นนักโทษที่เชื่อฟัง คำพูดที่ว่า “เพราะครูสั่ง” อาจใช้ได้ผลในระยะสั้น แต่วิธีการที่หนักแน่นและมีเหตุผลในการใช้กฎระเบียบของชั้นเรียนของคุณจะมีประสิทธิผลกว่ามากในระยะยาว
- การสอนเด็กๆ เรื่องการควบคุมตนเองต้องใช้เวลา ตอนต้นปี เตรียมใจไว้เลยว่าพวกเขาเด็กๆ จะทำอะไรๆ ผิดมากมายเมื่อคุณเปิดโอกาสให้พวกเขาระมัดระวังความประพฤติของตัวเอง จงใช้ความผิดพลาดเหล่านี้เป็นโอกาสที่จะสอนนักเรียนถึงวิธีประพฤติตนให้ดีขึ้น
- จัดให้นักเรียนในชั้นได้อภิปรายนอกเวลาเรียน เพื่อฟังดูว่าพวกเขาเด็กๆ มีประสบการณ์อย่างไรในโรงเรียนก่อนหน้านี้ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัย ช่วงอาหารกลางวันเป็นเวลาที่เหมาะสมที่จะให้เด็กๆ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตัวเองทั้งที่ดีและไม่ดี เมื่อคุณแสดงว่าสนใจความรู้สึกของพวกเขาอย่างจริงจัง เด็กๆ จะยอมรับฟังคำแนะนำของคุณมากขึ้นว่าควรจะทำอะไรดีอย่างไรทั้งในและนอกชั้นเรียน
- พยายามอย่าพูดมากเกินไป เป้าหมายคือเพื่อให้พวกนักเรียนได้จัดการดูแลความประพฤติของตัวเอง ยิ่งคุณพูดน้อยลงเท่าใด นักเรียนก็จะยิ่งใส่ใจการกระทำของตัวเองมากขึ้นเท่านั้น

5

นิ่งเสียจะดีกว่า*

ครูที่เยี่ยมยอดคนหนึ่งที่ผมรู้จักเคยเสนอแนะให้ผมเขียนหนังสือชื่อ **Everything's a *&\$@#%\$ Fight** (ต่อสู้*%ทุกอย่างเลย) เขากำลังคร่ำครวญถึงสถานการณ์ในโรงเรียนซึ่งดูเหมือนจะมีอุปสรรคไปเสียทั้งนั้น แม้กระทั่งในการที่จะบรรลุเป้าหมายเรื่องเล็กน้อยที่สุด จะต้องมีกฎหรือระเบียบอะไรบางอย่างที่ทำให้ความคิดทุกอย่างของเขาสะดุดหยุดก็กลงเสมอ เขาตั้งข้อสังเกตอย่างขมขื่นว่า ถ้าชั้นเรียนของเขาค้นพบวิธีรักษาโรคมะเร็ง ผู้แทนองค์กรที่สนับสนุนมะเร็งก็คงจะยื่นคำร้องขอต่อศาลให้มีคำสั่งห้ามนักเรียนของเขาเปิดเผยข้อมูลแก่โลก

* The Quiet Man จากภาพยนตร์ (1952) โดยผู้กำกับ John Ford

โอเค เขาพูดเล่นนะ แต่ที่เขาคับข้องใจก็มีความจริงอยู่บ้าง อันที่จริง นักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงคนหนึ่งเคยมาเยี่ยมชั้นเรียนของผมเพื่อมาสังเกตการณ์เนื่องจากเขากำลังคิดจะเป็นผู้ประกอบการ เขาสนใจเรื่องกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตครู่ว่าเป็นยังไงบ้าง เลยตั้งใจจะใช้เวลาสองสามชั่วโมงมาอยู่ในห้อง 56 กลายเป็นว่าเขาใช้เวลากับพวกนักเรียนและผมทั้งสัปดาห์ เขาไปร่วมประชุมทุกเรื่อง สังเกตการวางแผน การสอน และตามดูผมเป็นเงาติดตัวทุกครั้งที่ผมเจอนักเรียนปัจจุบัน นักเรียนเก่า ผู้ปกครอง ผู้บริหาร และแขก พอหมดสัปดาห์นั้น เขาก็กลายเป็นผู้ประกอบการตลอดชีวิต และยิ่งไปกว่านั้นได้กลายมาเป็นเพื่อนที่วิเศษยิ่งคนหนึ่ง เขาได้เสนอข้อสังเกตนี้ด้วยว่า:

“เรพ สิ่งที่น่าทึ่งที่สุดเกี่ยวกับคุณก็คือว่าในระยะหนึ่งเสี้ยวศตวรรษที่ผ่านมา คุณยังไม่ได้ฆ่าใครเลย!”

ผมหัวเราะเบิกบาน แต่เขาขำขึ้น

“ไม่นะ จริงๆ คุณอยู่รอดมาได้ยังไงในที่นี้ โดยที่ไม่สติแตก คุณสงบนิ่งอยู่ได้ยังไง อาทิตย์นี้ ผมเจอคนที่อย่างน้อยผมจะต้องตะโกนใส่ และอย่างแสบสุดคงต้องชกหน้า! คุณมีเคล็ดลับอะไรหรือ”

คำถามนี้มีสองคำตอบ คำตอบที่อยู่ในภาพใหญ่ก็คือต้องจำไว้เสมอว่าพวกเด็กๆ กำลังเฝ้าดูอยู่ ถ้าเราต้องการให้นักเรียนของเราปฏิบัติต่อคนอื่นด้วยความเคารพและความสุภาพ มันก็เริ่มต้นที่เรา ยิ่งเวลาที่มีคนหยาบคายยิ่งน่าจะเป็นเวลาที่สำคัญที่สุดที่ทุกคนจะต้องทำตัวสุภาพ พวกนักเรียนกำลังเฝ้าดูอยู่ และพวกเราที่เป็นครูสามารถแสดงให้นักเรียนเห็นว่า พวกเขาสื่อเลือกหนทางได้ว่าจะดำเนินความสัมพันธ์ของตัวเองกับคนอื่นฯ ทั้งในโรงเรียนและในโลกนอกโรงเรียนออกไปอย่างไร

ผมพบด้วยว่าเป็นการดีที่สุดที่จะเป็นครูผู้เฝ้ายามโดยมีเหตุผลสมควร โดยปกติพวกเราที่เป็นครูจะโกรธเพราะว่าเราห่วงใยนักเรียนหรือใส่ใจโครงการหนึ่งๆ อยู่อย่างลึกซึ้ง โดยสิ่งที่เราทำจะช่วยเด็กมากมายให้มีชีวิตที่ดีขึ้น และความโกรธนี้กับความอยากที่จะสู้เพื่ออุดมการณ์สักอย่างก็เป็นเพราะความตั้งใจดี เมื่อไหร่เมื่อนั้น ผมขอเลือกครูที่มุ่งมั่นรักก้าว

มากกว่าครูที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับอะไรอยู่แล้ว แต่จะครูที่ใจน้อยซีโมโหหรือ
ครูที่ไม่ยินดียินร้ายกับอะไรก็ตาม ที่ดีกว่าคือครูที่มี *ประสิทธิภาพ*

ลองดูจดหมายที่ผมได้รับจากครูมือใหม่ที่ใส่ใจคนหนึ่งที่เขาเจอวันที่
เลวร้ายมากเสียจนเลิกสอนไป แต่เขากำลังคิดว่าจะลองกลับไปสอนอีก:

ผมเข้ามาทำงานสอนเหมือนมีไฟบนศีรษะ ถ้าจะว่าไปใน
ฐานะนักดนตรี ผมคิดว่าเป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องสอนดนตรีให้
นักเรียนของผมโรงเรียนที่ผมสอนอยู่ไม่มีหลักสูตรดนตรี สิ่งทีใกล้เคียง
ที่สุดที่เด็กพวกนี้ได้ก็คือครู “ศิลปะหลากหลายชนิด” ที่เอ็ดตะโร
ใส่พวกเด็กๆ ทุกวันที่ได้เรียนกับเธอ ไม่ต้องบอกเลยว่า มันทำให้
ความเบิกบานยินดีที่จะได้จากศิลปะหายไปหมด เพราะฉะนั้น
ผมเลยเริ่มต้นปีการศึกษาด้วยการสัญญาว่าจะจัดตั้งชมรมดนตรี
ยามเช้า ผมสอนนักเรียนให้เล่นกีตาร์ ระนาดฝรั่ง เบส และ
เมโลดิก้า เด็กๆ ชอบมาก และผมก็ชอบ แนนอน ผมใช้เวลาของ
ตัวเองสอน และไม่ได้รับค่าจ้าง แต่ถึงอย่างนั้น ครูใหญ่ก็บอกว่า
จำเป็นต้องขอแผนการสอนของผมสำหรับชมรมดนตรียามเช้า
พอผมบอกเธอว่า ผมทำอย่างเดียวกันกับที่ผมทำวิทยานิพนธ์
ปริญญาโท เลยไม่มีแผนการสอนอะไร เธอก็ให้เลิกโปรแกรมนี้
ทันที ผมรู้สึกแย่มาก แต่พวกเด็กเศร้าสร้อยสิ้นหวังเลยทีเดีย
ผมสัญญาอะไรบางอย่างไว้และผมผิดสัญญานั้น ในห้องเรียนที่
น่าจะสร้างขึ้นบนความไว้วางใจ นี่เป็นหนึ่งในหลายๆ สัญญาที่ผม
ไม่สามารถทำตามได้เนื่องจากนโยบายของโรงเรียนและข้อจำกัด
ของทางฝ่ายบริหาร

ความสนุกทั้งหมดถูกโยนออกไปทางหน้าต่าง ผมมีชีวิตอยู่
ด้วยความกลัวว่าครูใหญ่จะเข้ามาระหว่างการประชุมประจำเดือน
กิจกรรมเศรษฐศาสตร์ของเรา และกิจกรรม “นอกหลักสูตร” อื่นๆ
(คือการพูดคุยเรื่องชีวิต ความรู้สึก และการเป็นคนดี) ทำยที่สุด
ผมพยายามสอนบทเรียนสำคัญพวกนี้ต่อไปในวันที่ครูใหญ่ไม่อยู่ที่

ตึก แต่กว่าผมจะคิดออกว่าจะทำเรื่องนี้อย่างไร นักเรียนก็ไม่สนใจฟัง ผมอย่างจริงจังแล้ว ผมไม่ว่าพวกเขาหรอก เด็กๆ ได้รับข้อมูลที่ขัดแย้งกัน ผมจะทำตัวเป็นจ่านายสิบครูฝึกทหารโหดๆ เวลาครูใหญ่อยู่ แต่พอเธอไม่อยู่ ผมก็จะพยายามเตือนพวกเด็กให้จำไว้ว่าการเป็นคนฉลาดก็ดี แต่ที่สำคัญกว่าสุดท้ายแล้วก็คือการเป็นมนุษย์ที่น่านับถือ คิดถึงผู้อื่น และใส่ใจผู้อื่น

ความหัวนุกแล้วของผมที่มีต่อครูใหญ่ไปถึงห้องเรียนของผมในท้ายที่สุด แล้วทุกอย่างก็พุ่งถ่ายต่อไปจากที่นั่น พอถึงตอนปลายปี ทุกสัปดาห์ผมจะมีเรื่องต้องแยกนักเรียนคู่กรณีทีละละตุ่มเถียงกันและที่ชกต่อยกัน ผมได้รับคำตำหนิอย่างรุนแรงเรื่องทักษะการบริหารจัดการห้องเรียน และคำบอกเล่าว่า “คุณน่าจะลองไปทำอาชีพอื่นนะ”

บางทีเธออาจจะพูดถูกก็ได้ ผมเคยภูมิใจในความสำเร็จของผม แต่หลังจากปีที่แล้ว งานหนักที่ผมทำไปทั้งหมดระเหยหายไปเป็นเมฆหมอกแห่งความล้มเหลว ความไม่แน่นอน และความหมดหวังโดยสิ้นเชิง

หลังจากถูกขู่เชิญเอาเรื่องกับผมทั้งปี ครูใหญ่ก็ประเมินผลการปฏิบัติงานของผมว่า “เป็นที่น่าพอใจ” ถ้ามันเป็นที่น่าพอใจก็น่าจะบอกผมอย่างนั้นไม่ใช่หรือ แต่ตอนที่เธอแจ้งผลแก่ผมเธออธิบายว่ามาตรฐานของเขตการศึกษานั้นน่าจะต่ำกว่ามาตรฐานของเธอมาก เป็นการบอกผมชัดเจนว่าผมไม่เหมาะสมที่จะได้รับการประเมินผลการปฏิบัติงานว่า “เป็นที่น่าพอใจ” เข้าใจละ

ผมเลยไปขายรองเท้าใส่สบายจากยุโรป งานนี้ไม่เครียดหนักและบวกกับค่าคอมมิชชั่น ผมก็ทำเงินได้พอสมควร การเขียนจดหมายถึงคุณเป็นเรื่องยาก กระทั่งการคิดถึงเรื่องปีที่แล้วก็เป็นเรื่องยาก ประสบการณ์การสอนครั้งแรกของผมถูกห่อหุ้มด้วยความเจ็บปวดล้นเหลือ ผมหวังที่จะเอาชนะความกลัว และกลับเข้าไป

สอนในห้องเรียนได้สำเร็จด้วยดีอีกครั้ง ถ้าผมยอมแพ้ ผมจะเป็น
ตัวอย่างแบบไหนกันให้แก่ลูกๆ ของผมเอง

นี่คือคนดีคนหนึ่งที่มีอะไรๆ ให้กับนักเรียนมากมาย แต่แม้กระทั่ง
คนที่ดีที่สุดในใจผมก็มักมีจุดแตกหัก มันน่าเศร้าที่เขาต้องเลิกสอน แต่โคกนาฏกรรม
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอยู่ที่ว่า คนที่สูญเสียอย่างมากคือพวกนักเรียนนั่นเอง
ถ้าเขากลับไปห้องเรียนเขาจะเจอความคับข้องใจรออยู่อีก การอยู่หนึ่ง
อย่างสงบเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะช่วยตัวเองและที่จะช่วยนักเรียนของคุณ

นี่คือข้อแนะนำให้กับครูใหม่ ขอให้ฝึกกลยุทธ์ยิ่งใหญ่ทุกวันๆ ที่เดิน
เข้าห้องเรียน นี่แตกต่างจากแผนการสอน ขอให้เข้าใจว่า ถึงแม้คุณ
จะเตรียมตัวอย่างดีที่สุด สิ่งต่างๆ มักจะไม่เป็นไปตามที่คุณเขียนบทไว้
ตั้งแต่มีการเรียกประชุมด่วน ไปจนถึงเรื่องเจ้าหน้าที่เขตการศึกษาโผล่
มากระแทกหน้าเพราะ “ข้อกังวล” บางอย่างเกี่ยวกับบทเรียนของคุณ
มักจะต้องมีใครสักคนหรืออะไรสักอย่างมาขัดจังหวะเสมอ ซึ่งเหมือน
ทำให้ลึอรรถหลุด รถเลยต้องหยุดกึก

ทุกเช้าก่อนโรงเรียนเข้า ผมจะเลือกสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นสักสอง
สามอย่างแล้วผมถึงจะถือว่าเป็นวันที่ประสบความสำเร็จ ผมอาจจะมี
เป้าหมายอยู่สิบห้าอย่างในแผนการสอน แต่ประสบการณ์ทำให้ผมรู้ว่า
ยากที่ผมจะทำได้สำเร็จทั้งหมดอย่างที่ผมหวังว่าจะทำ เพราะฉะนั้น
ผมเลยจัดลำดับความสำคัญ ผมต้องมุ่งไปที่เป้าหมาย เมื่อมีสิ่งกีดขวาง
มาอยู่ข้างหน้าผม ซึ่งสมควรจะโมโหอยู่ ผมก็จะนึกถึงพันธกิจที่ต้องทำให้
สำเร็จทันที ยากนักที่จะไปทะเลาะกับใครแล้วจะทำให้ครูไปถึงจุดที่ครู
ต้องการ นี่ไม่ได้หมายความว่าไม่มีจุดมกราคมไหนควรค่าแก่การต่อสู้เพื่อ
ให้ได้มา แต่ผมได้เห็นตัวอย่างมากมายที่ครูดีโดนถุกต่อย และแทนที่
จะเสียหลักล้มเป้าหมาย หรือชกกลับ กลับใช้ความโกรธอันชอบธรรม
นั้นช่วยนักเรียนให้ได้เรียนรู้และประสบความสำเร็จ เมื่อคุณวิฟันแล้ว
ครูผู้เจียรบรรพ์แต่ชนะสงครามอย่างถ่อมตน

หนังสือหลายเล่มเกินไป

มิลเอฟเป็นครูประถมที่เฉลียวฉลาดและมีความคิดสร้างสรรค์ที่ผมโชคดีได้ไปเยี่ยมและสังเกตการเรียนการสอน ผมต้องขอร้องถ้าผมพำพูดเรื่องเธอ แต่ผมรู้จักครอบครัวของเธอเมื่อเธอเป็นเด็กหญิงตัวน้อย และเธอไม่ได้เปลี่ยนไปเลย เธอเป็นเด็กที่น่าทึ่ง และเป็นนักเรียนที่เยี่ยมยอด แม้กระทั่งเวลาที่เธอไปเที่ยวล่องแก่งกับครอบครัวตอนเป็นเด็ก เธอก็จะมีหนังสือติดตัวไว้อ่านริมแม่น้ำระหว่างช่วงพักอาหารกลางวัน

สองปีแรกที่เธอสอนนั้นน่าอึดอัดคับข้องใจ เช่นเดียวกับคนที่เพิ่งเริ่มสอนทั้งหมด เธอต้องเจ็บปวดกับปัญหายุ่งยากในช่วงเริ่มต้นในการบริหารจัดการห้องเรียนของเธอและในการสร้างความมั่นใจและแสดงความเห็น กระนั้น อย่างที่เกิดขึ้นบ่อยๆ พวกนักเรียนไม่ใช่ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของเธอ โรงเรียนของเธอใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านที่มีกำหนดไว้สำหรับการสอนการอ่าน แต่มิลเอฟอยากสอนการอ่านด้วยการใช้งานวรรณกรรมชั้นเยี่ยม เธอรู้สึกว่าการใช้หนังสือเรื่อง *The Chronicles of Narnia* น่าจะดีกับนักเรียนมากกว่าการทำให้พวกเขาเบื่อ เมื่อแทบตายกับตำราของทางรัฐที่จืดชืดไร้ชีวิตชีวา พอสอนเป็นปีที่สองตอนกลางปี นักเรียนประถมสี่ก็กลายเป็นหนอนหนังสือและอ่านเป็นประจำแม้กระทั่งเวลาที่ไม่ได้อยู่ในโรงเรียน เช่นเดียวกับครูหลายคน มิลเอฟเอื้อเฟื้อควักกระเป๋าตัวเองหาหนังสือนิยายสนุกสนานตื่นเต้นไว้เติมห้องเรียนให้นักเรียนได้เสพตามความกระหาย

โชคร้าย ผู้บริหารที่ตั้งใจดีสองคนไปเยี่ยมห้องของเธอสัปดาห์ละหลายครั้งและแสดงความกังวล คุณครูสาวไม่ได้ใช้โปรแกรมการอ่านที่กำหนดให้ คนหนึ่งวิพากษ์วิจารณ์งานของมิลเอฟรุนแรงเป็นพิเศษ และเธอก็วิตกว่าจะทำงานอยู่หลายคืน เธอเชื่ออย่างจริงจังว่านักเรียนของเธอเติบโตก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในฐานะนักอ่าน และครูประถมห้าที่โรงเรียนของเธอก็ปลื้มกับนักเรียนที่เคยเรียนอยู่ในชั้นของมิลเอฟมาเมื่อปีก่อน พวกนักเรียนที่เธอส่งออกไปเป็นนักอ่านที่ดีที่สุดและกระตือรือร้นที่สุดในโรงเรียน

แต่ยังมีการวิพากษ์วิจารณ์ต่อไป ผลการประเมินที่มาถึงตอนปลายปีเป็นฟางเส้นสุดท้าย เอกสารทางการระบุว่า ข้อบกพร่องอย่างหนึ่งในห้องเรียนของมิสเอฟคือ มี “หนังสือหลายเล่มเกินไป”

แล้วนาประหลาดใจใหม่ที่ครูมือใหม่ถึงท้อถอยเสียกำลังใจ

มิสเอฟอาจจะรู้สึกอยากโวยวายต่อล้อต่อเถียงบ้าง แต่เธอก็ลงชื่อรับทราบการประเมิน และในการลงชื่อก็คือการยอมรับผลการประเมินนั้น คุณเฟินๆ เธอทำตามข้อเสนอแนะของหัวหน้างานของเธอและใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านแทนวรรณกรรมที่เธอชอบมากกว่า ผ่านไปเดือนแล้วเดือนเล่า มีคนมาเยี่ยมเยียนห้องเรียนของเธอบ่อยลง เห็นชัดว่า มีครูคนอื่นๆ ที่ทำให้บรรดาโค้ชที่วิตกกังวลต้องสนใจ แล้วมิสเอฟก็ตกลูกหน้าจอของพวกเขาไม่ต้องถูกจับตาดูอีกต่อไป มิสเอฟค่อยๆ ใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านบ่อยลงๆ อย่างช้าๆ แล้วใช้นวนิยายคลาสสิกที่เธอรักเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนการอ่านของเธอ พอสอนเป็นปีที่สี่ ครูที่เจียบบุ คนนี้ก็ใช้แต่วรรณกรรมกับนักเรียนของเธอ ส่วนคนที่เคยมาจู้จี้จ้านกับเธอก็ก้าวต่อไปและไม่ได้อยู่ที่โรงเรียนนั้นต่อไปด้วยซ้ำ

มิสเอฟเพิ่งสอนจบไปเป็นปีที่สิบ ที่ย้อนแย้งก็คือ หนังสือพิมพ์ลอสแอนเจลิสโหม่สจัดอันดับให้เธอเป็นหนึ่งในครูอันดับต้นๆ ของเมือง ในระบบประเมินครูตามมูลค่าเพิ่มที่น่าขำขาน

วันศุกร์กับมิสเอฟ

ปัญหาสารพันที่มิสเอฟเจอในการพยายามเปล่งเสียงแสดงความเห็นของตนเองขณะที่คนอื่นอยากให้เจียบบังเอิญเกิดขึ้นบ่อยครั้ง อันที่จริง เมื่อเพื่อนข้างห้องเรียนเริ่มธรรมเนียมที่สนุกสำหรับนักเรียนของเธอ ขนาดไม่ได้ทำให้ใครเสียหาย และไม่ได้หันเหไปจากหลักสูตรของเขตการศึกษา เธอผู้นั้นก็เผชิญกับการต่อต้านเช่นเดียวกัน

มิสเอฟสอนประถมสี่เช่นกัน นักเรียนของเธอโชคดีที่ได้เธอเป็นครู เธอมีมาตรฐานสูงและบุคลิกภาพที่ยิ้มแย้มเบิกบาน นักเรียนสมัครใจใช้เวลาเพิ่มอีกหลายชั่วโมงอยู่ในห้องเรียนหมกมุ่นกับโครงการที่น่าตื่นเต้น

กับเธอ มิสเจผู้เป็นคุณแม่ลูกสามเข้าใจว่าการเรียนที่เข้มงวดนั้นจะใช้ได้ดีที่สุดก็ต้องผสมความสนุกแบบสมัยก่อนเข้าไปด้วย เธอต้องการสร้างความสัมพันธ์กับนักเรียนชนิดที่มากกว่าการถามเปโดรว่าวงตัวเลือกไหนสำหรับคำถามข้อ 8 เพราะฉะนั้น มิสเจจึงตกลงใจว่าจะทานอาหารกลางวันกับเด็กๆ ของเธอทุกวันศุกร์

โครงการนี้ง่ายมาก ทุกวันศุกร์ เธอจะไปเข้าแถวรับอาหารกลางวันกับนักเรียน แล้วเดินถือถาดอาหารกลับมาทานด้วยกันที่ห้องเรียน พลังคุยกันไปถึงเรื่องต่างๆ ตั้งแต่เรื่องที่จริงจังไปจนถึงเรื่องตลกไร้สาระ ทำความรู้จักกันมากขึ้น ในการทำอย่างนี้ พวกเด็กๆ จะนึกย้อนกลับไปถึงสปีดดาท์ที่ผ่านมา ตรึกตรองสิ่งที่เกิดขึ้น และคำนึงถึงหนทางข้างหน้า ไม่เสียเวลาเรียน ไม่ขาดเรียนวิชาใด เธอเป็นครูที่อุทิศตัวเช่นเดียวกับครูอื่นๆ หลายพันคนที่ยินดีอย่างยิ่งที่จะสละเวลาอาหารกลางวันและเวลาช่วงพักเพื่อช่วยนักเรียน เธอเชื่อว่าการทานอาหารกลางวันกับพวกเด็กๆ จะช่วยให้เด็กเติบโตทั้งด้านสังคมและด้านอารมณ์ พอหมดช่วงอาหารกลางวัน ก็พากันเอาถาดออกไปใส่ถังที่มีแยกไว้เพื่อรีไซเคิล ห้องเรียนสะอาดหมดจด แล้วนักเรียนของมิสเจก็กลับมาเรียนต่อจนหมดวันตามหลักสูตรของโรงเรียนที่กำหนดไว้ทุกตัวอักษร

ไม่ช้า ทางสำนักงานก็เรียกตัวเธอ หัวหน้างานอธิบายว่าต้องเลิกโครงการเพราะไม่อนุญาตให้อาหารเข้าไปในห้องเรียน เธอตะลึงและพูดตรงๆ ก็คือรู้สึกโกรธ ก็เห็นมีคนเอาพิซซ่ามาส่งตามห้องเรียนเป็นเรื่องปกติ หรือไม่อย่างนั้นก็มีผู้ปกครองเอาศพเค้กมาให้นักเรียนที่ห้องเพื่อฉลองวันเกิดและโอกาสพิเศษต่างๆ แล้วทำไมเธอถึงเป็นปัญหาอยู่คนเดียว เมื่อระบายความคับข้องกับเพื่อนร่วมงาน หลายคนพร้อมที่จะไปพูดกับฝ่ายบริหารให้ แต่เธอยังยั้งพวกเขาไว้อย่างสุขุม

ถึงแม้แผนนี้จะล้มเหลวไป มิสเจก็เงยบ เธอเปลี่ยนแผนแทน แต่ไม่ได้เปลี่ยนเป้าหมาย ที่โรงเรียนมีพื้นที่อยู่ห้อยอมหนึ่งใกล้อาคารหลังหนึ่ง เนื่องจากอยู่ข้างนอก ไม่มีใครท้วงติงได้ว่าเอาอาหารเข้าไปในห้องเรียน คราวนี้ ทุกวันศุกร์ มิสเจจะทานอาหารกลางวันกับนักเรียนบน

สนามหญ้า เป็นภาพที่น่ารัก พวกเด็กมีความสุข ครูกำลังสอนบทเรียนที่สำคัญให้ และไม่มีใครมารบกวน อันที่จริง หัวหน้างานที่เอาเรื่องกับเธอก็ย้ายไปแล้ว

กลายเป็นว่าพื้นหญ้าหยาบนั้นจริงๆ แล้วดีกว่าห้องเรียนสำหรับช่วงอาหารกลางวันวันศุกร์ เมื่อเธอต้องเจอกับผู้บริหารที่ไม่มีเหตุผล มีสัจจะสักกลับก็ได้ แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น เธอรักษาเป้าหมายของเธอไว้ และได้สิ่งที่ต้องการอย่างเต็มที่อย่างที่มุ่งหมายไว้แต่แรก

และแน่นอน คนที่เป็นฝ่ายได้จริงๆ คือพวกเด็กๆ นั่นเอง

ผู้อำนวยการไกรศรัภกมา

เรื่องเหล่านี้ดูเหมือนจะเป็นประเด็นจิปจาย แต่บางครั้ง จะเกิดสถานการณ์ที่ยากจะคาดคิดไว้ไม่ได้ตอบเลยได้ กระนั้น แม้กระทั่งในกรณีเหล่านี้การไม่ได้ตอบก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดอยู่ดี ครั้งหนึ่ง ครูดีเด่นคนหนึ่งซึ่งกำลังว่ารุ่นใจกับสถานการณ์ของเขาติดต่อผมมา เขาสอนอยู่ในห้องเรียนมากกว่าสิบปีแล้ว และผลงานโดดเด่นของเขาได้รับการยกย่องชมเชยบ่อยๆ เช่นเดียวกับครูที่ดีจำนวนมาก ทุกวันนี้เขาบริหารจัดการชั้นเรียนของเขาส่วนหนึ่งโดยใช้กิจกรรมเศรษฐกิจของห้องเรียน ครูผู้นี้ซึ่งแต่งงานมีความสุขเป็นคุณพ่อลูกสอง มีความคิดสร้างสรรค์และกระตือรือร้น นักเรียนเป็นโหยงอยากอยู่ในชั้นเรียนของเขา พวกผู้ปกครองก็พากันสรรเสริญเพราะพวกลูกๆ ชอบบทเรียนที่ครูให้ และเรียนรู้เรื่องการสะสมเงิน และการทำบัญชีรับจ่าย ซึ่งแน่นอน เป็นทักษะที่สำคัญ

แต่มีนักเรียนคนหนึ่งในชั้นที่ขี้เกียจมาก และถึงแม้ครูจะกระตุ้นและให้โอกาสหลายครั้ง เขาก็ไม่มีเงินเหลือในสมุดบัญชีเลย เวลาที่ชั้นเรียนมีการประมูลซึ่งเป็นเวลาที่เด็กๆ จะซื้อของใช้ในการเรียนได้ นักเรียนคนนี้ก็ได้แต่เฝ้าดูเด็กๆ ที่ขยันกว่าได้ของดีๆ ที่หาซื้อได้เองกลับบ้าน การณ์กลับเป็นอย่างที่เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้งทุกวันนี้ คือ ผู้ปกครองโกรธและกล่าวหาว่าที่เด็กไม่มีผลผลิตอะไรเลยนั้นเป็นเพราะครู ต้องบอก

ไว้ด้วยว่าเด็กคนนี้ไม่เคยทำได้ดีไม่ว่าจะชั้นใดในโรงเรียน ซึ่งบ่งชี้ว่าความผิคนั้นไม่ได้อยู่ที่ครู แต่อยู่ที่นักเรียน

ผู้ปกครองไม่ได้ขอพบครู เธอไม่ได้ไปหาครูใหญ่ด้วยซ้ำไป หากติดต่อกับผู้อำนวยการเขตโดยตรงเพื่อร้องเรียนเรื่องครูที่ร้ายกาจที่ไม่ยุติธรรมกับลูกชายของเธอ

ครูมือเก่าหลายคนคงเคยได้ว่าเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น ผู้อำนวยการเขตโทรศัพท์หาครูผู้สอนและตำหนิที่ดำเนินกิจกรรมที่สุรุ่ยสุร่ายและสร้างความเสียหายอย่างนั้น ครูพยายามชี้ให้เห็นผลงานที่ได้รับการยกย่องและคำชมเชยมากมายที่เขาได้รับ ผู้อำนวยการสั่งให้เลิกทำกิจกรรมเศรษฐกิจที่วุ่นวาย ไม่มีการอภิปรายอะไรอีก

เด็กหนึ่งคน ผู้ปกครองหนึ่งคน และแฉ่งงานที่ทำมาสิบสองปีก็ถูกลบเกลี้ยงด้วยการโทรศัพท์เพียงครั้งเดียว

ครูใช้เวลาพอสมควรกว่าจะสงบลง แต่เขาก็สงบลง เขาปิดระบบเศรษฐกิจของเขาไปสำหรับเวลาที่เหลือในปีนั้น ผลลัพธ์ที่ได้คือมีเด็กดีใจหนึ่งคน และเด็กที่เศร้าและอึดอัดคับข้องอีกสามสิบกว่าคน ถึงแม้จะโกรธ แต่ครูรู้ว่าเขารักการสอนพวกนักเรียนเรื่องการสะสมเงินและการวางแผนสำหรับอนาคตของตนเอง เขาเจ็บเพราะเขาหวังว่ายังจะสอนต่อไปอีกหลายปี เขาไม่ได้ต่อต้านหรือร้องเรียนไปทางเขตหรือทางหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น

ปีต่อมานักเรียนของเขาเริ่มทำบัญชีอีกครั้ง หารายได้ และเรียนรู้ทักษะที่จะเป็นประโยชน์ไปตลอดชีวิตที่เหลือ ครูอาจจะเสียโอกาสทำกิจกรรมนั้นไปหลายเดือน แต่กล้ากลืนความโกรธทุกอย่าง ที่สมควรโกรธไว้ เขาจึงสามารถช่วยนักเรียนได้อีกหลายปีต่อจากนั้น ที่ดีก็คือครูผู้นี้สงบใจได้และมองเห็นประโยชน์ในระยะยาวที่จะรอเวลาของเขาเอง ถึงแม้จะล้มเหลวไปครั้งนั้น หักลบกลบหนี้แล้วต้องถือว่าเขามีกำไร

พณพีมาและกฤษณา

สองเดือนก่อนที่ผมจะเขียนบทนี้เป็นเดือนมิถุนายนที่ดีที่สุดเดือนหนึ่งเท่าที่ผมจำได้ ช่วงนี้ของทุกปี นักเรียนประมาณสี่สิบคนวัยแปดถึงสิบขวบจะแสดงผลงานละครเชกสเปียร์ฉบับเต็ม มีมืออาชีพที่น่าทึ่งมากมายช่วยเรื่องงานแสดง และมันสนุกมาก ผลงานปีนี้เป็นเรื่อง *A Midsummer Night's Dream* ละครที่ปกติผมจะเลี่ยงเพราะมีคนทำกันจนไม่รู้จะทำยังไงแล้ว อย่างไรก็ตาม กลุ่มเด็กที่ตกลงทำให้การแสดงครั้งนี้มีชีวิตสดใหม่ขึ้นมา กระทั่งนักดูละครที่ดูมาจนเบื่อจะแยะแล้วบางคนถึงกับบอกผมว่า ไม่เคยได้ดู *Dream* ที่ไหนที่ดีกว่านี้ ผู้หญิงคนหนึ่งบอกผมว่าเธอหัวเราะจนเจ็บกราม นั่นเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดจริงๆ

กระนั้น แคหกเดือนก่อนหน้า เป็นครั้งแรกในรอบเกือบสามสิบปีที่ผมเกือบจะต้องโยนฝ่ายอมแพ้

โรงเรียนของเรามีครูใหญ่คนใหม่ เป็นผู้นำที่ฉลาดและมีความสามารถ เป็นคนที่น่ารักโดยแท้แถมด้วย ผมดีใจมากเมื่อเขาได้รับเลือกให้เป็นผู้ว่า เมื่อมีการประกาศผลการตัดสินใจเรื่องนี้เมื่อฤดูร้อนก่อนหน้า ผู้จัดการสำนักงานแจ้งครูทั้งหมดว่าเมื่อมีการเปลี่ยนผู้บริหารก็เหมือนเปลี่ยนยามรักษาการณ์ ต้องคืนกุญแจทุกดอกและลงรายการให้เรียบร้อยเพื่อความปลอดภัย เรื่องนี้เป็นปัญหาสำหรับผม ครูใหญ่คนก่อนซึ่งเป็นผู้นำที่เยี่ยมยอดอีกคนหนึ่งให้กุญแจโรงเรียนผมไว้ ทำให้ชั้นเรียนของผมเจอกันวันเสาร์และช่วงปิดเรียนได้ ถ้าชั้นเรียนผมมาอยู่บริเวณโรงเรียนนอกเวลาทำการ ผมจะโทรศัพท์แจ้งยามของโรงเรียนเสมอและสัญญาณเดือนกุมภาพันธ์จะถูกปลด เป็นอย่างนี้มาเกือบยี่สิบปีแล้ว และไม่เคยมีปัญหาใดๆ ชั่วโมงที่เพิ่มขึ้นคือปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดความสนุกสนานไม่ถ่วง และทำให้เด็กจำนวนมากมีโอกาสทำกิจกรรมที่เปลี่ยนแปลงชีวิตอย่างที่ผมสมควรได้รับ

ผมบอกผู้จัดการสำนักงานว่าผมจำเป็นต้องใช้กุญแจช่วงฤดูร้อน เธอบอกผมว่าไม่ต้องห่วง อีกสองสัปดาห์จะได้คืน และเราก็จะสามารถ

กลับไปทำงานต่างๆ ได้ตามปกติอย่างเคย

สองสัปดาห์ต่อมาผมแวะไปรับกุญแจ แต่กลับได้รับคำบอกว่าต้องรอกันกว่าโรงเรียนจะเปิดใหม่ในเดือนกันยายน มีหนังสือเวียนมาจากสำนักงานเขตว่าห้ามแจกกุญแจ และเนื่องจากครูใหญ่คนใหม่ของเรายังไม่ได้เข้ากุมบังเหียน ผมจึงไม่มีใครให้ไปหาและขอความช่วยเหลือ โอกาสที่น่าจะได้ฝึกซ้อมเชกสเปียร์เป็นเวลาสองเดือนหายไปเปล่าๆ ปลื้

แล้วก็ถึงเดือนกันยายน โครงการเชกสเปียร์เริ่มเดินเครื่องใหม่ แต่งานเราช้าเกินกำหนดไปสองเดือนแล้ว พวกนักเรียนจำเป็นสุดขีดที่จะต้องฝึกซ้อมวันเสาร์เช้าเพื่องานละครจะได้กลับเข้าที่ ผมไปหาครูใหญ่เพื่อปรึกษาเรื่องสถานการณ์ เขาบอกผมว่าเขารู้ปัญหาและเห็นใจ แต่เขาโทรศัพท์ไปหาเขตแล้ว แต่ทางเขตบอกมาให้ทำตามหนังสือเวียนโดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ

ผมเดินงอกออกมาจากสำนักงาน การได้กุญแจไม่น่าจะยากขนาดนี้ ต้องมีใครสักคนสนิทที่แคโทรศัพท์ไปอธิบายสถานการณ์แล้วพวกเขา ก็จะได้เวลาเพิ่มขึ้นตามที่ต้องการในการจัดเตรียมแสดงผลงานประทับใจสุดพิเศษ และเรียนรู้อะไรที่จะอยู่กับเด็กๆ ไปตลอดชีวิต แต่ระเบียบเปลี่ยนไปแล้ว ในที่สุด คิดแล้วเราจะไม่มีเวลาอย่างที่เคยมีในระหว่างปีก่อนๆ นับเป็นกว่าหนึ่งพันชั่วโมง ผมเงิบไว้ไม่พูดอะไร พวกเขาปีนั้นเป็นกลุ่มที่มีแรงจูงใจและมีความสามารถเป็นพิเศษ การสูญเสียเวลาฝึกซ้อมไปดูเหมือนจะจูงใจให้พวกเขาทำงานหนักกว่าที่เคย

เมื่อการปิดพักช่วงฤดูหนาวใกล้เข้ามา ผมได้รับแจ้งว่าผู้จัดการงานก่อสร้างและพนักงานทำความสะอาดจะอยู่ในเขตโรงเรียนระหว่างเจ็ดโมงเช้าถึงสี่โมงเย็นสัปดาห์ก่อนคริสต์มาส พวกนักเรียนทั้งหมดเห็นพ้องต้องกันว่านี่จะเป็นเวลาพิเศษสุดที่จะทำงาน พอประตูโรงเรียนเปิดและสัญญาณเตือนภัยถูกปลดแล้ว ผมก็ได้รับแจ้งว่ากลับไปอยู่ในห้อง 56 ได้ วันจันทร์แรกฝนเทลงมา ห้องที่รั่วๆ ของเราต้องใช้ถังหกใบรองน้ำที่ไหลนองเข้ามา แต่ไม่มีอะไรมายับยั้งการฝึกซ้อมได้ มันดำเนินไป

ด้วยดี และเราทุกคนรู้สึกว่ในช่วงสามชั่วโมงแรกเข้าวันนั้นเรามีความ
ก้าวหน้ามากกว่าระยะสามสัปดาห์ก่อน เรามีกำลังใจกันดีมาก และสิ่ง
ที่ดีที่สุดกำลังจะเกิดขึ้น โจแอน นักเรียนเก่าของผมซึ่งกำลังเรียนปริญญา
เอกด้านดนตรีกำลังจะมาช่วยนักศึกษ้ออร์ตของเรากับตอนที่ยากเอาการใน
เพลงที่เราใช้ในงานละคร

หลังสิบเอ็ดโมงเล็กน้อย ประตูเปิด แล้วพวกเด็ก ๆ ก็โห่ร้องยินดี
ด้วยนึกว่าโจแอนมาถึงแล้ว แทนที่จะเป็นอย่างนั้น กลายเป็นพนักงาน
ทำความสะอาดคนหนึ่งเข้ามาบอกเราว่าพวกเจ้าหน้าที่ตัดสินใจว่าจะ
เลิกทำงานและจะกลับบ้านแล้ววันนั้น เราต้องออกจากบริเวณโรงเรียน
เพราะเขากำลังจะปิดประตูและตั้งสัญญาณเตือนภัย ผมอธิบายอย่าง
ใจเย็นว่าเรื่องนี้เป็นไปไม่ได้ เราได้รับแจ้งว่าเราอยู่ได้ และมีเด็กสี่สิบคน
ที่กลับบ้านไม่ได้เพราะผู้ปกครองของพวกเขายังทำงานอยู่ และมารับลูก
ตอนกลางวันไม่ได้ ชายคนนั้นยิ้มไหล่และบอกว่าเสียใจ

ผมพาพวกเด็ก ๆ ออกไปข้างนอกยังบริเวณเล็ก ๆ ที่มีที่กำบัง
ใกล้ม้ายาวสกปรกที่พวกนักเรียนต้องใช้อยู่ทุกวันเวลาอาหารกลางวัน
ฝนยังตกลงมาอยู่ ไม่มีห้องน้ำให้พวกเด็กใช้เพราะทุกอย่างใส่กุญแจหมด
ขณะที่ผมนั่งลงพยายามคิดว่าจะจัดการให้พวกเด็ก ๆ กลับบ้านยังไง
ผมก็ตระหนักว่าถึงผมจะทำอย่างนั้นได้ เด็กหลายคนก็ไม่มีกุญแจเข้า
อาคาร อพาร์ทเมนต์อยู่ดี ผมก้มหน้าลงคิด พอเหลือบมองขึ้นมาก็เห็น
โจแอนเดินทะลุลานจอดรถตัวเซไปมาด้วยแรงพายุ เมื่อเธอถามว่าทำไม
เราถึงไม่อยู่ในห้องของเรา ผมอธิบายถึงสถานการณ์

“โจแอน” ผมพูดพลางถอนใจ “ครูต้องบอกอะไรเธอบางอย่าง
ครูคิดว่านี่เป็นครั้งแรกที่ครูชักจะถึงจุดที่ชั้นเรียนของเราคงทำเรื่องนี้ต่อ
ไปไม่ได้แล้ว”

“ครูเรพ” เธอพูดอย่างสุขุม “มันถึงจุดนั้นสิบปีมาแล้ว ครูไม่รู้
เท่านี้เอง”

ผมยิ้มอย่างเคร่งขรึมและหันกลับไป ตรงนั้น รอบม้ายาวสำหรับ
นั่งทานอาหารกลางวัน เด็กสี่สิบคนกำลังล้อมฉากหนึ่งจากเรื่อง

A Midsummer Night's Dream เด็กๆ ทำได้ไม่ตึ๊ง แต่เด็กๆ กำลังซ้อม พวกเขาเตือนใจผมว่าสิ่งที่สำคัญคือละคร ไม่ต้องวิตกเรื่องอะไร จะเป็นพายุ หรือจะเป็นกัญแจ หรือแม้กระทั่งความจำเป็นที่จะต้องเดินไปเข้าห้องน้ำที่บีมน้ำมันที่ห่างออกไปสองช่วงตึกก็ไม่สำคัญ

เมื่อโรงเรียนเปิดต่อในเดือนมกราคม ครูหลายคนมาที่ห้องผม พวกเขาได้ยื่นสถานการณ์เรื่องกัญแจ และเสนอจะช่วยผม โดยคิดว่าน่าจะรวมตัวกันพูดกับครูใหญ่ หรือโทรศัพท์ไปหาเซต หรือกระทั่งเชิญหนังสือพิมพ์มา ผมปฏิเสธข้อเสนอมที่เห็นใจและเอาใจใส่เหล่านั้น ผมจำเป็นต้องใช้พลังงานของผมกับเรื่องอื่นมากกว่า

และหกเดือนต่อมา หลังจากการแสดงรอบสุดท้าย ผมถามเด็กชายที่ยิ้มกว้างซึ่งเล่นเป็นโอเบอรอนว่าเป็นเดือนที่ดีที่สุดในชีวิตของเขาใช่ไหม เขาเห็นด้วยว่ามัน “เจ๋งสุดยอด” แต่เขาบอกผมว่าวันที่เขาชอบที่สุดคือวันที่ต้องออกไปซ้อมข้างนอกในวันที่มีพายุฝน เขาบอกผมว่า วันนั้นเป็นวันที่เขารู้ว่าผลงานการแสดงของเราจะต้องวิเศษเหลือเชื่อเลยทีเดียว

ผมยังไม่มีกัญแจโรงเรียน ที่ยิ่งเจ็บแสบไปกว่านั้นก็คือทุกคืนคนที่ทำงานเดินสายไฟและท่อน้ำจะเข้าไปในโรงเรียนและเข้าถึงทุกสิ่งทุกอย่างได้ พวกเขาบอกผมว่าชอบเข้าไปในห้อง 56 และลองนั่นเล่นนี้กับพวกเครื่องดนตรีและอุปกรณ์ที่เราต้องทำงานทั้งชีวิตถึงจะได้มา มีหลายเข้าที่เราเจอว่าก็ตำรึไม่อยู่ หรือไม่มีก็คนมายุ่งกับชาวนด์บอร์ดสำหรับดนตรีของเรา จะให้ผมยินดีที่ได้ยินว่าพวกเขาชอบนั้นหรือ ไม่มีทางจะตึกว่ามากถ้าผมกับพวกนักเรียนเข้าห้องได้ และคนแปลกหน้าเข้าไม่ได้ แต่ผมจะพูดอะไรเรื่องนี้ใหม่ ไม่ ผมไม่พูดหรอก ชั้นเรียนกำลังเตรียมการทำงานละครเรื่อง *Measure for Measure* สำหรับปีหน้าแล้ว และเราจะจัดการทำมันให้เสร็จ อย่างเงียบๆ

ชวนคิด

- ความอึดอัดคับข้องใจในการสอนนั้นมักจะไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับพวกนักเรียน แต่เป็นเรื่องของการเมืองในโรงเรียนเสียมากกว่า
- เลือกอย่างรอบคอบว่าจะรบกับเรื่องไหน เวลามีคนพยายามกีดกันไม่ให้คุณทำสิ่งใหม่ๆ คุณอาจรบชนะได้โดยไม่ต้องใช้กระสุนแม้แต่หนึ่งนัดเดียว
- เอาใจเขามาใส่ใจเรา ลองนึกถึงผู้บริหาร พวกเขาก็ถูกกดดันให้ต้องทำตามเหมือนกัน อภิปรายถกเถียงเรื่องความเห็นที่ไม่ตรงกันอย่างมีอาชีพ อย่าถือเป็นเรื่องส่วนตัว
- จำไว้ว่าความเจ็บปวดหรือความโกรธใดๆ ที่คุณรู้สึกอาจเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับสถานการณ์เลวร้ายที่นักเรียนของคุณต้องเจอเป็นประจำทุกวัน การนึกถึงพวกนักเรียนก่อนเสมอ จะช่วยให้คุณสงบนิ่งและทำสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อพวกเขาได้ง่ายขึ้น การระเบิดอารมณ์โต้เถียงกับผู้บริหารหรือเพื่อนร่วมงานจะไม่ใช่ผลดีต่อนักเรียนของคุณเลย
- เมื่อโปรแกรมการสอนของคุณต้องเจอกับการตัดสินใจที่ไม่ยุติธรรมของฝ่ายบริหาร จงใช้มันเป็นบทเรียนให้เด็กๆ คุณจะทำอะไรเมื่อเกิดอะไรผิดพลาด? การแสดงปฏิกิริยาอย่างสงบและมีเหตุผลก่อนโยนบายโรงเรียนที่ไร้เหตุผล ช่วยสอนนักเรียนได้ว่าควรทำอะไรเมื่อพวกเขาต้องเผชิญกับระบบราชการและความหน้าไหว้หลังหลอกในชีวิตของพวกเขาเอง

6

ต้องประกาศเสียอีกแล้ว*

เราจำเป็นต้องพูดเรื่องที่น่าอึดอัดเรื่องหนึ่ง ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เรื่องฟังดูตราม่าเกิน แต่มีความจริงอยู่เรื่องหนึ่งเกี่ยวกับการสอนที่สมควรตรวจสอบ

งานนี้ฆ่าคุณได้

มีนักเรียนที่ไม่น่ารักที่ไม่ทำให้เราแจ่มใสเบิกบาน และมีเด็กที่สร้างปัญหามากมายในห้องเรียนชนิดที่ว่าไม่มีมนุษย์คนใดแม้กระทั่งคนที่แสนจะพิเศษก็ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ด้วยได้ กระนั้น แม่เด็กเหล่านี้จะมีอยู่จริง แต่ก็มีนักสร้างนโยบายและบล็อกเกอร์ที่ตั้งใจดีมากมายที่เรียกร้องว่าครูต้องเข้าถึงเด็กทุกคนให้ได้ แต่เราไม่สามารถจะช่วยเหลือบางคนได้ แม้กระทั่งเวลาที่ครูเต็มใจช่วยอย่างถวายหัว

* 19th Nervous Breakdown จากเพลงของ The Rolling Stones

พวกครูต้องเผชิญกับข้อกล่าวหาที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าครูนั้นแหละเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความปั่นป่วนวุ่นวายในการศึกษาของรัฐ ถ้าจะให้ยุติธรรมก็ต้องบอกว่าครูมีส่วนอยู่ ครูที่ดีคนไหนก็ยอมรับว่ามีครูที่แย่ มีครูผู้นำชั้นที่ชี้เกี้ยว ไม่มีระเบียบและไม่มีความสามารถ เราเจอครูอย่างนั้นมาแล้วกันทั้งนั้น แต่ปัญหาที่เหลือนั้นเกินความสามารถของครูไหนๆ ที่จะแก้ได้ เราถือว่าหมอที่ไม่มีความสามารถว่าเป็นต้นเหตุของมะเร็งกันใหม่ คนที่มีเหตุผลรู้ว่าความยากจนและโรคภัยอื่นๆ ของสังคมกำลังสร้างนักเรียนที่จะไม่มีวันเรียนรู้ต่อให้เพลโต โสเครตีส และอาริสโตเติลมาทำหน้าที่ดูแลเรื่องการศึกษาของพวกเขา

ครูมือใหม่โปรดจำเรื่องนี้ไว้ เราควรทำดีที่สุดเพื่อให้นักเรียนทุกคนครูที่ดีจะไม่มัวกังวลใจกับคนหนึ่งคนใด แต่โปรดชี้แจงให้นักเรียนของคุณที่จะช่วยเด็กคนหนึ่งกับความรู้อันที่คุณไม่สามารถ และไม่ควรมีหน้าที่รับผิดชอบแก้ไขปัญหทั้งหมดของเขา ถ้าคุณพึงนักการเมืองหรือคนใจบุญที่ตั้งใจดีเรียกร้องว่าพวกเราที่เป็นครูต้องช่วยทุกคนให้ได้ คุณจะทอดอภัยเสียกำลังใจอย่างไม่น่าเชื่อเมื่อคุณทำไม่ได้

มิสซิสซีเป็นครูโรงเรียนประถมศึกษาที่น่ารัก เธอเอาใจใส่นักเรียนมาก เวลาที่มีประชุมครู เธอจะเสาะหาวิธีช่วยพวกเขาเสมอ เธอมาโรงเรียนแต่เช้า กลับค่ำ และทำทุกอย่างที่เธอทำได้เพื่อให้ชั้นเรียนของเธอได้เรียนตามหลักสูตรที่เข้มงวดบวกกับสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่อบอุ่น เธอเป็นครูที่ดี

มีอยู่ปีหนึ่งเธอได้ชั้นเรียนที่เป็นปัญหามาก เด็กผู้ชายอย่างน้อยสิบคนในชั้นจะปาถ่อกกับเด็กอื่นๆ ในสนามของโรงเรียนและจะข่มขู่คุกคามเพื่อนร่วมชั้นในห้องเรียน สองคนจะวิ่งออกจากห้องเรียนไปนอกอาคาร ปีนข้ามรั้วสูงลิบหกฟุตแล้ววิ่งหนีไป และอย่างที่มักเกิดขึ้นในโรงเรียน มิสซิสซีได้รับความสนับสนุนจากฝ่ายบริหารน้อยมาก อีกสองสามวันต่อมา เด็กเหลือขอพวกนี้ก็ถูกต้อนพากลับมาห้องเรียนของเธอใหม่ เด็กพวกนี้จะสบด่า ฤษน้ำลาย ชกต่อย และหาเรื่องกับทุกคนที่เจอ

มิสซิสซีสั่งตัวเองว่าจะช่วยเด็กพวกนี้ สังคมบอกเธอว่าเธอต้องช่วย

ถ้าเธอไม่ช่วยเด็กพวกนี้แต่ละคนให้ทำข้อสอบได้ดีและเป็นพลเมืองที่ดีได้นั้นหมายความว่าเธอไม่ได้ทำหน้าที่ของเธอ แน่نون เรื่องนี้น่าขึ้นสำหรับใครก็ตามที่มองสถานการณ์นี้ว่าเป็นกลาง แต่มีครูผู้นำชั้นที่พิเศษไม่ธรรมดาอย่างมิลลิสซีมากมาย ซึ่งลึกๆ ลงไปแล้วเชื่อว่าครูต้องทำตามข้อเรียกร้องที่ไม่มีเหตุผลเหล่านั้น

แล้ววันหนึ่ง เธอก็ล้มพับลงไปในชั้น ความเครียดนั้นเหลือเกิน มิลลิสซีไม่ใช่คนแก่ แต่การเต้นของหัวใจเธอผิดปกติ และหมอบเตือนแล้วว่าต้องคอยเฝ้าดูอย่างระมัดระวัง ขณะที่เธอถูกเซ็นออกไปบนเปลหามไปยังรพพยาบาลที่รออยู่ เด็กหลายคนที่คุณพยายามหนักหนากว่าจะช่วยร้องตะโกนตามไป “หวังว่าคงจะตายนะ”

มิลลิสซีหายป่วยและกลับมาสอน มิลลิสซีโชคไม่ดีอย่างนั้น

ผมสอนกับมิลลิสซีอยู่หลายปี เธอเป็นผู้หญิงที่ดี เป็นคนที่เข้มงวด รักษาระเบียบวินัยตามแบบแผนเก่า ไม่เคยขาดงาน เติร์มงานเรียบร้อย เสมอ ชั้นเรียนของเธอก็ทำงานหนัก นักเรียนของเธอหลายคนก้าวหน้าเป็นพิเศษหลังจากเรียนอยู่กับเธอหนึ่งปี มิลลิสซีดูแลตัวเองดี เธอเป็นคนว่างบาง ไม่สูบบุหรี่ และแต่งตัวพิถีพิถัน เป็นมืออาชีพ ผมมักจะนั่งใกล้เธอเวลามีประชุมครูและเห็นว่าเธอเป็นคนอัยาศัยดี เอาใจใส่ และบางครั้งก็หงุดหงิดกับความประพฤตินักเรียนที่มีปัญหา และกับระบบที่ดูเหมือนจะไม่ได้ทำให้เด็กอย่างนั้นต้องรับผิดชอบกับการกระทำของตัวเอง ผมจำได้เป็นพิเศษถึงวันหนึ่งที่เธอโกรธเพราะนักเรียนของเธอบางคนเที่ยวไปขีดเขียนบนผนังห้องน้ำ และการลงโทษอย่างเดียวคือให้ทำความสะอาดลรอยขีดเขียนพวกนั้น เธอรู้สึกร่างกายอย่างแรงกล้าว่าน่าจะต้องลงโทษรุนแรงกว่านี้ หากนั่นคือมิลลิสซี เธอห่วงมาก เธอพยายาม เธอวิตก

แล้ววันหนึ่งเธอก็ตาย มันเป็นวันอังคาร ผมเจอเธอที่การประชุมครู และเธอเหมือนเดิมอย่างที่เคยเป็นมาเสมอ เราคุยกันแวบหนึ่งเรื่องงาน กิจกรรมโรงเรียนที่ใกล้เข้ามา และเดินออกไปที่ลานจอดรถ เธอกลับบ้าน และตายเนื่องจากเส้นเลือดในสมองแตกคืนนั้น เธอไม่ใช่คนแก่ แต่สอนมาแล้วยี่สิบห้าปี ความหงุดหงิดคับข้องใจกับวันเวลาที่ลำบากสามารถ

กักร่อนครูประจำขึ้นได้ คุณต้องรับผลของการจัดการกับพวกเด็กที่ใจร้าย ผู้ปกครองที่ไม่หือไม่อือกับอะไรทั้งนั้น และความกดดันว่าคุณต้องทำให้ดีขึ้น ผมไม่ใช่หมอ แต่ผมตัวลั่นสะท้านขึ้นมาเมื่อจินตนาการถึงการผ่าศพชันสูตรที่สรุปว่า “ตายจากการสอน”

ครูมือใหม่โปรดใส่ใจด้วย มันสามารถเกิดขึ้นกับคุณได้ นี่เป็นงานที่เครียด คุณจะได้อ่านบทความวิพากษ์วิจารณ์และจะได้ยินนักพูดที่ไม่ได้รู้สึกเห็นใจประกาศว่าพวกครูบ่นกันมากเกินไป ที่สำคัญ ครูที่ชี้แจงออกจากโรงเรียนย้ายสามโมงทุกวัน ช่วงฤดูร้อนก็ไม่ต้องทำงาน แถมยังมีวันหยุดพักผ่อนเป็นต้นทั้งปี บางคนบอกว่าจริง ๆ แล้ว ถ้านึกถึงวันที่ครูไม่ต้องไปทำงานแล้ว ครูได้เงินเดือนสูงทีเดียว

ในบางกรณี เรื่องที่บ่นกันเหล่านี้ก็จริงอยู่บ้าง แต่สำหรับครูส่วนมาก มันไม่ได้เป็นอย่างนั้น พวกเราหลายคนมาโรงเรียนแต่เช้ามากทุกวัน และอยู่ไปจนค่าเลยเวลาเลิกปกติไปนาน ช่วงโรงเรียนหยุดมักเป็นช่วงเตรียมงานสำหรับอนาคตและที่เศร้าก็คือเป็นช่วงของการครุ่นคิดถึงอดีต ความผิดพลาดและโอกาสที่พลาดไปสิ่งสู่อยู่ในความคิด ในช่วงที่หลายคนคิดว่าครูกำลังอยู่กับสายลมแสงแดดที่ชายทะเล ความจริงแล้วครูกำลังนั่งเหงาอยู่กับบ้านครุ่นคำนึงว่าอะไร จะมีส่วนดีขึ้นไหมหนอ

ผมเคยเห็นครูที่ตีร้องให้ในห้องเรียนช่วงพักอาหารกลางวัน เพราะสิ่งที่เธอพยายามทำอย่างยิ่งยวดไปไม่ถึงเป้าหมายซึ่งเป็นไปไม่ได้ เป้าหมายที่เธอยอมให้คนอื่นมากำหนดไว้ ผมได้เห็นด้วยตัวเองว่ามีเพื่อน ๆ ที่ต้องไปงานศพเด็กที่พวกเขาได้ช่วยไว้จนก้าวหน้าอย่างใหญ่หลวงเพียงเพื่อจะมาถูกคนขับรถผ่านแล้วกวาดกระสุนใส่

และตอนนี้ มีการพยายามทำตามเป้าหมายว่าต้องให้ครูรับผิดชอบผลงานของตัวเอง ซึ่งเป็นเป้าหมายที่มีเหตุผลอยู่ แต่ในการนี้ กระทั่งพวกหนังสือพิมพ์ก็เฮลเข้ามาร่วมโจมตีอย่างไม่ยุติธรรมด้วย บางรายตีพิมพ์ผลสอบข้อสอบของรัฐตอนปลายปีซึ่งสุดแสนจะไม่ถูกต้องแม่นยำเลยในเชิงวิทยาศาสตร์จนน่าหัวเราะ แต่เราหัวเราะไม่ไหวเมื่อคนอ่านบทความที่มีข้อมูลผิดๆ พวกนั้นมาตัดสินเรา บทความเหล่านี้ติดป้าย

ครูแต่ละคนเลยวาทีหรือไม่ดี โดยอาศัยข้อมูลจากการที่นักเรียนระบาย
วงกลมคำตอบในกระดาษคำตอบของแบบทดสอบมาตรฐานอยู่สองสาม
วัน ครูที่แท้จริงรู้ว่า คะแนนสอบอย่างนั้นเป็นเพียงภาพถ่าย ที่แสดงถึง
บางมุมของนักเรียนเท่านั้น และแทบจะไม่ได้แสดงภาพใหญ่ทั้งหมดเลย
ครูส่วนใหญ่ที่ผมเจอไม่มีปัญหาว่าจะต้องรับผิดชอบผลงานตัวเอง พวก
เขาเพียงแต่อยากได้รับการตัดสินอย่างยุติธรรม ซึ่งมักจะไม่เป็นเช่นนั้น
และมันเป็นไปได้ทั้งสองทาง มีครูที่อาจจะไม่ได้ดีอย่างที่คะแนนสอบของ
นักเรียนบ่งชี้ และครูที่วิเศษซึ่งฝีมือความเป็นเลิศไม่ได้แสดงออกมาใน
แบบทดสอบมาตรฐาน

ความคลาดเคลื่อนไม่ถูกต้องเหล่านี้กับความคาดหวังที่ไม่
สอดคล้องกับความเป็นจริงทำให้ครูทั้งหมดได้รับความกดดัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกครูมือใหม่ที่เพิ่งเริ่มสอน คุณอยากจะทำ
ดีและคุณเอาใจใส่ ถ้าไม่พยายามวัดความสำเร็จของตัวเองก็คงไม่ใช่คน
ธรรมดา ถ้าจอห์นนี่สอบได้ 70 เปอร์เซ็นต์ในการสอบปีที่แล้ว และหลัง
จากที่เรียนกับคุณหนึ่งปี ทำได้ดีขึ้นเป็น 77 เปอร์เซ็นต์ ก็จะเป็นเหตุให้
คุณรู้สึกดีกับงานที่คุณกำลังทำ

แต่ช่วงแรกๆ ในการทำงาน เกือบจะแน่นอนเลยว่า คุณจะต้อง
เจอความจริงอันแสนทรมานที่ดูจะมีน้อยคนอยากพิจารณา ถึงแม้คุณ
จะพยายามทำอย่างดีที่สุดแล้วก็มีปัจจัยที่อาจทำให้คุณพ่ายแพ้ก่อนที่
คุณจะเริ่มต้นการเดินทางกับนักเรียนคนหนึ่งๆ ด้วยซ้ำ เราชอบคิดว่า
ครูคือปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อความสำเร็จของเด็กในโรงเรียน แต่ผมไม่
เห็นด้วย คุณก็เช่นเดียวกัน อาจจะค้นพบว่าครอบครัวของเด็กมีส่วนต่อ
ความก้าวหน้าในชั้นเรียนของเด็กมากกว่าคุณด้วยซ้ำ ความยากจนก็อาจ
มีบทบาทอย่างใหญ่หลวงต่อเจตคติ ศักยภาพและท้ายที่สุดก็คือความ
ก้าวหน้าของนักเรียน

ดังนั้น คุณจึงต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก
ครูบางคนไปเจอความจริงที่น่าตื่นตระหนกเกี่ยวกับความยากจนและ
ครอบครัวบกพร่องแล้วถอดใจ ยกมือยอมแพ้และร้องไห้อย่างขมขื่น

“ฉันจะทำอะไรได้ ถ้าแข่งเบสบอล ก็เหมือนกับแพ้ก่อนที่จะขว้างลูกแรก ด้วยซ้ำไป”

ครูที่ดีจะไม่ถอดใจยอมแพ้ ความหวังมีอยู่เสมอ และนั่นคือเหตุผลว่าทำไมพวกเขาถึงสอน แต่ขอผมเสนอว่า ถึงจะมีความพยายามอย่าง ผู้กล้าและผู้วิเศษ คุณก็ต้องตั้งสติถึงความเป็นจริงที่ว่า คุณไม่สามารถแก้ปัญหาของเด็กทุกคนได้ แต่เด็กทุกคนควรได้รับความพยายามอย่างดีที่สุดของคุณใช่ไหม แน่نون แล้วคุณควรจะทำอะไรกับเด็ก ลักคนและตัดสินใจว่าเขาไม่คุ้มกับความลำบากไหม ไม่มีวันที่คุณควรจะทำอย่างนั้นเลย แต่ผมขอเสนอคำแนะนำเล็กๆ น้อยๆ ในที่นี้ถึงแม้จะเสี่ยง ทำให้คนที่รู้สึกว่าคุณต้องช่วยเด็กทุกคนให้รอดโกรธเกรี้ยว:

มีบางครั้ง คุณจำเป็นต้องกลับบ้าน ปิดสวิทช์

นี่เป็นหนังสือเล่มที่สี่ที่ผมเขียนเกี่ยวกับการสอนเด็กๆ และเกี่ยวกับเวลาและพลังงานมหาศาลที่ผมใช้ไปเพื่อพวกเขา ผู้อ่านที่ช่างคิดและใส่ใจจำนวนมากถามผมว่า: *คุณมีชีวิตส่วนตัวไหม*

แน่นอน มีครับ แต่ผมไม่ได้เขียนเรื่องครอบครัวผมเพราะมันไม่ได้เป็นประโยชน์แก่ใคร เลยดูเหมือนว่าผมได้แต่สอน จริงอยู่ที่ว่าผมใช้เวลาหลายชั่วโมงในห้องเรียนแต่ผมไม่ได้อาศัยอยู่ที่นั่น ภรรยาและลูกๆ ผมช่วยให้ผมยังสติดีอยู่ได้หลังจากเจอความบ้ามาทั้งวัน พุดอีกอย่างหนึ่งก็คือ ขอให้พิจารณาคำแนะนำต่อไปนี้: อย่าทำงานนี้คนเดียว

เมื่อความเครียดพอกพูนขึ้นให้เดินหนีไป หลังจากสอนมาเกือบสามทศวรรษ ผมได้เรียนรู้ว่า มีสถานการณ์ที่สำคัญขนาดเป็นความเป็นความตายน้อยมาก ในโอกาสที่มีเหตุพิเศษไม่ธรรมดาเหล่านั้น ผมเคยเจอนักเรียนที่กำลังคิดฆ่าตัวตายหรือหายไป และจำเป็นต้องกระทำการทันที แต่ผมมีประสบการณ์ว่าความเครียดส่วนมาก ไม่ว่าจะเจ็บปวดแค่ไหนหรือทำให้ไม่ได้หลับได้นอนยังไง หลังจากได้นอนคืนหนึ่งแล้วก็มักจะไม่ได้เลวร้ายจริงๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องผู้ปกครองที่โกรธซึ่งจะไปฟ้องคุณกับครูใหญ่ เรื่องเพื่อนร่วมงานไม่เป็นมืออาชีพกับคุณ หรือบทความล่าสุดที่บอกว่าคุณซีเกียจและได้เงินเดือนเยอะเกินไป ปิดสวิทช์เถอะ ช่างมัน

ไปเล่นฟริสบี ไปเดินรำ เล่นโบว์ลิ่ง ซ้อมตีลูกกอล์ฟสักถังหนึ่ง เล่นกับลูกหมา ทำกับข้าวหรือไม้ก็ทำสวน เดินเล่น หรือทำอะไรก็ตามที่ทำให้คุณรู้สึกมีความสุขจริงๆ สำหรับผมเอง หลังจากใช้เวลากับครอบครัว ผมจะคลายเครียดเองด้วยการหยิบกีตาร์ขึ้นมาเล่น การแข่งเบสบอล หรือไม้ก็เปิดเพลงร็อกแอนด์โรลที่บ้าน ใครที่อยากทำอย่างผมบ้าง ขอแนะนำว่าเพลง “Baba O’Riley” ของเดอะฮู เป็นตัวคลายเครียดที่มีประสิทธิผลเป็นพิเศษ เนื้อเพลงก็เหมาะสมทีเดียว

ที่สำคัญที่สุดคือ ถ้าคุณประสบหายนะเสียเลยไป มันไม่ได้ช่วยใคร อาจเป็นชาวต่างชาติขึ้นมาที่เท่านั้น แต่คุณเป็นที่ต้องการในห้องเรียนของคุณ ซึ่งคุณต้องเข้มแข็งและกระตือรือร้น หากคุณดับความปรารถนาที่จะช่วยโลกให้รอดไว้บ้างเป็นบางโอกาส คุณจะอายุยืนขึ้น สุขภาพดีขึ้น และเมื่อทำอย่างนั้น คุณจะช่วยโลกได้มากขึ้น

มีครูที่ทำงานหนักเหลือเชื่อหลายพันคน และผมภูมิใจที่เป็นหนึ่งในนั้น แต่ผมได้เรียนรู้คุณค่าของการพักผ่อนและความสมดุล ผมทำงานช่วงสุดสัปดาห์ ช่วงหยุดพักผ่อน ก่อนและหลังเลิกเรียนอีกหลายชั่วโมง แต่ผมได้ทานอาหารเย็นแบบโรแมนติคกับภรรยาผมสัปดาห์ละหลายครั้ง ไปดูละคร และออกกำลังกายตอนกลางคืน อย่าลืมว่า ผมจำเป็นที่จะต้องสอนอีก 470 ปีเพื่อให้บาร์บาราได้ครีวใหม่ ถ้าผมปล่อยให้ความเครียดฆ่าผม เธอจะไม่มีวันได้ครีวใหม่ล่ะสิ

การปล่อยวางไม่ได้แปลว่าคุณเห็นแก่ตัว ปัญหาส่วนใหญ่รอไปวันพรุ่งนี้ได้ ถ้าคุณเกิดรู้สึกว่าตัวเองเป็นครูที่แย่มากเพราะพักหายใจและทำให้สมองปลอดโปร่งขึ้นมา ขอให้นึกถึงบทพูดจากองก์ 2 ฉาก 4 ของเรื่อง *Henry V* ของเชกสเปียร์ที่ว่า

ข้าแต่ท่านบิดา การรักตนเองนั้นไม่ได้เป็นบาปชั่วร้ายเท่าการละเลยไม่ดูแลตนเอง

ชวนคิด

- ดูแลตัวเอง คุณจะไม่มีประโยชน์สำหรับนักเรียนถ้าคุณทำงานหนักเกินไปและยอมให้ความเครียดเรื่องงานทำให้คุณกลายเป็นเบนโตะ มุสโสลินีและแรดต้องผูกรวมกัน
- ใช้เวลาเล็กน้อยตอนหมดวันแต่ละวันพูดคุยทบทวนเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวันนั้นกับเพื่อนที่เข้าใจความรู้สึก หรือกับคนที่เรารัก คุยเสร็จแล้วก็เลิกคิดถึงมัน การสนทนาสบายๆ ในยามเย็นจะช่วยให้การสอนในวันต่อไปของคุณดีขึ้น
- พิจารณาที่มาของคำวิพากษ์วิจารณ์ ดูเหมือนแทบทุกคนจะมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนของเรามีปัญหาอย่างนั้นอย่างนี้ แต่คนที่วิจารณ์ครูส่วนใหญ่จะไม่รู้เรื่องของตัวเองพูดถึงเลย พวกเขารู้แต่ว่ามีลัทธิที่จะแสดงความเห็น พยายามอย่าเอาคำวิพากษ์วิจารณ์ไว้สติปัญญาแบบนี้มาเป็นอารมณ์จนเกินไปนัก
- หัวเราะกับนักเรียนของคุณ และหัวเราะขำตัวเอง งานนี้ควรจะสนุก อย่ายอมให้ใครมาทำให้คุณลืมน่ามันเป็นงานที่สนุก

7

เรื่องของความสมดุล*

ถ้านักเรียนของคุณออกจะเจียบไม่ค่อยร่วมแสดงความคิดเห็นในการอภิปรายในชั้นเรียนตอนต้นปี ผมมีคำถามลดการสงวนปากคำที่น่าจะทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมได้อย่างเต็มใจและจริงจัง คำถามนี้กระตุ้นให้กระทิงเด็ก ๆ ที่ขี้อายที่สุดก็ออกความเห็นเสมอ นั่นคือผมถามความเห็นพวกเขาเรื่องการบ้าน

ช่วงแรกในชีวิตการทำงาน ผมไม่ได้ใส่ใจประเด็นเรื่องการบ้านอย่างที่ควร ในการสั่งงานให้ทำเป็นการบ้าน ผมเพียงแต่ทำตามหลักการพื้นฐานที่ว่า อะไรคือสิ่งที่ส่วนใหญ่ถือว่าเป็นงานที่มีเหตุผลสมควรทำ และหวังว่างานนั้นจะช่วยสอนให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบทำโครงการงานให้เสร็จและใช้ทักษะที่สำคัญได้คล่องแคล่ว

* A Question of Balance จากเพลงของ Moody Blues

ต่อจากนั้น หลายปีมาแล้ว นักเรียนคนหนึ่งร้องไห้โฮและเริ่ม
งอแงเสียงดังเมื่อสิ้นสุดวันแรกที่เราเจอกัน วันนั้นเป็นวันที่ดี และผมก็
ประหลาดใจสุดๆ ที่เจนร้องไห้ เธออธิบายว่ากลัวที่จะออกไปข้างนอก
แต่ไม่ใช่เพราะมีนักเรียนขาใจคอยแกล้งอยู่ เธออธิบายโดยมีเพื่อนๆ ช่วย
ว่าครูประณตของเธอเมื่อปีที่แล้วกำลังรอรเธออยู่

สามเดือนก่อนหน้านั้น ตอนสิ้นปีการศึกษาในเดือนมิถุนายน
ครูของเจนให้การบ้านเธอปึกหนึ่ง งานที่ครูให้ทำนี้เป็นแบบฝึกหัด
เจ็ดสิบห้าแผ่นเย็บเข้าด้วยกัน เป็นโจทย์คณิตศาสตร์และแบบฝึกหัด
คำศัพท์ซ้ำๆ หลายร้อยข้อชนิดที่ผู้เรียนที่กระหายการเรียนรู้อย่างที่สุด
เห็นแล้วก็จะหมดความอยากเอาดีอยู่

ผมพาเจนเดินออกไปข้างนอก ครูที่ตั้งใจดีคนนั้นเข้ามาประชิดเรา
และแสดงความร้อ نرمุโอรธกร็วกับเด็กหญิงตัวน้อยยิ่งกว่าที่ผมเองอาจ
แสดงเอากับผู้ร้ายต้องโทษอุกฉกรรจ์

ผมยืนอยู่ข้างเจนขณะที่ครูคนนี้กรีดใส่เธอและเตือนว่า จะมาอ้าง
ว่าอยู่ประณตห้าแล้วไม่ส่งการบ้านที่ครูสั่งให้ทำช่วงฤดูร้อนไม่ได้ เมื่อผม
พบแม่ของเจน ผมบอกเธอว่าไม่ต้องห่วง และเจนก็ไม่ต้องทำแบบฝึกหัด
ปึกนั้นให้เสร็จหรอก แ่่งานที่ให้เธอทำช่วงนั้น เธอก็จะยุ่งพอแล้ว
เราจัดการกับเรื่องนั้นจนเรียบร้อยด้วยความช่วยเหลือของครูใหญ่

มันกลายเป็นบ้ากันขนาดนี้ได้ยังไง

ครูสั่งให้ทำการบ้านมากน้อยต่างกัน ผมให้การบ้านน้อยกว่าครู
ส่วนมาก ในหลายห้องเรียนมีการโถมให้การบ้านที่ไร้ความหมายเป็น
กองๆ ส่วนมากแล้ว คนผิดก็คือครูผู้นำชั้นซึ่งเอาใจใส่เด็กๆ ของตน
แต่ความตั้งใจดีที่สุดนั้นผิดทางและไม่มีประสิทธิผล

เด็กจำนวนมากล้าหลังกว่าคนอื่นมากในโรงเรียน ซึ่งเป็นเหตุให้
เกิดการอึดการบ้านให้ทำ ครูประณตต้องตื่นตระหนกเมื่อพบว่าเด็กๆ
ที่เข้าโรงเรียนมาแล้วสี่ปียังอ่านประโยคพื้นฐานไม่ได้ ครูมัธยมปลายต้อง
มีปัญหาพัลวันกับนักเรียนที่ไม่สามารถเขียนประโยคที่ถูกหลักไวยากรณ์
หรือข้อความที่ต่อเนื่องในย่อหน้า มันน่าตกตะลึงว่านักเรียนมากมาย

ล้าหลังได้ขนาดนี้ เพิ่งเดือนนี้เอง ผมต้อนรับนักเรียนกลุ่มใหม่ช่วงฤดูร้อน ที่ต้องการลงชื่อร่วมโครงการเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ต พวกนี้เป็นเด็กวัย เก้าขวบสิบขวบที่ชอบโรงเรียนและอยากจะทุ่มเวลาช่วงฤดูร้อนให้แก่การ เรียนเซกสเปียร์ กลุ่มนี้มีเด็กบางคนที่มีแรงจูงใจและประสบความสำเร็จ มากที่สุดของโรงเรียนเราอยู่ด้วย กระนั้น เมื่อผมขอให้กรอกข้อมูลส่วนตัวลงในแบบฟอร์ม มีเพียงหกคนในสามสิบคนที่สามารถเขียนที่อยู่และ หมายเลขโทรศัพท์ของตัวเองได้ อีกสองสามเดือนต่อมา หนังสือพิมพ์ ลอสแอนเจลิสโทม์สจะจัดอันดับผลการปฏิบัติงานของผมในฐานะครูโดย อาศัยคะแนนสอบแบบทดสอบมาตรฐานของเด็กที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบ้านตัวเองอยู่ไหน ความกดดันเริ่มขึ้นแล้ว

ครูและผู้ปกครองหลายคนหลงประเด็นไปเลยว่าทำไมเด็กถึงน่าจะ มีการบ้าน ตามหลักแล้ว นักเรียนทำการบ้านเพื่อเสริมทักษะสำคัญ ที่จะเป็นประโยชน์กับพวกเขาในช่วงหลายปีต่อไป การบ้านสามารถสอน เด็กๆ ถึงความสำคัญของการมีระเบียบและความรับผิดชอบ นอกจากนี้ การบ้านยังเตือนให้เด็กจำว่าถึงแม้โรงเรียนจะเลิกตอนสามโมง แต่ไม่ควร จะเลิกเรียนรู้ไปด้วย งานที่สั่งให้ทำที่เกี่ยวข้องอย่างมีความหมายและมี เหตุผลสามารถช่วยนักเรียนให้พัฒนาตนในฐานะผู้เรียนและในฐานะคน คนหนึ่งได้ การทำการบ้านที่มีคุณภาพมีโอกาช่วยให้เด็กเรียนมันใจและ ประสบความสำเร็จในห้องเรียน

น่าเศร้าที่ว่า ทุกวันนี้ ไม่ค่อยมีการบ้านที่มีเหตุผลและมีประสิทธิผล มากนัก การทำการบ้านซึ่งน่าจะสำคัญนี้ถูกบ่อนทำลายด้วยขั้นตอน สองชั้นด้วยกัน ชั้นแรก ครูพบว่านักเรียนซึ่งเข้าห้องเรียนมาโดยที่ล้าหลัง อย่างน่ากลัวแม้ในเรื่องทักษะพื้นฐานอย่างที่สุดเป็นจำนวนมากกว่าที่เคย มีมา เรื่องน่าเศร้านี้บวกเข้ากับระบบที่เรียกร้องเอาความเป็นเลิศทันที ในการทำแบบทดสอบมาตรฐานเป็นชุดๆ ไม่จบไม่สิ้น เป็นผลให้เด็กๆ ต้องกลับบ้านพร้อมแบบฝึกหัดและงานสารพัดที่ทำให้สมองชาองแล้ว กองเล่า

โชคร้ายที่ผู้ปกครองก็เกิดสนับสนุนความบ้าคลั่งนี้ด้วย โดยขอครู

ให้การบ้านเป็นแบบฝึกหัดสำหรับทำซ้ำๆ ซากๆ เป็นจักรกลหลายๆ ชั่วโมง มีหลายโรงเรียนที่คุยอวดว่าสิ่งเด็กเล็กขนาดแปดขวบให้ทำการบ้านเป็นสามสี่ชั่วโมงทุกคืน นักเรียนมัธยมปลายกลายเป็นสัตว์หากินกลางคืนที่อ่านหนังสือและทำโครงการต่างๆ ที่ครูสั่งเสร็จเอาตอนตีสามตีสี่

นักเรียนส่วนใหญ่เมื่อพูดได้อย่างสบายใจโดยไม่ให้เผยแพร่ยอมรับว่าเหตุผลเดียวที่ทำการบ้านเสร็จก็เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษที่น่ากลัวหรือเกรดแย่ๆ เพราะงานด้อยมาตรฐาน แต่การเรียนรู้อะไรก็ตามไม่ได้อยู่ในใจเลย

การทำให้การเรียนรู้หมดสนุกคงจะยังไม่ร้ายแรงเพียงพอ การบ้านมากเกินไปยังเป็นผลร้ายต่อสุขภาพของเด็กด้วย การอดหลับอดนอนกำลังเป็นปัญหาที่ร้ายแรงขึ้นเรื่อยๆ สำหรับนักเรียนของเรา ถึงแม้ว่าจะไม่มีตัวเลขพิเศษมากกำหนดว่าเราควรจะนอนวันละกี่ชั่วโมง ผู้เชี่ยวชาญส่วนมากเชื่อว่าเด็กๆ ในวัยห้าขวบถึงสิบสองขวบควรได้นอนคืนละสิบถึงสิบเอ็ดชั่วโมง ผู้ปกครองเด็กวัยที่นี้หัวเราะเวลาถูกวัยรุ่นกลายเป็นนกฮูก หัวเราะไม่ค่อยออกเมื่อลูกรักอารมณ์เสียและหงุดหงิดอย่างไม่น่าเชื่อเมื่อตื่นขึ้นตอนเช้า มิงานวิจัยแสดงว่าเด็กที่อดนอนมีแนวโน้มมากกว่าที่จะเป็นโรคอ้วน โรคหัวใจ และโรคเบาหวาน ไม่น่าประหลาดใจเลยที่นักเรียนที่นอนไม่พอจะมีปัญหาเรื่องการเอาใส่ใจด้วย ที่ย่อนแย้งก็คือถึงแม้จะตั้งใจอย่างดีที่สุด สุดท้ายแล้ว ครูที่ให้การบ้านมากเกินไปมักต้องเจอนักเรียนที่เบื่อหน่ายและหงุดหงิดในห้องเรียน ซึ่งเป็นผลลัพธ์ในทางตรงกันข้ามโดยแท้กับสิ่งที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นเมื่อให้ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมมากๆ

พลังเดียวกันที่ผลักดันการให้การบ้านมากเกินไปกำลังผลักดันการทำกิจกรรมที่ดูผิวเผินแล้วนะดีและมีประโยชน์ด้านการศึกษา การรีบเร่งช่วยเด็กๆ ปิดช่องว่างของผลสัมฤทธิ์หรือไปให้ถึงระดับขั้นมักจะเป็นโทษมากกว่าคุณ เนื่องจากโรงเรียนเพิ่มความเข้มข้นโดยไม่ได้คำนึงถึงผลลัพธ์ในระยะยาวหรือแม้กระทั่งในระยะสั้นที่มีต่อเด็กๆ

เมื่ออยู่ครั้งที่โรงเรียนแห่งหนึ่งติดต่อผมมาด้วยความหวังว่าจะให้

นักเรียนที่ตั้งใจเรียนบางคนของโรงเรียนนั้นมาดูผลงานละครเทศกาลเปียร์ ในห้อง 56 สำหรับนักเรียนของผม ไม่มีอะไรสนุกไปกว่าการได้แสดงให้เพื่อนเด็กเหมือนกันดู ผมจึงตกลงด้วยความยินดี นี่เป็นโรงเรียนมัธยมต้นทางฝั่งตะวันออก พวกเขาส่งกำหนดการเดินทางมาให้ผมดู แผนการคือบินมากับเที่ยวบินที่ออกเดินทางเวลาเจ็ดโมงเช้า นั่นหมายความว่าเด็ก ๆ ต้องตื่นตีสี่จะได้มาถึงสนามบินตอนตีห้า หลังจากบินมาถึงลอสแอนเจลิส จะมียุโรปแอร์ไลน์พาตรงไปเวนิสบีช หลังจากเที่ยวหาด นักเรียนจะนั่งรถบัสตรงมาที่โรงเรียนของเราเพื่อมาดูงานละครนานเกือบสามชั่วโมง ผมโทรศัพท์ไปหาครูที่โรงเรียนนั้น และชี้ให้เห็นว่านักเรียนแทบจะไม่ได้นอนเลยคืนก่อนที่จะบินเพราะความตื่นเต็น แล้วตอนที่มาดูการแสดงของเราอบหนึ่งทุ่มนั้น สำหรับเด็กที่มาจากฝั่งตะวันออก จริงๆ แล้วตอนนั้นจะเป็นเวลาสี่ทุ่ม พอดูการแสดงเสร็จก็จะไปโมเต็ลที่พักและมุ่งหน้าไปเที่ยวอุทยานแห่งชาติโยเซมิทีเช้าวันรุ่งขึ้น

“พวกเด็ก ๆ จะได้นอนเมื่อไหร่” ผมถาม

“จะได้นอนบนเครื่องบิน” นั่นคือคำตอบ

นี่คือโรงเรียนที่ครูที่ดูแลสอนเด็กอยู่ทำงานหนักและแข็งขัน พวกเขาเอาใจใส่และมีนักเรียนที่น่ารัก นักเรียนซึ่งเริ่มต้นได้ไม่สวยเนื่องจากความยากจนและโรคภัยอื่นๆ ทางสังคม มันไม่ใช่ความผิดของพวกเขา เด็กๆ และพวกเขาโชคดีที่มีครูที่ต้องการปิดช่องว่าง กระนั้น ในการที่ครูพยายามช่วยพวกเขาให้ “ตามทัน” ครูก็ผลักดันจนเด็กหมดแรง มันไม่ควรจะเป็นการวิ่งแข่งไปจุดสูงสุดจริงๆ การเดินทางต่างหากคือสิ่งที่สำคัญที่สุด และในการเดินทางควรมีทั้งการผจญภัยและพักผ่อนสมดุลกัน

ในฐานะครูมือใหม่ คุณตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากสุดๆ คุณอาจจะกำลังสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมปลายให้นักเรียนที่ไม่สามารถแยกคำนามออกจากคำกริยา หรือคุณอาจเป็นครูมัธยมต้นของเด็กวัยสิบสามที่ท่องสูตรคูณยังไม่ได้ ถึงแม้คุณจะทำอย่างดีที่สุดแล้วในแต่ละวัน เด็กๆ ก็ยังล้าหลัง พอคุณกลับบ้านไปและได้ดูข่าว ก็เจอคนในรัฐบาลหรือภาคเอกชนที่ตำหนิว่าคุณไม่ทำหน้าที่ มักจะลืมนึกไปหรือไม่ก็ปิดเรื่องให้

พันไปโดยไม่สนใจว่า นักเรียนเหล่านี้ล้มหลังมากมาย ด้วยเหตุปัจจัยที่เกินความควบคุมของคุณ

ถ้าจะพูดตรงๆ แบบไม่ต้องเกรงใจกัน มีเหตุผลอยู่ที่ว่าทำไมนักเรียนจึงมาถึงคุณโดยไม่มีทักษะ เด็กๆ พวกนี้ไม่ได้เกิดที่หลังเพื่อนร่วมชั้นสี่ปีในแง่ของการรู้หนังสือ ภาษาที่หยาบคายหรือมารยาทที่ป่าเถื่อนของพวกเขาไม่ได้เกิดขึ้นแค่เมื่อปีที่ผ่านมาก่อนที่จะมานั่งในชั้นเรียนของคุณ สถานการณ์ที่บ้าน ความยากจน และพลังที่ซับซ้อนมากมายทั้งหมดผสมกันทำให้นักเรียนเมินหนีคุณก่อนที่จะคุณพยายามสร้างความสัมพันธ์ด้วยซ้ำไป เมื่อเด็กเก้าขวบคนหนึ่งสวมชุดคลุมศีรษะหน้าตาบึ้งตึงมาชั้นเรียนของผมวันแรกที่เปิดเรียน หนทางที่ผมวางแผนไว้ว่าจะช่วยให้เด็กคนนั้นกลายเป็นนักเรียนที่ดีเกือบจะปิดหมด ยิ่งตอนที่เขาบอกผมวันแรกว่าเขาดูหนึ่งสยองขวัญเรื่อง Saw กับพ่อเมื่อคืนก่อน ผมก็รู้สึกเลยว่า มันเป็นงานที่น่าหวาดวิตกเมื่อนึกถึงว่าผมมีเวลาไม่ถึงปีที่จะชักจูงเด็กผู้ชายคนนี้ให้มีวิถีชีวิตที่แตกต่างไป คะแนนสอบของเขาจากปีที่แล้วเป็นที่โหล และในที่ประชุมครูครั้งแรก ผมได้ยืนยันว่าเป็นหน้าที่ของผมโดยสิ้นเชิงที่จะต้องช่วยให้เด็กคนนั้นตามทัน

คุณไม่สามารถยอมแพ้ได้ และคุณไม่ควรจะยอมแพ้ เด็กแต่ละคนสมควรที่จะได้รับสิ่งที่ดีที่สุดของคุณในแต่ละวัน เชื่อในตัวเขา ฟังเขา กระตุ้นให้กำลังใจเขา เมื่องานไม่ได้มาตรฐาน การให้งานทำเพิ่มเพื่อช่วยให้เขาตามทันเป็นเรื่องจำเป็นและมักจะมีประสิทธิผล แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะต้องจำใส่ใจคือ การเดินทางของเขาที่จะไปจนถึงระดับชั้นได้จะยาวนาน และคุณไม่ต้องรีบจนเกินไป

เรื่องแบบนี้พูดง่ายแต่ทำยาก ขณะนี้ครูมือใหม่จำนวนมากกำลังกลัวว่าสถานะของตัวเองจะอ่อนแอแก่นักเรียนทำข้อสอบได้ไม่ดี แน่نونคุณควรใช้ความพยายามและเวลามากกว่าช่วยให้นักเรียนทำข้อสอบได้ไม่ดีกว่า การประเมิน จะดีหรือไม่ดี ข้อสอบคือความเป็นจริง และการเตรียมนักเรียนให้ดีเป็นความจำเป็น อย่างไรก็ตาม ครูที่ฉลาดสุขุมกว่าจะต้องบอกให้เด็กรู้ถึงความสมดุลดีในการเตรียมตัวสอบและการบ้าน ครูต้อง

บอกนักเรียนเสมอว่า นักเรียนจำเป็นต้องได้ยินเรื่องการมองไม่เห็นป่า เพราะมีแต่คุณต้นไม้ ครูต้องบอกพวกเขาว่า โชคร้ายที่ว่า ในการที่เราเอาแต่ปลุกต้นไม้ให้โตๆ สอบให้ผ่านและเข้ามาหาวิทยาลัยให้ได้ เราเลยมองไม่เห็นว่ามีโรงเรียนอยู่ตั้งแต่แรก ครูที่ดีที่สุดช่วยแนะแนวทางเยาวชนไปสู่สถานที่ที่การเรียนรู้เป็นเรื่องสนุกเบิกบาน และอาจต้องใช้เวลาหลายปีกว่าจะพบภาษาและสไตล์ที่เหมาะสมที่จะพูดถึงสิ่งเหล่านี้ แต่สำคัญยิ่งที่ครูจะต้องแน่ใจว่าโตๆ รู้ว่า สิ่งสำคัญที่สุดที่ได้เรียนรู้ในโรงเรียนไม่สามารถวัดได้ในแบบทดสอบมาตรฐาน เมื่อนึกถึงความ เป็นจริงที่น่าเศร้าที่ว่านักสร้างนโยบายเน้นความสำคัญของคะแนนสอบ มากเกินไป พวกเราที่เป็นครูจะต้องเป็นกันชนระหว่างการเตรียมพวก โตๆ ให้ระบายนวงกลมคำตอบ และทำให้พวกเขาได้สนุกสนานจริงๆ กับ คณิตศาสตร์ การเขียน กีฬา ดนตรี วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ศิลปะ และแม้กระทั่งการนอนหลับ

มันเป็นปัญหาเรื่องความสมดุล สมัยที่ผมสอนปีแรกๆ ผมให้การบ้านมากไป ซึ่งปรากฏว่าไม่ได้ทำให้เกิดทักษะอย่างที่ตั้งใจเลย จากการ ฝ่าฝืนเกิดบรรดาครูดิเด่น ผมได้เรียนรู้การทำใจเย็นๆ และปลุกต้นไม้ นักเรียนให้ก้าวไปข้างหน้าโดยไม่ต้องทำลายความรื่นรมย์ของการเรียนรู้ และ/หรือสุขภาพที่ดีของพวกเขา แฮมเลตบอกแม่ของเขาว่าเขาต้องโหด ร้ายเพื่อแสดงความกรุณา ครูจะมีเจตคติตามหลักตรรกะอย่างนั้นก็ได้ แต่หวังว่าเป้าหมายอย่างหนึ่งของเราคือการบันดาลใจให้นักเรียนของเรา เป็นคนที่สุภาพน่ารัก ขณะที่เราพยายามที่จะปิดสิ่งที่เรียกกันว่าช่องว่าง ของผลสัมฤทธิ์ ก็ขอเราอย่าได้กลายเป็นนอสุรกายเลย ผมสนใจเรื่อง การปิดช่องว่างด้านโอกาสมากกว่า การสร้างความแน่ใจว่าพวกโตๆ ชอบโรงเรียนและได้พักผ่อนพอ นักเรียนจะทำงานเพิ่มที่บ้านมากขึ้น เพราะพวกเขาสนใจบางสิ่งที่กำลังเรียนรู้ แทนที่จะถูกยึดเยียดให้ทำ แบบฝึกหัด

ไม่มีนโยบายที่ถูกต้องเรื่องการบ้าน แต่ต่อไปนี่คือข้อคิดบางอย่าง ที่ผมจะใช้ไตร่ตรองเวลามอบหมายโครงการให้ทำนอกห้องเรียน

ชวนคิด

- นักเรียนต้องได้หลับเต็มอิ่ม ลองทำตัวเป็นนักเรียนดู อย่าลืมว่านักเรียนก็มีความรับผิดชอบอื่นในชีวิตและครอบครัวด้วย คำนวณเวลาที่ต้องใช้ในการทำการบ้านให้เสร็จ มีเหตุผลหน่อย
 - การให้การบ้านก็เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนและฝึกทักษะที่คุณสอนไปแล้ว
 - ควรย้ำกับนักเรียนเสมอๆ ว่า การทำการบ้านเปิดโอกาสให้พวกเขาารู้จักรับผิดชอบและทำงานโดยลำพังได้
 - สอนเด็กๆ ให้จัดการบ้านใส่กระเป๋าก่อนเข้านอน นี่เป็นโอกาสที่จะฝึกทักษะการจัดระเบียบของเด็กๆ เมื่อนักเรียนไม่มีบ้านมาส่งแม้จะยื่นกรานว่า “แต่ผมทำแล้ว” จงพูดว่าเมื่อครูสั่งการบ้าน ส่วนหนึ่งของการบ้านคือการเตรียมงานมาส่งด้วย คุณอาจเปรียบเทียบให้พวกเขาได้คิดว่า คงไม่มีใครไว้ใจหม้อผ่าตัดที่ไม่มีเครื่องมือผ่าตัดหรอกนะ
 - จัดให้นักเรียนอภิปรายในชั้นเรียนเสียตั้งแต่ตอนต้นๆ ปี ว่าควรจะทำอย่างไรเมื่อประสบปัญหา อาจโทรศัพท์ถึงเพื่อนหรือติดต่อครู ครูหลายคนอนุญาตให้นักเรียนติดต่อครูทางอีเมลหรือทางโทรศัพท์มือถือได้เพื่อขอความช่วยเหลือ ถ้าคุณเป็นครูที่มาโรงเรียนแต่เช้า อย่าลืมบอกเด็กนักเรียนที่มีปัญหาว่าพวกเขาสามารถมาพบคุณได้เสมอ
 - การบ้านไม่ควรเป็นการทำโทษ การสั่งงานให้ทำมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ทักษะสำคัญต่างๆ
 - สนทนาเรื่องการบริหารเวลากับเด็กๆ ถามพวกเขาว่าปกติแล้วพวกเขากลับเข้าบ้านตอนกี่โมง สอนเด็กๆ ให้คำนวณเวลาที่ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน ทำกิจกรรมอื่นๆ และทานอาหารเย็น กะดูเวลาที่ต้องใช้ในการทำการบ้าน และแสดงให้เห็นว่าพวกเขาสามารถทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยและเข้านอนแต่หัวค่ำได้อย่างไร
-

- เมื่อนักเรียนทำการบ้านไม่เสร็จเพราะที่บ้านมีปัญหา อนุญาตให้เขามาทำงานในห้องของคุณ หลังโรงเรียนเลิก ครูส่วนใหญ่จะยังคงอยู่ตรวจงานหรือเตรียมการสอนของวันต่อไป นี่เป็นเวลาที่ดีที่จะอนุญาตให้นักเรียนที่มีปัญหาที่บ้านมาทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ และในเวลาเดียวกันก็สร้างความสัมพันธ์ที่ไว้นใจเชื่อใจกับคุณ
- นักเรียนไม่ได้เหมือนกันไปทั้งหมด ถ้ายูจินไม่เคยทำโจทย์คณิตศาสตร์ผิดเลย ไม่ว่าในห้องเรียนหรือในการสอบ ก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องให้ยูจินทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ที่นักเรียนคนอื่น ๆ อาจจำเป็นต้องทำ ให้ยูจินทำโจทย์อื่นๆ ที่ท้าทายกว่า หรือก็ไม่จำเป็นต้องให้ทำการบ้านเลย
- เด็กๆ ที่เล่นดนตรีมีการบ้านเสมอ การซ้อมเล่นเครื่องดนตรีเป็นวิธีใช้เวลายามบ่ายหรือหัวค่ำที่ดีที่สุด ควรสนับสนุนให้เด็กๆ เล่นดนตรี
- เมื่อนักเรียนทำการบ้านไม่เสร็จ ให้นักเรียนได้รับผลลัพธ์ที่เข้มงวดแต่มีเหตุผล การทำโทษโดยให้เด็กไปยืนบนม้ายาวหรือทำให้เด็กอายน่าจะไม่ช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการให้การบ้าน การสั่งนักเรียนให้ทำงานให้เสร็จในห้อง หรือหักคะแนน ก็ยุติธรรมดี แต่อย่าลืมให้โอกาสเด็กแก้ไขปรับปรุงตัวเอง และแสดงความเชื่อมั่นว่านักเรียนที่ทำงานไม่เสร็จจะรู้จักรับผิดชอบมากขึ้นในอนาคต
- อภิปรายถึงปัญหาเรื่องการลอกเลียนผลงานที่ระบาคอยู่ตอนนี้ มันง่ายมากที่นักเรียนจะลอกงานจากอินเทอร์เน็ตหรือลอกการบ้านกันเอง ถึงแม้หลายคนจะไม่สนใจคำเตือนของคุณ แต่คุณก็ยังคงพูดให้พวกเขาให้ยืนเสมอๆ ว่างานที่คุณสั่งให้ทำนั้นคือโอกาสที่จะพัฒนาความซื่อสัตย์และบุคลิกภาพของพวกเขา ขอให้เราตั้งเป้าที่จะเป็นคนที่ซื่อสัตย์ นักปราชญ์ไดโวจีนี่จะได้ไม่ต้องจุดตะเกียงในเวลากลางวันเพื่อตามหาคนที่ซื่อสัตย์ต่อไปอีก

8

ปีศาจคาบคัมภีร์*

เราจำเป็นต้องประเมิณนักเรียนของเรา ครูที่ดีจำเป็นต้อง
วัดอุณหภูมิด้านวิชาการของนักเรียนเพื่อดูว่าคนไข้อาการเป็นยัง
ไง ผมไม่เคยเจอครูที่เห็นว่าแนวคิดเรื่องการให้นักเรียนสอบเป็น
เรื่องไม่ดี

แต่เราไปกันใหญ่แล้ว ความปรารถนาที่สมเหตุผลที่จะให้ทั้ง
นักเรียนและครูรับผิดชอบสิ่งที่กำลังเรียนรู้ในโรงเรียนกลายเป็นปัญหา
เหมือนดินถล่มมโอมทับลงมา การสอบแล้วสอบอีกเป็นผลร้ายต่อเด็ก
และทำให้เด็กขาดโอกาสที่จะได้รับการศึกษาที่มีความหมาย การประเมิน
ทำให้ครูมือใหม่ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก

* Even the Devil Can Quote Scripture for His Purpose จากบทละครเรื่อง *The Merchant of Venice* โดย William Shakespeare

คุณไม่อาจจะวิ่งหนีไปซ่อนอยู่ที่ไหนได้ การทดสอบที่มีเดิมพันสูง
ยังจะอยู่ไปอีกนานเมื่อคำนึงถึงความจริงที่ว่ามันไม่มีนัยยะทางการเมือง
ทั้งพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตต่างสนับสนุนระบบที่บกพร่อง
รุนแรงขนาดที่ว่านักวิทยาศาสตร์คนไหนก็จะโยนข้อมูลของระบบทั้งทันที
เนื่องจากไม่น่าเชื่อถือ

น่าเศร้า พวกครูตกเป็นเป้าการวิพากษ์วิจารณ์ของผู้มีอำนาจซึ่ง
ไม่เข้าใจถึงความเสียหายที่พวกเขา กำลังสร้างขึ้น และไม่ว่าจะชอบหรือไม่ก็ตาม
ครูทั้งหมดต้องตัดสินใจเรื่องที่ยากจริงๆว่าจะทำงานอย่างไร
ในระบบที่ตนเองถูกตัดสินด้วยชุดตัวเลขที่แทบจะไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับ
การให้การศึกษานักเรียนเลย

สิ่งที่คุณต้องห่วงอย่างแรกคือนักเรียนของคุณ ถ้าเราซึ่งเป็นผู้ใหญ่
ที่เติบโตแล้วกำลังรู้สึกถึงความกดดันอันไม่สมควรว่าจะต้องทำให้จอห์นนี่
ห้องชุดข้อมูลที่อยู่ในแบบทดสอบมาตรฐานเป็นหนักแถวนกขุนทอง (ข้อมูล
ที่จะลึกลับไปก่อนที่ผลสอบจะออกด้วยซ้ำ) ก็ลองคิดดูแล้วกันว่านักเรียน
จะรู้สึกอย่างไร หลายคนมักจะเป็นทุกข์และหวาดกลัว ไม่สนใจสิ่งที่ดี
ที่โรงเรียนอาจมีให้

ครูบางคนและโรงเรียนบางแห่งยอมรับนโยบายนี้และใช้เวลาทุก
วินาทีของปีนั้นเตรียมตัวนักเรียนของตนเพื่อการสอบ น่าเศร้าที่ว่านักการ
ศึกษาพวกนี้จำนวนมากเชื่อจริงๆว่าคะแนนสอบเหล่านี้แสดงว่านักเรียน
ได้กลายเป็นนักวิชาการผู้คงแก่เรียน ครูที่ดีที่สุดรู้ว่ามันไม่จริงและปฏิเสธ
ที่จะสนับสนุนความบ้านี้ด้วย นักการศึกษาที่เข้มแข็งจะไม่ทำให้ตัวเอง
หรือนักเรียนเสียเวลาเปล่าไปกับการเตรียมตัวสอบซึ่งแทบจะไม่มีอะไร
เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เลย

ผมเลือกทางสายกลาง ผมประเมินงานของนักเรียนของผมเป็น
ประจำ และไม่มีเจตนาที่จะต้องใช้ข้อสอบที่ทางเขตโยนใส่เด็ก
ผมนึกจินตนาการถึงการเอาสมุดข้อสอบอื้อฉาวพวกนั้นมาจุดไฟทำกองไฟ
กลางแจ้ง ข้อสอบที่กระตุ้นให้นักเรียนของผมครวญครางได้เร็วยิ่งกว่า
กระดิ่งที่ทำให้สุนัขของพาฟลอพน้ำลายไหลเสียด้วยซ้ำ

ผมทำตามหลักการสองสามอย่างที่นอกจากจะทำให้พวกเด็กๆ ส่วนมากทำข้อสอบได้ดีแล้ว ยังทำให้พวกเขาซึมซับความรักที่จะเรียนรู้ อย่างแท้จริงด้วย นักเรียนของผมเตรียมตัวเพื่อการสอบ แต่ก็มีส่วนร่วม ในการอภิปรายเรื่องความตื่นเซ็นของความเชื่อที่ว่าคะแนนสอบเป็นข้อมูล ที่สำคัญที่สุดในการประเมินเด็ก นักเรียนของผมเรียนรู้ว่า เป็นไปได้ว่า คนอย่างเบอร์นี่ มาดอฟ นักการเงินชื้อฉ้อ และพวกที่ทำงานบริษัท เอนรอนที่ชื้อโกงระดับโลกน่าจะทำได้คะแนนสอบได้ดีมาก จะมีมนุษย์ที่ น่านับถือคนไหนบ้างไหมที่จะติดป้ายอาชญากรเหล่านี้ว่าประสบความสำเร็จ เราจะจัดคนพวกนี้ให้อยู่ในประเภทที่ว่าประสบความสำเร็จได้ อย่างนั้นหรือ

นักเรียนที่ตีช่วยเหลือคนอื่น รับรู้ถึงโลกรอบตัว นักวิชาการผู้มีความรู้ตัวจริงรู้ว่าการท่องข้อมูลต่างๆ ได้นั้นเป็นการเริ่มต้น และไม่ใช่ จุดจบของความรู้ การระบุบทพูดของละครเรื่องแฮมเล็ตได้กับการสามารถ วิเคราะห์ความหมายของบทพูดได้นั้นมีความแตกต่างกัน การแก้โจทย์ คณิตศาสตร์ได้และการประยุกต์ใช้หลักการทางคณิตศาสตร์นั้นกับ สถานการณ์ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนได้นั้นก็แตกต่างกัน

เพราะอย่างนี้ ผมถึงแยกการเตรียมตัวสอบในชั้นเรียนของผมออก จากการสอนตัววิชาที่เป็นเนื้อหาข้อสอบเหล่านี้ นักเรียนของผมอ่าน วรรณกรรมทุกเช้า แต่ผมไม่เคยให้แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน ในช่วงเวลาอันศักดิ์สิทธิ์นี้เลย นี่คือการเวลาที่นักเรียนอ่าน อภิปราย และใคร่ครวญถึงแก่นเรื่องที่สำคัญๆ ของเนื้อหาที่ศึกษาอยู่ ต่อจากนั้น นักเรียนอาจฝึกทำข้อสอบความเข้าใจในการอ่านโดยอ่านเรื่องที่จัดขีด แล้วระบายวงกลมในกระดาษคำตอบ เด็กๆ รู้ว่าการฝึกหัดแบบนี้เป็น สิ่งชั่วร้ายที่จำเป็น ควรกระตุ้นให้นักเรียนเข้าใจว่าการทำข้อสอบได้ดี เป็นเรื่องที่วิเศษ แต่ไม่ได้วิเศษเท่ากับการเชี่ยวชาญเรื่องใดเรื่องหนึ่งและ เรียนรู้เรื่องนั้นมากขึ้นอย่างเบิกบานใจที่ห้องสมุดหลังเลิกเรียน การทำ ข้อสอบได้ดีและการเรียนรู้เป็นสองสิ่งที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง และเราก็ ถือว่ามันแตกต่างกันในห้องเรียนของผม

เราทำสิ่งที่พื้หน้ๆ มากในช่วงฝึกเตรียมตัวสอบ แหล่งข้อมูลที่ทบทวนทักษะการสอบไหนดๆ ก็เน้นเรื่องการบริหารเวลาในการสอบ คนทำข้อสอบเก่งๆ จะฝึกกำจััดคำตอบที่เห็นชัดว่าผิดออกไป เพิ่มโอกาสที่จะเลือกคำตอบที่ถูกต้อง นักเรียนที่มีประสบการณ์จะรู้ว่าเลือกข้อไหนในตอนแรก แล้วให้เลือกข้อนั้นเลยเป็นดีที่สุด และไม่ควรรลบคำตอบเว้นแต่เมื่อแน่ใจว่าเจอข้อที่ทำผิดไปจริงๆ

เราจะสร้างสภาพการสอบสัปดาห์ละหลายครั้งในชั้น ผมไม่เคยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเตรียมตัวสอบเป็นการบ้าน เด็กจะไม่ทำสอบที่บ้าน และผมพบว่าแบบฝึกหัดเหล่านั้นเป็นเรื่องเสียเวลาเปล่า การจััดห้องเรียนให้เหมือนกับว่าพวกนักเรียนกำลังสอบกันจริงๆ จะมีประสิทธิผลมากกว่าห้องจะเจียบ อย่งไรก็ตาม เราจะจััดคาบแบบนี้เป็นระยะเวลาลั้หน้ๆ เท่านั้น เราเริ่มการเตรียมตัวสอบตั้งแต่วันแรกที่เปิดเรียน และฝึกประมาณวันละยี่สิบนาทีสัปดาห์ละหลายครั้ง น้อยกว่าคือมากกว่า ผมพบว่าพวกเด็กๆ ทำคะแนนได้ดีขึ้นด้วยการทำโจทย์น้อยข้อลงแล้วตรวจแก้ในชั้นเลยหรือวิเคราะห์คำตอบโดยละเอียด การทำอย่งนี้ทำให้นักเรียนของผมได้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าการยัดเยียดให้ทำโจทย์เป็นร้อยๆ ข้อแล้วถึงตรวจแก้ แต่ไม่เคยวิเคราะห์ด้วยการอภิปรายข้อผิดพลาดกันอย่งมีความหมาย

ครูมัธยมปลายอาจคิดถึงเรื่องการกำหนดบางคาบไว้สำหรับฝึกทักษะการทำข้อสอบโดยเฉพาะ หากไม่ควรไปเบียดเบียนเอาเวลาของหลักสูตรสำคัญเพื่อมุ่งฝึกทำข้อสอบ นี่เป็นเพียงวิธีหนึ่หน้ของการทำลั้หน้ๆ ครูที่ดีที่มรู้จัักอาจสอนแนวคิดคณิตศาสตร์อยู่สามสิบนาทีแล้วให้ฝึกทำโจทย์ตอนท้ายคาบยี่สิบนาที ผมพบว่าการสร้างควมแนใจว่า พวกเด็กๆ เข้าใจแนวคิดพวกนี้จริงๆ จะทำให้คะแนนสูงขึ้นได้เร็วกว่าการพยายามใช้กลเม็ดและเทคนิคต่างๆ “พิชิต” ข้อสอบ

แน่นอน ครูที่ดีให้เด็กทำข้อสอบตลอดเวลา แต่นั้นเป็นข้อสอบที่แตกต่างจากข้อสอบของรัฐที่กำลั้ใช้กันอยู่เพื่อให้โรงเรียนและครูรับผิดชอบข้อสอบที่ครูออกแบบที่สร้างขึ้นมาเพื่อดูว่าพวกเด็กๆ เข้าใจแนวคิดหนึ่หน้ๆ

หรือไม่เป็นสิ่งที่ดี ถ้าพวกเขาทำได้ ก็ใช้เวลาก้าวต่อไป หากการประเมินที่สำคัญเหล่านี้ช่วยให้ครูค้นพบส่วนที่เด็กขาดความเข้าใจ และสามารถใช้อัดมุลนั้นมาสอนบทเรียนที่สำคัญเสียใหม่

ข้อสอบของรัฐไม่ได้ทำอะไรอย่างนั้น และน่าเศร้าที่ว่า มันไม่ได้ช่วยให้ครูมีข้อมูลที่ต้องแม่นยำด้วยซ้ำไป

แบบทดสอบมาตรฐานไม่ได้มาตรฐาน

วันหนึ่ง ผมเห็นครูมือใหม่ดีเด่นสองคนยืนอยู่ในโถงทางเดินใหญ่ หน้าตาเหี่ยวแห้งหมดหวัง คนหนึ่งกำลังร้องไห้ ทั้งสองเพิ่งถูกตำหนิว่าทำงานไม่มีประสิทธิภาพ เพราะคะแนนสอบนักเรียนของพวกเขาหลายคนที่ต่ำกว่าปีก่อน สรุปได้ว่าครูสองคนนี้ทำงานสอนความรู้มาตรฐานได้ไม่ดี

ครูที่ไม่มีความสามารถสมควรถูกตำหนิ แต่ปัญหามีอยู่ว่าครูสองคนนี้มีความสามารถ ประเด็นที่แท้จริงอยู่ที่ว่าข้อมูลจะมีความหมายก็ต่อเมื่อมันถูกต้องแม่นยำเท่านั้น

แบบทดสอบมาตรฐานไม่ได้มาตรฐาน ข้อสอบของรัฐไม่ได้มีการจัดสอบแบบเดียวกันในสภาพแวดล้อมเดียวกัน และกระนั้น กลับมีการเปรียบเทียบคะแนนสอบเหล่านี้เพื่อตั้งข้อสรุปที่เข้าใจว่าแม่นยำถูกต้องออกมา ในหลายโรงเรียน มีการจัดสอบข้อสอบของรัฐที่สำคัญยั้งนี้ในห้องเรียนแต่ละห้องโดยมีครูคุมสอบ และชื่อเสียงของครูคนเดียวกันนี้แหละขึ้นอยู่กับว่าพวกนักเรียนทำสอบได้ดีแค่ไหน คุณไม่ต้องเป็นนอสตราดามุสก็ทำนายได้ว่า จะต้องมึบางคน และบางครั้งถึงกับทั้งเขตเลยทีเดียวกัจะซีโกงเปลี่ยนผลสอบ เมื่อไม่นานมานี้ มีเรื่องฉาวที่โรงเรียนหลายแห่งที่ส่งข้อสอบที่มีคำตอบไม่ถูกต้องจำนวนมากผิดปกติ แต่คำตอบพวกนั้นถูกลบแล้วเปลี่ยนให้เป็นคำตอบที่ถูก อาจเป็นว่าครูบางคนกำลังโค้ซเด็กหรือไม่ก็ลบแก้คำตอบเองก่อนส่งข้อสอบ และบางครั้ง ครูที่ชื่อลัศตยก็ส่งข้อสอบที่เด็กตอบจริงแต่หัวหน้าครูเป็นคนทำให้คะแนนสอบ “ดีขึ้น”

ในกรณีของครูสองคนที่คับข้องใจนั้น ทั้งคู่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น หนึ่งปีก่อนหน้านั้น ทั้งคู่ได้นักเรียนที่คะแนนสอบแสดงว่าเป็นพวกที่มีความรู้ “ขั้นสูง” ด้านคณิตศาสตร์ แต่การประเมินตอนต้นปีทำให้ครูรู้ว่าเด็กพวก

นี่ไม่ได้รู้อะไรชิ้นสูงเลย อันที่จริง เด็กหลายคนล้าหลังอยู่หลายปี แล้วครูทั้งสองก็เจอสภาพกลับไม่เข้าคายน้อออก

ทั้งสองเป็นมืออาชีพที่ซ้อสัตย์ ไม่ต้องสงสัยเลยว้าแม้กระทั่งเด็กที่มีปัญหาอย่างที่สุดก็เรียนคณิตศาสตร์ได้ดีขึ้นในระหว่างปีนั้น แต่เนื่องจากว้าคะแนนจากระยะการทดสอบครั้งก่อนไม่มีความถูกต้องแม่นยำ จึงดูเหมือนว้าครูสองคนนี้ทำงานไม่มีประสิทธิภาพ เพราะเด็กที่อยู่ในความรับผิดชอบไม่ได้จัดอยู่ในกลุ่ม “มีความรู้ชิ้นสูง” อีก

น้ำตาร่วงกัน ทำหน้าที่แล้วและทำได้ดีด้วย แต่ถึงอย่างนั้นผลการทำงานยังถือว่าเสียหายไร้ผล สองสาวนี้ถูกลงโทษที่สุจริต ส่วนเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งได้รางวัลเพราะขาดความสุจริต

พวกเธอควรจะทำอะไรใหม่ แต่ไม่มีทางพิสูจน์อะไรเลย แล้วในอนาคตควรจะทำห้าวให้กับความกดดัน เพิ่มคะแนนสอบโดยได้ซ้อนักเรียนเวลาสอบโดยไม่มีความคุมสอบใหม่ พวกเธอเลือกที่จะไม่ทำทั้งสองอย่าง

แทนที่จะทำอย่างนั้น พวกเธอร้องให้อยู่สองสามนาที่ แล้วกลับไปห้องทำงานต่อไป คะแนนสอบแสดงว้าพวกเธอทำงานได้ไม่ดีเท่าคนอื่น พวกเธอรู้ว่าบางคนจะเชื่อคะแนนและตัดสินพวกเธอเลยโดยไม่มีข้อเท็จจริงต่างๆ มันเป็นเรื่องเจ็บปวดและต้องยอมเป็นฝ่ายที่บกพร่องเพื่อแลกกับความซ้อสัตย์ สำหรับครูมือใหม่สองคนนี้ เช่นเดียวกับครูอีกแสนๆ คนที่ได้ซ้อสรูปแบบเดียวกัน พวกเขาจะไม่ยอมสูญเสียจิตวิญญาณเพื่อได้ลาภยศทางโลกด้วยเรื่องคะแนนสอบ ครูที่ดีที่สุดจะเลือกคุณธรรมในตัวมากกว่าชื่อเสียง มันไม่สำคัญหรือว้าคนที่มีความซ้อไม่ถูกต้องจะคิดยังไงเกี่ยวกับผลการปฏิบัติงานของพวกเขา จริงๆ แล้ว มันสำคัญกว่าว้าเราเป็นใคร

ขอบคุณมาก

คะแนนสอบที่ได้รับความสำคัญเกินไปอาจทำให้ครูมือใหม่ต้องเจอเวลาที่เจ็บปวดและคับซ้อ และบางทีทำให้สูญเสียรายได้ด้วย ส่วนครูมือ

เก้าอาจต้องตั้งคำถามกับงานที่ทำมาทั้งชีวิต

เฟย์ ไอร์แลนด์เป็นครูที่พิเศษ ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รู้จักเธอในช่วงที่ผมสอนเป็นปีแรก ผมได้รับมอบหมายให้สอนที่โรงเรียนชนชั้นกลางระดับสูงแห่งหนึ่งที่ผมเรียกตลกๆ ในหนังสือเล่มหนึ่งของผมว่า “คาเมลอต” ราชสำนักของกษัตริย์อาเธอร์ในตำนาน พวกเด็กๆ มีฐานะดี และมีพ่อแม่ที่มีการศึกษาและสนับสนุนให้กำลังใจ หลังโรงเรียนเลิก เด็กๆ จะไปซ้อมว่ายน้ำกับทีมและเรียนไวโอลินกับครูตัวต่อตัว เป็นโรงเรียนที่พิเศษที่มีแต่ครูพิเศษที่สอนมาหลายสิบปีแล้วด้วยความเป็นมืออาชีพ และภูมิปัญญา

ผมเป็นเด็กใหม่ในละแวก เต็มไปด้วยความคิดกระตือรือร้นที่จะช่วยโลกโดยมีชาวนด์แทรกคนตรีร็อคแอนด์โรลประกอบ เฟย์สังเกตเห็นผมและพาผมเข้าไปอยู่ใต้ปีกของเธอ ไม่มีใครแตกต่างจากเธอได้มากไปกว่าผมทั้งในด้านพื้นอารมณ์และสไตล์ เฟย์เป็นพวกหัวเก่า ตรงตามแบบแผนและมาตรฐานสูง เธอไม่อนุญาตให้เด็กๆ ของเธอลบอะไรเลยในเรื่องความของพวกเขา ถ้าทำผิดต้องเริ่มเขียนใหม่เท่านั้นเอง นักเรียนของเธอมีระเบียบอย่างกับทหาร และห้องเรียนของเธอก็ดูเรียบร้อยเหมือนธนาคารสวิส ทุกอย่างเกี่ยวกับเฟย์ตั้งแต่ห้องเรียนไปจนถึงภาพลักษณ์ที่ปรากฏของเธอคือคำว่าระเบียบเรียบร้อยที่จับต้องได้

ควรเอ่ยถึงข้อเท็จจริงอีกอย่างหนึ่ง นักเรียนเคารพบูชาเธอ ไม่ใช่คนที่ทำให้พอใจได้ง่ายๆ แต่ทุกคนในห้องนั้นสำคัญ เธอเอาใจใส่นักเรียนทุกคนอย่างลึกซึ้งและเด็กของเธอก็รู้ เมื่อจบปีการศึกษาออกจากห้องเธอไป แต่ละคนเป็นนักเรียนที่ดีขึ้นและเป็นคนที่ดีขึ้น เธอเป็นมืออาชีพ และถึงแม้ผมจะชื่นชมฝีมือและความเที่ยงตรงแม่นยำของเธอ ชั้นเรียนของเราก็แตกต่างกันเป็นคนละชั่วในทุกรื่อง

ชั้นเรียนของผมวิ่งออกไปที่สนามไปฝึกเบสบอล ชั้นของเธอเดินเงียบๆ ไปที่สนาม นักเรียนของเธอทุกคนรู้แน่ชัดว่าจะไปไหนและจะทำอะไร สำหรับงานแสดงวันคริสต์มาส ชั้นของเธอแสดงเพลง “The Little Drummer Boy” นักเรียนของผมซ็อกโรงเรียนด้วยการเล่นเพลง “Father Christmas” ของเดอะคิงส์ ซึ่งเป็นการเลือกที่ทำให้ครูใหญ่ตำหนิผม

ถึงแม้ผู้ชมจะรู้สึกตื่นเต้นมันไปด้วย การถูกดำเนินเล่นเอาผมแข็งหมอบ
หมดกำลังใจ เพี้ยก็ก้าวเข้ามาและจุดผมลุกขึ้น

เราทานอาหารเย็นด้วยกันหลายมื้อ และเธอมักจะแวะมาที่ชั้นเรียน
ของผม เธอไม่เคยขอให้ผมเปลี่ยนสไตล์ อันที่จริงเธอให้กำลังใจและให้
ข้อเสนอแนะที่ฉลาดสุขุมนับไม่ถ้วนเรื่องการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ
แต่เพราะเธอเป็นมืออาชีพสมบูรณ์แบบ เธอจึงไม่เคยโยโสโอหังขนาด
ที่จะเชื่อว่าวิธีของเธอคือวิธีเดียว เธอมองเห็นบางสิ่งในตัวผมที่คนอื่น
ไม่เห็น เธอช่วยให้ผมรอดจากสองปีแรกมาได้ก่อนที่จะผมจะออกจาก
คาเมลोटไปโรงเรียนไฮบาร์ด ผมจะได้รับข่าวคราวจากเธอเพียงบาง
โอกาสในระยะสามสิบปีต่อมา เพราะเธอจะส่งข้อความขอแสดงความ
ยินดีมาให้ผมเวลาได้รับรางวัล เราอยู่กับการสอนด้วยกันทั้งคู่

แล้วพวกสื่อมวลชนก็เข้ามา

ผู้สื่อข่าวสองคนเพิ่งจับกระแสข่าวที่แพร่ไปทั่วโลกผ่านผู้สร้าง
นโยบายและเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน แล้วใช้วิธีที่มีข้อบกพร่องอย่างร้ายแรง
ที่เรียกว่า มูลค่าเพิ่ม (ซึ่งคุณได้ยื่นความเห็นของผมไปแล้ว) นักข่าวทั้งสอง
คนดูคะแนนสอบจากครูโรงเรียนประถมศึกษาในระยะเวลาห้าปีที่ผ่านมา
และจัดประเภทติดป้ายครูแต่ละคนว่ามีประสิทธิผลมาก มีประสิทธิผล
มีประสิทธิผลน้อย หรือมีประสิทธิผลน้อยที่สุด โรงเรียนก็ถูกจัดอันดับ
ด้วย แล้วผลการจัดอันดับครูทุกคนและโรงเรียนทุกแห่งก็ถูกโพสต์ไว้
ออนไลน์ เพื่อให้ผู้ปกครองทั้งหลายได้ “ความรู้” ว่าใครกำลังสอนลูกๆ
ของพวกเขา

ผู้ปกครองมีสิทธิที่จะรู้ถึงคุณภาพของครู ที่สำคัญ พวกเขาคือคนที่
จ่ายเงินเดือนพวกเรา อย่างไรก็ตาม สิ่งที่มีมักจะเกิดขึ้นก็คือเวลาที่ปัญหา
ที่ซับซ้อนถูกทำให้ง่ายจนเกินไป “ข้อมูล” นี้จึงไม่ได้ถูกต้องแม่นยำอย่าง
ที่กล่าวอ้างเลย ผมกับเพื่อนร่วมงานทั่วทั้งหมดยกกันสายศิระชะไม่เชื่อ
ตาเมื่อเห็นผลลัพธ์ดังกล่าว ครูหลายคนที่ถูกจัดว่ามีประสิทธิผลมากไม่
ได้เป็นอย่างนั้นเลยแน่ๆ และพวกที่ถูกจัดอยู่ในอันดับต่ำกำลังทำหน้าที่
อย่างดีเด่น ระบบการประเมินมูลค่าเพิ่มไม่ได้คำนึงถึงบทเรียนที่สำคัญ

ที่สุดอย่างแท้จริงที่นักเรียนควรเรียนรู้อยู่ในโรงเรียน มันคู่แต่คะแนน
คณิตศาสตร์และการอ่าน และถึงแม้คุณจะคิดว่าระบบนี้พิเศษ คุอบางคน
ที่ถูกประเมินด้านคณิตศาสตร์ไม่ได้สอนคณิตศาสตร์อยู่ด้วยซ้ำไป -
นักเรียนของพวกเขาต้องไปเรียนวิชานี้กับผู้สอนคนอื่น

คนที่สนับสนุนสิ่งที่เรียกว่าการประเมินนี้ชี้ว่า ก่อนที่จะบอกคะแนน
ที่มีโพสตีไว้นั้นก็มีหมายเหตุไว้ข้างต้นอยู่แล้วที่ระบุว่า การประเมินนั้นได้
มาจากการพิจารณาผลการทดสอบสองวิชาเท่านั้นและไม่ได้เป็นภาพรวม
ที่สมบูรณ์ของควมมีประสิทธิผลของคุณ

อ้อ ขอบคุณมาก มาพูดคุยกันตามความเป็นจริงดีกว่า เมื่อครูถูกตราหน้า
แล้ว ไม่มีใครจะมาอ่านรายละเอียดหมายเหตุที่เขียนด้วยตัวอักษรเล็กๆ
หรอก เมื่อคุณบอกว่าคุณนี้ไม่มีประสิทธิผล นั่นคือสิ่งเดียวที่ใครก็ตาม
จะจำได้

คราวนี้กลับมาที่เพย์ โอร์แลนด์ หลังจากมีการตีพิมพ์การประเมิน
ของหนังสือพิมพ์ออกมา ก็มีบทความเล็กๆ ติดตามเรื่องนี้ที่ทำให้ผมเกิด
สนใจ เป็นเรื่องของเพย์ โอร์แลนด์ ครูที่ดีที่สุดคนหนึ่งที่ผมเคยรู้จักด้วย
ความยินดี เธอนั่งท่าทางท้อแท้ในอพาร์ทเมนท์ของเธอ ซ้ำๆ เป็นกอง
จดหมายหลายร้อยฉบับจากนักเรียนเก่าที่เขียนมาขอบคุณครู อีกข้างหนึ่ง
เป็นหนังสือพิมพ์ลอสแอนเจลิสไทม์สฉบับหนึ่ง เธอถูกตราว่าเป็น “ครูที่
มีประสิทธิผลน้อยที่สุด” เรียกว่าน่าจะเดินหน้าไปแปะป้ายบอกว่าโธมัส
เอ็ดิสัน “ซีเกียจ” หรือปาโบล ปิกัสโซ “ธรรมดา” ได้เลย

นี่คือผู้หญิงที่สอนหนังสือมาสี่สิบห้าปี นักเรียนที่จบมหาวิทยาลัย
และดำเนินชีวิตที่ประสบความสำเร็จ ติดต่อกับเธอ ขอบคุณที่เธอให้แรง
บันดาลใจและความเชื่อมั่นในศักยภาพของพวกเขาอย่างไม่คลอนแคลน

หากในสองสามปีสุดท้ายที่เธอสอน ชั้นเรียนของเธอเต็มไปด้วย
นักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษไม่เป็น เพย์รู้ว่าถ้าพวกเขาฟังพูดไม่คล่อง
เมื่อจบโรงเรียนประถมศึกษา เด็กเหล่านี้มักจะต้องไปอยู่ชั้นมัธยมต้นที่
จัดพวกเขาให้ไปอยู่ในเส้นทางที่ไม่ไปไหนเลย แทนที่จะเตรียมเด็กสอบ
ซึ่งไม่ได้ช่วยพวกเขา เพย์ใช้เวลาส่วนมากของเธอไปกับการทำให้พวก

เด็กๆ พูดภาษาอังกฤษได้คล่อง และเพราะอย่างนี้ เธอจึงถูกตำหนิเรื่อง
คะแนนสอบ

เธอเกษียณหลังจากให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่นักเรียนของเธอมาเกือบ
ครึ่งศตวรรษ จะใช้วิธีวัดใดๆ ที่มีเหตุผล เธอก็เป็นครูที่วิเศษอย่างยิ่ง
นักเรียน ผู้ปกครอง ผู้บริหาร และเพื่อนร่วมงานเห็นพ้องต้องกันทั้งหมด
แต่แล้วหนังสือพิมพ์ลอสแอนเจลิสไทมส์กลับจัดประเภทเธอว่าเป็นครูที่มี
ประสิทธิผลน้อยที่สุด

เพราะเป็นมืออาชีพเสมอ เฟย์ ไอร์แลนด์จึงหวังแต่ว่าทาง
หนังสือพิมพ์น่าจะพูดให้ชัดเจนขึ้นโดยระบุว่าเธอมีประสิทธิผลน้อยที่สุด
ในการทำให้คะแนนสอบสูงขึ้น ลึกลงไป ถึงแม้จะดูเข้มแข็ง ครูคนนี้ก็
จะรู้สึกเจ็บแปลบเสมอด้วยความเศร้าที่สังคมซึ่งหมกมุ่นกับการทดสอบ
ก่อกวนกับเธออย่างไม่ยุติธรรม สังคมที่สูญเสียจุดมุ่งมั่นกับสิ่งสำคัญอย่าง
แท้จริงไปแล้วโดยสิ้นเชิง

ครูทั้งหลายขอให้เข้มแข็งไว้ เช่นเดียวกับกับเฟย์ ไปโรงเรียนทุก
วันและเป็นแบบอย่างให้นักเรียนของคุณ จำไว้เสมอว่าคะแนนสอบสำคัญ
แต่นักเรียนของคุณสำคัญกว่า นักเรียนและคะแนนสอบของพวกเขาเป็น
สองสิ่งที่แตกต่างกันอย่างมาก ในท้ายที่สุด คะแนนสอบก็จะจางหายไป
จากความทรงจำ แต่นักเรียนของคุณจะจำคุณได้เสมอ

ชวนคิด

- คอยย้ำเตือนให้นักเรียนของคุณตระหนักว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดที่พวกเขาจะได้เรียนรู้ทั้งในและนอกโรงเรียนนั้น ไม่สามารถวัดผลด้วยแบบทดสอบมาตรฐาน
- สอนให้นักเรียนเข้าใจความเป็นจริงที่น่าเศร้าด้วยว่า คะแนนสูงๆ จากการทำแบบทดสอบมาตรฐานจะช่วยพวกเขาให้เข้าถึงโอกาสในโรงเรียนมากขึ้นในอนาคต
- เริ่มจัดสรรเวลาให้นักเรียนได้ฝึกหัดการทำแบบทดสอบมาตรฐานเสียตั้งแต่ต้นปี ควรจัดเป็นช่วงสั้นๆ และสม่ำเสมอ ถ้านักเรียนฝึกหัดเป็นประจำ พวกเขาจะเครียดกับการสอบจริงๆ ตอนปลายปีน้อยลง ความพร้อมคือหัวใจสำคัญ
- ในช่วงแรกๆ ของการเตรียมตัวสอบ ใช้เวลาฟังนักเรียนที่เคยผ่านกระบวนการทดสอบมาแล้ว ว่าพวกเขาารู้สึกอย่างไรกับการทดสอบ? พวกเขาเตรียมตัวอย่างไร? คุณจะได้ฟังเรื่องความไม่แยแส ความทุกข์ใจ และความกลัวอยู่เสมอ ให้ความมั่นใจกับพวกเขาว่า ชั้นเรียนของเราจะทำข้อสอบได้ดี แต่ต้องเตรียมตัวอย่างมีจุดหมาย และมีความคาดหวังที่สมเหตุสมผล
- เวลาตรวจแก้แบบฝึกหัดการทดสอบ ให้นักเรียนได้อธิบายคำตอบของตัวเอง แทนที่จะเฉลยว่าข้อ 5 ตอบข้อ ข... เรียกนักเรียนรายตัวเพื่ออธิบายว่าเหตุใดจึงเลือก ข้อ ข และทำไมจึงไม่เลือกข้อ ก ค และ ง

- เตือนนักเรียนและตัวคุณเองให้ระลึกเสมอว่า การประเมินประสิทธิผลของการสอนที่ถูกต้อง แม่นยำกว่าแบบทดสอบ คือการที่นักเรียนของคุณอยู่ที่ไหนหลังจากออกจากชั้นเรียนของคุณไปสิบปี และยังคงใช้ทักษะที่คุณสอนไปอยู่หรือไม่ การที่นักเรียนของคุณติดต่อคุณหลังจากที่เขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สนุกกับชีวิตในมหาวิทยาลัย เข้าสู่โลกธุรกิจหรือเริ่มสร้างครอบครัว นั่นแหละคือผลสัมฤทธิ์ที่จะเป็นเชื้อเพลิงให้คุณขับเคลื่อนไปไกลเสียยิ่งกว่าการถูกจัดอันดับด้วยตัวเลขบนแผ่นกระดาษของคนอื่น

9

ไม่มีที่ไหนเหมือนบ้าน*

ผมเลือกที่จะนั่งเงียบ

ในที่ประชุมพัฒนาวิชาชีพ ผมจะไม่พูดอะไรเวลาผู้เชี่ยวชาญนำเสนอเพาเวอร์พอยท์ที่เห็นความสำคัญของคะแนนสอบมากเกินไป ผมไม่ปรียากเวลามีการนำเสนอตำราการอ่านล่าสุดและประกาศว่าเป็นการค้นพบอันมหัศจรรย์ที่จะทำให้เด็กทุกคนรู้หนังสือ ผมเงียบแม้กระทั่งเวลาที่เจ้าหน้าที่เขตอธิบายว่า นักเรียนทั้งหมดจะอ่านเนื้อหาเดียวกัน วันเดียวกัน ช้าเร็วเท่ากัน ผมไม่เห็นด้วยกับวิทยาการพวกนี้ แต่ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะยกมือขึ้นขอแสดงความเห็นเพราะไม่มีใครฟัง

* There's No Place Like Home จากนิทานแฟนตาซีเรื่อง *The Wonderful Wizard of Oz* โดย L. Frank Baum

แต่มีประโยคหนึ่งที่พูดกันเป็นประจำที่บันดาลใจให้ผมต้องพูดอะไรสักอย่าง ประธานาธิบดี นักประพันธ์ นักปฏิรูป และพิธีกรรายการทอล์คโชว์พูดถึงตลอด และใครสักคนต้องชี้ให้เห็นว่าจักรพรรดิไม่ได้ใส่เสื้อผ้าอยู่นะ

ต่อไปนี่คือข้อความที่อ้างมาโดยตรงจากเว็บไซต์ของหนังสือพิมพ์ ลอสแอนเจลิสไทมส์ แต่มีคนตั้งใจดีซึ่งพูดไม่ตรงเป้าพูดทำนองเดียวกันนี้ไว้มาก:

ผลงานวิจัยครั้งแล้วครั้งเล่าได้พบว่าครูเป็นปัจจัยหนึ่งเดียวที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนที่สำคัญที่สุดในการศึกษาของเด็ก

ผมไม่เคยพบว่ามันเป็นเช่นนั้น และผมเจอมากแล้วในสามทศวรรษ

เราต้องพูดกันให้ชัดเจนก่อน ครูที่ดีที่สุดสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ เรื่องนี้เกิดขึ้นทุกวันทั่วโลก แต่ข้อสรุปที่ว่าครูคือปัจจัยที่สำคัญที่สุดในความสำเร็จของนักเรียนนั้นไม่จริง บางคนขยายความเล็กน้อยแล้วยื่นหยัดยื่นยันอยู่นั่นเอง โดยอ้างว่าอย่างน้อยที่สุด ครูก็เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในความก้าวหน้าในโรงเรียนของเด็ก

กระนั้น ผมก็ไม่เห็นด้วย ครอบครัวของเด็กมีอิทธิพลกับสิ่งที่เกิดขึ้นในโรงเรียนมากกว่าครู ระบบ วัสดุเนื้อหา และอิทธิพลใดๆ

อย่าเข้าใจผมผิด คุณสามารถเปลี่ยนแปลงปรับปรุงชีวิต และถึงกับช่วยชีวิตได้ด้วยซ้ำ การมองโลกในแง่ดีเป็นรากฐานของการสอนที่ดีทั้งหมด แต่การลดทอนความสำคัญของครอบครัวลงไปเป็นเรื่องไร้ชื่อ มีผู้ปกครองที่ไม่รู้หรือรู้หนว และที่แย่ไปกว่านั้นยังขัดขวางทำลายกำลังใจด้วย ถ้าเป็นเบสบอล พวกนี้จะทำให้คะแนนค่าเฉลี่ยที่คุณตีได้ในฐานะผู้เล่นต่ำลง พรวดพราดได้เร็วยิ่งกว่าแซนดี คูแฟกซ์ มือขว้างเบสบอลในตำนานเสียอีก

ที่น่าเศร้ายิ่งไปกว่านั้นก็คือครอบครัวแสนวิเศษที่ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากด้านการเงิน ความยากจนมีผลกระทบต่อพวกเขา เด็กๆ ในชั้นเรียนของคุณในแบบที่แตกต่างกันมากมายหลากหลาย ลองเหลือบดูผลลัพธ์ของความยากจนแค่ปราดเดียวก็จะเห็นว่า เด็ก

ยากจนไม่ได้มีโอกาสเหมือนกัน โภชนาการที่แยบวกกับการไม่สามารถเข้าถึงหนังสือไม่ใช่สูตรสำหรับความสำเร็จ นอกจากนี้ยังมีผู้ปกครองที่ต้องทำงานหลายอย่าง ซึ่งทำให้พวกเขาไม่สามารถใช้เวลาไปกับลูกและช่วยลูกกำหนดเป้าหมายส่วนตัวและไปให้ถึงเป้าหมายเหล่านั้นได้ โดยที่มีเด็กเกือบสิบห้าล้านคนเติบโตขึ้นมาท่ามกลางความยากจน ไม่มีครูที่แท้จริงคนไหนจะปฏิเสธได้ว่าเด็กเหล่านี้มีโอกาสน้อยมากที่จะประสบความสำเร็จ

สถานการณ์ครอบครัวของนักเรียนทุกคน ทั้งด้านอารมณ์และด้านการเงินเป็นอิทธิพลสำคัญต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในโรงเรียนของเด็ก

เรื่องราวของสองครอบครัว

ลองมาตรวจสอบนักเรียนสองคนในชั้นเดียวกัน รอยกับแดเนียล เป็นหนุ่มน้อยที่ฉลาดทั้งคู่ รอยทำให้คุณประทับใจได้ทันทีด้วยการตั้งข้อสังเกตที่เฉียบแหลม และแสดงออกอย่างฉลาดเฉลียวเป็นประจำ แดเนียลก็น่าทึ่งพอๆกัน และเป็นนักเรียนรู้โดยธรรมชาติ ผมแทบจะไม่ค่อยได้เห็นนักเรียนที่ยิ้มบ่อยขนาดนั้นเพียงเพราะกำลังเรียนรู้บางสิ่ง ผมมีความหวังสูงสำหรับทั้งคู่

อย่างไรก็ตาม มันเป็นหนทางที่ยาวและคดเคี้ยว เด็กชายทั้งคู่เจอหลุมบ่ออุปสรรคสำคัญระหว่างการเดินทาง ในกรณีของรอย ตอนต้นๆ ปีเห็นชัดว่าถึงแม้ว่าจะฉลาดมาก เขาก็ไม่มีเพื่อน เขาชอบพูดจาเสียดสีเหน็บแนมและใจร้ายเอาดีดๆ กับเพื่อนหลายคน เขาคิดว่าความเห็นของเขาตลก แต่คนที่เป่าเรื่องตลกของเขาหัวเราะไม่ออก น่าเสียดายปรากฏว่าเขาเองรู้ดีว่าทำให้คนอื่นเจ็บปวด เขาแค่มองใส่ใจ

หลังจากเปิดเรียนได้ประมาณสามสัปดาห์ ผมเขียนจดหมายน้อยถึงพ่อของเขาส่งไปเพื่อคุยด้วย ผมอธิบายว่าผมมีความหวังสูงสำหรับรอย และคิดว่าถ้าเราช่วยกัน เราอาจช่วยรอยได้เรื่องความสัมพันธ์

กับเพื่อนๆ พ่อของรอยโทรศัพท์มาคืนนั้น และคิดว่าจะมาพบหลังเลิกเรียน วันจันทร์ต่อมา ยากที่จะอ่านน้ำเสียงของเขาทางโทรศัพท์ เขาดูเหมือนจะรำคาญที่ผมขอพบ แต่เขาอาจจะเครียดมาทั้งวันก็ได้ และผมมั่นใจว่าน้ำเสียงของผมเป็นมืออาชีพ ห่วงใย และมองทางบวก

วันจันทร์ต่อมา นักเรียนหลายคนเข้ามาในห้องประมาณหกโมงครึ่ง และถามว่าผมได้ข่าวเรื่องรอยไหม ผมไม่รู้ว่าพวกเขาเด็กพูดถึงอะไร แล้วเด็กก็บอกผมว่ารอยถูกจับว่าขโมยของที่ห้างแห่งหนึ่งห่างจากโรงเรียนไปประมาณสามช่วงตึก รอยพยายามแอบเอาเกมอิเล็กทรอนิกส์ออกมาจากร้าน สัญญาณกันขโมยเลยดังขึ้น

หลังเลิกเรียนวันนั้นพ่อของรอยมาถึง แล้วเราสามคนก็นั่งลง ผมไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องการขโมยของในร้าน เพราะจุดหมายของการพบกันครั้งนี้คือเพื่อให้ผู้เป็นพ่อรู้ว่าลูกชายหยาบคายมากและมักจะใจร้ายกับเพื่อนๆ ผมทำดีที่สุดที่จะอธิบายว่าพฤติกรรมนั้นไม่เป็นที่ยอมรับ มันไม่ได้ทำร้ายเด็กอื่นๆ เท่านั้นหากยังเป็นผลร้ายกับรอยด้วย ผมทำให้พ่อเขายอมรับว่าไม่เคยมีใครไปหารอยที่บ้าน และไม่มีใครชวนรอยไปเล่น ผมบอกรอยว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาที่แก้ไขได้ และถ้าเปลี่ยนเจตคติทำทีแล้วเขาสามารถเป็นผู้นำชั้นที่ได้รับความนับถือและมีคนจงตัวเพียง

เมื่อผมพูดจบ ผู้เป็นพ่อก็เริ่มสับสนสับสนในใจผมและบอกผมว่าผมควรจะต้องอยู่กับเรื่องของตัวเอง หน้าที่ของผมคือสอนคณิตศาสตร์ให้ลูกของเขา และไม่เขียนจุกเข้ามาแสร้งเรื่องความสัมพันธ์ของลูกชายเขากับเพื่อนๆ ผมถอยทันทีและขอบคุณพ่อของรอยที่มาพบ เพิ่งต้นปีเท่านั้น และผมจะทำดีที่สุดของผมเพื่อช่วยรอยไม่ว่าพ่อของเขาจะสนับสนุนหรือไม่

ผมยืนขึ้น หากชายคนนั้นพูดว่า “อย่าเพิ่ง ผมต้องการให้คุณทำอะไรรางอย่างให้ผม”

เขาขอให้ผมเขียนจดหมายรับรองให้รอยเข้าโรงเรียนเอกชนที่เขาหวังว่ารอยจะไปเรียนปีต่อไป ผมตอบว่าคงเขียนจดหมายอย่างนั้นเกี่ยวกับเด็กที่ผมเพิ่งรู้จักได้เพียงสามสัปดาห์ไม่ได้แน่ เมื่อพ่อของรอยยัง

พยายามขอให้รับรอง ผมอธิบายว่าผมไม่อาจจะรับรองคนที่ตำรวจจับ
ฐานขโมยของได้ เขาเดินเบิ่งบึงออกไปตะโกนลั่นว่าจะไปร้องเรียนเรื่อง
ผมกับหัวหน้าเขตการศึกษา

ค่าวันต่อมา ผมได้รับโทรศัพท์จากแม่ของรอยขอโทษขอโพยและ
แสดงความกังวล เธอหย่าจากสามีและย้ายไปอยู่รัฐอื่นหลายปีมาแล้ว
เธอได้ยินเรื่องการขโมยของในร้านและตัดสินใจว่าเธอจำเป็นต้องเลี้ยง
ดูลูกชายของเธอ เธอรู้สึกว่ อดีตสามีของเธอไม่เหมาะกับงานนี้
เธออธิบายกับผมว่า รอยถูกโหดและตามใจ และเธอกำลังจะกลับบ้าน
เพื่อมารับหน้าที่ดูแลเขา เธอบอกว่า เธอจะมาถึงลอสแอนเจลิสภายใน
สัปดาห์นั้น

เธอไม่ได้มาปีนั้น พ่อของรอยก็ไม่ได้มาปรากฏตัวที่ห้องเรียนของ
ผมอีกถึงแม้ผมจะโทรศัพท์ไปหาและขอร้องหลายครั้ง รอยทนอยู่ชั้นเรียน
ของผม สอบผ่านทุกวิชา และดำเนินชีวิตต่อไป เพื่อนของเขาบอกผมว่า
เขาทำเรื่องเดือดร้อนบ่อยๆ ที่โรงเรียนมัธยมต้นซึ่งตอนนั้นเขาไปเรียน
ประถมหก ปีต่อมา ผมอยู่ที่ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่งตอนที่ได้เห็นภาพ
หน้าประหลาดใจ ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งตอนนั้นผมไม่รู้ว่าเป็นแม่ของรอยอยู่กับ
เขาด้วย เธอได้ทำตามสัญญาที่จะกลับมาลอสแอนเจลิสเพื่อเลี้ยงดูลูกชาย
ผมสังเกตเห็นเธอเพียงเพราะว่าหลายคนกำลังจ้องดูอยู่ รอยซึ่งตอนนั้น
ลิปสองขวบและอยู่มัธยมหนึ่งกำลังนั่งอยู่ในรถเข็นสินค้าโดยที่แม่ของเขา
เป็นคนเข็นรถไปทั่ว

รอยมีเพื่อนร่วมชั้นที่ฉลาดเฉลียวพอกันคือ แดเนี่ยล แดเนี่ยลเป็น
คนไม่มีระเบียบ และเนื่องจากว่าเขาฉลาดมาก เขาจึงสามารถจะสิ้นไหล
เอาตัวรอดไปอย่างรวดเร็วเวลาที่อยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา เขาทำได้ดีใน
ชั้นเรียนของผม แต่มีสัญญาณว่าท้ายที่สุดแล้ว แคฉลาดอย่างเดียวคงไม่
พอ แน่نونทีเดียว แดเนี่ยลมีปัญหามากมายในโรงเรียนมัธยมต้นและ
ท้ายที่สุดต้องถูกขอให้เรียนซ้ำชั้นมัธยมหนึ่ง

ผู้ปกครองของเขาสนับสนุนเขาตลอด ไปเจอกับครูของแดเนี่ยลและ
ยังมาหาผมด้วย ทั้งสองรักลูกชายและรู้ว่าเขามีคุณค่าแค่ไหน ดังนั้นจึง

กำหนดแนวทางใหม่ที่มีเหตุผลหลายอย่างให้แดเนี่ยลทำตาม พวกเขามีความคาดหวังสูงสำหรับลูกชาย เขาจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ด้านวิชาการของเขาให้ดีขึ้นทันที และพูดชัดเจนว่าเขาจะต้องพยายามเต็มที่ และจะไม่ยอมให้เขาทำน้อยกว่านั้นเด็ดขาด ถึงตอนมัธยมปลายแดเนี่ยลได้เป็นนักปด้นที่มิชชันนารีหลายทีม และเข้าร่วมงานกีฬาของโรงเรียนด้วย ท้ายที่สุด เขาได้รับข้อเสนอให้ทุนการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำหลายแห่งในประเทศ เขาได้รับทุนจากแห่งหนึ่งในแคลิฟอร์เนียเพราะอยากอยู่ใกล้พ่อแม่ และมหาวิทยาลัยที่เขาเลือกทำให้เขากลับบ้านได้ช่วงสุดสัปดาห์

นี่คือนักเรียนสองคนจากชั้นเดียวกันที่มีครูคนเดียวกัน ผมทำดีที่สุดเพื่อช่วยทั้งคู่ ผมปฏิบัติต่อพวกเขาเป็นรายบุคคลและให้เวลาพวกเขาเกินกว่าหน้าที่ คนหนึ่งมีครอบครัวที่สนับสนุนให้กำลังใจและเข้าใจอย่างไม่น่าเชื่อ ครอบครัวที่ทำงานหนักเรื่องลูกและร่วมมือกับครูหลายคนและโรงเรียนหลายแห่ง อีกคนหนึ่งมีพ่อที่ใช้เวลาส่วนมากไปกับการหอนใส่พระจันทร์ และแม่ที่เซ็นลูกชายวัยรุ่นในรถเซ็นใส่สินค้าไปทั่วร้าน แล้วน่าสงสัยไหมว่าทำไมเด็กคนหนึ่งถึงได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยชั้นนำ ส่วนอีกคนหนึ่งตกขอบโลกไป มีปัจจัยหลายอย่างเหลือเกินที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเด็ก ครูสามารถและควรจะขยับทำงานหนักเพื่อเป็นหนึ่งในชิ้นส่วนที่สำคัญที่สุดของปริศนาภาพต่อ แต่อย่าได้ลืมนึกถึงความพยายามขนาดเหนือมนุษย์ของคุณก็ยากมากที่จะมีอิทธิพลเหนือครอบครัวของนักเรียน ส่วนมากแล้ว พลวัตของครอบครัวเป็นรากฐานที่สามารถสนับสนุนเด็กหรือไม่ก็มีส่วนทำให้เขาพังพินาศได้

คำเตือน: อย่าไปดรวงนั้น

เรื่องนี้นำไปสู่คำถามถัดไป เวลาคุณเจอครอบครัวที่ไม่สนับสนุนความพยายามของคุณ และถึงกับต่อต้านความตั้งใจที่ดีที่สุดของคุณ คุณจะทำอย่างไร

น่าเศร้าที่ว่า ครูบางคนจะถอดใจยอมแพ้ คนที่เคยเอาใจใส่อย่าง ลึกซึ้งยกมือยอมแพ้ด้วยความคับข้องและถามว่า “จะให้ฉันทำยังไง เด็ก คนนี้ไม่มีทางทำอะไรได้สำเร็จเลย” คำทำนายที่น่าเศร้าอย่างนั้นมักมี ความจริง

โปรดอย่ายอมแพ้ มันยังไม่จบ ถึงแม้จะจริงที่ว่า คุณจะเจออุปสรรค ชนิดที่อัตราความล้มเหลวต่อความสำเร็จคือล้านต่อหนึ่ง แต่ถ้าครูถอดใจ ไม่สู้แล้ว มันจะกลายเป็นล้านต่อศูนย์ มันไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยมากนัก แต่มี นักเรียนหลายคนที่ผมเคยช่วยได้ทั้งๆ ที่สถานการณ์ครอบครัวทำให้การ สอนเป็นไปได้ยากมาก

เมื่อสิ่งต่างๆ เป็นไปไม่ได้ กลับไปหาจรรยาบรรณส่วนตัวของคุณ ผมทำตัวเป็นแบบอย่างของความเป็นระเบียบเสมอแม้กระทั่งกับเด็กๆ ที่ กระเป๋าสะพายหลังรกรุงรัง โต๊ะเรียนและเทะมอมแมมเหมือนตัวพิกเพ็น ในการ์ตูนพินัทส์ ผมเคยได้เห็นนักเรียนที่เรียนได้แยในชั้นเรียนของผม ทั้งปี จากผมไปแบบท้อถอยและพ่ายแพ้ กระนั้น หลายปีต่อมา กลับมา อยู่ในที่ที่ดีกว่าที่ผมจะนึกวาดภาพได้ และเอ่ยถึงวันเวลาที่เรายู่ด้วยกัน ว่าเป็นจุดหักเห

มันยากที่จะเฉลิมฉลองจุดหักเหเพราะพวกเราที่เป็นครูมักจะไม่ ค่อยเห็นมัน อันที่จริง พวกนักเรียนเองก็ไม่ค่อยเห็นมัน แต่นานๆ ครั้ง ถึงแม้จะไม่บ่อยเท่าที่เราต้องการ การที่เราไม่ยอมแพ้ก็นำมาซึ่งความ สำเร็จ

โจอีเป็นหนุ่มน้อยที่เขียนจดหมายถึงผมจากมหาวิทยาลัย เขาไม่ ได้เกิดมาคาบซ้อนเงินซ้อนทองอยู่ในปาก เขาไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ใน วัยเด็กเนื่องจากปัญหาการอพยพเข้าเมือง เขาต้องย้ายไปอยู่กับญาติ คนโน้นบ้างคนนี้บ้างซึ่งต่างก็ทำดีที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้ แต่ไม่ใช่ หนุ่มน้อยที่เกิดมาพร้อมกับข้อได้เปรียบต่างๆ อย่างที่เด็กที่โชคดีได้รับ จากพ่อแม่ แต่เมื่อเป็นนักศึกษาปีที่สาม เขาเขียนจดหมายถึงผมจาก หนึ่งในมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ ผมไม่ได้ข่าวเขาเลยมาประมาณ แปดปีแล้ว:

หวัดดีครับ ครูเรา!

ผม โจอี้ จากชั้นเรียนวันเสาร์ของครูครับ

ผมหวังว่าครูคงสบายดี =)

อีกสี่วัน ผมก็จะได้เป็นนักศึกษาปีสาม นื่องใหม่ในภาควิชา
วิศวกรรมเคมีและชีวโมเลกุล

ชั้นเรียนวันเสาร์ของคุณทำให้ผมมีวินัยด้านการเรียนเพิ่ม
ขึ้น และผมกำลังเรียนวิชาต่างๆ ได้ดี ผมได้เกรดเฉลี่ย 4.03
(A+ = 4.3)

ผมกำลังร่วมทำวิจัยระดับปริญญาตรีในแผนกของผม

เวลาว่าง ผมเล่นอูคูเลเล่ ออกกำลังกาย เล่นฟุตบอล และอยู่
กับเพื่อนๆ ผมอยากเรียนรู้จากพวกเขาอย่างต่อเนื่อง

ผมขอขอบคุณที่ทำให้ผมได้มาอยู่ในที่ที่ผมอยู่ขณะนี้
ซึ่งทำให้ผมมีความสุข

ผมเข้าใจว่าความช่วยเหลือและความสนับสนุนของครู
ในฐานะที่เป็นครูและพี่เลี้ยงที่ปรึกษาของผมได้หล่อหลอมการ
ผจญภัยแบบอเมริกันของผมอย่างใหญ่หลวง ผมคงไม่ได้มาอยู่ที่
ที่ผมอยู่ขณะนี้ถ้าไม่มีครู

ขอบคุณครับ ครูเรา

บางครั้งบางคราว ดวงดาวก็นำโชคมาให้ และเด็กที่เติบโตขึ้น
ท่ามกลางความยากจนก็สามารถเอาชนะอุปสรรคได้ มีเด็กๆ ที่สามารถ
เอาชนะสถานการณ์ครอบครัวที่บกพร่องอย่างที่สุด และทำสิ่งที่พิเศษ
ไม่ธรรมดาได้สำเร็จ เด็กเหล่านี้เตือนให้เราจำได้ว่าเราต้องไม่มีวันถอดใจ
ยอมแพ้ แต่ถ้าเอาแต่พยายามเป็นพิเศษโดยไม่รับรู้หรือคำนึงถึงความเป็น
จริงเรื่องปัจจัยที่อยู่เหนือการควบคุมของครู ก็จะเกิดความฟ่ายแพ้และ
ความล้มเหลวอยู่เนืองๆ ซึ่งจะบดทำลายแม้จิตวิญญาณที่มุ่งมั่นจริงใจ
อย่างที่สุดได้ เมื่อครูรู้สึกฟ่ายแพ้ โอกาสน้อยนิดที่จะได้รับข่าวอย่าง

จดหมายของโจอี้ก็จะลดลงเป็นศูนย์ มันเจ็บปวด แต่ไค้ซจอห์น ู้ดเดน นิยามว่า ความสำเร็จคือความสงบในใจที่ได้รู้ว่าคุณทำดีที่สุดแล้ว ครู่มือใหม่มักจะโทษตัวเองเรื่องนักเรียนที่หมดโอกาสไปเพราะ สถานการณ์ครอบครัว ถ้ามีใครมาบอกว่าคุณคือคนที่จะทำให้นักเรียน รุ่งหรือร่วง ต้องบอกว่าไม่ใช่หรอก การตระหนักได้อย่างนี้ไม่เพียงแต่จะ ทำให้คุณผ่านสถานการณ์เลวร้ายต่างๆ ไปได้แต่ยังจะช่วยให้คุณเข้มแข็ง มุ่งมั่นเมื่อมีกรณีใหม่เกิดขึ้นด้วย

อเลซานโดรเป็นหนุ่มน้อยน่ารักที่มีความสามารถด้านการละคร อย่างมหาดล เขาเป็นนักแสดงตลกโดยธรรมชาติ และเป็นผู้นำชั้น เขาหน้าตาดีและมีรูปร่างอย่างนักกีฬา ไม่มีพ่อแต่มีแม่ที่เอาใจใส่ แม่เขา เกลียดชั้นเรียนของผม ดับไฟความกระตือรือร้นของเขาที่มีให้กิจกรรม ของเราทุกคืนด้วยคำวิพากษ์วิจารณ์เสียหายต่อต้านสิ่งที่เธอเห็นว่าเป็น ลัญญาลมๆ แล้งๆ และคำโกหกที่ผมเทใส่สมองลูกชายเธอ ในที่สุด แม่ของเขาก็ไปพบครูใหญ่เพื่อเรียกร้องให้ย้ายเขาไปอยู่ห้องอื่น นายของ ผมซึ่งสนับสนุนครูเป็นอย่างดีในสถานการณ์อย่างนั้นเรียกอเลซานโดร เข้าไปถามว่าเขาต้องการอะไร เขาขอให้แม่ยอมให้เขาอยู่ห้องเดิมแต่ แม่ยื่นกราน เขาจึงต้องย้ายห้องกลางปี เขาโทรศัพท์หาผมคืนนั้นพาลง ร้องให้ ผมบอกเขาว่าไม่ต้องห่วง เขาไม่ต้องอยู่ในชั้นเรียนของผมก็ได้ เพราะเขามีความสามารถและฉลาด ไม่มีอะไรหยุดยั้งเขาได้

สองสามเดือนหลังเรียนจบ ผมบังเอิญไปเจอเขากับแม่เดินผ่าน บริเวณนั้นไปที่ป้ายรถเมล์ เมื่อผมทักอเลซานโดร เขาทำหน้าบึ้งใส่ผม และหันหลังให้ ผมตกตะลึง ผมเข้าใจว่าเขาเป็นลูกชายของแม่ แต่เรามี ความสัมพันธ์ที่พิเศษต่อกันเสมอมา และผมไม่เคยคิดว่าเขาจะทำกับผม รวากับผมกำลังเป็นโรคติดต่อย้ำแรงอย่างนั้น

แปดปีต่อมา ตอนหัวค่ำวันหนึ่ง ผมกำลังตรวจงานในชั้นอยู่ตอนที่มีคนแปลกหน้าเดินเข้ามาในห้อง แพนวงฟิงค์พลอยด์คงรู้เรื่องน่าตกใจที่ ว่าสมาชิกในวงจำกัด บาร์เรตต์คนก่อตั้งซึ่งมีปัญหาไม่ได้เมื่อเขากลับมา ที่สตูดิโอระหว่างที่พวกเขาเล่นดนตรีกันอยู่ครั้งหนึ่ง พ่อหนุ่มคนนั้นบอก

ว่าเขาเป็นเด็กผู้ชายน่ารักที่ผมเคยรู้จักหลายปีมาแล้ว แต่ชีวิตเล่นงานเขาเอาเรื่องอย่างร้าย เขาคุณแม่มาก ผิวพรรณหยาบกร้านใบหน้าบอกถึงภาวะโภชนาการที่เลวร้าย รอยคล้ำใต้ตาบอกว่าไม่ค่อยได้นอนหลับดี นี่คือเด็กหนุ่มที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากการขาดการดูแลเอาใจใส่หลายปี

อเลซานโดรได้กลับมาเพื่อบอกผมว่าเขาได้ลงทะเบียนเรียนในวิทยาลัยแห่งหนึ่งแล้ว เขาเล่าว่า เขาใช้ชีวิตในระยะแปดปีที่ผ่านมาในนรก กระโดดจากที่โน่นไปที่นี้ทั่วประเทศเพราะปัญหาสารพัดของครอบครัว เขาแะมาเพื่อท้าทายและเพื่อบอกผมว่าเขาเข้าเรียนระดับอุดมศึกษาได้สำเร็จ เขาเป็นคนแรกในครอบครัวที่เคยได้ทำอย่างนี้ เขาใช้เวลาห้าวันที่กับผม เดินออกไป และผมก็ไม่เคยเจอเขาอีกเลยตั้งแต่นั้นมา

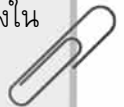
เรียนครุมือใหม่ทั้งหลาย นี่คือชัยชนะ

มันไม่สวย แต่ถึงจะมีแผลเป็นจากการรบและอะไรรึอื่นๆ อีกทั้งหมด อเลซานโดรก็เอาชนะอุปสรรคได้ ยังมีความหวังที่สอดคล้องกับความเป็นจริงว่าจะมีชีวิตที่ดีกว่าชีวิตที่เขาทิ้งไว้เบื้องหลัง แต่มันเป็นความหวังที่ถูกคานไว้ด้วยความเป็นจริง ไม่มีเพื่อนมาช่วยพร้อมตะกร้าใส่เงินอย่างในภาพยนตร์ที่ตัวละครชื่อจอร์จ เบลีย์มี เมื่อเยาวชนเติบโตขึ้นมา กับปัญหารุนแรงด้านครอบครัวและทางเศรษฐกิจ มันไม่ใช่ชีวิตที่วิเศษแน่ๆ โปรดจำเรื่องนี้ไว้เมื่อคุณอ่านเจอว่าความล้มเหลวของเด็กที่จะทำอะไรได้บ้างในโรงเรียนเป็นความผิดของคุณเป็นส่วนใหญ่ ไม่ใช่ ทำทุกอย่างที่คุณทำได้ บางวันคุณต้องทำมากกว่านั้นอีก แต่อย่าได้ลืมอุปสรรคที่แท้จริงที่คุณเผชิญ

ชวนคิด

- ยอมรับความจริงว่าคุณไม่มีอิทธิพลเหนือนักเรียนมากไปกว่าครอบครัวหรือสภาพทางเศรษฐกิจของเด็ก จงเป็นครูที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ต่อไปทุกวัน เพื่อให้นักเรียนทุกคน ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วมีอุปสรรคขวางกั้นคุณอยู่มากมาย
- รับฟังปัญหาของนักเรียน ถ้าเป็นไปได้ใช้เวลากับนักเรียนช่วงอาหารกลางวัน หรือก่อนโรงเรียนเช้า หรือหลังโรงเรียนเลิก เมื่อคุณรู้ว่านักเรียนมีความคิดอย่างไร คุณจะพอมองออกว่าพวกเขาจะอยากเดินไปบนเส้นทางไหน
- ร่วมรู้สึกกับนักเรียน แต่ให้กำลังใจพวกเขาโดยบอกให้รู้ว่าทุกคนต่างต้องเผชิญกับวันเวลาที่เลวร้ายด้วยกันทั้งนั้น ทำทนายพวกเขาและสร้างแรงบันดาลใจผ่านเรื่องราวของคุณและคนอื่นๆ ที่ก้าวพ้นสถานการณ์ที่ยากลำบากที่สุดไปได้ด้วยความกล้าหาญและการทำงานอย่างหนักมองแง่บวกเข้าไว้
- ชักชวนนักเรียนเก่ามาเป็นพี่เลี้ยงคอยให้ปรึกษาของนักเรียนปัจจุบันของคุณนักเรียนที่มองไม่เห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์จะเกิดแรงฮึดถ้าเรียนรู้จากนักเรียนตัวเป็นๆ ที่อยู่ในสถานการณ์แบบเดียวกับพวกเขา แต่ตัดสินใจเลือกทางเดินได้ถูกต้องและไปได้สวย
- พยายามอย่าทอดถอยเสียกำลังใจเมื่อผู้กำหนดนโยบายกล่าวหาว่าโรคร้ายทางสังคมทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะคุณ คนส่วนมากที่โทษเทศนาว่าปัญหาทั้งหมดทั้งปวงเกิดเพราะครูนั้นไม่ได้เป็นครูสอนเอง และถ้าพวกเขาเคยสอนเมื่อหลายปีมาแล้ว ที่พวกเขาอ้างว่าสามารถเข้าถึงเด็กทุกคนนั้นก็ไม่ต้อง จำถ้อยคำของมาร์ค ทเวนไว้: “ผมจำเรื่องราวทุกอย่างในวัยเยาว์ของผมได้ ไม่ว่ามันจะเกิดขึ้นหรือไม่ก็ตาม!”

10

คนช่างเกลียด

เมื่อผมอายุสิบเจ็ด ผมได้เห็นอุจจาระกองมหึมา จนทุกวันนี้ ผมก็ไม่รู้ว่ามันมาจากไหน ถึงแม้ว่าจะมีหลักฐานว่าไดโนเสาร์สูญพันธุ์ไปแล้ว แต่ผมก็เดาได้แต่ว่ามันต้องมาจากบรอนโตซอร์สัตว์หนึ่งแน่ๆ มันกองอยู่กลางเวทีหอประชุม และมีคนเอามากองไว้เพื่อกันไม่ให้เด็กหกขวบกลุ่มหนึ่งซ้อมละคร

ผมรับทำงานที่ค่ายฤดูร้อนแห่งหนึ่งเพื่อหาเงินนิดหน่อยจะได้พาสาวที่ผมปลื้มไปเลี้ยง หัวหน้าค่ายจัดโปรแกรมให้เด็กได้แสดงเป็นกลุ่มๆ เมื่อจบค่าย เป็นการร้องเพลง การเต้น และการแสดงละครย่อย เด็กกลุ่มของผมคิดว่าน่าจะเจ๋งถ้าผมเล่นร็อกกีตาร์เพลง “Pinball Wizard” ของพิต ทาวน์เซนด์ ได้ เราก็เลยเตรียมละครย่อยโดยอาศัยรีออคโอเปร่าเรื่อง *Tommy* ของเดอะฮู เพื่อนผมหลายคนช่วยเรื่องการจัดเวทีเล็กๆ และขณะที่ช่วงฤดูร้อนค่อยๆ ผ่านไป พวกเด็กเก่งขึ้นอย่างน่า

ประหลาดใจและสนุกกันมากด้วย ผมไม่รู้หรอกตอนนั้น แต่นั่นเป็นการวางรากฐานงานละครเทศกาลเปียร์ที่ชั้นเรียนของผมจะได้แสดงหลายปีต่อมา

เราซ้อมละครย่อยและเพลงทั้งหมดในสวนสาธารณะ และวันก่อนหน้าที่จะเป็นคืนของผู้ปกครองกำหนดให้เป็นวันซ้อมใหญ่ หัวหน้ากลุ่มทุกคนมีเวลาสามสิบนาทีที่จะพาพวกเด็กๆ ไปที่หอประชุมของสวนสาธารณะ เพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับเวที มีการสุ่มเวลาให้แต่ละกลุ่มได้ซ้อมมีประมาณสิบสองกลุ่มด้วยกันทั้งหมดที่จะแสดง กลุ่มเด็กของผมได้กำหนดซ้อมเป็นกลุ่มสุดท้ายตอนสิ้นวัน เราเดินจากสนามเบสบอล เข้าไปในหอประชุมที่ว่างเปล่าแล้วก็ไปเจออีกห้องใหญ่รอเราอยู่กลางเวที

ผมใส่เสื้อเสียเหลือเกินตอนนั้นจนไม่ได้คิดนึกด้วยซ้ำไปว่าเรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้นได้ยังไงเพราะอะไร ผมได้แต่ไปตามหาเจ้าหน้าที่ดูแลสวนขอยืมพลั่ว แล้วทำความสะอาดเวทีขณะที่พวกเด็กๆ รออยู่ มันใช้เวลานานมาก จนเด็กไม่สามารถจะซ้อมได้ แต่ไม่มีปัญหา เด็กๆ พร้อมทั้งจะแสดงความเจ๋งอยู่แล้ว และการแสดงของพวกเขาในคืนต่อมาก็ทำให้ผู้ชมปรบมือชื่นชมแทบถล่มทลาย ผมเริ่มค้นพบความสำคัญของศิลปะในการพัฒนาเด็กโดยที่ไม่ต้องพยายามด้วยซ้ำ

หลายปีต่อมา ผมถึงเข้าใจว่าเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งพยายามบ่อนทำลายการแสดงร็อคแอนด์โรลของเรา แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่คนเราจะมิจิตคิดคับแคบขนาดหาทางกันไม่让孩子หกดวงกลุ่มหนึ่งได้ร้องเพลงและเต้นประกอบเพลงสองสามเพลง

คนช่างเกลียด

ผมขอโทษที่ต้องหยิบยกประเด็นนี้ขึ้นมา แต่มันเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างหนึ่ง และเป็นบางสิ่งที่ครูมือใหม่ทุกคนน่าจะต้องได้เจอ เราอยู่ใน “Graceless Age” (ยุคแห่งความไร้ทำนองคลองธรรม) อย่างที่ดอน เฮนลีย์ ร้องไว้ในเพลง “The Heart of the Matter” เวลาผมเจอครู

ที่โดดเด่น ผมจะได้ยินพวกเขาเล่าครั้งแล้วครั้งเล่าถึงเรื่องเพื่อนร่วมงาน
ที่ใจร้ายกับพวกเขาเพียงเพราะว่าครูดีเด่นกำลังทำงานได้ดี ความริษยา
เป็นอารมณ์ที่น่าเกลียดซึ่งมักนำไปสู่พฤติกรรมที่ชั่วร้ายไม่เป็นมืออาชีพ

ในระยะสองสามทศวรรษที่ผ่านมา เรื่องนี้ยังแยกหนักเข้าไปอีก
โดยที่เดย์วันโซเซี่ยลเน็ตเวิร์กเข้ามาครอบงำผู้คนจำนวนมาก คนเราจึง
ดูเหมือนจะมีเสรีภาพที่แทบจะเรียกได้ว่าจะพูดอะไรก็ได้ แคปราดตาดู
ความเห็นต่างๆ บนอินเทอร์เน็ตก็จะเห็นความร้ายกาจน่ารังเกียจที่น่า
ประหลาดใจ ถ้าคนมีชื่อเสียงเกิดตายอย่างน่าเศร้า แน่نونเหลือเกินว่า
จะต้องมีคนพ่นคำพูดแสดงความจงเกลียดจงชังชนิดที่ว่าไม่พูดจะดีกว่า
เรียกว่าเป็นราคาที่เราต้องจ่ายเพื่อเสรีภาพในการพูดของเรา ราคาที่
จำเป็นแต่ทำยสุดแล้วเป็นราคาที่น่าเศร้า

ความใจร้ายคับแคบอย่างนี้มีอยู่เป็นประจำและชวนรำคาญใจใน
หลายโรงเรียนเกินไป ในปีที่ผมเพิ่งสอน ผมได้เห็นผลลัพธ์ของมันเป็น
ครั้งแรกเมื่อผู้คนมาออกันอยู่รอบกระดานข่าวที่ติดกับสำนักงานหลักของ
เราวันศุกร์วันหนึ่ง การนำเสนองานใหม่เล่นเอาการจรรยาบรรณเื่องทาง
เดินนั้นหยุดสนิท งานศิลปะนั้นสวยมากราวกับภัณฑารักษ์ของพิพิธภัณฑ์
ศิลปะสมัยใหม่ให้โรงเรียนประถมศึกษายืมผลงานชิ้นเอกมาแสดงเลย
ทีเดียว ภาพเขียนสีน้ำมันที่ชวนพิศวงซึ่งนักเรียนประถมสี่สร้างสรรค์ขึ้น
ประดับแวงกระดานอยู่ ผู้คนอ้าปากค้าง ภาพเขียนเหล่านั้นน่าประทับใจ
ใจทั้งในรูปแบบและเนื้อหา ผมรู้สึกได้รับแรงบันดาลใจ ผมจะได้รู้ใน
เวลาต่อมาว่าเด็กๆ พวกนี้ได้เรียนกับครูศิลปะที่เฉียบแหลม ผมรู้เรื่อง
จิตรกรรมน้อยมาก แต่มองงานนั้นปราดเดียว ผู้ชมก็บอกได้ว่าเด็กๆ พวก
นี้กำลังเรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่กว้างขวางออกไปเกินกว่าเรื่องผีแปรง ผลงาน
เหล่านี้แสดงถึงความบากบั่นไม่ย่อ ความคิดสร้างสรรค์ การเสี่ยง
และความเบิกบาน มันมหัศจรรย์ยิ่งนัก ผมจึงภาพเหล่านั้นและรู้ที่อยู่
สองอย่างทันที คือ ผมต้องการให้นักเรียนของผมเป็นศิลปิน และผม
ต้องการรู้จักครูของเรมบรันต์วัยเยาว์เหล่านี้ ผมอยากรู้กลยุทธ์ของเขาใจ
จะขาด เพราะนักเรียนของผมไม่มีวันที่จะสามารถสร้างผลงานอย่างนั้น

ได้สำเร็จตราบิตที่ผมเป็นคนสอน ผมจำเป็นต้องดีขึ้น และผมตื่นเต้นที่จะได้พบใครบางคนที่สามารถช่วยผมให้ดีขึ้นได้

กลุ่มครูสามคนที่ยืนอยู่ใกล้ผมกำลังแสดงความเห็นเรื่องงานเหล่านั้น คำวิพากษ์เยาะหยันของพวกเขาบอกชัดเจนว่า พวกเขาคิดว่า การแสดงผลงานนี้เป็นเรื่องหลอกลวง พวกเขาฟันพิษพริ้งพูคำวิจารณ์สารพัดออกมาอย่างรวดเร็วและง่ายดาย “ไม่มีทางที่นักเรียนจะสร้างสรรค์ภาพเขียนพวกนี้ได้” “จริงๆ แล้ว ครูนั้นแหละเป็นคนวาด แล้วเอามาอวดว่าเป็นงานของนักเรียน” “ถ้าเด็กเป็นคนที่ทำงานพวกนี้ก็เพราะมีพรสวรรค์ แล้วให้เด็กมีพรสวรรค์วาดภาพขึ้นเองได้น่าจะง่ายจะตาย” “ถ้าเรามีนักเรียนพวกนั้น เราก็ทำโครงการเดียวกันได้”

ผมฟังพวกเขาแล้วรู้สึกเศร้า ผมคิดว่านี่จะเป็นวิชาชีพที่ทุกคนเอาใจใส่เต็มที่ และเอาใจใส่กันอย่างลึกซึ้ง ผมค่อยๆ ประสพการณ์เกินกว่าที่จะเข้าใจความเป็นจริงที่น่าเศร้าเรื่องคนบางคน ในท้ายที่สุด ครูศิลปะคนนั้นก็ย้ายไปอยู่อีกเขตการศึกษาหนึ่ง

ผมสูญเสียโอกาสที่จะได้ปรึกษากับคนที่น่าจะเป็นพี่เลี้ยงได้ และนักเรียนที่โรงเรียนเรายังสูญเสียมากไปกว่านั้น

ความเกลียดชังเกิดขึ้นได้แม้กับเรื่องที่ยากที่สุด ครูที่โรงเรียนเรากคนหนึ่งลาคลอด เลยมิครูพิเศษมาสอนแทนสองสามเดือนสุดท้ายของปี เธอเป็นครูที่ดีเด่นอย่างที่จะไปหาครูสอนแทนดีกว่านี้ไม่ได้แล้ว แทนที่จะแค่สอนๆ ไปให้จบปีการศึกษา ผู้หญิงคนนี้ต้องการให้ชั้นเรียนจบอย่างมีความรู้มันคงยังยืน เธอเริ่มชมรมหนังสือระหว่างช่วงเวลาอาหารกลางวัน เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ค้นพบความรื่นรมย์ของการอ่าน เธอไม่ได้รับกวนใครเลย เธอเพียงแต่อยู่ในห้องของเธอระหว่างอาหารกลางวันพร้อมกับอ่านหนังสือกับเด็กๆ ซึ่งสมัครใจร่วมกิจกรรมนี้เอง

ครูสองสามคนที่สอนระดับชั้นเดียวกันไปหาเธอและถามว่าทำไมไม่ไปทานอาหารกลางวันกับพวกเขาที่ห้องพักผ่อนของครู เธอบอกว่าก็อยากอยู่ แต่เธอเริ่มกิจกรรมชมรมหนังสือช่วงอาหารกลางวันไว้ซึ่งกำลังไปได้สวย และช่วยนักเรียนของเธอบางคนให้ประสบความสำเร็จมาก

ขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ พอบอกไปแล้ว เธอก็เจอเข้ากับคำถามน่ารังเกียจที่ว่า

“คุณกำลังพยายามจะทำอะไรนะ - ทำให้เราดูแย่อย่างนั้นหรือ”

ครูที่ตีคนไหนก็ต้องสะดุ้งหนีเมื่อได้ยินอย่างนี้ แน่نون ครูสอนแทนไม่ได้กำลังทำอะไรแบบนั้น แต่มันทำให้เธอหดหู่ที่ครูด้วยกันขมวดคิ้วตั้งข้อสงสัยการพยายามทำงานของเธอ พวกครูส่วนใหญ่ชื่นชมงานของเธอและครูบางคนเริ่มจัดชมรมที่คล้ายๆ กัน กระนั้น เธอบอกผมว่ารู้สึกไม่ค่อยสบายใจทุกครั้งที่ได้เดินผ่านเพื่อนร่วมงานกลุ่มเล็กๆ กลุ่มนี้ที่ติดเชื้ออสุรีพยายาม

มันเกิดขึ้นได้ และอาจจะเกิดขึ้นกับคุณ เมื่อมันเกิดขึ้น มันทำให้เจ็บปวด คำแนะนำมากแค่ไหนก็ไม่สามารถขจัดความเจ็บปวดของคุณไปได้ถ้าคุณเป็นคนอ่อนไหว ที่อ่อนแอก็คือ ความอ่อนไหวนี้เป็นได้ทั้งพรและคำสาป มันผลักดันให้คุณทำเพื่อพวกนักเรียนมากขึ้นเพราะคุณห่วงใยพวกเขาอย่างลึกซึ้ง แต่ความอ่อนไหวนั้นแทบจะไม่ได้เป็นโล่ป้องกันคุณจากความเห็นที่ไร้สติได้เลย

พยายามอย่าไปถือว่าเป็นเรื่องตัวเราโดยตรง ไม่มีอะไรเกี่ยวกับคุณเลย หากทุกอย่างเป็นเรื่องของคนคนนั้นที่เป็นฝ่ายแผลงฤทธิ์โรงเรียนของคุณไม่ได้แตกต่างไม่เหมือนใคร ผมโชคดีที่มีโอกาสได้พูดคุยกับครูจากทั่วโลกและเรื่องราวอย่างนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ตั้งแต่กรุงเทพฯ ไปถึงไทเปถึงริโอถึงเมนสตรีท สหรัฐอเมริกา ทุกโรงเรียนมีคนใจแคบที่ชอบรื้อทำลายมากกว่าที่จะช่วยสร้าง

ครูมือเก่าสองคนหวังว่าจะได้รับประกาศนียบัตรระดับชาติรับรองความสามารถ สำหรับคนที่ไม่รู้จักเรื่องนี้ ขออธิบายว่า ทางบริหารจัดการหลักสูตรเรียนและสอบไว้ให้ครูที่ต้องการเพิ่มพูนความรู้ของตนเองในสาขาการศึกษา ถ้าให้เวลา และขยันทำงานหนักมากๆ ครูจะได้ประกาศนียบัตรนี้เป็นเกียรติและคนที่ทำได้สำเร็จจะถือว่าเป็นมืออาชีพระดับท็อป

ครูสองคนนี้สอนที่โรงเรียนเดียวกันมากกว่าสิบปีและทั้งคู่เป็นที่รู้จักว่าเป็นมืออาชีพที่มีความสามารถเชี่ยวชาญ ชั้นเรียนของพวกเขาเป็น

ระเบียบอย่างดีและพวกเด็ก ๆ ก็ได้เรียนรู้ทักษะของพวกเขา ผู้ปกครอง
สรรเสริญ และผู้บริหารไม่ประหลาดใจที่สองคนนี้เลือกที่จะลงเรียน
หลักสูตรประกาศนียบัตรดังกล่าว ทั้งสองเป็นครูที่ต้องการเติบโตตลอด
เวลา

หลังจากเรียนไปได้สองปี ผลลัพธ์ก็ออกมา คนหนึ่งผ่านและได้รับ
ประกาศนียบัตรรับรองความสามารถ อีกคนไม่ผ่าน

คนที่สอบไม่ผ่านไม่พูดกับคนที่ผ่านอีกเลยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ครูที่สอบผ่านไม่ได้ไ้อวดความสำเร็จของเธอหรือเยอหยิ่งจ่องหอง
กับใคร กระนั้น สิ่งที่น่าจะเป็นเวลาที่เติมเต็มสำหรับเธอกลายเป็นความ
สุขปนเศร้า เพราะเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งไม่รับรู้ว่ามีเธออยู่แม้จะเป็นเพียง
การบอก “สวัสดี” เมื่อเดินผ่านกันในโถงทางเดิน

มันย้อนแย้งที่ว่าครูที่พยายามที่จะไปให้ถึงจุดสูงสุดในวิชาชีพของ
เธอไม่เป็นมืออาชีพถึงขนาดนั้น แต่นั่นคือปัญหาทั้งหมดของคนช่างเกลียด
สิ่งที่เลวร้ายที่สุดเกี่ยวกับปรากฏการณ์นี้คือ คนช่างเกลียดลืมนึกไปว่า
พวกเราที่เป็นครูเป็นแบบอย่างด้านความประพฤติให้นักเรียน ความ
จริงจัง ความเป็นศัตรู และความริษยาเป็นสิ่งสุดท้ายที่เราควรแสดงให้
นักเรียนเห็น อย่าได้ลืมนึกเลยว่าแม้เด็กที่อายุน้อยที่สุดก็เก็บรับสิ่งต่าง ๆ
มากกว่าที่เราคิดไว้มาก ครูที่ไม่ได้รับประกาศนียบัตรพิเศษนั้นพลาด
โอกาสที่สำคัญกว่าการสอบผ่านมาก ถ้าเธอบอกนักเรียนของเธอว่าเธอ
ทำตามเป้าหมายไม่สำเร็จและกำลังจะลองใหม่ เธอจะสามารถจูงใจจุด
พวกเขาให้ลุกขึ้นมาหลังจากล้มคะมำม้วนเสื่อลงไป เธอสามารถยกย่อง
เพื่อนร่วมงานที่ประสบความสำเร็จโดดเด่น และในการทำเช่นนั้น เธอจะ
ได้สอนนักเรียนของเธอถึงความสำคัญของความเมตตา และการเคารพ
ผู้อื่นอย่างแท้จริง พฤติกรรมที่ไม่เป็นมืออาชีพทำให้คนที่เป่าเจ็บปวด
บันทอนชื่อเสียงของคนที่ทำเรื่องร้าย และทำให้พวกเด็กเสียหาย เด็กซึ่ง
เป็นเหตุสำคัญเบื้องต้นที่ทำให้เรามาทำงานสอน

ความมั่งร่ำไม่ได้จำกัดอยู่กับครูแบบหนึ่งเท่านั้น กระทั่งครูผู้นำ
ชั้นที่มีผลงานความสำเร็จโดดเด่นมากมายก็สามารถติดเชื้อมั่งร่ำนี้ได้

ช่วงต้นๆ ในอาชีพการงานของผม ผมมาถึงทางแยกครั้งหนึ่ง ผมประสบความสำเร็จอยู่บ้างที่โรงเรียนประถมศึกษาที่ผมสอนถึงแม้ว่าผมจะทำผิดพลาดมากกว่าที่ผมอยากจะทำ ความหลงใหลแรงกล้าและงานหนักให้ผลพอสมควร แล้วครูใหญ่ที่น่ารักมากคนหนึ่งก็โทรศัพท์หาผม เธอเป็นหัวหน้าของโรงเรียนแม่เหล็กสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ในย่านมั่งคั่งของลอสแอนเจลิส โรงเรียนนี้มีตำแหน่งว่างซึ่งหายากขึ้นมา ปัจจุบันทันด่วนในปีถัดไป เธออยากรู้ว่าผมสนใจไปสัมภาษณ์ในตำแหน่งนี้หรือไม่

มันรู้สึกดีที่ได้รับการทาบทาม ผมยังไม่ได้รู้สึกว่าได้แต่งงานกับไฮบาร์ตถึงแม้พวกเขาจะน่ารัก และมีเพื่อนร่วมงานที่วิเศษ ในช่วงปีแรกๆ นั้น ผมยังไม่ได้คิดถึงเรื่องความสำคัญของการอยู่กับที่และจงรักภักดีกับที่ใดที่หนึ่ง ผมยังคิดว่าทุ่งหญ้าอื่นมีหญ้าที่เขียวกว่า

ผมตื่นเต้นกับความคิดที่ว่าจะได้สอนเด็กที่ฉลาดเฉลียวซึ่งมีครอบครัวคอยสนับสนุนในโรงเรียนที่รองเท้าไม่ต้องเจอพื้นห้องน้ำเหนียวๆ มีวันที่ผมรู้สึกหงุดหงิดคับข้องกับการทำงานกับเด็กที่ล้าหลังมาก ผมยังไม่เข้าใจเต็มที่ว่าเด็กแบบนั้นกำลังรอให้ผมให้โอกาสเขาที่จะมีความรู้และแข่งขันได้อย่างยุติธรรม และดังนั้น ด้วยความกระตือรือร้นที่จะลองของใหม่ ผมตกลงไปพบครูใหญ่

เธอเชิญผมไปที่ห้องทำงานของเธอ แต่เธอไม่ได้อยู่ลำพังเมื่อผมไปถึงเพื่อการสัมภาษณ์นั้น มีคนอื่นๆ อีกยี่สิบเก้าคนรอประเมินผม ผู้บริหารครู และผู้ปกครองรอซักไซ้ไต่ถามผม เนื่องจากโรงเรียนที่ผมเคยอยู่ไม่มีกระทั่งสมาคมผู้ปกครองและครูด้วยซ้ำ ผมจึงตกตะลึงที่เห็นคนกลุ่มใหญ่ขนาดนั้นรอตั้งคำถามกับผม

การสัมภาษณ์ใช้เวลากว่าหนึ่งชั่วโมง คำถามยากแต่ก็ยุติธรรม น้ำเสียงพื้นฐานของการสนทนาเป็นไปทำนองที่ว่า โรงเรียนของพวกเขานั้นมีเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดดเด่นซึ่งต้องการครูที่สามารถไปได้ไกลเกินความคาดหวังปกติทั่วไป ผมมีอะไรเสนอให้ได้บ้างที่จะทำให้เด็กที่ฉลาดเฉลียวเหล่านี้ตื่นเต้นและจูงใจให้พวกเขามีความเป็นเลิศ ผม

บรรยายถึงกิจกรรมบางอย่างของห้องเรียนของผมที่ไฮบาร์ต โดยเน้นเป็นพิเศษเรื่องการเสนอใจหทัยคณิตศาสตร์ที่ทำหายและการสอนเชกสเปียร์หลังเลิกเรียน ผมสัญญาว่าจะผลิตและกำกับผลงานการแสดงละครทั้งหมดทุกปี และไม่คาดหวังว่าจะต้องได้รับค่าตอบแทนสำหรับงานนี้ ซึ่งรวมแล้วเป็นการใช้เวลามากกว่าหนึ่งพันชั่วโมง

ผมคิดว่าการสัมภาษณ์เป็นไปอย่างดีมาก ผู้ปกครองดูเหมือนจะตื่นเต้น และเมื่อเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์ ครูหลายคนเข้ามาหาพร้อมแสดงความปรารถนาที่จะร่วมงานกับผมเรื่องงานละครเชกสเปียร์ ผมกลับบ้านพร้อมความรู้สึกว่าประตูบานใหม่ได้เปิดให้ผมแล้ว

สัปดาห์ต่อมา ผมได้รับจดหมายน้อยที่น่ารักมากจากครูใหญ่ บอกผมว่าเธอไม่สามารถเสนอตำแหน่งงานนั้นให้ผมได้ เมื่อมองย้อนกลับไป สิ่งที่ทำให้ผมท้อถอยเสียกำลังใจไม่ใช่เรื่องที่ไม่ได้ตำแหน่งนั้น หากเป็นการถูกปฏิเสธ เนื่องจากไม่มีคำอธิบายว่าทำไมการตัดสินใจถึงเป็นอย่างนั้น และผมคิดไปว่าการสัมภาษณ์เป็นไปด้วยดี ผมโทรศัพท์หาครูใหญ่ และถามว่าเธอจะบอกผมได้ไหมว่าผมพลาดไปตรงไหนเพื่อผมจะไปเจอสถานการณ์ที่คล้ายกันอีก

เธอรูสึกอึดอัดใจที่จะเล่าให้ผมฟังว่าเกิดอะไรขึ้น ทางโรงเรียนมีนโยบายเรื่องการสัมภาษณ์ว่า ผู้สมัครจะต้องได้รับการลงคะแนนเสียงยอมรับเป็นเอกฉันท์จากกรรมการทั้งสามสิบคน เสียงเดียวที่ไม่รับหมายถึงว่าต้องปฏิเสธ

หลังจากที่สัมภาษณ์ผมแล้ว ผลการลงคะแนนที่เห็นด้วยกับการเสนอตำแหน่งงานให้ผมคือยี่สิบเก้าต่อหนึ่ง ผมถามว่าผมไปทำอะไรให้ใครชุนเคื่อง เธอถึงเล และบอกผมว่าผมยังเด็ก และกำลังจะได้เรียนรู้บทเรียนที่ยากยิ่งบทหนึ่ง มันเป็นบทเรียนที่ผมหวังจะเล่าให้คุณฟังเกี่ยวกับปัญหาที่น่าเศร้าแต่เป็นปัญหาที่แท้จริงที่เกิดขึ้นในโรงเรียนต่างๆ

“ใครลงคะแนนเสียงไม่รับผม” ผมถามเป็นครั้งที่สอง

“ครูที่ป๊อปปูล่าร์ที่สุดในโรงเรียนของเรา” เธอตอบอย่างเศร้าเสียใจ มันเป็นยาขมยากที่จะกลืน แต่ชั่วขณะอย่างนั้นยังสามารถมองเป็น

โอกาสได้ วิธีที่ดีที่สุดที่จะจัดการกับคนช่างเกลียดคืออย่าไปแยะแสร้งทำในสิ่งที่ถูกต้องถึงแม้จะยากหรือมีคนไม่ชอบ ผมกลับไปสอนที่โฮบาร์ตและทำดีที่สุดของผมที่จะเติบโตอย่างมืออาชีพ

ความสำเร็จเป็นการแก้แค้นที่ดีที่สุด ปีต่อมาหลังจากโรงเรียนแม่เหล็กสำหรับเด็กมีความสามารถพิเศษพิเศษ ผมก็โชคดีที่ได้รับรางวัลวอลต์ ดิสนีย์สำหรับครูดีเด่นแห่งชาติประจำปี ทางโรงเรียนโทรทัศน์หาผมและเชิญให้ผมไปสัมภาษณ์อีกครั้ง แต่คราวนี้เป็นคราวของผมที่จะส่งจดหมายปฏิเสธไปอย่างสุภาพ

ชวนคิด

- อย่าได้ลืมถ้อยคำของยอดคุณครูที่ชื่อ จินนี่ เดลพ์ เด็ดขาด เธอเคยตั้งข้อสังเกตว่า “เมื่อการเป็นครูในแบบที่คุณเป็น ทำให้ครูคนอื่นได้คิดว่าพวกเขาไม่ได้เป็นอย่างคุณ ความรู้สึกเป็นศัตรูก็จะเกิดตามมา”
- หากคุณมีไอเดียใหม่ๆ หรือทำอะไรที่แตกต่างออกไปในโรงเรียน จะมีใครสักคนที่จะไม่ชอบใจ และถ้าหากชั้นเรียนของคุณค้นพบวิธีรักษาโรคมะเร็ง คนช่างเกลียดก็ยังคงหาเรื่องวิพากษ์วิจารณ์คุณอยู่ดี
- ครูที่ดีจะไม่เกลียดชังนักการศึกษาชั้นเยี่ยม ครูที่ดีจะพยายามเอาอย่างและร่วมมือกับพวกเขา
- เมื่อรู้สึกหดหู่กับพฤติกรรมที่ไม่เป็นมืออาชีพของเพื่อนร่วมงาน จงปลอบตัวเองว่ายังมีครูดีๆ อีกมากมายในโรงเรียน อย่าปล่อยให้คนช่างเกลียดไม่กี่คนทำให้เราลืมความจริงที่ว่า ครูดีๆ ส่วนใหญ่เป็นตัวแทนมนุษยชาติที่ประเสริฐ
- จำไว้เสมอว่าคุณไม่มีอำนาจที่จะทำให้ใครดูเลวร้ายได้ ครูที่แค้นแค้นเพราะทำตัวเอง คุณไปช่วยทำให้พวกเขาดูแย่ไม่ได้หรอก
- เมื่อต้องรับมือกับคนช่างเกลียด เลือกทำในสิ่งที่ถูกต้อง แม้จะยากหรือมีคนไม่ชอบ ลองอ่านบทที่ 3 ของเรื่อง *To Kill a Mockingbird* ใหม่ และดูว่าแอตตีคัส ฟินช์ รับมือกับมิสซิสดูโบสที่นั่งรถเข็นอย่างไร เธอคือนรกรับรถเข็น (ตามนั้นทุกตัวอักษรจริงๆ) แต่แอตตีคัสก็ปฏิบัติกับเธอด้วยความเคารพและศักดิ์ศรี การสุภาพกับคนที่หยาบคายเป็นแบบอย่างที่ทรงพลังให้กับนักเรียนของคุณ

11

เป็นตัวของตัวเองไว้ ไม่ต้องเสแสร้ง

คุณไม่จำเป็นต้องเป็นเพลโตถึงจะรู้ว่าถ้าชั้นเรียนของคุณไม่ฟัง หรือไม่จดจ่อกับบทเรียน นักเรียนจะไม่ได้เรียนรู้อะไร พวกเขาเด็ก ๆ จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุม และครูจะต้องใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ นานาดูแลเด็กอย่างนั้น บางคนทำให้พวกเขาเด็ก ๆ กลัว บางคนเป็นนักแสดงที่มีความสามารถซึ่งสอนไปพลางเต้น ร้องเพลงแรพ และพูดตลกเล่นไป ผมอยากจะเสนอแนะภาษาที่อาจเป็นเครื่องมือที่มีพลังให้คุณนิดหน่อย

แขกที่มาเยี่ยมห้อง 56 จะประทับใจกับความสามารถของพวกเขา เด็ก ๆ ที่จะมีสมาธิจดจ่อเป็นเวลานาน ในช่วงการซ้อมเชกสเปียร์นานเก้าสิบนาที ไม่มีใครอึดอัดบิดตัวไปมา เด็กทุกคนนั่งนิ่งขณะอ่านมาร์ค ทเวน เป็นเวลากว่าหนึ่งชั่วโมง ห้องเรียนสงบและเงียบ นี่คือเคล็ดลับ ลองเข้าไปถามนักเรียนที่กำลังทำงานอยู่ในโรงเรียนและ

ถามคำถามง่าย ๆ ชื่อนี้ว่า: ทำไมเธอถึงทำกิจกรรมนี้

ไม่ว่าคุณจะทำคำถามนี้กับนักเรียนสักคนกี่ครั้ง มีแนวโน้มว่าคุณจะได้ยินคำตอบทำนองต่อไปนี้:

“ทำไมถึงทำแบบฝึกหัดคุณล่ะ”

“ครูบอกให้ผมทำ”

“ทำไมถึงเขียนเรียงความนี้ล่ะ”

“ผมต้องเขียน”

“ทำไมถึงทำโครงร่างประวัติศาสตร์บทนี้”

“เพราะจะมีสอบวันศุกร์”

“ทำไมถึงท่องศัพท์พวกนี้”

“จะมีออกสอบตอนปลายปี”

ผมเก็บคำตอบที่เด็ดที่สุดไว้ทีหลัง เป็นคำตอบที่ผมชอบเป็นพิเศษ ซึ่งคุณจะได้ยินอยู่บ่อยๆ

“ทำไมเราถึงทำเรื่องนี้”

“ไม่ทราบ!”

ถ้าคุณเข้าไปถามนักเรียนคนหนึ่งในชั้นเรียนของผมและถามว่า

“ทำไมถึงเธอถึงทำเรื่องนี้” เด็กจะตอบด้วยประโยคต่อไปนี้:

“ถ้าผมเรียนรู้ทักษะนี้ ชีวิตผมจะดีขึ้น”

ผมบอกนักเรียนเป็นประจำว่า ในชั้นเรียนของผม พวกเขาจะ
ได้เรียนรู้สิ่งที่จะต้องใช้ในการชีวิต ผมไม่ได้กำลังสอนให้พวกเขาพร้อมที่จะ
สอบ การสอบนั้นมิใช่เพียงเพื่อดูว่าพวกเขาเข้าใจเนื้อหาหรือไม่ แต่ไม่มี
ความเชื่อมโยงใดๆ กับเหตุที่พวกเขา กำลังเรียนวิธีการคำนวณหรือการ
เขียนเรียงความ

ความเชื่อมโยงดังกล่าวคือกฎแห่งที่จะจูงใจนักเรียนจริงๆ ในระยะ
ยาว การจูงใจผิวเผินโดยใช้เกรต รางวัล และจัดงานเลี้ยงล่อใจอาจได้
ผลชั่วคราว แต่การสร้างสรรคกิจกรรมที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันจริงๆ เป็น
ประกันว่าชั้นเรียนทั้งหมดของคุณจะดำเนินไปได้อย่างสงบนิ่งและอย่าง
มีประสิทธิภาพมากขึ้น

พยายามอย่างที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ที่จะใส่แนวคิดนี้เข้าไปในทุก
บทเรียนที่คุณสอน มันต้องพูดซ้ำแล้วซ้ำอีกสม่ำเสมอตลอดปี

เวลาผมสอนนักเรียนเรื่องทศนิยม ผมจะถามว่า “ทำไมเราถึงทำ
เรื่องนี้”

ผมรอจนกระทั่งนักเรียนสามารถตอบได้ว่า “ถ้าเราเข้าใจเรื่อง
ทศนิยม ชีวิตเราจะดีขึ้น”

“เราจะใช้มันเมื่อไหร่”

แล้วผมก็อ่านบทความจากหนังสือพิมพ์ให้ฟังเรื่องคนไข้ใน
โรงพยาบาลที่ตายเพราะมีคนใส่จุดทศนิยมผิดที่ และเขาได้ยาเกินขนาด
ที่หมอสั่งไปลิบเท่า พวกนักเรียนอ้าปากค้าง

“เพราะฉะนั้น พวกกันให้ชัดเจนก่อน” ผมบอกพวกเด็กๆ “ความ
เข้าใจเรื่องทศนิยมอาจเป็นเรื่องความเป็นความตายก็ได้” แล้วเราก็
ทำงาน

พลาดประเด็น

นี่เป็นเรื่องเศร้าจากมัธยมปลาย เจสันเป็นนักเรียนเก่าคนหนึ่ง ของผมที่เพิ่งแวะมาหาและเล่าบางสิ่งเกี่ยวกับครูภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาของเขา ครูให้งานอ่านเรื่อง *To Kill a Mockingbird* ของฮาร์เปอร์ ลี

ครูบอกนักเรียนสี่สิบคนให้อ่านหนังสือที่บ้านและเตรียมตัวทำข้อสอบแบบให้เลือกคำตอบสองสัปดาห์ข้างหน้า เจสันลองสำรวจเพื่อนๆ ในชั้นโดยไม่บอกให้รู้ตัว นักเรียนสองคนได้อ่านหนังสือจริงๆ อีกสามสิบแปดคนเปิดคอมพิวเตอร์และอ่านโครงเรื่องและพวกเรื่องย่อของนิยายเรื่องนี้ นักเรียนทั้งสี่สิบคนสอบผ่าน

ประเด็นที่น่าเศร้าตรงนี้คือ พวกนักเรียนพลาดโอกาสที่จะทำให้การอ่านเป็นกิจกรรมที่มีความหมาย สอนนักเรียนของคุณว่าหนังสือชั้นเยี่ยมทั้งหมดล้วนเกี่ยวข้องกับพวกเขา ในทุกระดับชั้นของโรงเรียน พวกเราที่เป็นครูจะต้องอ่านกับพวกเขา เป็นประจำ และช่วยพวกเขาเชื่อมโยงช่องว่างระหว่างหน้าหนังสือกับชีวิตของพวกเขา

ตรงเป้าพอดี

รูดีเป็นหนุ่มน้อยในชั้นเรียนของผมที่สถานการณทางบ้านลำบากมากจนแทบจะเรียกได้ว่าสกัดหนทางสู่ความสำเร็จไว้ทุกทาง โชคดีที่รูดีใช้เวลาหนึ่งปีในชั้นประถมห้าค้นพบความรื่นรมย์ของการอ่านและซึมซับบทเรียนที่สำคัญของวรรณกรรมชั้นยอดไว้ในตัว

หลายปีต่อมา รูดีได้เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ทุนการศึกษาไม่พอกับค่าใช้จ่าย ผมควักกระเป๋าตัวเองเพื่อพยายามช่วย ผมมีเงินเหลืออยู่ในบัญชีสองสามร้อย และเขียนเช็คให้นักเรียนเก่าคนหนึ่งของผม เขาปฏิเสธเงินนั้นและส่งจดหมายฉบับนี้มาให้ผม

ครูเรฟที่รัก:

เรื่องเงินนั้น ผมไม่สามารถรบกวนให้ครูชกเนื้ออย่างนั้นได้
อย่างที่ผมบอก ผมสามารถจัดการได้ด้วยตัวเอง ผมเพียงแต่ต้อง
ทำงานหนักมากขึ้นและลดรายจ่ายของผมลง ผมคงรู้สึกแย่ถ้ารู้ว่า
พลังงานที่อาจอุทิศให้กับเด็กให้ได้เริ่มเดินไปบนเส้นทางที่ครูได้พา
ผมเข้ามาเดินจะต้องมาเสียเปล่ากับผมในเวลาที่ผมพอจัดการได้
ผมซาบซึ้งที่ครูเต็มใจจะช่วยผม แต่ผมอยากให้เงินที่ครูเสนอให้
นั้นเอาไปใช้กับชั้นเรียนเพื่อว่าสักวันหนึ่งอาจจะมีเด็กคนอื่นที่ได้
มาอยู่ในสถานะอย่างผมบ้าง

ครูเรฟ ผมเชื่ออย่างจริงใจว่าผมคงตายแล้วแน่ๆ ถ้าไม่เป็น
เพราะครู ตอนนั้นผมมุ่งหน้าไปตามหนทางที่มีตมม หนทางที่
การคำยาไม่ได้ดูเลวร้ายนักและการได้เข้าไปอยู่ในแก๊งคูเหม็นจะ
เป็นทางเดียวที่จะได้รับการยอมรับ ครูช่วยผมไว้จากเรื่องนั้นและ
ขณะนี้ ผมกำลังอยู่ในมหาวิทยาลัยระดับท็อป ศึกษาศิลปะที่ผมคง
ไม่ได้มีวันได้ลองถ้าครูไม่ได้คิดตัวผมให้เข้าไปเล่นละคร ครูแสดงให้เห็น
ผมเห็นชีวิตที่ดีกว่า วิธีที่ดีกว่าในการมีชีวิตอยู่ เมื่อผมเล่าให้ใครๆ
ฟังถึงเรื่องชั้นเรียนและครู ผมพบว่าตัวเองกำลังเปรียบเทียบสิ่งที่
ครูทำให้ผมกับ *Allegory of the Cave* (อุปมาอุปไมยเรื่องที่กล่าว
ถึงคนที่เป็นนักโทษอยู่ในถ้ำ รู้จักแต่ความมืดมน) ของเพลโต ผม
รู้จักแต่ความเจ็บปวดและความผิดหวังและคิดว่านั้นเป็นวิถีทาง
ของโลกจนกระทั่งผมได้เจอครู ผมขอบคุณพระเจ้าที่ผมได้เจอครู
และมีครูอยู่ในชีวิตของผม

การอ่านควรจะเป็นอย่างนี้ ผมต้องไปค้นเรื่อง *Allegory of the
Cave* ของเพลโตมาอ่านเพื่อให้แน่ใจว่าผมเข้าใจสิ่งที่เด็กคนนี้แสดงออก
แต่หลังจากหัวเราะขำความไม่รู้ของตัวเอง ผมก็ตระหนักว่าหนุ่มน้อยคนนี้
เป็นนักอ่าน เขาไม่ได้อ่านเพื่อทำตามที่ครูสั่งให้เสร็จหรือเพื่อไปสอบ
แต่เพื่อเก็บเอาภูมิปัญญาจากหน้าหนังสือออกมาแล้วประยุกต์ใช้กับชีวิต

ของเขาเอง นี่อาจเป็นผลลัพธ์ที่ได้เมื่อทุกชั่วโมงของทุกวัน พวกเราที่เป็น
ครูสร้างมั่นใจว่า พวกเด็กๆ มองเห็นความเชื่อมโยงของความหมาย
ในสิ่งที่พวกเขา กำลังทำอยู่

วันนี้ รูดีเป็นบัณฑิตจบจากมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก และเขายังเป็น
นักอ่านที่กระตือรือร้นเช่นเดิม

ชวนคิด

- ถามพวกเด็กๆ เสมอว่า: ทำไมเราถึงต้องเรียนเรื่องนี้กัน? คำตอบที่ควรจะเป็นคือ: ถ้าฉันเรียนรู้ทักษะนี้ จะทำให้ชีวิตของฉันดีขึ้น
- ให้แน่ใจว่า พวกเด็กๆ เชื่อมโยงตัวเองกับบทเรียนที่กำลังเรียนอยู่ได้ และรู้ว่าจะนำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างไร ขอให้เด็กๆ เป็นคนอธิบายความเชื่อมโยงเหล่านั้นเองแทนที่จะฟังจากคุณ
- เมื่อต้องสอนหลักสูตรที่น่าเบื่อหน่าย อย่างเช่นการเตรียมตัวสอบ SAT ให้แสดงให้นักเรียนเห็นความเชื่อมโยง โดยอธิบายว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของระบบที่บกพร่อง ถ้าเล่นตามเกมและเอาชนะระบบได้ในเกมของระบบเอง นักเรียนจะสามารถเปิดประตูสู่โอกาสที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของตัวเองได้มากขึ้น การเรียนรู้ว่าเมื่อไหร่ต้องสู้และเมื่อไหร่ต้องเล่นตามเกม น่าจะเป็นบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนมากที่สุดในการบรรดาบทเรียนทั้งหลาย

ขอแสดงความยินดีด้วยถ้าคุณผ่านการเป็นครูสอนในชั้นเรียนมาได้ถึงห้าปี ชั้นเรียนของคุณเข้าที่เข้าทางแล้ว คุณผ่านพ้นวันเวลาที่น่ากลัวช่วงแรกๆ ที่คุณคอยเฝ้าดูนาฬิกาและรอให้หมดวันสักทีมาได้แล้ว คุณได้เจอวันที่เลวร้ายมามากเสียจนเข้มแข็งพอที่จะรับมือกับมันได้อีกอย่างฉลาดสุขุมขึ้น คุณหัวเราะซ้ำตัวเองเวลาเกิดอะไรผิดพลาดคุณกำลังทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงและนักเรียนของคุณโชคดีที่มีคุณ

คุณสงบเยือกเย็นกว่าตอนที่คุณเริ่มเป็นครู คุณกล้าแสดงความคิดเห็น และมีความมั่นใจมากขึ้น ชีวิตครูของคุณดีขึ้น

ตอนนี้คุณมาถึงทางแยกแล้ว คุณมีประสบการณ์มากจนรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น คุณอายุมากขึ้นหน่อย คุณกำลังสร้างครอบครัวของตัวเอง พวกเด็กๆ ในชั้นเรียนของคุณ ดูเหมือนจะเข้าใจอะไรๆ ได้ซึ้งลงไร่น้ำใจ และไม่รู้ร้อนรู้หนาวยิ่งกว่านักเรียนรุ่นสองสามปีที่ผ่านมา ถึงเวลาแล้วที่คุณจะต้องตัดสินใจ

คุณอาจจะสอนต่อเรื่อยๆ อย่างไม่กระตือรือร้น ครูหลายคนเป็นแบบนี้ สอนไปตามกิจวัตร ตามหลักสูตร รับเช็คเงินเดือนนิดๆ หน่อยๆ แล้วก็กลับบ้าน

แต่คุณก็อาจจะเลือกทางที่ไม่ค่อยมีใครเลือก คุณพร้อมที่จะเข้าถึงเด็กนักเรียนที่คุณเข้าไม่ถึงก่อนหน้านี้ ตอนนี้คุณมีเครื่องมือและประสบการณ์ที่เมื่อก่อนคุณไม่มี คุณกำลังจะก้าวเข้าสู่อีกสิบปีของอาชีพครูที่อาจจะน่าตื่นเต้นที่สุดก็ได้

ถึงเวลาแล้วที่จะเติบโต

ตอนที่ 2 เติบโตขึ้น

คุณสอนมาแล้วห้าปีเป็นอย่างน้อย คุณหวาดหวั่นกับการประชุมพัฒนาวิชาชีพ ที่เป้าหมายมักจะเป็นครูใหม่ๆ ที่แย่ไปกว่า นั่นก็คือ การประชุมพวกนี้มักเป็นการพูดเรื่องเดิมๆ ที่คุณเคยได้ยินมาแล้วนับสิบครั้งซ้ำแล้วซ้ำอีก คุณเบื่อหน่าย และโกรธที่ความหลงใหลแรงกล้าที่คุณเคยรู้สึกกับห้องเรียนกำลังเจือจางลง

ตอนที่ 2 นี้เป็นเรื่องสำหรับคุณ ขอให้ถือว่ามันเป็นเนื้อหาสำหรับครูผู้พิศวัตที่ต้องการคำตอบต่อ คำถามที่ไม่มีเวลาให้ถามระหว่างช่วงปีแรกๆ ที่ลำบาก ในเมื่อตอนนี้ชั้นเรียนของคุณดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว และนักเรียนฟังมากขึ้นกว่าที่จะเมินไม่ฟัง ถึงเวลาที่จะตั้งเป้าหมายสูงขึ้น

12

ถ้าผมขึ้นฝันไปแล้วจะทำอะไรได้*

วันศุกร์หนึ่ง ผมเดินสวนกับครูคนหนึ่งที่โถงทางเดินขณะที่เธอกำลังมุ่งไปห้องเรียนของเธอ “สวัสดีวันศุกร์ครับ” ผมพูดเพราะคิดเอาว่าความคิดเรื่องวันหยุดสุดสัปดาห์น่าจะทำให้คนส่วนมากยิ้มแย้มหลังจากเหน็ดเหนื่อยยาวนานมาทั้งสัปดาห์

“ฉันเกลียดวันศุกร์” ยังไม่ทันถามต่อว่าทำไม เธอก็พูดสะบัดๆ ขยายความ “ฉันเกลียดวันศุกร์เพราะมันหมายความว่าเดี๋ยวก็จะวันจันทร์อีกแล้ว”

เอาละ *นั่นแหละ* คือทัศนคติแบบมองเห็นน้ำเพียงครึ่งแก้ว ผู้หญิงคนนี้เป็นครูที่ดีและเอาใจใส่ แต่เธอเหนื่อยหน่ายและอ่อนแรง การสอนทำให้คนเราเป็นอย่างนั้นได้ และมันยากที่จะไม่รู้รู้สึกขมขื่นหลังจากหลายๆ ปี ในห้องเรียน

* Bitter Fingers จากเพลงของ Elton John

ผู้ใหญ่ที่ยังมีความคิดอยู่จะพยายามทำตามคำสั่งได้สักกี่ครั้ง เมื่องานพัฒนาบุคคลมีการประกาศสนับสนุนแนวทาง “ใหม่” เสมอ ซึ่งแนวทางใหม่ ๆ ที่ว่านี้มักขัดแย้งกับสิ่งที่บรรดาผู้เชี่ยวชาญด้วยกันเอง ประกาศมาเมื่อไม่กี่ปีก่อนหน้าโดยสิ้นเชิง มันยากที่จะไม่เหน็ดเหนื่อยไม่เบื่อ บวกเข้ากับนักเรียนที่มีปัญหาจริงๆ และผู้บริหารที่ไม่ได้ให้การสนับสนุนอะไรเลย แถมท้ายด้วยการตรวจเรียงความนักเรียนมัธยมที่ไม่รู้หนังสือ แล้วตำราปรุงความขมขื่นก็เกือบจะครบถ้วน สำหรับของหวานก็มี บทความในนิตยสารรายเดือนที่กล่าวอ้างว่าที่โรงเรียนล้มเหลวก็เพราะ ครูนั้นแหละ ส่วนผลสมเครื่องปรุงเหล่านี้สามารถทำให้ครูผู้นำชั้นแม้ที่มี อดุมการณ์สูงสุดก็ทรุดโทรมลงกลายเป็นผู้สอนที่โกรธเกรี้ยว มองโลกในแง่ร้ายและช่างเสียดสีเหน็บแนมได้

หลังจากสอนไปราวห้าปี คุณก็มาถึงทางแยก เรียกได้ว่าคุณทำสำเร็จไม่มากก็น้อย คุณผ่านพ้นวันเวลาที่อึดอัดคับข้องมาได้ ปกติแล้วชั้นเรียนของคุณจะอยู่ภายใต้การควบคุมและทำงานตามหน้าที่อยู่ คุณได้สอนมานานพอที่จะมีเครื่องมือในการสร้างระเบียบในห้องเรียนได้ โดยอาศัยประสบการณ์ก่อนหน้า แม้ว่าจะต้องไปสอนระดับชั้นอื่นหรือโรงเรียนอื่น คุณเริ่มมีความมั่นใจที่จะแสดงความคิดเห็น และได้สร้างความสัมพันธ์กับเด็กบางคน และตอนนี้คุณต้องตัดสินใจ

เอาเป็นว่าคุณจะทำสิ่งที่คุณทำอยู่ต่อไปและทำแบบซังกะตาย ไปอีกสองทศวรรษข้างหน้า หรือคุณจะทำหายตัวเองให้เติบโตต่อไปเรื่อยๆ

คนเก่งจำนวนมากซังกะตายทำไป งานนี้น่าเหน็ดเหนื่อย และถ้าคุณเริ่มสร้างครอบครัวแล้ว จะไปคาดหวังให้คุณกลับมาโรงเรียนตอนกลางคืนเพื่องานกิจกรรมคงไม่ได้ ถึงแม้คุณอยากจะทำงานเกินหน้าที่เป็นพิเศษ ความผิดหวังเล็กๆ น้อยๆ บ่อยเข้าก็ทำให้ครูที่ดีทรุดตัวลงหนึ่ง และสงสัยว่าจะทำไปเพื่ออะไร

ถนนสายที่ไม่ไปก็ไหน

เดอนีสเข้าสู่วิชาชีพนี้ด้วยเหตุผลที่เหมาะสมทุกอย่าง เธอค้นพบความรักเด็กขณะทำงานที่ศูนย์ดูแลเด็กหลายแห่งช่วงเรียนมหาวิทยาลัย และจบปริญญาด้านการศึกษาลุ่มวัย เธอต้องพยายามมากช่วงที่สอนปีแรกๆ แต่เธอก็สู้ด้วยหยาดเหงื่อและน้ำตาผ่านมาได้จนกลายเป็นครูผู้สอนวัยเยาว์มีฝีมือคนหนึ่ง พอปีที่สาม เธอก็มีบทบาทแข็งขันในด้านการเป็นผู้นำในโรงเรียน และมีชื่อเสียงว่าเป็นดาวรุ่งในหมู่ผู้ปกครองและบุคลากร

แล้ววาเลรีก็เข้ามา นักเรียนวัยเก้าขวบซึ่งมีแม่ที่ทำให้บุคลากรโรงเรียนต้องทนทุกข์ ผู้หญิงคนนี้จะโผล่พรวดเข้ามาในห้องเรียนตอนกลางวัน และกรี๊ดใส่ครูของลูกสาวเกี่ยวกับเรื่องอะไรก็ตามที่เธอไม่ชอบใจ วาเลรีเป็นนักเรียนที่มีความสามารถ แต่ในสายตาของแม่ เธอคือไอ้โง่โง่ แม่ซีเทเรซา และพระแม่มารีผู้บริสุทธิ์รวมกันในตัวเธอคนเดียว ถ้าครูไม่เขียนความเห็นขึ้นชมลงไว้ในงานที่วาเลรีนำกลับบ้าน แม่ก็จะไปหาครูใหญ่หรือสำนักงานเขตเพื่อทำเรื่องร้องเรียนเสียๆ หายๆ เรื่องครู วันหนึ่ง เธอทูประตุห้องเดอนีสขณะที่มีการเรียนการสอนอยู่ เธอบอกว่ามารับลูกสาวเพราะเธอมีนัดกับหมอและอยากให้ลูกไปเป็นเพื่อน เมื่อเดอนีสบอกว่าวาเลรีขาดเรียนบ่อยเกินไปและนั่นเป็นผลเสียต่อการเรียนของเธอ ผู้เป็นแม่ก็สกดตำครูต่อหน้านักเรียนทั้งชั้นแล้วก็พาลูกเธอไปอยู่ดี

เดอนีสรู้สึกเสียใจมากและไปหาครูใหญ่เรียกร้องว่าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อกันไม่ให้ผู้เป็นแม่มารบกวนชั้นเรียนและเอาตัวลูกสาวไปด้วยเหตุผลที่น่าขันสารพัด ครูใหญ่อธิบายว่าได้พบแม่ของวาเลรีหลายครั้งแล้ว แต่สรุปก็คือ คงต้องทนแม่ที่เข้ามาก่อวุ่นประจำสัปดาห์ทำอะไรไม่ได้มาก เดอนีสโกรธจัด เธอรู้สึกว่าการบริหารจัดการจำเป็นต้องจัดการกับผู้ปกครองคนนั้น ถึงแม้จะต้องไล่เธอออกจากบริเวณโรงเรียนก็ตาม เมื่อเหตุการณ์ไม่ได้เป็นไปตามนั้น เดอนีสก็หงุดหงิดคับข้องใจ เธอเริ่ม

หยาบคายกับวาเลอรี หงุดหงิดใส่เวลาวาเลอรีขอความช่วยเหลือและมักจะไม่สนใจเวลาเธอยกมือขึ้น

เมื่อรู้สึกว่าคุณใหญ่ไม่ได้รับรู้ชื่นชมเธอและรู้สึกผิดหวังกับคุณใหญ่ เดอนีสเลิกบทบาทผู้นำทั้งหมดที่โรงเรียน เธอปฏิเสธที่จะช่วยผู้บริหารที่เธอเชื่อว่าจะไม่สนับสนุนเธอ นี่เป็นเรื่องเล่าที่ธรรมดาดีมาก เดอนีสตั้งใจเลี้ยงที่ทางแยกบนถนนและไม่ได้ไปไหน เธอยังคงสอนอยู่ทุกวันนี้และทำงานแค่พอประมาณ ห้องเรียนของเธอมีระเบียบและนักเรียนของเธอใช้เวลาหนึ่งปีอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แห้งแล้ง เหงื่อซา เรียนไปแบบไร้ความรู้สึก และส่วนมากก็สอบผ่าน ชั้นเรียนนั้นไม่ได้ใกล้เคียงกับสภาพแวดล้อมที่เบิกบานและมีความหวังอย่างที่เดอนีสเริ่มสร้างในช่วงที่เธอสอนปีแรกๆ เลย

กล่าวกันว่าละครโคกนาฏกรรมของเชกสเปียร์นั้นเศร้า ไม่ใช่เพียงเพราะว่ามันเป็นเรื่องเศร้า แต่เป็นเพราะว่ามันเป็นเรื่องที่น่าจะให้ความรื่นรมย์ยินดีได้แต่ความสุขที่น่าจะเกิดขึ้นนั้นกลับถูกทำลายสิ้น เราทำให้แฮมเล็ตไม่ใช่เพราะความตายของเขาหากทำให้ให้แก่มันเป็นกษัตริย์อย่างที่เขาน่าจะได้เป็นด้วย ครูซึ่งยอมให้ความคับข้องใจในอาชีพเปลี่ยนศักยภาพของตนให้กลายเป็นความขมขื่นนั้นเป็นคนเศร้าโดยแท้ พวกเขาสูญเสียความเป็นเลิศที่น่าจะเป็นไปได้

และแน่นอน คนที่สูญเสียมากที่สุดก็คือนักเรียนของพวกเขานั่นเอง

สองในสามก็ไม่เลว

น่าประหลาดใจเมื่อตริกตรองถึงปัจจัยต่างๆ ทั้งหมดที่ทำให้พวกครูขมขื่น ความโกรธฝ่ายบริหารเป็นเรื่องธรรมดา การทำงานกับนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่ไม่สนใจเรื่องการศึกษาของลูกตัวเองนั้นเป็นอีกปัจจัยหนึ่ง การทดสอบที่มีเดิมนั้นสูง สภาพโรงเรียนที่ซำรุดทรุดโทรมเพื่อนร่วมงานที่ใจร้าย สังคมที่ไม่เห็นคุณค่า ทั้งหมดนี้ล้วนโถมทับใส่จิตวิญญาณครูจนต้องสร้างเกราะกำบัง ระฆังบอกเวลาเลิกเรียนวันศุกร์

เป็นสัญญาณว่าการทำงานอันแสนทรมาณและไร้ความหมายอีกสัปดาห์ได้สิ้นสุดแล้ว แต่ไม่มีสิ่งใดสามารถดับไฟของนักศึกษาได้เร็วเท่ากับนักเรียนที่เง่าและเลือกที่จะไม่เดินผ่านประตูที่ครูดุสสำหรับลงทุนลงแรงเปิดให้ เมื่อคุณทุ่มเทเวลาพิเศษลงไปเพียงเพื่อจะล้มเหลว มันยิ่งทำให้ยากขึ้นมากเข้าไปอีกที่จะทำงานเกินหน้าที่ในครึ่งหน้าเวลาที่เกิดสถานการณ์ที่คุณน่าจะทำอะไรได้ บางอย่างได้ มันทำให้ครูหลายคนที่ยพยายามจะช่วยเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือต้องนึกถึงคำพูดของคิง เลียร์ ที่ว่า “เด็กที่ไม่รู้คุณท่านที่ท่าแก่ตนนั้นเขี้ยวแหลมคมยิ่งกว่าอสรพิษ” ยังไงก็ไม่รู้

มีคนถามผมบ่อยๆ ว่าทำไมผมถึงไม่หมดไฟ ถ้าผมทำต่อไปอย่างที่ผมเคยทำสมัยหนุ่ม พยายามแก้ปัญหาทุกอย่างและช่วยเด็กทุกคนที่ต้องการ ไฟผมคงมอดสนิทหลายปีมาแล้ว บางคนเห็นว่าการสอนเป็นงานที่ไม่มีใครรู้คุณค่า แต่ถ้าคิดเสียว่านี่เป็นงานบริการน่าจะดีกว่าสำหรับจิตวิญญาณ รางวัลสำหรับการสอนคือการสอนนั่นเอง แนนอน มันน่าปลื้มที่จะได้รับจดหมายและคำขอบคุณอย่างจริงใจจากนักเรียนและครอบครัวที่รู้จักคุณ แต่การคาดคิดรอคอยและหวังว่าจะได้รับการเชิดชูชื่นชมอย่างนั้นเป็นเรื่องอันตรายที่กัดกร่อนความรื่นรมย์ยินดีในการสอนได้

นักเรียนทั้งหมดต้องได้รับโอกาสที่จะเรียนรู้และสนุก บางคนได้บางคนไม่ได้ แต่ครูส่วนมากรักที่จะสอน ความขมขื่นเกิดขึ้นเมื่อความพยายามของเราไร้ความหมาย ถ้าคุณจะทำอะไรพิเศษขึ้นมา อย่างเช่นอยู่หลังเลิกเรียนเพื่อสอนเด็กที่มีปัญหา หรือใช้เวลาวันเสาร์บ่ายพาพวกเด็กๆ ไปพิพิธภัณฑสถานศิลปะ ให้รู้ไว้ว่าคุณมีแนวโน้มที่จะเจอผลลัพธ์แบบใดแบบหนึ่งในสามแบบนี้

แบบแรก นักเรียนอาจเติบโตขึ้นจากความพยายามพิเศษของคุณและแสดงความขอบคุณ ซึ่งจะทำให้คุณมีกำลังใจกล้าแกร่งที่จะทำให้มากขึ้นไปอีก การ์ดและจดหมายจากนักเรียนเก่าที่ตอนนี้อยู่มหาวิทยาลัยหรือแต่งงานมีความสุขเป็นรางวัลที่พิเศษที่สุดอย่างหนึ่งที่ครูอาจได้รับ ไม่มีครูที่ผมรู้จักคนไหนที่ไม่อ่านจดหมายอย่างนั้นหลังจากเจอวันที่

เลวร้าย ความชื่นชมชอบคุณอย่างนั้นช่วยฟื้นฟูพลังให้แก่จิตวิญญาณที่เหินห่างของเรา และทำให้เรานึกได้ว่านี่คือเหตุที่เรายังทำงานนี้อยู่ งานที่มีรางวัลผลตอบแทนเพียงน้อยนิด การไปงานแต่งงานปลายวันเสาร์ของสาวสวยที่เคยเป็นเด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ ในชั้นเรียนของคุณเป็นประสบการณ์เหลือเชื่อ การที่ผู้หญิงคนนั้นรับรู้ถึงความพยายามของคุณเป็นส่วนสำคัญในการเติบโตและการพัฒนาของเธอเป็นความรู้สึกที่ดีกว่าการไปยืนรับรางวัลโนเบลด้านการศึกษาในสตอกโฮล์มเสียอีก

แบบที่สอง นักเรียนอาจเติบโตขึ้นเพราะความเพียรพยายามของคุณแต่ไม่เคยแสดงความขอบคุณใดๆ และมีชีวิตที่ดีขึ้นโดยไม่ตระหนักด้วยซ้ำไปว่า วันเวลาที่ดีและความสำเร็จของพวกเขาบางส่วนมีได้เพราะคุณ เรื่องนี้เกิดขึ้นบ่อย และสามารถทำให้เราเศร้าได้ อย่ายอมให้เกิดความรู้สึกอย่างนั้น ถ้าคุณทำงานเป็นพิเศษด้วยความเชื่อที่ว่าเด็กส่วนใหญ่ (เอ้อ คนส่วนใหญ่) มักจะไม่ค่อยได้นึกขอบคุณโชคชะตาที่ดีของตัวเอง คุณอาจดูแลกำลังใจของตัวเองไว้ด้วยการรู้สึกดีกับงานที่ทำให้เสร็จไปด้วยดี ผมเคยมีนักเรียนที่มีโรคทูเรตต์ซึ่งเป็นความผิดปกติทางระบบประสาท เขามีแม่เป็นผู้เลี้ยงดูคนเดียวซึ่งไม่มีความรู้หรือคนรู้จักที่จะให้ความช่วยเหลือเด็กได้ ภรรยาผมพาแม่และเด็กไปหาหมอคคนนั้นคนนั้นหลายคนรวมทั้งกุมารแพทย์สาขาประสาทวิทยาชั้นยอดซึ่งบอกว่ามียาที่อาจจะช่วยได้ถ้าดูแลให้เด็กทานยาได้อย่างปลอดภัย สามสัปดาห์ต่อมาและหลังจากใช้เงินไปหลายพันเหรียญ เราก็ได้เปลี่ยนชีวิตของเด็กไปในทางที่ดีขึ้น อาการกระตุกของเขาควบคุมได้ เขาเริ่มมีเพื่อนมากมายและเริ่มเรียนได้ดีภายในหนึ่งปี จากที่ถูกเพื่อนร่วมชั้นมองว่าเป็นคนประหลาดพิลึก เขากลายเป็นสมาชิกที่มีคุณค่าของชุมชน แต่เราไม่เคยได้รับคำขอบคุณทั้งจากเด็กคนนี้และแม่ของเขา เด็กก้าวต่อไปในชีวิต เข้ามหาวิทยาลัย และทุกวันนี้ก็แต่งงานแล้วและประสบความสำเร็จ ผมนึกอยากจะให้เขาสมทบทุนให้มูลนิธิชั้นของเราเพื่อช่วยคนอื่นๆ อย่างที่ครั้งหนึ่งเขาเคยได้รับการช่วยเหลือใหม่ แน่หอน ผมนึกอยากอย่างนั้น ผมรู้สึกแย่มากเพราะว่าผมไม่สามารถปลุกฝังจิตวิญญาณความเอื้อเฟื้อลงในหมู่มนุษย์คนนี้

ใหม่ แน่نون ผมรู้สึก หากกระนั้น ผมก็ไม่เคยไปถึงจุดที่จะรู้สึกขมขื่น เพราะเป้าหมายคือการช่วยเด็กหนุ่มคนหนึ่ง และผมได้ช่วยไปแล้ว การช่วยเหลือและงานที่ทำได้ดีคือรางวัล

ผลลัพธ์หมายเลขสามคือตัวสร้างความห่อเหี่ยวโดยแท้ คือเป็น ความล้มเหลวโดยสิ้นเชิง มันเป็นความรู้สึกที่เลวร้าย และมันก็เกิดขึ้นบ่อยๆ คุณคงไม่ได้มีความรู้สึกของมนุษย์ ถ้าไม่เคยมียอมแพ้และตะโกนว่า “โอ๊ย! จะมีประโยชน์อะไรนี่” หลังจากสามสิบปีที่ผมได้ทำงานเป็น พิเศษเกินหน้าที่ตัวเองเพื่อเด็กจำนวนมากทั้งๆ ที่ไม่มีประโยชน์ที่จะทำ อย่างนั้น นอกจากจะไม่มีคนชื่นชมขอบคุณที่ทำงานนี้แล้ว งานนี้ยังไม่มี ประสิทธิภาพโดยสิ้นเชิง

ผมเคยมีนักเรียนคนหนึ่งที่กำลังลำบากซึ่งผมเชื่อว่าน่าจะได้ประโยชน์ จากความช่วยเหลือเป็นพิเศษของผม ถ้าเป็นการวิ่งให้ ผมไม่ได้แค่วิ่งเพิ่ม ให้อีกไมล์หนึ่งเป็นพิเศษ เรียกได้ว่าผมวิ่งมาราธอนให้เลยทีเดียว แต่ท้าย ที่สุด ผมไม่ได้ช่วยเด็กหนุ่มคนนั้นเลย ผมทำงานกับเขาอยู่หลายช่วงฤดูร้อน ผมเชื่อในศักยภาพของเขาที่จะเอาชนะอุปสรรค ผมจึงช่วยให้เขาได้ทุน การศึกษา เขาได้เข้ามหาวิทยาลัยชั้นนำ และผมซื้อตัวเครื่องบินให้เขา ช่วงปิดเรียนเพื่อเขาจะได้กลับไปใช้เวลาอยู่กับครอบครัวได้

หลายปีต่อมา ผมกับภรรยาบังเอิญไปเจอเขาที่งานเลี้ยงวัน คริสต์มาสแห่งหนึ่ง เราไม่ได้เจอเขาหรือได้ข่าวจากเขาเลยในระยะเวลา เกือบสิบปี เขากลายเป็นคนที่ขมขื่นโกรธแค้น เขาเมามากและมี พฤติกรรมที่เลวร้าย คำวันนั้น เขาพูดพลามดูถูกทุกคนที่อยู่ใกล้พอได้ยืน เขาโดยเสียดสีครอบครัวที่เชิญเขามางานเป็นพิเศษ ผมหวังว่าคืนนั้นเขา เป็นอย่างนั้นเพราะวิกฤตส่วนตัวบางอย่าง หากได้รู้จากเพื่อนๆ ของเขา ว่าเขาเป็นอย่างไรตลอดเวลา เขาไม่เหมือนกับเด็กหนุ่มที่ผมเคยให้ความ เชื่อมั่นในช่วงหลายปีมาแล้วนั้นโดยสิ้นเชิง

เหล่านี้คือสถานการณ์ที่อาจทำให้คุณเศร้าได้ การเจอประสบการณ์ แบบนี้มากๆ เข้ามีผลให้คุณไม่อาจเดินเข้าห้องเรียนอย่างกระฉับกระเฉง และมีประกายในดวงตาอีกต่อไป ซึ่งนักเรียนของคุณ (และคุณ) ต้องการ

ทั้งสองอย่าง เพราะฉะนั้นพยายามทำงานเป็นพิเศษเกินหน้าที่เมื่อทำได้ แต่ขอให้ทำด้วยความรอบคอบ

เริ่มต้นเรื่องตัวเอง

นี่คือสิ่งเล็กๆ น้อยๆ อย่างหนึ่งที่ผมทำทุกวันในลานจอดรถที่โรงเรียนประถมศึกษาโฮบาร์ตก่อนออกจากรถ อาจจะถูกบึ้งๆ หน่อย แต่มันใช้การได้สำหรับผม และไม่เสียหายอะไรที่ผมจะเล่าให้ฟัง โดยปกติผมมักจะเข้าจอดรถระหว่าง 6:00 น. ถึง 6:05 น. ยังมีตอยู่และมีรถอื่นอีกสองสามคัน เจียบโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ผมปิดเพลงของ เดอะ บีเทิลส์ หรือเดอะคิงส์ ที่ตั้งสนั่นจากเครื่องสเตอริโอในรถ

ผมจะใช้เวลาประมาณหนึ่งนาทีจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ทำให้ผมวิตกหรือเศร้า คุณจะเรียกว่าการสวดมนต์ หรือการทำสมาธิช่วงขณะก็ได้ แต่ไม่ว่าคุณจะใช้เรียกมันว่ายังไง ผมจะใช้เวลาสองสามแวบนั้นหยุดและแค่คิดอยู่ในความมืด บางที ผมคิดถึงลูกสาวซึ่งมีปัญหาเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ ภรรยาผมซึ่งไม่ค่อยสบายแต่โชคดีที่ผลการตรวจที่โรงพยาบาลเมื่อสัปดาห์ที่แล้วบ่งชี้ว่าไม่ได้มีปัญหาร้ายแรง ผมรู้ว่าวันนี้การเรียนการสอนส่วนหนึ่งจะต้องถูกขัดจังหวะ เพราะเขตการศึกษาให้ทำการประเมินที่ไร้สาระ น่าขันและไม่ได้ช่วยพวกเด็กๆ เลย ผมคิดถึงทุกสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะทำให้ผมหดหู่ แล้วผมก็เตือนตัวเองให้ทิ้งปัญหาเหล่านั้นไว้ในรถ ห้อง 56 ไม่ใช่ที่ของปัญหาเหล่านั้น มีเด็กที่มีปัญหาที่ใหญ่โตกว่าปัญหาของผมมาก และไม่ได้มีความเข้าใจหรือไหวพริบอย่างผู้ใหญ่ที่จะจัดการกับมัน พวกเขาต้องการคนที่คิดบวก สนับสนุนให้กำลังใจ และมีความสุขอยู่ข้างหน้าพวกเขาตลอดเวลา ไม่มีที่ทางให้แก่ความเหนื่อยล้า การประชดประชันเสียคสิ หรือการมองโลกในแง่ร้ายในห้องเรียน ถ้าผมชื่นฝันใจแล้วจะทำอะไรได้ เพราะฉะนั้น พยายามอย่างดีที่สุดที่จะรู้จักศัตรู และทิ้งมันไว้ในรถ ต้องให้ความยินดีเบิกบานเป็นฝ่ายประสบความสำเร็จ

ชวนคิด

- อย่าแสร้งทำเป็นว่าการสอนเป็นประสบการณ์ที่มีความสุขเสมอ ให้ตระหนักว่าความขมขื่นอาจเกิดขึ้นได้เพราะไม่มีใครเห็นคุณค่าของคุณ และเรียนรู้ที่จะจัดการกับมันแทนที่จะนั่งคร่ำครวญ
- หัดทำตัวเป็นโรคความจำเสื่อมและลืมช่วงเวลาที่น่าเลวร้าย เมื่อผู้ปกครองหรือเพื่อนร่วมงานที่มากเรื่องทำอะไรโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของคุณหรือเลวร้ายกับคุณ ปล่อยให้ตัวเองรู้สึกแยกกับมันสักสองสามนาทีแล้วก้าวต่อไป เพราะการจมอยู่กับเรื่องไม่เป็นเรื่องพวกนี้ไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อคุณหรือเด็ก ๆ ของคุณ
- ระวังอย่าทุ่มเทเพื่อนักเรียนของคุณมากเกินไป เป็นเรื่องยากที่จะระบุให้ชัดเจนลงไปว่าอย่างไรจึงเรียกว่ามากเกินไป การพยายามช่วยเด็กคนหนึ่งซึ่งไม่มีใครเข้าถึงอาจเป็นการกระทำที่สูงส่ง แต่บ่อยครั้งคงมีเหตุผลอะไรสักอย่างที่ทำให้คนที่อยากช่วยเหลือเด็กคนนั้นล้มเหลวมาแล้ว การบรรจบกับศัตรูที่มองไม่เห็นเป็นความพยายามที่สูญเปล่า และอาจทำให้คุณหมดไฟที่จะช่วยแก้ปัญหาที่มีโอกาสจะแก้ได้ของคนอื่นไปในที่สุด
- ชุมชนและเขตการศึกษาอาจตระหนักและชื่นชมในความสำเร็จของคุณจำนวนหนึ่ง แต่โชคร้ายที่ครูส่วนมาก แม้กระทั่งครูดีเด่นกลับไม่ค่อยจะได้รับการชื่นชมอย่างที่ควร การเข้าใจความจริงข้อนี้จะช่วยให้คุณคิดบวกและทำงานต่อไปได้ การได้รับการชื่นชมเป็นเรื่องดี เราทุกคนต่างต้องการให้คนอื่นรู้ว่าให้ทั้งนั้น แต่ความพอใจอย่างที่สุดที่ได้จากการสอน คือการสอนที่ดีนั่นเอง ไม่ว่าจะมีคนสังเกตเห็นหรือไม่ จำคำนิยามของความสำเร็จของโค้ชจอห์น วู้ดเดนไว้: ความสำเร็จคือความสงบในใจที่รู้ว่าคุณได้ทำดีที่สุดแล้ว

13

คนกลาง

มีภูมิปัญญาเล็กๆ อย่างหนึ่งที่ถ่ายทอดกันมาในหมู่ครูและ
สมควรรพุดซ้ำ เมื่อมีคนถามว่า “สอนอะไร” ผู้นำชั้นหลายคนจะ
ตอบทำนองว่า “สอนประถมหนึ่ง” หรือ “สอนพีสิกส์มัธยมปลาย”
ถ้ามีประสบการณ์เต็มพุง คุณจะเรียนรู้ว่ามีคำตอบที่ฉลาดกว่านั้น
คือ “สอนนักเรียน”

สำหรับครูที่เพิ่งเริ่มสอน มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นเสมอไป พวกเรา
ส่วนมากที่ถูกโยนไปอยู่ต่อหน้าเด็กๆ ใช้เวลามากมายไปกับการคิดถึงวิชา
ที่กำลังสอน และใช้เวลาเพิ่มขึ้นคิดถึงเรื่องตัวเราเอง เมื่อคุณพยายาม
สุดๆ ที่จะทำสิ่งที่น่าสนใจและทุ่มเทพลังงานจนหยาดสุดท้ายให้แก่
แต่ละวันแล้วละก็ ไม่มีอะไรน่าอายเลยถ้าคุณจะล้มพับที่บ้านพลางคิดถึง
ความล้มเหลวนาๆของคุณและตัวตนที่ชอกช้ำไปหมด เมื่อเราดูสมุด

บันทึกแผนการสอนของครูสักคน จะเห็นว่าเป็นเรื่องของเนื้อหาที่สอน อยู่เกือบจะทั้งหมด

หลังจากพบสไตล์และจังหวะของตัวเองได้สองสามปี ครูที่ดีเริ่มจะ ใช้เวลามากขึ้นมุ่งเอาใจใส่คนดูคนฟังมากกว่างานที่สั่งให้ทำ

ในยุคของหลักสูตรมาตรฐานและชุดการประเมินที่ไม่มีจบสิ้น ใครก็ตามที่เคยได้สอนในโรงเรียนจริงๆ จะค้นพบความจริงที่ไม่มีใคร อยากรู้ ฟัง กล่าวคือ มาตรฐานอาจจะเหมือนกันสำหรับนักเรียนมัธยม สาม แต่นักเรียนมัธยมสามไม่ได้เหมือนกันทุกคน แม้กระทั่งในห้องเรียน ที่จัดนักเรียนมารวมกันโดยอาศัยคะแนนสอบ เกรด หรือรายงานของครู ในเวลาที่ผ่านมา กลุ่มนักเรียนยี่สิบห้าคนที่น่าจะมีความสามารถ ใกล้เคียงกันก็ยิ่งแสดงความแตกต่างกันอย่างสังเกตเห็นได้ มันยากที่จะ สอนกลุ่มที่มีแตกต่างกันมากมายทั้งในเรื่องความสามารถด้านการเรียน และพฤติกรรม ห้องเรียนจำนวนมากมีนักเรียนที่พร้อมจะกระโดดข้าม ไปเข้าเรียนมหาวิทยาลัย และพวกที่มีแผนจะกระโดดหนีออกทาง หน้าต่าง

ตัวอย่างเช่น ปีที่ผ่านมาฉันทำงานกับเด็กประถมห้าสามสิบสี่คน บางคนฉลาดเฉลียวถึงกับจัดอยู่ในกลุ่มมีความสามารถพิเศษ และที่จัด อย่างนี้ไม่ได้บอกถึงแต่ความสามารถเท่านั้น แต่หมายถึงผลการเรียน หรือผลงานของพวกเขาด้วย พวกนี้เป็นนักเรียนที่ฉลาดและมีความสุข ที่จะไปโรงเรียนทุกวัน

ไม่ตีหรือก่อกวนถ้าจะมีนักเรียนทั้งชั้นเป็นแบบนั้น ไม่ต้องถามเลย แต่พวกดาวฤกษ์สูงสุดวางมืออยู่เพียงแปดคนจากสามสิบสี่คน นักเรียนคนอื่นเป็นพวกไปไหนไปกันไม่ต้องเจอการตำหนิเลยมากกว่า มีเด็กผู้หญิง วัยสิบขวบสองคนที่พูดอย่างเปิดเผยว่าจะมีลูกคนแรกเมื่ออายุสิบห้าแบบ เดียวกับแม่ๆ ของเธอทั้งสอง แล้วก็ยังมีไมเคิล ซึ่งเพียงไม่กี่เดือนก่อน หน้าที่จะมาอยู่ในชั้นเรียนของผม หนูน้อยนี้เข้าไปในห้องน้ำเด็กผู้หญิง ทำร้ายเด็กประถมสี่ กัดตัวเธอลงกับพื้นแล้วถ่มน้ำลายใส่ น่ารัก!

มีวิธีต่างๆ สารพัดอย่างที่จัดการกับนักเรียน ผมอยากจะเล่า

ให้คุณฟังถึงวิธีหนึ่งที่จะเป็นแนวทางการจัดการห้องเรียนที่ผมพบว่ามีประสิทธิผล - วิธีหนึ่ง เท่านั้น แต่ไม่ใช่มีอยู่ วิธีเดียว วิธีนี้จะไม่เข้าถึงเด็กทุกคน ผมไม่เคยเจอครูที่ซื้อสัตย์คนไหนที่จะเชื่อว่านักเรียนทุกคนเชื่อฟังทำตามที่ครูพูดหมด แต่แนวคิดนี้ให้คุณเข้าถึงนักเรียนมากที่สุดเท่าที่คุณจะทำได้

เมื่อผมค่อยๆ รู้จักนักเรียนในชั้นเรียนของผม ผมจะจัดเด็กแต่ละคนไว้ให้อยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในสามกลุ่มในใจ นี่เป็นการสร้างความสัมพันธ์กับพวกเขา ที่อาจจะดูง่ายเกินความเป็นจริง แต่มันก็เป็นจุดเริ่มต้น

เด็กหมายเลขหนึ่ง

เด็กหมายเลขหนึ่งเป็นของขวัญจากพระเจ้า เป็นเด็กที่มาโรงเรียนตรงเวลาเพราะรักที่จะเรียนรู้ แล้วยังมีสติปัญญาสูงและเพื่อนที่ชื่นชมมาก เป็นคนตลก ใจดีมีเมตตา และไวต่อความรู้สึก นอกจากงานศิลปะของเขาจะพร้อมที่จะเข้าไปแขวนอยู่ในพิพิธภัณฑ์แล้ว เขายังใช้เวลาว่างช่วยเหลือคนอื่นๆ ด้วย เขามาโรงเรียนแต่เช้าเพื่อมาช่วยจัดห้อง และยังเอ่ยคำขอบคุณอย่างจริงใจที่คุณกำลังสอนบทเรียนที่มีคุณค่าแก่เขา

พ่อแม่ของเขาติดต่อคุณในสัปดาห์แรกที่เปิดเรียน พวกเขามีกิจกรรมชักชวนและอยากให้คุณรู้ว่าถ้าคุณมีสื่อให้ชักเมื่อไหร่ละก็ พวกเขายินดีช่วยเหลือ เมื่อมีการประชุม พ่อแม่ของเด็กหมายเลขหนึ่งจะมาตรงเวลา รู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับชั้นเรียนเพราะทานอาหารเย็นกับลูกทุกคน และคุยกันถึงความสำคัญของการศึกษาอย่างเป็นเรื่องเป็นราว เวลาคุณให้ข้อเสนอแนะ พวกเขา ก็กระตือรือร้นที่จะทำงานกับคุณเพื่อช่วยลูกที่ดีเหลือเชื่อให้ได้ดียิ่งขึ้นไปอีก เมื่อประชุมเสร็จ พวกเขาก็จะมอบจดหมายที่เขียนคำขอบคุณอย่างไพเราะให้คุณแล้วแวะไปห้องทำงานครูใหญ่เพื่อบอกว่ารู้สึกโชคคิดมากที่ได้คุณเป็นครูของลูกของพวกเขา หลังจากเด็กออกจากชั้นเรียนของคุณไปแล้ว ทั้งครอบครัวก็ยังกลับมาปีละหลายครั้ง

เพื่อบริจาคเงินทุนช่วยเหลือนักเรียนรุ่นใหม่ให้ซื้ออุปกรณ์เครื่องใช้สำคัญในการเรียน

หยุดหัวเราะเถิด ถ้าคุณคิดว่ากำลังอ่านเทพนิยาย ผมเคยมีนักเรียนที่ทำทุกอย่างที่บรรยายไว้ข้างต้น การมีเด็กหมายเลขหนึ่งเป็นเทพนิยาย แต่มันไม่ได้จบด้วยสุดลอคกาลหลังจากนั้น คุณรู้ไหมเพราะอะไร เพราะว่าห่างออกไปไม่กี่ที่นั่นคือเด็กหมายเลขสาม

เด็กหมายเลขสาม

เด็กหมายเลขสามเกลียดคุณ อันที่จริง เด็กหมายเลขสามเกลียดทุกคนและทุกสิ่ง เขาขาดเรียนมากกว่ามาเรียน ไม่มีครูคนไหนสามารถจูงใจเขาได้ เขาใจร้าย แสดงสีหน้าขมขู่ และคุกคามใครก็ตามที่อยู่ใกล้ เด็กหมายเลขสามอยู่ในห้องเรียนได้ไม่กี่นาทีที่จะต้องสร้างเรื่องร้ายกาจทำลายสมาธิที่ทำให้วันนั้นทั้งวันต้องพัง ถ้าไม่ด้วยการใช้คำพูดก็ใช้กำปั้น ครูทั้งหลายกลัวมีเด็กคนหนึ่งในชั้น พวกเด็กๆ ก็กลัวเหมือนกัน เขาตัวเหม็นและตั้งใจทำสิ่งที่น่าขยะแขยง วันหนึ่งในคาบเรียนคณิตศาสตร์ เขาก็เอาลูกอมเอ็มแอนด์เอ็มยัดใส่จมูกโดยตั้งใจ จนต้องเรียกหมอบุคคองออกมาเอาออก

เด็กหมายเลขสามอยู่กับแม่ ไม่เคยเห็นหน้าพ่อตั้งแต่ยังเป็นทารก คุณโทรศัพท์หาแม่เขาหลายครั้งเพื่อพยายามนั่งลงคุยกัน และวางแผนช่วยลูกชายเธอ คุณยังมองบวกอยู่และพูดทุกอย่างอย่างมีอาชีพและพูดเชิงบวก แล้วเธอก็วางหูไปหลังจากกรีดต่าสองสามคำมาทางโทรศัพท์ ถูกต้อง เธอได้ฟังเรื่องความกังวลอย่างจริงจังของคุณและบอกว่าอย่ายุ่ง

แต่คุณก็ไม่ย่อท้อ เมื่อเธอไม่ยอมมาพบ ในที่สุด คุณก็พูดจนเธอยอมให้คุณไปที่บ้านเธอเพื่อคุยกัน หลานชายเธออยู่ที่นั่นเพื่อช่วยคุยด้วย เขาเมาอยู่และไม่ได้สวมเสื้อ เห็นรอยสักสัญลักษณ์ของแก๊งเต็มแผงอก เขาเผชิญหน้ากับคุณและขู่ๆ ว่า ถ้าคุณลองยุ่งกับลูกพี่ลูกน้องตัวน้อยของเขาละก็ เขาจะฆ่าคุณและบัสสาวะใส่หลุมศพคุณ

คุณอาจจะหัวเราะเห็นขึ้นไปอีกแบบต่างจากตอนที่ฟังเทพนิยายเรื่องเด็กหมายเลขหนึ่ง แต่ฝันร้ายเรื่องเด็กหมายเลขสามไม่ใช่ความฝันเป็นภาพเด็กที่ประกอบขึ้นจากหลายๆ คน แต่ผมเคยเจอเรื่องทั้งหมดเหล่านี้เกิดขึ้นกับผมมาแล้ว

คราวนี้ เราก็มາถึงประเด็นของคนที่อยู่ตรงกลาง - เด็กหมายเลขสอง ครูส่วนมากจะใช้เวลาแทบจะเรียกได้ว่าเกือบทั้งหมดกับเด็กหมายเลขหนึ่งหรือเด็กหมายเลขสาม การใช้เวลากับเด็กหมายเลขหนึ่งนั้นเยี่ยมมากเพราะสนุก เขาตลกและฉลาดและกระตือรือร้นและรู้จักบุญคุณ และมันอาจขัดความเจ็บปวดที่มาพร้อมกับการสอนทั้งวันไปได้ชั่วคราว ทางเลือกโดยทั่วไปอีกอย่างคือการใช้เวลามาหาศาลไปกับเด็กหมายเลขสาม เพราะเขาทำให้ห้องเรียนปั่นป่วนเสียจังหวะไปหมดจนไม่มีใครได้เรียนรู้อะไรและหมดสนุก เป็นธรรมดาที่ครูจะใช้เวลาร้อยละเก้าสิบไปกับเด็กหมายเลขหนึ่งหรือเด็กหมายเลขสาม แต่ผมได้เรียนรู้ที่จะมุ่งความพยายามส่วนใหญ่ของผมไปทางเด็กหมายเลขสอง เด็กคนโปรดของผมคือเด็กหมายเลขสอง

เด็กหมายเลขสอง

เด็กหมายเลขสองดูเหมือนจะเป็นเด็กทั่วๆ ไป ไม่เคยยกมือขอตอบหรือถาม มาโรงเรียนและทำงานตามที่ครูสั่งโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น ไม่มีปัญหาความประพฤติ บอกให้ทำอะไรก็ทำอย่างนั้น แต่ไม่เคยทำให้คุณสนใจเวลาคุยกันจริงๆ

เด็กหมายเลขสองมีผู้ปกครองที่น่ารัก เวลาประชุม พ่อกับแม่ก็จะฟัง ลงชื่อบันทึกการมาร่วมประชุม และไม่เคยติดต่อมาอีก ผู้ปกครองเหล่านี้จะไม่ไปที่สำนักงานของโรงเรียนเพื่อร้องเรียนต่อว่าเรื่องใดๆ ถ้าถูกไปเจอครูที่เห็นชัดว่าไม่ได้มาตรฐาน ก็จะบอกลูกว่าทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ก็แล้วกัน เด็กหมายเลขสองสอบผ่านแบบทดสอบมาตรฐานและถือว่าเกณฑ์อยู่ในระดับชั้น ข้อมูลในแฟ้มจะบอกว่าเป็นเด็กดี แต่ไม่มี

ผู้ใหญ่คนไหนเคยถามเขาเรื่องงานอดิเรก เรื่องวงดนตรีวงโปรด หรือถามว่าเขาทำอะไรหลังโรงเรียนเลิก เรื่องความที่เขาเขียนก็เรียบๆ แต่โดยพื้นฐานแล้วก็เขียนได้โดยใช้ไวยากรณ์ถูกต้อง ครูเลยไม่มีความเห็นอะไรจะเขียนมากจนถึงเวลาส่งงานเขียนที่ไม่น่าสนใจ อีกฉบับ ทำคณิตศาสตร์ได้ 70 เปอร์เซนต์ และไม่ได้รับความสนใจเพราะคุณต้องสนใจเด็กที่ได้ 35 เปอร์เซนต์สองคน เด็กหมายเลขสองจึงผ่านไปตามระบบเงียบๆ โดยไม่ได้ทำให้เสียเรื่องเกิดฝุ่นฟุ้งระหว่างทางแม้แต่น้อย

นี่คือพวกเด็กๆ ที่ผมใช้เวลาด้วย มีเด็กหมายเลขหนึ่งหลายคน อยู่ภายในกลุ่มเด็กหมายเลขสอง เพียงแต่ว่ายังไม่มีการพัฒนาเขาขึ้นมา

ผมพูดกับเด็กหมายเลขสองมาก ทั้งในชั้นและระหว่างพัก พอถึงสัปดาห์ที่สอง ผมอาจจะพูดอย่างนี้กับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเมื่อผมคืนงานเขียนให้เธอ “ซินเธีย เคยมีใครบอกหนูใหม่ว่าหนูเป็นนักเขียนที่เก่งมาก” เธอสิ้นศรัทธา “เอาละ หนูจะได้เป็นละ เรื่องความที่หนูเขียนคราวนี้ดีกว่าของสัปดาห์ที่แล้วมาก เมื่อเข้านี้หนูทานอะไรนะ ไม่รู้ละ ทานต่อไปนะ หนูรู้ไหม นักเขียนชื่อดังอย่างสไตน์เบคก็เคยเป็นเด็กมาก่อนเหมือนกัน”

นี่ไม่ได้เป็นคำชมหลอกๆ ผมเพียงแต่บอกเด็กว่างานของเธอดีขึ้น และผมตื่นเต้น เพราะเชื่อว่างานชิ้นต่อไปของเธอจะยิ่งดีขึ้น ผมสร้างทำเป็นตกใจที่ครูอื่นฯ ไม่เคยบอกเด็กหมายเลขสองว่าร้องเพลงเพราะหรืองานนำเสนอของเธอประณีตมาก

หลังจากเป็นเพียงไม้ประดับ เด็กหมายเลขสองก็ตื่นเต้นมากเพราะซึกมีคนสนใจสังเกต อย่าประมาทพลังของการเอาใจใส่และการชมอย่างจริงจัง เมื่อเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้น เด็กหมายเลขสองทั้งหลายของโลกจะเริ่มกระทำการและแสดงออกเหมือนเด็กหมายเลขหนึ่ง ในตอนต้นของการเดินทางนี้ นักเรียนหลายคนจะปลื้มมากที่ครูสังเกตสนใจจนตกลงไปอยู่กับดักขันธ์ที่สามที่โคห์ลเบิร์กไว้เรื่องหกชั้นของพัฒนาการทางจริยธรรม กล่าวคือ พวกเขาจะขยันทำงานหนักเพื่อให้ครูพอใจ มันไม่ใช่เรื่องมหันตภัย แต่เมื่อเวลาผ่านไป ให้เตือนนักเรียนแบบนั้นว่าคุณเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้น ในท้ายที่สุด นักเรียนที่กระตือรือร้นเหล่านี้

จะเข้าใจว่าพวกเขาไม่ได้ขยันเพื่อคุณ หากเพื่อตัวเอง

เอาใจใส่บรรดาเพชรที่ยังไม่ถูกค้นพบเหล่านี้ เป็นรายบุคคล
หลายๆ ในวิชาคณิตศาสตร์ เด็กพวกนี้มักจะตอบถูกประมาณ 70
ถึง 75 เปอร์เซ็นต์ แต่เพราะถือว่าชำนาญพอแล้ว พวกเขาจึงไม่ค่อย
สนใจนัก เพราะพวกเขาเด็กที่สอบตกสุดๆ ต้องการความช่วยเหลือและ
แนะแนวเป็นพิเศษ ผมบอกพวกเขาเด็กว่าถ้าทำแบบทดสอบได้ถูก 70
เปอร์เซ็นต์ แสดงว่าโดยพื้นฐานแล้วพวกเขาเข้าใจเนื้อหา ผมอธิบายว่า
อันที่จริง ถ้าเข้าใจเนื้อหาส่วนมาก ผมเชื่อว่านั่นแสดงว่าพวกเขามีโอกาส
มากกว่าที่พวกเขาจะเชื่อว่าจะทำได้ 95 หรือ 100 เปอร์เซ็นต์ แต่ผมเชื่อ
ผมบอกพวกเขาว่าผมเชื่ออย่างจริงจังด้วย

ผมแนะนำให้พวกเขาซึมซับคำแนะนำของแมเรียน ไรท์ เอเดล
แมน ที่ว่า “มอบหมายตัวเอง” เนื่องจากผมไม่ได้ให้การบ้านมาก เด็กๆ
สามารถฝึกคณิตศาสตร์เป็นพิเศษเองที่บ้านได้ ผมขอให้พวกเขาว่าสิ่งที่
พวกเขาสามารถทำได้เพิ่มเติมให้ผมฟัง เด็กๆ เรียนรู้ที่จะพูดว่าพวกเขา
สามารถทำโจทย์พิเศษที่อยู่ด้านหลังของหนังสือได้บ้าง พวกเขาสามารถ
ทำแบบฝึกหัดบางหน้าที่ทำไปแล้วอีกได้ และที่ดีที่สุด พวกเขาเข้าใจว่า
สามารถสร้างโจทย์ของตัวเองขึ้นมาทำได้ เพราะไม่ได้บังคับว่าต้องทำงาน
เหล่านี้ แต่พวกนักเรียนคิดสร้างงานขึ้นมาเอง จึงทำงานได้นานขึ้น และ
ทำอย่างมีจุดหมายมากขึ้นกว่าที่จะทำเวลาถูกบังคับให้ทำ

ปีที่แล้วนี้เอง เมื่อนักเรียนของผมทำข้อสอบมาตรฐานของรัฐ
แคลิฟอร์เนียที่วาดหัวกัน ผมติดตามผลสอบของเด็กหมายเลขสอง
ของผมทั้งหมด กล่าวกันว่า ถ้านักเรียนทำคะแนนได้ดีขึ้นกว่าปีที่แล้ว
อย่างน้อยเจ็ดจุด ถือว่ามีความก้าวหน้า คะแนนเฉลี่ยของพวกเขา
หมายเลขสองเพิ่มขึ้นถึงแปดสิบจุด หลายคนได้คะแนนเต็มหลังการ
ประเมินวิชาคณิตศาสตร์อยู่สองวัน พวกเขาไม่ได้เป็นเด็กหมายเลขสอง
อีกต่อไป มีคนใส่ใจและนั่นนำไปสู่ความตื่นเต้น ความมั่นใจในตนเอง
และความแตกต่างที่วัดได้

ครูส่วนมากเคยยืนอยู่หน้าชั้นถามคำถามแล้วคิดหรือไม่ก็พูด

ออกมาว่า “คราวนี้ ขอไม่เอาคนเดิมๆ ตอบนะ” โดยปกติจะมีแต่เด็กหมายเลขหนึ่งที่จะแสดงความเห็นและอภิปรายในชั้น เรื่องนี้จะเปลี่ยนไปเมื่อเวลาในปีการศึกษาค่อยๆ ผ่านไป จะมีเด็กยกมือมากขึ้น เด็กหมายเลขสองเรียนรู้ว่าคุณเชื่อมั่นในตัวพวกเขา และเดี๋ยวนี้ พวกเขา ก็เชื่อมั่นในตัวเอง ได้ยกมือขึ้นถามตอบ และมีคนฟังความคิดเห็นของพวกเขาเป็นครั้งแรกในชีวิตที่โรงเรียน

มีโบนัสแถมมาด้วยในการมุ่งความสนใจไปหาเด็กหมายเลขสอง กล่าวคือ สภาพออฟเตอร์ซ็อคมีผลกระทบต่อเด็กหมายเลขสาม ซึ่งจู่ๆ ก็พบว่าตัวเองมีพวกน้อยลง ในอดีต เวลาเด็กหมายเลขสามวางแผนจะป่วนชั้นเรียน เด็กหมายเลขสองมักจะเป็นเป้าหมายถูกป่วนหรือไม่ก็ สมรู้ร่วมคิดโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่พอเด็กหมายเลขสองหมกมุ่นมากกับงานที่ต้องทำ เด็กหมายเลขสามเลยไม่รู้จะใช้พลังงานทางลบของตัวเองไปทางไหนดี

การแบ่งเด็กออกเป็นสามกลุ่มดังกล่าวทำให้พลังด้านบวกเกิดขึ้น เด็กหมายเลขหนึ่งจะเห็นทะยานสูงขึ้นไปอีก เด็กพวกนี้ทำได้ดีเสมออยู่แล้ว ถึงแม้ว่าจะได้รับความสนใจเรื่องความฉลาดเฉลียวน้อยลง ในท้ายที่สุด พวกเขาจะมีบทบาทใหม่ในชั้น เวลาคุณช่วยเหลือเด็กหมายเลขสองเป็นพิเศษ ให้เด็กหมายเลขหนึ่งทำงานกับเด็กหมายเลขสาม เด็กหมายเลขสามจะเรียนรู้ว่าเพื่อนร่วมชั้นที่พวกเขาเคยเกลียด จริงๆ แล้วเป็นคนที่น่ารักและสนใจพวกเขาซึ่งเป็นเด็กหมายเลขสาม เด็กเก่งที่อยู่ระดับบนสุดไม่ได้มีหน้าที่เป็นผู้ช่วยพิเศษของคุณตลอดเวลา เด็กเก่งๆ เหล่านี้จำเป็นที่จะต้องใช้เวลาส่วนมากในแต่ละวันของตนทำสิ่งที่มากกว่างานพื้นฐาน แต่การใช้เวลาวันละไม่กี่นาทีช่วยคนที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นการช่วยทั้งเด็กที่เก่งอยู่ระดับบนสุดและเด็กที่ติดหล่มอยู่ที่โหล ในระหว่างนี้ ครูจึงเป็นอิสระพอที่จะไปดูแลเด็กที่อยู่ตรงกลาง ซึ่งจะไม่ติดแหง็กอยู่ตรงกลางอีกนานนัก

มีความจริงที่น่าเศร้าอยู่อย่างหนึ่งเกี่ยวกับเด็กหมายเลขสาม นักเรียนที่ล้าหลังส่วนมากไม่ได้อยู่รั้งท้ายตรงนั้นเพียงเพราะขาดความ

สามารถ โดยปกติ นักเรียนที่ไม่เป็นมิตรและชอบก่อความวุ่นวายขึ้นเรียนพร้อมกับปัญหาประดามี ชีวิตที่ต้องดิ้นรนของพวกเขาไม่ได้เกิดขึ้นในเวลาชั่วข้ามคืน เมื่อลองไปดูบันทึกผลการเรียนที่ผ่านมา จะเห็นรูปแบบความล้มเหลวด้านวิชาการที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลานานแล้ว ทั้งๆ ที่ครูที่เอาใจใส่ช่วยเหลือ เมื่อเด็กหมายเลขสองแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เป็นไปได้ เด็กหมายเลขสามอาจเริ่มค้นพบว่าพวกเขาก็สามารถทำงานนั้นได้ ความเป็นจริงคือ เด็กหมายเลขสามอาจทำได้ดีขึ้นมากในชั้นเรียนของคุณ เพียงเพื่อจะล้มเหลวในภาคต่อเมื่อไปอยู่ในวัฒนธรรมที่ไม่ได้เชื่อว่าคุณสำเร็จ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม หากครูสักคนสามารถแสดงให้เด็กที่มีปัญหาเดือดร้อนเห็นแม้แวบหนึ่งว่าความเป็นไปได้มีอยู่ ก็ยังมีความหวัง

ครูบางคนรักความท้าทายที่จะช่วยเด็กหมายเลขสามให้รอดพ้นจากเหวลึกแห่งความสิ้นหวัง ความท้าทายที่จะทำให้เด็กซึ่งดูเหมือนจะไม่มีใครสอนได้ให้ยอมทำอะไรบ้างนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการสอนที่สำคัญและน่าชื่นชม ขอให้เพียงแต่รู้ว่า ขณะที่คุณใช้เวลาหลายชั่วโมงไปกับนักเรียนที่อาจจะเป็นปัญหาเกินกว่าจะช่วยเหลือได้ ยังมีเด็กหมายเลขสองที่นั่งเงียบๆ ไม่พูดอะไร และกำลังก้าวไปสู่ชีวิตธรรมดาๆ บรรดาเด็กหมายเลขสองก็มีความสำคัญพอๆ กัน ให้มุ่งตามพวกที่อยู่กลางๆ แล้วโอกาสความเป็นไปได้จะสูงขึ้นที่ทุกคนในชั้นจะทำได้ดีขึ้น ซึ่งเป็นผลจากการที่คุณมุ่งความสนใจไปในส่วนที่น้อยคนสนใจมาก่อนหน้านี้

ชวนคิด

- เริ่มมองหานักเรียนที่มีความสามารถระดับกลางๆ ตั้งแต่ต้นปี คอยเรียกพวกเขาให้ตอบคำถามในชั้นถ้าคุณรู้ว่าพวกเขารู้คำตอบ
- คุยกับเด็กหมายเลขสองเป็นการส่วนตัวสักครั้งสองครั้ง พยายามให้เด็กในกลุ่มนี้รู้ว่าคุณเชื่อมั่นในตัวพวกเขา
- ให้เด็กหมายเลขสามรู้ว่าเขาเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งในเด็กอีกจำนวนมาก เขาจะไม่ได้ได้รับความสนใจพิเศษไปกว่าเด็กคนอื่นๆ เขาต้องเข้าใจว่าคุณเอาใจใส่เขา แต่นักเรียนคนอื่นๆ ก็สำคัญเช่นกัน
- ถ้าเด็กหมายเลขสามเปิดใจเล่าเรื่องราวให้คุณฟัง ให้แสดงความร่วมรู้สึก แต่อธิบายว่าทุกคนมีปัญหาของตัวเอง คุณเชื่อว่าเขาสามารถเอาชนะสถานการณ์ของเขาได้ และคุณเคยเห็นนักเรียนหลายคนทำมาแล้ว จงเมตตาแต่หนักแน่น
- ลองมอบหมายให้เด็กหมายเลขหนึ่งทำตัวเป็นเทพคุ้มครองเด็กหมายเลขสาม คุณต้องแน่ใจว่าเด็กหมายเลขสามมีเบอร์โทรศัพท์ของเด็กหมายเลขหนึ่งที่เขาสามารถติดต่อขอความช่วยเหลือได้ทุกเมื่อ
- ให้แน่ใจว่านักเรียนของคุณตระหนักดีว่าเขาต้องวัดความก้าวหน้าของตัวเองโดยเปรียบเทียบกับผลการเรียนของตัวเองในอดีต ไม่ใช่กับผลการเรียนของคนอื่น
- สอนนักเรียนว่าจะมีคนที่ยิ่งเร็วกว่า เขียนได้ดีกว่า และคิดเลขได้แม่นยำกว่าพวกเขาเสมอ แสดงให้เห็นว่าพวกเขากำลังทำได้ดีขึ้นโดยดูจากงานชิ้นก่อนๆ อย่าเชิดชูงานของเด็กคนอื่นๆ ต่อหน้าพวกเขา
- อย่าถอดใจเป็นอันขาด ถ้าคุณยอมแพ้ นักเรียนของคุณก็จะยอมแพ้ ตั้งเป้าหมายไว้ว่าสักวันคุณจะได้รับจดหมายจากนักเรียนที่เขียนมาว่า “ครูเชื่อมั่นในตัวผมก่อนที่จะผมจะเชื่อมั่นในตัวเองเสียอีก”

14

ทิ้งเด็กบางคนไว้ข้างหลัง*

ไม่ทิ้งเด็กไว้ข้างหลังเลย

นั่นเป็นทัศนคติที่น่ารัก มันเป็นหนึ่งในสำนวนที่ถูกต้อง
ชอบธรรมเหมาะที่จะติดผนังแบบเดียวกับน้ำสะอาดสำหรับ
ทุกคนและมะเร็งเป็นเรื่องราว ไม่มีใครต้องการทิ้งเด็กไว้ข้างหลัง

แต่เราควรทิ้งบ้าง เด็กบางคนจำเป็นต้องถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ไม่ใช่คน
ที่มีปัญหาเรื่องเนื้อหาหรือคนที่มีปัญหาส่วนตัวซึ่งทำให้ตั้งใจเรียนได้ยาก
แต่นักเรียนที่ไม่สมควรได้รับสิทธิที่จะก้าวต่อไปข้างหน้า

เราได้สร้างสถานการณ์ที่เด็กๆ ไม่เข้าใจว่าการกระทำต่างๆ มี
ผลลัพธ์ ระบบโรงเรียนซึ่งถูกโจมตีจากทุกด้านพยายามสุดฤทธิ์ที่จะทำให้
ทุกคนพอใจ พอทำอย่างนั้น โรงเรียนจึงทำร้ายเด็กที่โรงเรียนควรจะช่วย

* Leave Some Children Behind เสียดสิกฎหมายการศึกษา No Child Left Behind Act (2001) ของสหรัฐฯ

หากเราลองสมมติตัวเองเป็นเด็กที่อยู่ในระบบโรงเรียนของทุกวันนี้ จะเห็นได้ง่ายๆ ว่าเด็กลืบขบซิมซับความรู้สึกที่ว่าตนเองมีสิทธิไว้ในใจ เด็กไม่ต้องสมัครเข้าเรียนโรงเรียนของรัฐ คุณสมบัติเดียวที่ต้องมีที่โรงเรียนจะรับเข้าเรียนได้คือต้องอยู่ในละแวกนั้น ตื่นเช้าขึ้นมาก็เดินทอดน่องเข้าโรงเรียนซึ่งมีอาหารเช้าให้ฟรี พอระฆังบอกเวลาโรงเรียนเข้า ก็ถูกต้อนเข้าห้องเรียน ถ้าไม่มีวัสดุของใช้ ก็จะมีกระดาษดินสอแจก มีหนังสือเรียนฟรี หวังว่าพวกเด็กจะตั้งใจเรียนอย่างที่สุดระหว่างช่วงเรียนตอนเช้า แต่ถึงจะหยาบคายใส่ครูหรือใจร้ายกับเพื่อน ก็ยังได้ทานอาหารกลางวันฟรีเวลาเที่ยงลืบห้านาที

แม้กระทั่งเด็กที่สุดจะแก้ไขได้ก็ยังมาได้เรื่อยๆ โดยปกติ ผลลัพธ์ร้ายแรงที่สุดสำหรับพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับก็คือการถูกผู้บริหารหรือครูดุตำว่ากล่าว ซึ่งผลของการลงโทษจางหายไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อพูดถึงรักแบบเข้มงวด ผมได้บทเรียนมาอย่างลำบาก เมื่อผมเป็นครูหนุ่มน้อยอยู่ ผมฝันถึงการพาชั้นเรียนของผมไปวอชิงตัน ดี.ซี. ตอนนั้น ทางโรงเรียนมีกำหนดตารางเวลาการเรียนตลอดทั้งปี ซึ่งหมายความว่านักเรียนของผมจะได้พักจากการเรียนในเดือนพฤศจิกายน มันเป็นเดือนที่เยี่ยมมากที่จะพาเด็กๆ ไปเยือนเมืองหลวงของประเทศ อากาศดี ผู้คนที่แห่กันมาเที่ยวก็กลับไปกันหมดแล้ว และพวกเด็กๆ ก็จะได้ใช้วันเวลาช่วงฤดูใบไม้ร่วงที่งดงามเรียนรู้เรื่องประเทศของตนและค้นพบความมั่งคั่งของชาติของเรา

ความพยายามครั้งแรกของผมที่จะพานักเรียนไปดูเหมือนจะเริ่มต้นฤดูจิ้งหะ หัวหน้างานในดาวน์ทาวน์ถึงกับเซ็งเซ็งส่วนตัวสมทบทุนการเดินทางให้ชั้นเรียนของผม ผมทำผิดพลาดหลายอย่างในการผจญภัยครั้งแรกนี้ โปรแกรมการเดินทางของเราแน่นเกินไป และผมยังไม่ได้เรียนรู้ว่าต้องยืดหยุ่นเพื่ออากาศไม่เป็นใจ กระนั้น ผมก็ทำหลายสิ่งถูกต้อง พวกเด็กๆ ได้รับการเตรียมตัวอย่างดีทั้งด้านวิชาการและด้านสังคม เด็กพร้อมที่จะเดินทางโดยเครื่องบิน พักโรงแรม และใช้ระบบขนส่งสาธารณะอย่างสุภาพและมั่นใจ

แต่ผมทำพลาดอย่างมากไปเรื่องหนึ่ง คือครูใหญ่เรียกผมไปที่ห้องทำงานสองสัปดาห์ก่อนการเดินทาง ผู้ปกครองคนหนึ่งร้องเรียนมาเพราะผมไม่ได้พาลูกของเธอไปด้วย ที่ย้อนแย้งก็คือ เด็กคนนี้มีชื่อเหมือนบุคคลในพระคัมภีร์ไบเบิล แต่ผมรับประกันได้ นอกจากชื่อแล้ว เขาไม่ได้มีคุณลักษณะใดเหมือนบุคคลนั้นเลย เด็กคนนี้เป็นอนุสรประจำโรงเรียน ไม่ยอมทำงานใดๆ แม้กระทั่งงานพื้นฐานที่สุด และยังคงคิดว่าเจ้าหน้าที่และเพื่อนร่วมชั้นด้วยภาษาที่เหมาะสมจะพูดกันตามช่องโศภณี

ผมอธิบายกับอาจารย์นิเทศของผมว่า ผมจัดไปทริปนี้ในช่วงหยุดพักของผม และผมได้ปฏิบัติตามกระบวนการของเขตในการวางแผนไปทัศนศึกษา ผมกรอกแบบฟอร์มทุกอย่าง ได้รับการอนุมัติจากผู้มีหน้าที่ทั้งหมด และหมดหมายรายละเอียดทุกอย่างเรียบร้อย ทางเขตและผู้ปกครองก็ได้เซ็นเอกสารรับรู้ว่าเป็นทริปส่วนตัวไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับโรงเรียนโฮบาร์ตเลย และการได้ไปทริปนี้ขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบของครูเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ครูใหญ่ก็ขอให้ผมพาเด็กคนนั้นไปด้วยเพื่อครูใหญ่ ผมรู้ว่านั่นไม่ใช่ความคิดที่ดี แต่เมื่อผมคำนึงถึงว่าผู้นำโรงเรียนของผมท่านนี้ได้สนับสนุน ให้กำลังใจ และช่วยผมในเรื่องต่างๆ มานับสิบๆ เรื่องแล้ว ผมรู้สึกว่าการช่วยเขาจัดการกับผู้ปกครองที่พูดด้วยลำปากเป็นสิ่งที่ถูกต้องสมควรทำ แต่ผมผิดไปถนัดใจ

เมื่อเราไปถึงโรงแรมในวอชิงตัน ผมจัดให้เด็กเจ้าปัญหาอยู่ห้องเดียวกันกับเด็กที่ผมไว้ใจได้มากที่สุดสามคน เด็กสามคนนี้ตื่นขึ้นมาราวตีสองมาเจอเพื่อนร่วมห้องรื้อกระเป๋าของพวกเขາและขโมยเสื้อผ้า กระเป๋าเงิน และเงินสดที่ผมให้ไว้ไป เห็นได้ชัดว่า ผมน่าจะฟังสัญชาตญาณของผมเองและไม่น่าจะพาเด็กคนนั้นมาด้วยเลย เขาไม่ได้ทำอะไรที่สมควรจะได้มาทัศนศึกษาด้วยตั้งแต่ต้นแล้ว และถึงแม้ว่าน่าจะได้อะไร ก็เห็นชัดว่าเขายังไม่พร้อมที่จะเดินทางกับเพื่อนร่วมชั้นของเขา

เพื่อให้ผมปลื้มหนักเข้าไปอีก ผมกลับจากทริปมา ก็เจอครูใหญ่ตำหนิเบาๆ และแม่ของเด็กคนนั้นสวดยับ พวกเขาารู้สึกว่าผมลงโทษเด็กรุนแรงไป เนื่องจากเขาถูกจับได้ขณะขโมยของอยู่ ผมจึงไม่อนุญาตให้เขา

เข้าไปในร้านขายของใดๆ ตามอนุสาวรีย์แห่งชาติและตามพิพิธภัณฑ์ที่เราไปเที่ยว ถึงแม้ว่าผมจะไม่ได้ขึ้นเสียงกับนักเรียนคนนี้แม้แต่ห้อยหรือประธานให้เขาได้อายด้วยวิธีใดๆ ผมบอกเขาว่าเขายังไม่พร้อมที่จะไปซื้อของและเขาต้องอยู่กับผมขณะที่พวกเพื่อนไปซื้อหนังสือและโปสการ์ดดูจากที่ผู้เป็นแม่สาปแช่งผมอยู่ ผมอดคิดไม่ได้ว่าปัญหาไม่น่าจะอยู่ที่ตัวเด็กเพียงแค่นี้ แล้วน่าจะสยตราบโงกที่เราถึงมีเด็กมากมายเหลือเกินที่ไม่เข้าใจว่าการกระทำทั้งหลายมีผลลัพธ์ ผมถูกเอ็ดตะโรใส่เพราะผมมีเหตุผลที่จะลงโทษขโมย

บทเรียนที่ผมได้เรียนรู้จากทริปนี้เป็นเรื่องยากแต่ยุติธรรม กล่าวคือเด็กบางคนจำเป็นต้องถูกทิ้งไว้ข้างหลัง จากประสบการณ์ ไม่ว่าจะเป็นแค่เวลาเล่นเบสบอลในสนามเด็กเล่น หรือการใช้เวลาป่วยวันเสาร์ที่ห้องแสดงศิลปะ นักเรียนของผมรู้โดยไม่มีข้อกังขาใดๆ ว่าการกระทำของตัวเองเป็นตัวตัดสินว่าจะได้เข้าร่วมกิจกรรมหรือไม่ เมื่อผมแทรกการคิดอย่างนี้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการห้องเรียนของผมแล้ว ก็มีสองสิ่งเกิดขึ้น

ประการแรก มันบังคับให้ผมเป็นนักสื่อสารที่ดีขึ้น ก่อนกิจกรรมใดๆ ผมต้องแน่ใจว่า พวกนักเรียนรู้ผลลัพธ์ของการกระทำต่างๆ การทดลองทางวิทยาศาสตร์หรือการแข่งขันเบสบอลจะเริ่มขึ้นหลังจากนักเรียนได้รับการเตือนว่า หากทำพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับจะถูกให้ออกจากกิจกรรมนั้น บทเรียนจะเริ่มตื้นขึ้นหลังจากพวกนักเรียน (ไม่ใช่ครู) อธิบายได้ว่าพวกเขาถูกคาดหวังอย่างไรบ้าง การตะโกนหรือการดูถูกเพื่อนร่วมทีมหรือฝ่ายตรงข้ามหมายความว่าผู้เล่นคนนั้นไม่ต้องเล่นต่อไปแล้วในวันนั้น ถ้านักเรียนคนไหนเล่นไม่เข้าเรื่องกับอุปกรณ์วิทยาศาสตร์ทีมของเด็กคนนั้นจะขาดผู้มีส่วนร่วมในการค้นพบของวันนั้นไปหนึ่งคน มีผู้สังเกตการณ์หลายคนแสดงความเห็นเรื่องนี้ มีอยู่บ้างที่บอกว่าถ้าบิลลีไม่ได้ร่วมการทดลองทางวิทยาศาสตร์ เขาอาจจะไม่ได้เรียนรู้ทักษะที่สำคัญที่เด็กอื่นได้เรียนไป คงใช่ เขาอาจจะไม่ได้เรียนรู้หรืออย่างไรก็ตาม มีการเรียนรู้บทเรียนที่สำคัญกว่ามาก

เกือบหนึ่งปีก่อนทริปไปวอชิงตัน ดี.ซี. ผมเชิญชวนพวกนักเรียนให้เตรียมตัวเพื่อการไปเยือนเมืองหลวงหนึ่งสัปดาห์ ในระหว่างนั้น มีเรื่องต่างๆ เป็นโหลๆ ที่อาจเกิดขึ้นซึ่งอาจทำให้พวกเขาถูกตัดชื่อออกจากทริป เห็นชัดว่า เด็กต้องทำวิชาประวัติศาสตร์ได้ดี และต้องเป็นพลเมืองดีเด่น ถึงจะได้ขึ้นเครื่องบิน ที่ละเอียดลึกซึ้งไปกว่านั้นคือ พวกเขาจะต้องแสดงว่ามีวุฒิภาวะทางอารมณ์พอที่จะเดินทางข้ามประเทศได้ ถ้าผมจะต้องคอยขอให้เด็กคนไหนใส่ใจฟังอยู่เรื่อย เขาจะได้แต่ไปสการ์ดและไม่ได้ตัวเครื่องบินถึงแม้จะเป็นนักเรียนที่เก่งมากก็ตาม ผมอธิบายกับผู้ปกครองว่า ถ้าลูกชายของเธอไม่ค่อยยอมฟังในชั้น การไม่ฟังเวลาเราข้ามถนนจะกลายเป็นปัญหาร้ายแรงเรื่องความปลอดภัยได้ ผมหวังใยนักเรียนของผม และคนที่ยังต้องพัฒนาทักษะการฟังอยู่จะไม่ปลอดภัยเมื่อห่างจากบ้านไปสามพันไมล์

มีผลลัพธ์อย่างที่สองที่จะเกิดขึ้นในชั้นเมื่อครูตัดสินใจว่าจะทิ้งเด็กไว้ข้างหลัง ความรู้สึกสงบอย่างวิเศษจะพร่างพรูลงมาในชั้น ความเครียดของครูส่วนมากมาจากการสร้างความแน่ใจว่าเด็กแต่ละคนมีสมาธิตั้งใจเรียนและเข้าถึงนิพพานด้านวิชาการทุกวัน ครูที่รู้สึกผ่อนคลายจะไม่ตื่นตระหนกเวลามีนักเรียนถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ผมไม่ได้สนับสนุนให้เราถอดใจเอาง่ายๆ ให้เลิกยุ่งกับเด็กที่เคี้ยวหมากฝรั่งในชั้นหรือขาดส่งงาน พวกเราที่เป็นครูจำเป็นต้องลองทำทุกอย่างและลองอะไรก็ตามที่จะดึงดูดความสนใจและจูงใจเด็กทุกคนให้มีส่วนร่วม และใช้ประโยชน์จากบทเรียนที่มีคุณค่าของเรา เมื่อพูดอย่างนั้นแล้ว เวลาที่นักเรียนไม่ทำตามโปรแกรมก็อย่าถือเป็นเรื่องส่วนตัว สงบนิ่งไว้โดยรู้ว่าคุณหน้าที่ของคุณคือเปิดประตู ถ้ามีเด็กคนหนึ่งไม่สนใจที่จะเดินผ่านประตูเข้าไป คุณต้องไปกับเด็กคนอื่นๆ ที่เต็มใจเข้าไปและก้าวต่อไป ต้องแน่ใจว่าประตูเปิดอยู่สำหรับเด็กที่มีปัญหาทุกวัน แต่คุณไม่มีเวลามาปะเหลาะขอเรื่องเขา เพราะมีเด็กอื่นอีกสามสิบคนข้ามแม่น้ำไปแล้ว และพร้อมที่จะก้าวเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา

บ็อบบี้ อีไลซา และคริส

ผมฟังนักเรียนมาสามทศวรรษ และคำบ่นร้องทุกข์ที่มีเหตุผลของพวกเขามีรูปแบบอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือ นักเรียนเบื่อและรังเกียจงานที่สั่งให้ทำเป็นการบ้านที่ไม่มี ความหมาย (พวกเขามักจะกลัวไม่กล้าตั้งคำถาม) แต่จะคิดถึงคนที่พวกเขา รู้สึกว่าเป็นครูที่ไม่ยุติธรรมและเป็นกฎระเบียบที่ไร้สาระน่าขัน นักเรียนเกลียดการถูกเอ็ดตะโรใส่ แต่คำบ่นอันดับแรกสุดคือความหงุดหงิดที่ต้องรอ - มีหลายสิบวันที่ทั้งชั้นต้องนั่งอย่างเบื่อหน่าย เพราะมีนักเรียนคนสองคนทำตัวแย่หรือไม่ตั้งใจเรียน นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นได้ถ้าเราปฏิบัติตามแนวคิดที่ว่าต้องไม่ทิ้งเด็กคนไหนไว้ข้างหลังเลยตามตัวอักษรเป๊ะ

วันแรกของการเรียน ผมบอกให้เด็กๆ นั่งตรงไหนก็ได้ที่พวกเขาชอบ ผมมักจะยิ้มและถามว่าพ่อแม่แนะนำมาหรือเปล่าว่าอย่าไปนั่งกับเพื่อน ผมหัวเราะเมื่อเห็นเด็กยกมือขึ้นเป็นแถว ผมบอกให้เด็กๆ สบายใจได้และสนับสนุนว่าให้นั่งกับเพื่อนคู่หูนั้นแหละ “ที่สำคัญ” ผมแสดงความเห็น “นั่งกับเพื่อนดีกว่านั่งกับศัตรูแน่ๆ” พวกเด็กรู้ทันทีว่าเราหัวเราะกันได้ ในชั้นเรียนของเรา อย่างไรก็ตาม ผมเตือนให้ระวังว่าเราถึงานต้องทำมาก ผมบอกว่าผมเชื่อว่าพวกเขาสามารถเข้าใจได้ว่า เราจะไมยอมให้มีมิตรภาพและการคุยกันมารบกวนความเข้าใจวรรณกรรมชั้นยอดของเราหรือความแม่นยำในการแก้ปัญหา ผมทำให้พวกเด็กเข้าใจว่าจะต้องเปลี่ยนที่นั่งถ้านั่งกับเพื่อนแล้วทำงานไม่ได้ดี พวกเด็กซึมซาบว่าผมกำลังให้ความไว้วางใจพวกเขา แต่ก็รู้ว่าของขวัญนั้นมาพร้อมกับความรับผิดชอบ ในระยะหลายปีที่ผ่านมา ระบบการจัดที่นั่งแบบนี้ใช้กับชั้นเรียนได้ดี มีผลเป็นความอบอุ่นสบายใจในห้องเรียนบวกกับการตั้งใจจดจ่ออย่างใหญ่หลวง

แต่มีอยู่ปีหนึ่ง ผมมีกลุ่มเด็กผู้ชายสามคนที่บิบบให้ผมต้องกระทำการโดยรวดเร็ว ทั้งสามไม่อาบน้ำมา และไม่พร้อม ไม่เอาหนังสือหนึ่งหาอะไรมาเลยในวันแรก นั่งด้วยกันหลังห้องเอาขาพาดบนโต๊ะหรือไม้ก็

นั่งพับขาบนเก้าอี้ พอถึงตอนที่ผมบอกสวัสดิ์ตอนเช้า ผมก็เห็นชัดเจนเจ็บปวดว่ามีนักเรียนสามสิบสองคนที่รู้พื้นฐานของการใส่ใจฟังและสามคนที่ไม่รู้ ผมเดินไปหาคริส ซึ่งดูจากพฤติกรรมแล้วท่าทางจะโอหังหยาบคายที่สุดในกลุ่ม และถามว่าชื่ออะไร เขาบอกผมว่าเขาไม่ต้องพูดกับผม “เพราะว่าเอ็งไม่ใช่ครูห้าของข้า”

“อันที่จริง” ผมพูดอย่างสงบนิ่ง “ข้านี้แหละเป็นครูห้าของเอ็ง ข้าชื่อเรฟ และข้าอยาการู้ชื่อเอ็ง”

สองสามวันแรกของปีนั้นเป็นนรก “หนูน้อยน่ารัก” ทั้งสามทำตัวป่วนและทำทุกอย่างที่เป็นไปได้เพื่อทำลายการเรียนทุกบทให้ละเทะ เราเรียนล่าช้ากว่าแผนของผมไปมากเมื่อถึงวันที่ 4 และถึงเวลาที่ผมต้องลงมือทำอะไรสักอย่าง ระหว่างสองสามวันแรก ผมได้ข้อสังเกตที่ทำให้ผมรู้เรื่องสามเกลอนี้มากขึ้น

คริสเป็นหัวหน้าของแก๊งเล็กๆ ที่โรงเรียน ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เขาใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงตามลำพังที่สำนักงานของโรงเรียนมากกว่าในชั้นเรียนของเขา ครูคนก่อนๆ ไล่เขาออกจากห้องเกือบทุกวันเพราะเขาใจร้ายหยาบคาย เกินกว่าจะควบคุมได้โดยสิ้นเชิง เมื่อระฆังบอกเวลาโรงเรียนเลิก เขาจะไปที่กลุ่มดูแลเด็กหลังเลิกเรียนในบริเวณโรงเรียน โปรแกรมนี้ตั้งใจให้ช่วยเด็กๆ ทำการบ้านให้เสร็จและทำกิจกรรมที่มีประโยชน์จนกว่าผู้ปกครองจะเลิกงานและมารับกลับบ้านได้ แต่คริสใช้เวลาที่นั่นวิ่งเล่นกับพวก ชกตอยและดำว่่านักเรียนที่เด็กกว่า

อิสเรลเจียบที่สุดในสามคน เขาอยู่กับแม่ซึ่งแทบจะไม่ค่อยอยู่บ้านเลย เมื่อเรียกให้เขาอ่าน ทักษะการสะกดคำต่ำแต่ก็ไม่ถึงกับแยจนน่าตกใจอย่างไรก็ตาม ทักษะการเขียนของเขาเหมือนกับทักษะของเด็กที่แทบจะยังไม่ได้เรียนรู้จักตัวอักษรเลย เขาไม่ทำการบ้านเลยสัปดาห์แรก ดูเหมือนว่า อิสเรลก็เหมือนกับนักเรียนจำนวนมากคือ เผ่าดูนาฬิกาอรรถระฆังตีบอกเวลาโรงเรียนเลิก ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องโรงเรียนอีกเลยในช่วงขณะนั้นไปจนกระทั่งถูกบังคับให้กลับไปโรงเรียนอีกในเช้าวันรุ่งขึ้น

บ๊อบบี้เป็นคนที่ไม่นิ่งมากที่สุด นั่งหยุกหยิกตลอดเวลา เป็นเด็กประเภทที่บางคนจะวินิจฉัยโดยเร็วว่าเป็นพวกเด็กสมาธิสั้นและแนะนำให้กินยา ผมตรวจสอบบันทึกของเขาแล้วค้นพบว่า หลายปีมาแล้วในการประชุมระหว่างนักจิตวิทยาที่ปรึกษาของโรงเรียนเรากับแม่ของเขา มีการพูดเรื่องจ่ายยา แต่แม่ของเขาไม่เห็นด้วยกับความคิดนั้น

บ๊อบบี้และอิสเรลก่อกวนและหยาบคายในชั้น แต่คริสคือหัวหน้าแก๊งชัดเจน ระหว่างการทดลองทางวิทยาศาสตร์วันที่สอง คริสป่าวงเวียนใส่สมาชิกร่วมทีมคนหนึ่ง ถ้าปาวัตฤมิมเมื่อไหร่ล่ะก็ ถึงเวลาที่จะต้องทิ้งเด็กไว้ข้างหลัง

คริสต้องถูกแยกจากเพื่อนร่วมชั้น แต่ผมไม่ต้องการโยนเขาออกจากห้อง จะต้องปลุกฝังหลายสิ่งไว้ในสมองของเขาอย่างรวดเร็วและอย่างเรียบง่าย ผมจะไม่พูดคุยยาวนานกับเด็กเหลือขอเกินแก้ไข ถึงแม้ว่าการเข้าถึงกันบึ้งของความโกรธของเด็กจะสร้างความพอใจ อย่างที่ครูมักจะทำได้กันเกือบทันทีในภาพยนตร์ แต่นี่เป็นหนังสือจริงๆ สำหรับครูจริงๆ ผมทำงานกับนักเรียนคนอื่นๆ อีกเจ็ดสิบคนทุกวัน รวมถึงเด็กที่อยู่ในกิจกรรมที่ผมดูแลดำเนินการก่อนโรงเรียนเช้า ช่วงพักระหว่างคาบเรียน ช่วงอาหารกลางวัน และหลังเลิกเรียน อาจมีเวลานั้นมาถึงที่คริสกับผมจะได้มีเวลาด้วยกันแบบในหนังสือลึกลับที่ได้ค้นพบเข้าใจกัน/น้ำตาร่วง/ไขปัญหา และมีชีวิตต่อไปด้วยความสุขตลอดกาล แต่สำหรับช่วงขณะนี้ ผมต้องจัดการให้ห้องเรียนดำเนินไปได้อย่างราบรื่น คริสจำเป็นต้องเข้าใจว่าเขาจะมาขวางกั้นไม่ให้มันเกิดขึ้นไม่ได้ กระนั้น เขาก็ต้องเรียนรู้ด้วยว่าเขาเป็นเด็กหนึ่งในหลายๆ คน เรากำลังเดินหน้าต่อไปกับงานของเราโดยไม่มีเขา เขาต้องตัดสินใจเองว่าจะมาร่วมงานกับเราหรือไม่

ผมจัดโต๊ะตัวหนึ่งไว้หลังห้องให้เขานั่งโดยไม่มีใครนั่งใกล้และไม่อาจสบตากับคนอื่นได้ง่ายๆ อิสเรลและบ๊อบบี้ถูกย้ายไปนั่งข้างหน้าคนละฝั่ง พอถึงวันที่สาม เด็กทั้งคู่ก็ถูกทิ้งไว้ข้างหลังในวิชาศิลปะ เพื่อนร่วมชั้นใช้เวลาหลังจากอาหารกลางวันไปกับการถกพรหมด้วยตะขอ ได้สนุก

พร้อมกับเรียนรู้เรื่องการจัดระเบียบ ความอดทน และการทำตามคำสั่ง อีลเรลและบ็อบบี้ใช้เวลาส่วนมากตอนเช้าไปกับการเล่นบ๊าย บอย และทำงานคณิตศาสตร์หรือประวัติศาสตร์ไม่เสร็จ ทั้งคู่จึงต้องทำการบ้านช่วง เวลาศิลปะเพราะไม่ได้ส่งงานที่ครูสั่งให้ทำเลย เนื่องจากทำงานที่บ้าน ไม่เสร็จ ก็เลยต้องมาใช้เวลาทำในชั้น อีลเรลแสดงความปรารถนาจะ ถักพรม ผมบอกเขาว่าอย่าอมได้ แต่อะไรต้องทำก่อนก็ต้องทำก่อน คนที่จะ ได้ถักพรมคือนักเรียนที่ทำงานที่ครูสั่งเสร็จเรียบร้อย พรมที่มีชื่อเขาอยู่ จะวางรออยู่มุมห้องทุกวัน ขณะที่บางคนสร้างสรรค์โครงการงานของตนเอง อีลเรลทำหน้าที่งานเสร็จอย่างช้าๆ งานที่คนอื่นทำเสร็จไปแล้วด้วยความเพลิดเพลิน

ส่วนสุดท้ายของกลยุทธ์นี้เกี่ยวข้องกับคริส เขาไม่ได้รับอนุญาตให้ ออกไปข้างนอกช่วงพักระหว่างคาบเรียนหรือช่วงอาหารกลางวันเนื่องจาก เขาแกล้งเด็กอื่นๆ ผมเดินพาเขาไปทานอาหารกลางวันกับนักเรียนคนอื่นๆ แต่จะกลับมาที่ห้องกับเขา ผมบอกเขาว่าในสังคมของเรา คนที่อยู่กับคนอื่น ไม่ได้จะถูกแยกออกมา ผมไม่เคยขึ้นเสียงเอ็ดตะโร เอ่ยคำพรูสวาท หรือประชดประชันเสียดสี ผมเมตตาแต่หนักแน่น ผมบอกเขาว่าเขาไป ใช้ห้องน้ำได้ระหว่างช่วงพักระหว่างคาบเรียนและช่วงอาหารกลางวัน แต่จะต้องมีนักเรียนอีกคนหนึ่งไปด้วย เป็นคนที่จะคอยดูว่าเขาจะไม่ ทำให้เกิดปัญหาใดๆ ระหว่างไปห้องน้ำ

“แล้วเมื่อไหร่ผมจะออกไปที่สนามเด็กเล่นได้” เขาพูดย่อมแถม

ผมบอกเขาว่านั่นต้องแล้วแต่เพื่อนร่วมชั้นของเขา เมื่อเขาสามารถ ทำให้พวกเพื่อนๆ เชื่อว่าเขาเปลี่ยนพฤติกรรมแล้ว เพื่อนๆ จะเป็น คนที่ให้สิทธิพิเศษแก่เขาใหม่ในอันที่จะร่วมเล่นเกมหรืออยู่ในกลุ่มด้วย บทสนทนาจบลงแค่นั้น

พอถึงสัปดาห์ที่สี่ การทิ้งเด็กสามคนนี้ไว้ข้างหลังทำให้เกิดผลลัพธ์ ทางบวกหลายอย่างสำหรับเด็กทั้งสามและเพื่อนร่วมชั้นของพวกเขา อีลเรลและบ็อบบี้ทำงานที่ครูสั่งเสร็จเสมอ และร่วมกิจกรรมในชั้นด้วย ท่าที่เชิงบวก พวกเขาได้เห็นว่เด็กคนอื่นๆ กำลังสนุก และตัดสินใจ

ว่าการเข้าพวกเป็นสิ่งที่ดีกว่าการถูกทิ้ง เพื่อนร่วมชั้นชมเชยทั้งสองคน ตื่นเต้นอย่างใจจริงที่เห็นเพื่อนประสบความสำเร็จ เพื่อนที่ก่อนหน้านี้ ได้ชื่อว่าเป็นน่ารักและไม่ควรคบเพราะอาจพาให้เสียคนไปด้วย ที่ดีไปกว่า นั้นก็คือ การเล่นแฉงๆ กับพฤติกรรมก่อกวนหายไป ผลงานพรหมที่เสร็จ แล้วของพวกเขาก็น่าทึ่ง

และสุดท้ายก็คริส เขาได้รับอนุญาตให้กลับไปในสนามเด็กเล่นได้ ประมาณสี่เดือนหลังจากเปิดเรียน เมื่อเพื่อนร่วมชั้นให้โอกาสเขาอีกครั้ง แต่หนึ่งสัปดาห์ให้หลัง ก็ต้องกลับมาอยู่ในห้องเรียนอีกเพราะไปเรียกเด็ก ผู้หญิงคนหนึ่งด้วยถ้อยคำหยาบคายจนเธอร้องไห้ แม่ของเขาสัญญาว่าจะ ช่วยลูกชายโดยกระตุ้นให้มีเมตตา แต่นั่นเป็นครั้งเดียวที่เธอมาโรงเรียน เธอไม่ได้มาร่วมพิธีจบการศึกษาของเขาด้วยซ้ำไป

แต่คริสก็เรียนได้ตามระดับชั้นในทุกวิชา เขายังก่อกวนชั้นเรียน เป็นบางโอกาส แต่เขาชอบคาบเรียนการอ่านของเรา ในท้ายที่สุดคริส ก็ทำงานของเขาทั้งหมดเสร็จ ทำให้เขามีสิทธิ์ที่จะสร้างสรรค์โครงการ ศิลปะ คะแนนสอบของเขาดีขึ้นอย่างน่าทึ่ง แม้กระทั่งในวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งเขาไม่ค่อยได้มีส่วนร่วมเพราะว่าชอบก่อเรื่องทะเลาะกับนักเรียนคนอื่น แค้ให้เขาอยู่ในห้องและเฝ้าดูวิชาวิทยาศาสตร์อยู่ห่างๆ ดีกว่าถูกโดดเดี่ยว อยู่ในห้องทำงานครูใหญ่

ครูสอนแทนที่เยี่ยมยอดคนหนึ่งเคยมาสอนชั้นผมและบอกผมเมื่อ ผมกลับมาว่า เธอแทบไม่เชื่อเลยว่าคริสจะเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ เธอบอกว่าผมเปลี่ยนแปลงเขา แต่ผมไม่เชื่อว่าเป็นอย่างนั้น ความเป็นจริงอัน ร้ายกาจยังไม่ได้เปลี่ยนไป นั่นคือ โอกาสที่คริสจะประสบความสำเร็จ มีความสุข และเป็นสมาชิกที่มีส่วนช่วยเหลือสังคมยังเป็นไปได้ยาก แต่เขาได้เรียนรู้และทำหน้าที่ในห้องเรียนอยู่หนึ่งปี เขาไม่เคยขาดเรียน แม้วันเดียว และอย่างน้อยก็ได้รับโอกาสที่จะเห็นว่าวิถีประพุดิตตน แบบอื่นได้ เขาถูกทิ้งไว้ข้างหลังบ่อยๆ แต่เขาไม่เคยถูกทิ้งจนหมดโอกาส และนั่นอาจจะสร้างความแตกต่างในที่สุด

หลายปีมาแล้ว ผู้สื่อข่าวคนหนึ่งจากนิตยสารระดับชาติมาทำเรื่อง

ห้อง 56 ใช้เวลาส่วนใหญ่เกือบทั้งวันสังเกตการณ์ชั้นเรียนและเข้าไปพูดคุยกับพวกเด็กๆ ตอนบ่ายต้นๆ ผมอยู่หน้าห้องพูดเรื่องเรียงความกับเด็กคนหนึ่ง ขณะที่บางคนก็ทำงานเขียน เธอยืนอยู่ที่หลังห้องพูดกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเกี่ยวกับประสบการณ์ของเธอ แล้วจู่ๆ ผู้สื่อข่าวคนนั้นก็ลงไปนั่งคุกเข่าหัวเราะชนิดคุมไม่อยู่

พอเธอเซ็ดน้ำตาและตั้งสติได้ ผมถามว่ามีอะไรตลกมากหรือดูเหมือนเธอจะบอกกับเด็กคนนั้นว่า “ฉันจำเป็นต้องถามอะไรบางอย่าง พวกหนูนะมีสมาธิจดจ่อกับครูของหนูกันจริงๆ เลย เพรพไม่ได้เสียงดังเลย อันที่จริง เสียงเขาออกจะเบาด้วย แต่พวกหนูก็ตั้งใจฟังเขาจริงๆ มีเคล็ดลับอะไรหรือจ๊ะ”

แม่หนูน้อยตอบว่า “คุณต้องเข้าใจนะคะ เพรพไม่ตะโกนหรือกรีดร้องโวยวาย แต่ทุกคนในชั้นเรียนของเรารู้ว่า มึงอย่าไปป่วนเรพนะ!”

ชวนคิด

- ก่อนเริ่มทำกิจกรรมใดๆ ย้ำเตือนให้นักเรียนของคุณรู้ว่า หากใครมีพฤติกรรมก่อกวน เขาจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง คุณไม่ได้โกรธหรือหงุดหงิดคุณเพียงแต่มีสิ่งที่จะต้องทำให้เสร็จเรียบร้อย และไม่อาจยอมให้คนที่ไม่ตั้งใจเรียนมาเบียดเบือนคุณได้
- ขอให้นักเรียนแสดงความเห็นเรื่องกฎระเบียบของชั้นเรียนของคุณเป็นประจำ เด็กไม่รังเกียจที่ครูเข้มงวด แต่รังเกียจครูที่ไม่ยุติธรรมเมื่อนักเรียนรู้สึกว่าตนมีส่วนในการกำหนดกฎเกณฑ์ของห้อง ก็เป็นไปได้อย่างมากที่พวกเขาจะยอมอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์เหล่านั้น
- เมื่อทิ้งเด็กไว้ข้างหลัง ให้แน่ใจเสมอว่า เขารู้ว่ายังมีทางออก เด็กต้องเข้าใจว่าทำไมจึงถูกทิ้ง ขณะเดียวกันก็ต้องตระหนักด้วยว่า ถ้าเขาเปลี่ยนพฤติกรรม เขาจะได้กลับเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มอีกครั้ง ถ้าไม่เปิดโอกาสให้แก้ตัว เด็กก็จะไม่มีแรงจูงใจที่จะทำตัวให้ดีขึ้น
- เมื่อจำต้องให้นักเรียนออกนอกห้อง จงสั่งงานให้ทำหรือให้เด็กทำโครงการที่ทำค้างอยู่ อย่าเสียเวลาอธิบายสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับเด็กที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง เขาจำเป็นต้องเห็นว่าคุณ (และเพื่อนร่วมชั้นของเขา) มีงานต้องทำ
- อย่าได้แสดงความโกรธหรือประชดเสียดสีเมื่อคุณห้ามไม่ให้เด็กเข้าร่วมกิจกรรม ยิ้ม สงบเยือกเย็น และทำงานต่อไป อย่าปล่อยให้เด็กเรียนคนไหนรู้สึกว่าเขาสามารถทวนอารมณ์คุณได้ เขาไม่ได้จัดการชั้นเรียนของคุณ คุณต่างหากเป็นคนจัดการ

15

เบิกตากว้างเข้าไว้*

ไม่เคยมีเวลาพอเลย

อย่างที่你能ได้เรียนรู้ในช่วงที่ค่อยๆ พัฒนาการสอนของตัวเอง เป็นไปไม่ได้เลยที่จะสอนครบตามหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยที่มีเวลากำหนดให้เป็นชั่วโมงเป็นวันอย่างจำกัด สถานการณ์ของครูแต่ละคนแตกต่างกันไป แต่เพื่อให้สะดวกในการใช้เป็นจุดอ้างอิง นี่คือโปรแกรมการสอนอย่างเป็นทางการที่โรงเรียนประถมศึกษาของผม ตามกำหนดการของเขตการศึกษา รวมโรงเรียนลอสแอนเจลิส ครูจำเป็นต้องสอนเนื้อหาทั้งหมดสำหรับประถมห้าตามตารางเวลานี้

* Eyes Wide Open เล่นคำกับชื่อภาพยนตร์เรื่อง *Eyes Wide Shut* (1999) โดยผู้กำกับ Stanley Kubrick

- 8:00 น. โรงเรียนเช้า
- 10:45 น. ช่วงพักระหว่างคาบเรียน
- 11:05 น. นักเรียนกลับไปห้องเรียน
- 12:15 น. ช่วงพักอาหารกลางวัน
- 12:55 น. นักเรียนกลับไปห้องเรียน
- 2:19 น. โรงเรียนเลิก

บวกเลขง่าย ๆ นิดเดียวก็เห็นว่าถ้าใช้เวลาทุกวินาทีที่มี คุณจะมีเวลาอยู่กับนักเรียนวันละห้าชั่วโมงเท่ากันทุกวันแน่นอน ไม่จริงหรอก เราจะปล่อยนักเรียนก่อนหนึ่งชั่วโมงสัปดาห์ละครั้งเพื่อให้ครูเข้าประชุมพัฒนาวิชาชีพได้ นักเรียนมักจะออกไปซื้อมวงออร์เคสตราหรือเรียนการร้องเพลงประสานเสียงนอกห้องเรียน เด็กที่เรียนอ่อนมักจะถูกดึงตัวไปครั้งละหลายชั่วโมงเพื่อไปให้ครูคนอื่นช่วยปรับปรุง แล้วยังมีการประชุม มีซ้อมหนีไฟ และกิจกรรมหรือเรื่องอื่นๆ ที่มาขัดจังหวะอีกเป็นโน้ลๆ ตามความเป็นจริง ครูหลายคนเจอนักเรียนทั้งชั้นจริงๆ วันละสองสามชั่วโมงเท่านั้น และน้อยกว่านั้นในหลายโอกาส นอกจากนั้น ยังมีการทดสอบของรัฐในระหว่างปีที่รบกวนเวลาสอนอีกอย่างน้อยเจ็ดสิบห้าถึงหนึ่งร้อยชั่วโมง

ภายในตารางเวลาดังกล่าว นี่คือหลักสูตรในแต่ละวันที่ทางเขตการศึกษากำหนดมาสำหรับครูทุกคน:

- โปรแกรมการอ่านของโรงเรียนสามชั่วโมง
- คณิตศาสตร์หนึ่งชั่วโมง
- พลศึกษาสี่สิบนาที
- วิทยาศาสตร์
- ประวัติศาสตร์สหรัฐฯ
- สุขภาพ
- ศิลปะ

- ความปลอดภัย
- นิัยการทำงานและความเป็นพลเมือง

และแน่นอน ครูที่ดีมักทำเกินกว่าที่กำหนดไว้โดยทานอาหารกลางวันกับนักเรียน เช่น สอนเพิ่มเป็นพิเศษ หรือเขียนจดหมายรับรอง แต่ถึงแม้คุณจะไม่ทำงานเป็นพิเศษ เวลาที่กำหนดให้ก็ไม่พออยู่ดี และเพราะว่ามันเป็นไปได้เลยที่จะทำสิ่งที่เราร้องให้เราทำได้สำเร็จเสร็จหมด เราจึงต้องรอบคอบใช้เวลาอย่างฉลาดสุขุมและมีประสิทธิภาพ

นี่คือตอนที่การใช้ความรอบคอบช่วยให้เรามีแนวทาง ให้คิดถึงไฟเหลืองที่กระพริบตามทางหลวงบอกให้ผู้ขับขี่ลดความเร็วลงและระวังอันตราย การระวังอย่างนี้สามารถช่วยให้เราใช้เวลาของเราไปในที่ที่ยังประโยชน์ได้อย่างมากที่สุด มีไฟเหลืองกระพริบอยู่ทุกแห่ง แต่เราจะเห็นมันง่ายขึ้นหลังจากที่ประสบการณ์ทำให้สายตาเราแหลมคมขึ้น อาจจะโดยตั้งใจหรือโดยบังเอิญ ผู้ปกครอง เพื่อนครู และพวกเด็กเองจะส่องแสงให้เห็นว่าคุณควรมุ่งไปใช้เวลาและความพยายามอย่างไรจึงจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด

พอถึงระยะที่คุณเติบโตแล้วในอาชีพการงาน คุณน่าจะเคยตรวจสอบตารางเวลาของคุณโดยละเอียดเพื่อพยายามเบียดอัดการสอนเข้าไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยที่ถูกกดดันเรื่องเวลาเป็นประจำ ครูที่ดีจึงวิตกที่เม็ดเงินรายล้าค่าในนาฬิกาทรายพรูพรุ้งออกไป ช่วงปีแรกๆ ที่ผมสอน ผมมักจะพลาดไปหรือไม่สนใจสัญญาณเตือนให้ระวัง และเสียเวลาไปเปล่าๆ บลึ๊ๆ เป็นหลายนาที หลายชั่วโมง หลายวัน และกระทั่งหลายปีไปกับการพยายามสนับสนุนนักเรียนที่เกินความสามารถของผมที่จะช่วยได้

ภายนอกก็เลี้ยงได้

ตัวอย่างสุดโต่งแต่เป็นเรื่องจริงของการไม่สนใจสัญญาณเตือนเรื่อง

หนึ่งเกิดขึ้นช่วงที่ผมสอนเป็นปีแรกๆ นักเรียนของผมคนหนึ่ง ชูชี เป็นที่รู้จักกันดีว่ามีแม่เป็นผู้ปกครองแบบเฮลิคอปเตอร์ คือคอยบินต่ำปกป้องคุ้มครองลูกตลอด แม่มาโรงเรียนเป็นประจำ ถือกระเป๋าสะพายหลังและเครื่องดนตรีให้ลูก เอาอาหารกลางวันพิเศษมาให้ทุกวัน และเจ้าแจะก็จะกับทุกคนเรื่องความฉลาดเฉลียวและความสามารถพิเศษของลูกสาวของเธอ ลูกของเธอเป็นนักไวโอลินที่เก่งกาจ

แม่ของชูชีโฉบไปมาที่ประตูห้องผมเสมอ แต่ไม่เคยช่วยชั้นเรียน ถ้าพวกนักเรียนจะไปพิพิธภัณฑสถานศิลปะกันบ่ายวันเสาร์เพราะมีนิทรรศการ ชั้นเยี่ยมแสดงผลงานของมากริตต์ ชูชีจะเป็นนักเรียนที่ล่องชื่อไปด้วยเป็นคนแรก อย่างไรก็ตาม แม่ของเธอไม่เคยอาสาช่วยขับรถพาเด็กไปหรือจัดขนมสำหรับการไปที่ศนศึกษาอย่างนั้น ครูคนอื่นๆ ต่างพรั่บ่นพฤติกรรมของผู้ปกครองคนนี้

การที่ผมไม่ชอบผู้ปกครองที่จู้จี้จ้านต้องไม่มีผลต่องานของผมกับชูชี ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถสมบูรณ์แบบ อันที่จริง ผมคิดโง่ๆ ว่าบางทีผมอาจจะค่อยๆ ช่วยให้ชูชีให้พ้นจากชีวิตภายใต้เงาของใบพัดเฮลิคอปเตอร์ได้ ตัวคุณแม่นั้นเป็นสัญญาณเตือนภัยไฟเหลืองแน่นอน นอกจากนั้น เพื่อนๆ ของชูชีก็ดูจะรักษาระยะห่างจากเธอไว้

คุณแม่สร้างปัญหาให้ผมเมื่อเราประชุมผู้ปกครองครั้งแรก เธอโกรธที่ใบรายงานผลการเรียนของชูชีไม่ได้บอกว่าทุกอย่างดีพร้อม เธอบอกผมว่าลูกสาวของเธอไม่ได้แค่มีความสามารถที่สุดเท่านั้น แต่ยังเป็นเด็กที่ป้อปูล่าร์ที่สุดในโรงเรียนด้วย ซึ่งเรื่องนี้ไม่ได้ใกล้เคียงความจริงแม้แต่น้อย แต่ผมก็ยังอยากให้ชูชีได้อยู่ในโครงการแซกสเปียร์หลังเลิกเรียนเด็กเลือกแม่ไม่ได้ และเธอก็เล่นไวโอลินได้ไพเราะ

พวกเด็กๆ ปั่นเรื่องชูชีประจำ เธอจะแหย่เพื่อนๆ นอกเวทีและถึงกับพยายามขัดขาให้หกล้มเวลาเดินเข้าฉาก ผมไม่ได้เบิกตากว้างมองดู แทบจะเรียกได้ว่าผมปิดตาไว้ ไม่มองสิ่งที่เห็นชัดๆ ว่าเด็กคนนี้สมควรที่จะได้รับการดูแลจากผมระหว่างช่วงการเรียนการสอนตามปกติแต่ไม่มากไปกว่านั้น

ระหว่างการฝึกซ้อมตอนกลางปีครั้งหนึ่ง นักเรียนคนหนึ่งสะดุดล้ม ขณะเดินทำให้แขนเคล็ด ต้องใส่แถบผ้าคล้องแขนอยู่สามวัน แม่ของซูซี ไปหาครูใหญ่และร้องเรียนว่าชั้นเรียนของผมเป็นสถานที่อันตราย และผมไม่เหมาะที่จะสอน เธอยังโทรศัพท์ไปหาผู้ปกครองทุกคนใน โรงเรียนเตือนพวกเขาว่าผมไม่มีความสามารถ

เราผ่านปีนั้นไปได้ งานแสดงเยี่ยมยอด แต่ผมต้องลำบากเกินไป ซูซีไม่ควรจะร่วมอยู่ในการแสดงด้วย ผมใช้เวลาหลายสิบชั่วโมงไปกับ คนเป็นแม่ซึ่งผมควรจะหลีกเลี่ยง เวลาที่มีค่าเกินกว่านั้น ผมตกอยู่ในที่ นั้นลำบากอย่างเดียวกับกษัตริย์ริชาร์ดที่สองในบทละครเชกสเปียร์ กล่าวคือ ผมใช้เวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ และเวลาทำให้ผมเปล่า ประโยชน์

เติบโตขึ้น

ข้อดีของการสอนอยู่ที่ว่าเราเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของเราได้ ในช่วงปีแรกๆ ที่ผมสอน ผมเกือบจะพลาดไปหมดเพราะมองไม่เห็น สัญญาณของปัญหา ไม่เห็นจุดบอดที่บางครั้งก็ไม่ให้ผมเป็นครูที่มี ประสิทธิภาพ แคททีและแอนโทนีอยู่ในชั้นเรียนของผมหลายปีต่อมา เมื่อ ผมรับรู้ได้มากขึ้นถึงสัญญาณเตือน และมันสร้างความแตกต่าง

ตอนแรก ครูมักจะสังเกตเห็นแคททีก่อนแอนโทนี เธอสูง เปรี้ยว สวย และเข้ากับคนอื่นได้ง่าย เป็นนักเรียนที่ดีซึ่งพร้อมเสมอสำหรับการ เรียน ส่วนแอนโทนีทำหน้าที่หน้าเคร่งเป็นประจำ และพูดจางมแงเวลามีคนพูด ด้วย ในระหว่างปีที่อยู่ด้วยกัน แคททีได้บ่นหาในละครเชกสเปียร์ของเรา อย่างรวดเร็ว เธอมีเสียงพูดที่ไพเราะ และยังเป็นนักร้องที่โดดเด่นด้วย แอนโทนีไม่ต้องการอยู่ในละคร

แต่การอยู่ในละครหรือการมีพรสวรรค์ไม่ได้หมายความว่านักเรียน สมควรจะได้รับความรักใส่ใจเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะมีความสามารถ แพรวราวขนาดไหนก็ตาม เมื่อเวลาในปีนั้นค่อยๆ ผ่านไป สัญญาณ

ไฟเตือนสองอย่างบอกผมว่าต้องระวังไม่ให้ความเอาใจใส่แค่นี้มากเกินไป สัญญาณหนึ่งปรากฏขึ้นเวลานักเรียนไปโน่นมานี่หลังเลิกเรียนหรือช่วงสุดสัปดาห์ คือ แค่นี้ไม่เคยได้รับเชิญให้ไปด้วย แม้กระทั่งเวลาที่เด็กที่รู้สึกอ่อนไหวและเป็นมิตรมากที่สุด บางคนแค่เดินไปร้านขนมใกล้ๆ หลังเลิกเรียน แค่นี้ก็ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เนื่องจากเรื่องนี้ไม่ใช่ธุระของผม ผมจึงไม่เคยถามเหตุผล ผมเพียงแต่สังเกตการณ์ ผมคิดว่าอาจจะเป็นเพราะว่าแม่ของแค่นี้เป็นคนพูดจาเสียงดังมากและชอบนิทาน บางทีพวกเด็กๆ คงไม่ชอบแม่ของเธอ แค่นี้เลยเป็นฝ่ายที่สูญเสียโดยไม่รู้ตัว

ในโรงเรียน แค่นี้ได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพเสมอ เพื่อนๆ เป็นมิตรกับเธอเช่นเดียวกับสมาชิกทุกคนในชั้น แต่จะไม่ให้เธอมีส่วนร่วม หลังระฆังบอกเวลาโรงเรียนเลิก ต่อมา ผมก็ได้รู้ว่าทำไมแค่นี้ถึงไม่มีจิตใจเอื้อเฟื้ออย่างที่คนรอบข้างเห็นว่าน่ารัก เธอมีลักษณะอย่างเดียวกับแม่ ทั้งในเรื่องชื่อเสียงและคุณสมบัติในตัวที่ลับสน กล่าวคือ แค่นี้กลัวความเห็นของคนอื่นเกี่ยวกับตัวเธอมากกว่าจะแสดงตัวตนที่แท้จริงของเธอ พวกเด็กๆ รู้จักเธอมาหลายปี และได้เห็นการที่เธอเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางจนไม่ต้องการจะเชิญเธอให้เข้ามาอยู่วงในด้วย

ตรงกันข้าม ไม่มีใครสนใจสังเกตเห็นแอนโทนีเลยตอนต้นปี พ่อของเขาเป็นผู้ปกครองคนเดียวในชีวิตของเขา ผู้เป็นแม่หนีหายไปหลายปีก่อนหน้า ซึ่งทำให้เห็นได้ว่าหนุ่มน้อยคนนี้มีความแข็งแกร่งในตัวที่ผู้พบเห็นทั่วๆ ไปอาจตีความผิดไปได้ว่าเป็นความหยาบคายหรือความไร้อารมณ์ อย่างไรก็ตาม ในที่กำบังอันปลอดภัยในห้องเรียน แอนโทนีค่อยๆ เริ่มชอบทางเลือกรอบตัวเขา ในท้ายที่สุด เขาก็เข้าร่วมทำกิจกรรมนอกหลักสูตรหลายอย่างที่มิให้ทำ

แค่นี้ได้เกรดสูงกว่ามาก ผมรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับชีวิตเธอเพราะเธอคุยกับผมและเขียนจดหมายถึงเป็นประจำ แต่แอนโทนีจะอยู่เงียบเพื่อกวาดห้อง ไม่เคยเรียกร้องให้สนใจรับรู้ว่าเขาทำอะไรเป็นพิเศษ

เขาเริ่มเปิดใจกับผมหลังจากนั้นหลายเดือน ผมค่อยๆ เข้าใจชีวิต

ความฝัน และความคับข้องใจของเขา แคทีเป็นนักเรียนที่เข้าสังคมมากกว่า แต่ประสบการณ์ทำให้ผมตาสว่างขึ้น เธอเป็นนักเรียนที่ดี แต่เป็นคนผิวเผิน แอนโทนี่อาจจะไม่น่ารักน่าคบเท่า แต่เขาวางแผนที่จะช่วยพ่ออีกหลายปีข้างหน้า และแสดงความห่วงใยเอาใจใส่เพื่อนร่วมชั้นอย่างเจียมๆ หากมีเวลาและโอกาส นี่คือนุ่มนวลที่ผมอาจจะให้เวลาและความพยายามเพิ่มเป็นพิเศษบ้าง

ปลายปีประถมห้า ผมเสนอให้นักเรียนที่สนใจกลับมาเรียนเซกสเปียร์ คำศัพท์ และพีชคณิตต่อทุกเช้าวันเสาร์ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่มาเพราะไปทำกิจกรรมอื่นหรือมีความสนใจอื่นๆ ในระหว่างช่วงฤดูร้อน ผมได้รับโทรศัพท์จากแม่ของแคทีบอกถึงความตื่นตระหนก ทั้งๆ ที่ประชุมผู้ปกครองไปแล้วหลายครั้งทั้งกับที่โรงเรียนจัดและที่ห้องเรียนของผม แม่ของแคทีก็ไม่ได้ยื่นแบบฟอร์มไปให้เขตการศึกษา เป็นแบบฟอร์มที่จะได้อนุญาตให้ลูกสาวของเธอเข้าโรงเรียนแม่เหล็กได้ มีโรงเรียนแห่งหนึ่งโดยเฉพาะที่จะเหมาะกับแคทีเพราะมีโปรแกรมชั้นเลิศ และนั่งรถเมล์จากบริเวณใกล้บ้านลิบนาทีกี่ถึงโรงเรียน เพื่อนแคทีหลายคนทำตามคำสั่งและโรงเรียนตอบรับเข้าโปรแกรมแล้ว

ระหว่างที่พูดโทรศัพท์ แม่แคทีขอร้องผมเร่งด่วนสองเรื่อง เธอขอให้ผมโทรศัพท์หาโรงเรียนนั้นและดูว่าผมจะใช้อิทธิพลของผมช่วยให้โรงเรียนรับลูกสาวของเธอหลังจากผ่านกำหนดเส้นตายไปแล้วได้ไหม เธอขอร้องผมว่าอย่าได้เอะอะไรกับลูกสาวของเธอ เพราะเธอไม่ต้องการให้แคทีโกรธเกรี้ยวกับเธอ การที่แม่ขอร้องให้ผมมีความลับกับลูกของเธอเองเป็นสัญญาณเตือนพอสำหรับผมแล้วที่จะช่วยเท่าที่ผมจะช่วยให้โดยไม่ต้องเสียสติ ผมโทรศัพท์หาเพื่อนที่โรงเรียนแม่เหล็กนั้นซึ่งหาที่ให้แคทีเข้าเรียนได้โดยไม่ได้ไปแย่งที่นักเรียนคนอื่น ปีก่อนๆ ผมอาจจะเตือนแม่แคทีด้วยว่า แคทีมีโอกาสที่จะเรียนต่อวันเสาร์ถ้าเธออยากได้สิ่งที่ท้าทายขั้นสูงให้ลูกสาวของเธอ แต่ผมไม่ได้เสนอโอกาสนั้น แคทีได้ใช้เวลาปีหนึ่งที่ติดกับผมแล้ว และผมก็ได้ช่วยเปิดประตูสำหรับอีกหลายปีที่น่าจะดีให้แล้ว แต่พอก็คือพอ

แอนโทนี่จบปีนั้นไปเข้าโรงเรียนมัธยมต้นในท้องถิ่น เป็นโรงเรียนที่รู้จักกันดีว่ามีเรื่องความรุนแรงมากมายและครูประจำชั้นต้องเหน็ดเหนื่อยหมดแรงกับการพยายามจัดการรักษาความสงบในห้องเรียน เปิดเรียนไปได้สองสัปดาห์ แอนโทนี่ก็มาที่ชั้นเรียนของผมหลังเลิกเรียน ผมถามว่าเป็นยังไงบ้าง เขาบอกผมว่าเขาคิดถึงประถมห้า เมื่อผมชักใช้ เขาบอกผมว่าสิ่งที่เขาคิดถึงมากที่สุดคือ “เด็กๆ ที่น่ารัก” ผมบอกเขาว่าเขาจะมาเรียนกับชั้นของเราเข้าวันเสาร์ได้ แต่เขาก็ไม่ได้กระโดดเข้าใส่โอกาสนั้น มันไม่ใช่สไตล์เขา สองปีต่อมา แอนโทนี่ไม่เคยขาดเรียนวันเสาร์เข้าเลย ผลงานของเขาดีเป็นพิเศษ เขาไม่ใช่ผู้นำชั้น แต่มีคนชวนเขาไปเล่นฟุตบอลด้วยเป็นประจำ และการเรียนที่โรงเรียนมัธยมต้นก็เยี่ยมมากทุกวันนี้ ทั้งแคททีและแอนโทนี่กำลังทำได้ดีในโรงเรียน ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ดียิ่งดีไปกว่านั้น ประสบการณ์ได้ช่วยให้ผมอ่านสัญญาณได้ถูกต้องให้เวลาเพิ่มกับส่วนที่จะมีประสิทธิผล และช่วยให้หนุ่มน้อยคนหนึ่งมีโชคชะตาในชีวิตดีขึ้น

เขาไม่รู้หรือตอนนั้น แต่แอนโทนี่ทำให้ผมสนใจโดยที่เขาสอบผ่านสิ่งที่ผมเรียกว่าแบบทดสอบของปีเตอร์ แมค คุณอาจจะลองใช้มันกับนักเรียนของคุณ อย่างที่ผมทำ มันช่วยให้ผมตัดสินใจได้ว่านักเรียนคนไหนควรได้เวลาเพิ่มสิบห้านาทีเมื่อเวลาสิบห้านาทีคือทั้งหมดที่ผมมี

แบบทดสอบของปีเตอร์ แมค

ปีเตอร์ แมค เป็นนักการศึกษาที่หลักแหลมและครูพี่เลี้ยงที่โรงเรียนประจำแคทในคาร์พินเทอเรีย แคลิฟอร์เนีย เขามีภรรยาที่น่ารักและลูกที่น่ารักสามคน เขาถือว่าพวกนักเรียนที่โรงเรียนก็เหมือนลูกของเขาเอง เด็กๆ รู้จักเขา ชื่นชมเขา และไว้วางใจเขา เขาเป็นนักการศึกษาแบบที่คุณหนีก็อยากกลับไปอยู่ในชั้นเรียนของเขา

เด็กหลายพันคนสมัครเข้าเรียนโรงเรียนมัธยมปลายชั้นยอดนี้ และปีเตอร์เคยบอกผมเรื่องการทดสอบความเห็นที่เขาใช้เป็นการส่วนตัว

ในการหานักเรียนที่จะได้ประโยชน์จากเวลาพิเศษ เมื่อเขาเข้าห้องอาหาร กลางวัน เขาชอบเดินไปที่โต๊ะแล้วนั่งลงแบบไม่มีพิธีรีตองกับนักเรียน กลุ่มหนึ่ง แทนที่จะเรียกได้ว่านักเรียนทั้งหมดที่โรงเรียนของเขาฉลาดและ มารยาทดี เขาแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่มในใจ พวกเด็กๆ ส่วนใหญ่ จะร่วมสนทนากับเขาอย่างสุภาพและมีมารยาท เด็กๆ พวกนี้เยียมยอด สนิใจ และกำลังมุ่งหน้าไปหาสิ่งดีๆ ทั้งหลาย

แต่เด็กบางคนทำยิ่งกว่านั้น พวกนี้ไม่ได้ร่วมการสนทนาเพียง เพราะว่าเป็นเด็กสุภาพและได้รับการอบรมมาดี เด็กบางคนสนใจเรื่อง การแลกเปลี่ยนความคิดจริงๆ เด็กๆ พวกนี้แสดงความอยากรู้อยากเห็น อย่างแท้จริงว่าปีเตอร์มีความเห็นอย่างไร ทั้งยังสนใจพอๆ กันที่จะบอก เล่าให้เขาฟังถึงความเชื่อและสิ่งที่พวกเขาหลงใหลแรงกล้า พวกเขา ถกเถียง ได้แย้ง ตั้งคำถาม และหัวเราะกับเขา พวกเขาไม่ได้เปลี่ยน พฤติกรรมหรือวิธีการพูดเมื่อเขาไปที่โต๊ะ เด็กพวกนี้เป็นของจริง แอนโทนี่ เป็นแบบนี้ พฤติกรรมของเขาไม่เคยเปลี่ยนไปเมื่อผมนั่งลงกับเขา เขาไม่เคยเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ดังนั้น ผมจึงสามารถจะเข้าใจความต้องการ ของเขาได้ดีกว่านักเรียนบางคนที่อาจจะมีความสุภาพเรียบร้อยหากมี วิญญาณความรู้สึกลึกน้อยกว่า

ก่อนที่ความพยายามของคุณจะไปไกลกว่าการทำหน้าที่ได้ดีที่สุด ขอให้คิดถึงเรื่องแบบทดสอบของปีเตอร์ แมค เบิกตาให้กว้างเข้าไป มอง ดูว่ามีไฟกระพริบที่ไหนหรือเปล่าที่เป็นสัญญาณให้ระวังก่อนที่คุณจะไป เยี่ยมบ้านหรือโทรศัพท์ไปเรื่องนักเรียน คุณมีเวลาจำกัด และการมองเห็นสิ่งต่างๆ อย่างชัดเจนจะช่วยทำให้ทุกวินาทีมีความสำคัญ

ชวนคิด

- ไม่เคยมีเวลาพอให้คุณทำทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์อย่างที่คุณหวัง เป็นไปไม่ได้ที่จะสอนให้ครบตามหลักสูตรที่เขตกำหนด รับรองได้เลยว่าด้วยปัญหาและอุปสรรคที่ครูประจำชั้นต้องเผชิญไม่รู้จบ คุณจะไม่สามารถช่วยและเข้าถึงเด็กทุกคนได้ในอย่างที่คุณต้องการ
 - ใช้ความระมัดระวังอย่างมากเมื่อทุ่มเทเวลาให้แก่โครงการพิเศษต่างๆ การใช้เวลาไปพยายามช่วยนักเรียนที่จะต้องล้มเหลวอย่างแน่นอน อาจบั่นทอนกำลังใจและถึงกับทำให้ใจสลายได้ คอยสังเกตไฟเหลืองที่จะกระพริบเตือนเรื่องการใช้เวลาของคุณไว้ด้วย
 - นักเรียนที่ลำบากควรได้รับความเอาใจใส่และความพยายามช่วยเหลือของคุณอย่างดีที่สุด แต่ก็ไม่ควรได้เวลาเพิ่มเติมนอกเหนือจากเวลาทำงานตามปกติของคุณเว้นแต่คุณจะเชื่อว่าความพยายามพิเศษของคุณจะเป็นผลขึ้นมาจริงๆ
 - ใช้แบบทดสอบของปีเตอร์ แมค เมื่อต้องตัดสินใจว่าควรจะใช้เวลาเพิ่มขึ้นเพื่อช่วยนักเรียนหรือไม่ การที่เด็กจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากคุณเท่านั้นไม่พอ มองหาสัญญาณที่แสดงว่าเด็กกำลังต้องการความช่วยเหลือ การที่คุณตัดสินใจเอาเองฝ่ายเดียวว่าจะช่วยนักเรียนคนหนึ่งให้รอด อาจไม่ได้ช่วยอะไรเขาเลย และยิ่งอาจทำให้เด็กอีกคนหนึ่งอดได้รับความช่วยเหลือที่อาจเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาได้
 - ครูก็ล้มเหลวได้ คุณได้พยายามอย่างยิ่งยวดแต่ไม่ประสบความสำเร็จหลายต่อหลายครั้งตลอดชีวิตการทำงานของคุณ มันเจ็บปวด แต่คุณก็ยังต้องลุกขึ้นเพื่อหวดลูกเบสบอลใหม่ เบิกตาให้กว้างเข้าไป คุณจะมองเห็นและเล่นได้ดีขึ้น
-

16

ชักชวนหัวใจโดยไม่ต้องยึดเยียด*

มีบทสนทนาบ๊อง ๆ ที่ผมกับพวกเด็ก ๆ ชอบพูดกันในห้อง 56 ซึ่งเดือนพวกเด็ก ๆ เป็นประจำว่าให้ทั้งการคิดระดับสามไว้ข้างหลัง นี่หมายถึงระดับที่สามในพัฒนาการด้านจริยธรรมของโคล์ลเบิร์ก คนคิดระดับสามจะประพุดิตัวแบบที่ทำให้คนอื่นพอใจ เด็ก ๆ มักถูกฝึกให้ทำให้ครูพอใจ แต่นี่เป็นความผิดพลาด เด็ก ๆ คิดยังไงเกี่ยวกับโครงงานศิลปะของพวกเขาสำคัญกว่าผมคิดยังไง

เพื่อแสดงประเด็นนี้ จะมีเด็กขออะไรผมสักอย่างลับตาห้ละครั้งหรือสองครั้ง ก่อนที่ผมจะตอบว่าได้หรือไม่ได้ เราจะสนทนากันนิดหน่อย เช่น ยูจีนอาจจะมาหาผมขณะที่เรากำลังเรียนคณิตศาสตร์

* The Soft Sell จากภาพยนตร์เรื่อง *12 Angry Men* โดยผู้กำกับ Sidney Lumet

ยูจิน: ครูเรฟ ผมขออนุญาตไปห้องน้ำได้ไหมครับ ผมรู้ว่าผมควรจะไปตอนช่วงพักระหว่างคาบเรียน แต่ตอนนั้นไม่ได้รู้สึกอยากไป แต่ตอนนี้ต้องไป ขอไปนะครับ

เรฟ: เธอต้องตอบคำถามสองสามข้อก่อน ใครเป็นคนฉลาดที่สุดที่เธอรูจัก

ยูจิน: (ยิ้มเพราะรู้ว่าจะเจอคำถามอะไร) เรฟ

เรฟ: (ทั้งชั้นที่เหลือหยุดทำงานและหัวเราะคิกคัก)

เรฟ: สีโปรดของเธอคือสีอะไร

ยูจิน: เรฟ

เรฟ: เลขโปรดของเธอคือเลขอะไร

ยูจิน: เรฟ

เรฟ: เธอจะตั้งชื่อลูกสาวคนแรกว่าอะไร

ยูจิน: เรฟ

เรฟ: ใครเป็นประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐฯ

ยูจิน: เรฟ

เรฟ: ยูจิน เห็นชัดว่า เธอเป็นเด็กคงแก่เรียนที่ฉลาดมาก เอาละไปห้องน้ำได้

ทั้งชั้นหัวเราะกันอีก ยูจินไปห้องน้ำ และทุกคนก็กลับไปทำงานต่อ แต่ผมได้แสดงประเด็นแล้ว มีนักเรียนที่เชื่อว่าครูเป็นศูนย์กลางของจักรวาล และมันเป็นเรื่องน่าขันที่จะคิดอย่างนั้น

แต่กระนั้น ผมก็ต้องเป็นสารพัดอย่างสำหรับนักเรียนทั้งหมด ในบางระดับ - หน้าที่ส่วนหนึ่งคือต้องรู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับพวกเขา ในวันหนึ่งๆ เด็กคนหนึ่งอาจได้ยินผมบอกให้เอามือทั้งสองไว้ด้วยกันเวลาเหวี่ยงไม้เบสบอล อีกชั่วโมงต่อมา เขาอาจได้ยินผมบอกว่าเขาควรจะไปปรับโครงสร้างประโยคยังไงเรียงความของเขาจะได้ชัดเจนขึ้น เขาอาจจะได้รับการบอกว่าเขาจะต้องวางแผนอีกแบบหนึ่ง หรือน่าจะใช้โอกาสนี้วหนึ่งกับลูกลิกกี้ดาร์ ในระหว่างวันหนึ่งๆ ในโรงเรียน นักเรียนคาดหวังได้ว่าจะมีบุคคลผู้รู้

ผู้มีอำนาจ ซึ่ง “รู้ว่าอะไรถูกต้อง” คอยแก้ไขอยู่ตลอดเวลา

แน่นอน ไม่มีอะไรผิดกับเรื่องนี้ ในฐานะที่เป็นผู้อธิบายโดยวิชาชีพ เราควรจะต้องให้นักเรียนเห็นวิธีที่ถูกต้องที่จะทำสารพัดสิ่ง ถึงแม้ว่าบางครั้ง จะข้ามเส้นที่ละเอียดและสำคัญบ้าง มันเกิดขึ้นได้ง่ายๆ บ่อยๆ การสอนวิธีใช้ทักษะหนึ่งอย่างถูกต้องให้เด็กแตกต่างจากการบอกว่าเขาควรจะเป็นใคร การให้ข้อมูลที่มีคุณค่าแก่นักเรียนเป็นสิ่งที่ดี หากการยึดเยียด ข้อมูล หรือความคิด หรือพฤติกรรม หรือกระทั่งค่านิยมใส่หัวเด็กนั้น ไม่ได้แน่ ขณะที่เราเติบโตขึ้นในฐานะครู เราสามารถเห็นความแตกต่างได้ และเมื่อเห็นแล้ว เรากระตุ้นให้นักเรียนฟังข้อมูลของเราและใช้ข้อมูลนั้นสร้างความคิดความเห็นของตัวเอง

ผมเคยทำผิดพลาดอย่างนี้เป็นประจำ ผมเสนอกิจกรรมให้เลือกอย่างหนึ่งอยู่หลายปีให้นักเรียนก่อนโรงเรียนเช้า กิจกรรมนี้เรียกว่าทีมคณิตศาสตร์ ผมเชิญนักเรียนมาสี่สิบห้าคนที่ก่อนโรงเรียนเช้าสัปดาห์ละสี่ครั้งเพื่อปรับปรุงการคิดเชิงวิเคราะห์ของพวกเขาโดยการทำโจทย์ที่ซับซ้อนและน่าสนใจ ผมรู้ซึ่งอยู่แก่ใจว่ามันช่วยนักเรียนที่มาเรียนอย่างมาก เช่นเดียวกับกิจกรรมที่มีคุณภาพทั้งหมด พวกเขาได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ยิ่งไปกว่าการแก้โจทย์ การที่เด็กสมัครใจมาโรงเรียนแต่เช้าเพื่อทำงานเพิ่มนั้นเป็นการประกาศชัดว่า เด็กตัดสินใจว่าการเรียนสำคัญ และต้องการเป็นนักเรียนที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ขณะที่ช่วยกันแก้โจทย์เป็นกลุ่มเล็กๆ ได้สร้างมิตรภาพ เรียนรู้ที่จะร่วมมือกัน เมื่อนักเรียนคิดวิธีแก้ปัญหาได้แตกต่างกัน พวกเขาเรียนรู้ที่จะฟังกันและกัน มันเป็นเวลาที่ใช้ไปอย่างดี และมีนักเรียนหลายคนเขียนถึงผมหลายปีต่อมาบอกว่ามันมีประโยชน์ต่อพวกเขา

แต่เมื่อผมเริ่มต้นทำอย่างนี้เมื่อสี่สิบห้าปีมาแล้ว ผมจะขู่ว่า “ลูอีส เธอทำผิดมากเลยนะ กิจกรรมทีมคณิตศาสตร์จะช่วยเธอจริงๆ เธอจำเป็นต้องมาแต่เช้า เธอควรทำกิจกรรมนี้” ถ้าลูอีสไม่มาแต่เช้า ผมก็จะเตือนเขาทุกวันว่ามีกิจกรรมทีมคณิตศาสตร์ให้เขาทำอยู่ และเขาน่าจะทำตามแบบอย่าง

นักเรียนคนอื่นที่กำลังใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้คุ้มค่านี่

จริงอยู่ที่ว่า ผมมักจะเตือนนักเรียนหลายคนยอมแพ้และเชื่อว่าน่าจะมาร่วมกิจกรรมด้วย แต่ผมก็มองไม่เห็นภาพที่ใหญ่กว่านั้น สิ่งที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งที่เราทำให้นักเรียนได้ คือช่วยพวกเขาให้ควบคุมชะตาชีวิตของตัวเอง หากเราบังคับให้พวกเขาทำทุกอย่าง ถึงจะเป็นสิ่งที่ดีก็ตามแล้วพวกเขาจะรู้ได้ยังไงว่าจะต้องทำอะไรเมื่อเราไม่ได้อยู่ตรงนั้นคอยบอกพวกเขาแล้ว เราจำเป็นที่จะต้องมีรายการอาหารมากมายให้เด็ก ๆ แต่จะให้ดีที่สุดต้องให้พวกเขาเลือกอาหารของตัวเอง พอผมคิดได้อย่างนี้ผมก็สามารถสร้างวิธีการเกลี้ยกล่อมจูงใจขึ้นมาได้ ซึ่งมีประโยชน์กับเด็ก ๆ เกินกว่าที่จะคำนวณได้

ทุกวันนี้ นักเรียนในชั้นผมมีอะไรให้เลือกทำมากมายออกไปจากกิจกรรมที่มติดนิตศาสตร์ ชมรมภาพยนตร์ของเราให้นักเรียนดูหนังคลาสสิกได้ทุกวันอังคารหลังเลิกเรียน และให้ยืมหนังสือเรามีมากมายจากห้องสมุดได้ทุกวันศุกร์ นักเรียนหัดเล่นกีตาร์ได้ช่วงพักระหว่างคาบเรียน และช่วงอาหารกลางวัน ส่วนหลังเลิกเรียน ภาระผูกพันที่ใหญ่ที่สุดคือการเป็นส่วนหนึ่งของผลงานละครเชกสเปียร์ของปีนั้น

มีนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่มีเสนอให้ทั้งหมดเพิ่มขึ้นอย่างมากตลอดปีด้วยวิธีการชักชวนจูงใจของผม เมื่อเปิดเรียนวันแรก ผมจะอธิบายสิ่งที่มีให้เลือกให้นักเรียนฟัง แล้วส่งจดหมายไปให้ผู้ปกครองที่บ้าน ผมไม่เคยพูดถึงกิจกรรมอีก แต่ผมมีเวลาตอบคำถามนักเรียนเสมอ เช่นเดียวกับในภาพยนตร์เรื่อง *Field of Dreams* ผมทำตามแนวทางที่ว่า “ถ้าคุณสร้างมัน คนก็จะมา” มันได้ผลดีอย่างน่าทึ่ง

มีรูปแบบที่คุ้นเคยปรากฏขึ้นทุกปีกับทีมคณิตศาสตร์ วันแรกจะมีนักเรียนประมาณแปดคนจากสามสิบห้าคนมาร่วมกิจกรรมซึ่งเริ่ม 7:15 น. และไปเลิกเอาประมาณ 7:55 น. ทำให้พวกเขาที่มาเข้าได้ยืดเส้นยืดสายและไปห้องน้ำหรือไปดื่มน้ำก่อนโรงเรียนเข้าอย่างเป็นทางการ พอพวกเขาออกจากห้องไปพัก ก็จะผ่านเพื่อนร่วมชั้นที่กำลังเข้ามาเพื่อเริ่มเรียนตอน 8:00 น. พวกนักเรียนที่มาทีหลังจะสังเกตว่าพวกเขาเด็กที่มาเข้า

ได้สนุก คณิตศาสตร์กลายเป็นเรื่องสนุกสำหรับพวกเขา ซึ่งไม่น่าประหลาดใจเพราะการฝึกหัดของเราหลีกเลี่ยงวิธีฝึกทำซ้ำๆ ซากๆ แบบหุ่นยนต์ที่มักใช้กันอยู่ตามห้องเรียนทุกวันนี้ การครุ่นคิดถึงปัญหาที่ท้าทายที่เน้นการช่วยกันทำงานเป็นทีม และบางครั้งก็เป็นปัญหาที่ตลกจริงๆ นับเป็นวิธีเริ่มต้นวันอย่างวิเศษสำหรับเด็กๆ แทนที่จะเทศน์ถึงความสำคัญของกิจกรรมตอนเช้านี้ให้พวกนักเรียนฟัง ผมปล่อยให้ทีมนั้นเองสนใจด้วยกิจกรรมที่สนุกมีความสุขเท่านั้นเอง เมื่อวันเวลาผ่านไป พวกนักเรียนที่มาแต่เช้าก็พากันเก่งคณิตศาสตร์ที่สุดในชั้นได้ง่ายๆ

พอเปิดเรียนได้สัปดาห์ที่สามหรือสี่ จะมีเด็กเป็นโหลเข้ามาเสียบยวเคียงๆ ในช่วงพักถามผมว่า “ผมยังมาเข้าที่ทีมคณิตศาสตร์ได้ไหม”

“แน่นอน ได้สิ” ผมตอบอย่างยินดี ประตูเปิดอยู่เสมอ

โดยปกติแล้ว พอเปิดเรียนได้เดือนที่สาม เด็กส่วนใหญ่ก็จะมาแต่เช้า ที่ดีที่สุดคือ พวกเขาตัดสินใจมาเอง พวกเด็กรู้ลึกกว่าตัวเองควบคุมชีวิตของตนอยู่ ห้องนั้นมีแต่คนที่เข้ามาด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่หนักโทษที่นั่งเฝ้าดูนาฬิกา รอเวลาหนี

กับชมรมภาพยนตร์ มีหลายเหตุผลที่นักเรียนจำนวนมากจะอยู่หลังเลิกเรียนวันอังคารไม่ได้ บางคนมีหน้าที่ช่วยครอบครัวอย่างเช่นต้องไปดูแลน้อง บางคนต้องไปอยู่ที่ศูนย์ดูแลเด็กระหว่างวันตามที่ต่างๆ หลังจากโรงเรียนเลิกซึ่งต้องออกจากโรงเรียนทันที ไม่ว่าจะเป็นกรณีไหน ผมจะยิ้มและบอกเด็กเรียบๆ ว่า “อ้อ ขอขอบคุณที่บอกครู ไม่เป็นปัญหา ก็แค่ชมรมเล็กๆ ครูเข้าใจดี” ผมไม่ได้สรรเสริญเชิดชูประโยชน์ของชมรมซึ่งมีสารพัด คนที่ร่วมกิจกรรมจะได้ดูหนังที่ตีเด่นพร้อมกับปรับปรุงทักษะการฟังและกาเขียน บรรยายภาคทุกบ่ายวันอังคารเหมือนกับงานเลี้ยงที่สนุกสุดเหวี่ยง

ทุกเช้าวันศุกร์ ก่อนโรงเรียนเช้า พวกเด็กในชมรมภาพยนตร์จะขอยืมหนังที่จะเอากลับไปดูที่บ้านตอนสุดสัปดาห์ หลายคนจะยืมเรื่องที่วางแผนไปดูด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง *The Man Who Shot Liberty Valance*, *The Empire Strikes Back*, *The Wizard of Oz* หรือ

March of the Penguins นักเรียนที่ไม่ได้อยู่ในชมรมจะได้เห็นกิจกรรมนี้เวลาเข้าห้องมาเพื่อเริ่มเรียนในวันนั้น

เด็ก ๆ จะมาบอกผมเกือบจะทันทีว่าอยากจะทำชมรมด้วย “แล้วน้องสาวล่ะ” ผมถาม แล้วนักเรียนทุกคนที่เคยรู้สึกว่ามีมารวมกิจกรรมไม่ได้ด้วยข้ออ้างต่างๆ นานา ก็เกิดมีวิธีแก้ปัญหาขึ้นมาได้โดยไม่มีข้อยกเว้น ป้ายวันอังคารจะมีคนดูหนึ่งเต็มห้องเรียน และมารยาทในการดูก็ไม่มีที่ติ อันที่จริง พวกเขาเอ่ยกับผมตัวว่ารู้สึกอ่อนใจกับคนดูที่มีนิสัยชอบส่งเสียงดังตามโรงหนังทุกวันนี้ นักเรียนที่ตัดสินใจว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของอะไรบางอย่างด้วยตัวเองมีแนวโน้มมากกว่าที่จะ “มี” พฤติกรรมที่ดีเองเพราะไม่ถูกยึดเยี่ยดอะไรให้ ผมสามารถทิ้งห้องไปสองชั่วโมงขณะที่เด็กสามสิบคนดูหนังอย่างเงียบๆ และไม่ใช่เพราะว่าพวกเขากลัวจะเดือดร้อนหรือเพราะว่ามีระเบียบเขียนติดไว้บนผนัง พวกเขาได้สร้างวัฒนธรรมหนึ่งขึ้นมาโดยพวกเขาเองเพื่อพวกเขาเอง

การโน้มน้าวใจเช่นนี้ใช้กับการเรียนทั่วไปด้วย แน่หอน ผมใช้ไม่แข็งกับทักษะพื้นฐานบางอย่างที่ต้องเรียน ตั้งแต่วันแรกที่เปิดเรียน นักเรียนจะได้รับข้อเสนอโอกาสที่จะเรียนรู้มากมายมหาศาล รวมถึง ศิลปะ ดนตรี วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และการละคร อย่างไรก็ตาม ผมบอกพวกเขาด้วยว่าทั้งหมดนี้ไม่ได้มีน้ำหนักเท่ากัน ผมยอมหวังแน่อนว่าทุกคนจะต้องเรียนเรื่องโทมัส เจฟเฟอร์สัน และการซื้อรัฐหลุยเซียนา อย่างไรก็ตาม ตามความเป็นจริง ถ้านักเรียนที่กำลังจะขึ้นมัธยมต้นไม่เข้าใจคุณูปการของเจฟเฟอร์สันที่มีต่อประเทศชาติคงไม่เป็นอะไรเท่าไรหรอก ถ้าต้องตัดสินใจระหว่างเรื่องเจฟเฟอร์สันกับความเข้าใจว่าจะอ่านจะเขียนย่อหน้ายังไง ทักษะด้านภาษาต้องมาก่อนผู้ประพันธ์คำประกาศอิสรภาพแน่ๆ

ช่วงสองสามสัปดาห์แรกที่เปิดเรียน นักเรียนหลายคนไม่ทำงานเสียเลย พวกนี้จะล่าหลังและลงเอยด้วยการต้องทำโครงการที่สำคัญให้เสร็จในระหว่างวัน ขณะที่บางคนเดินหน้าไปเรียนเรื่องโทมัส เจฟเฟอร์สันและสร้างจรวดแล้ว ส่วนมากนักเรียนที่มีปัญหาจะมาหาผมและถามว่า

ทำไมถึงไม่ได้เล่นเกมประวัติศาสตร์หรือสร้างโมเดลย่อยส่วนระบบสุริยะ ผมบอกว่าพวกเขาจะสามารถมีส่วนร่วมได้ต่อเมื่องานพื้นฐานเสร็จ ผมไม่เคยทำให้นักเรียนที่ขี้เกียจอายุ หรือใช้คำพูดประชดประชันเสียสติถึงแม้ว่าบางครั้งจะนึกอยากจะทำ เรื่องนี้ต้องใช้ความอดทนมาก เพราะมีบางครั้งเราก็อยากจะทำแต่เสียงใส่เด็กที่ขี้เกียจให้ย้ายกันไปทำงานให้เสร็จ ทำอย่างนั้นอาจได้ผลในระยะสั้น แต่ถ้าอดทนหน่อยและใช้การชักชวนจูงใจ นักเรียนจะค่อยๆ เข้าใจเองว่าถ้าทำงานดีๆ จะยิ่งสนุกมากขึ้นในโรงเรียน

หนังสือเล่มแรกของผมซึ่งตีพิมพ์หลายปีมาแล้ว ชื่อว่า *There Are No Shortcuts* และข้อความนี้ยังคงประดับอยู่บนป้ายที่แขวนอยู่หน้าห้องเรียนของเรา

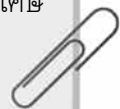
เวลาผมถามครูที่มาเยี่ยมเราว่ามันหมายความว่ายังไงสำหรับพวกเขา พวกเขาจะบอกว่ามันเตือนความจำนักเรียนว่าไม่มีอะไรได้มาง่ายๆ การที่จะแคล่วคล่องเชี่ยวชาญทักษะหนึ่งๆ หรือทำบางสิ่งที่ยากได้สำเร็จตามเป้าหมายต้องใช้เวลาหลายพันชั่วโมง พวกครูอยากให้นักเรียนซึมซับไว้ในใจและต้องตระหนักว่าในสังคมอาหารจานด่วนของเรานี้ สิ่งที่ดีๆ จะเกิดขึ้นได้ต้องใช้เวลา

จริง แต่ข้อความที่ว่า “ไม่มีทางลัด” ไม่ได้เป็นเพียงเครื่องเตือนความจำนักเรียน มันเตือนครูด้วย ถึงแม้เราทุกคนจะถูกกดดันให้ทำงานให้ได้ผลลัพธ์ทันทีและต้องเปลี่ยนเด็กที่มีปัญหาให้เป็นเด็กดีพร้อมโดยทันที เรื่องอย่างนั้นไม่มีทางเกิดขึ้นได้ เด็กที่มีความสามารถในการอ่านล่าช้าไปห้าปีไม่มีทางเป็นนักอ่านชั้นเยี่ยมได้ภายในหนึ่งปี นี่เป็นกระบวนการที่ยาวนาน และเราไม่ควรรีบเกินไป การชักชวนจูงใจเตือนให้เรานึกไว้เสมอว่า เราต้องค่อยๆ ใช้เวลาในการช่วยนักเรียนตัดสินใจทำสิ่งที่จะก่อให้เกิดผล ถ้าเราสามารถทำให้นักเรียนคนหนึ่งผูกพันกับความเบิกบานที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเอง โอกาสของการเดินทางที่ประสบความสำเร็จก็จะเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ การโน้มหน้าใจเป็นพื้นฐานสำคัญของวิธีการที่ผมช่วยนักเรียนดูแลชีวิตของตัวเอง มันใช้เวลาและความอดทนมากกว่า แต่ผลลัพธ์ของมันในระยะยาวนั้นคุ้มค่าแก่การรอคอย

ชวนคิด

- ภาษาที่คุณใช้สื่อสารกับนักเรียนสำคัญอย่างยิ่ง มันไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ถึงอย่างไรก็ขอให้แน่ใจว่าคุณกำลังให้ข้อเท็จจริง ไม่ใช่ความเห็นของคุณแก่นักเรียน นี่เป็นชีวิตของเขาและการตัดสินใจของเขา เพราะฉะนั้น การหลีกเลี่ยงไม่แสดงความเห็นส่วนตัวจะทำให้คุณไม่ต้องเข้าไปข้องเกี่ยวจนไปถึงแอตติคัล ฟินช์ ในเรื่อง *To Kill a Mocking Bird* ซึ่งเลี้ยงลูกด้วย “การวางเฉยอย่างมีเมตตา”
- อย่าปิดประตูเป็นอันขาด ถ้านักเรียนไม่อยากทำอะไรบางอย่าง จงทำให้เขารู้ว่าเขาสามารถกลับเข้ามามีส่วนร่วมได้ภายหลัง ถ้าประตูปิดตาย เด็กจะไม่มีแรงจูงใจที่จะเดินตามเส้นทางที่คุณหวังว่าเขาจะเลือก
- เมื่อคุณเติบโตและพัฒนาขึ้นในฐานะครู ให้พยายามเพิ่มตัวเลือกใหม่ๆ ให้กับนักเรียนของคุณทุกปี ตั้งแต่การล้งงานให้ทำแลกับคะแนนพิเศษ ไปจนถึงการไปทัศนศึกษาออกสถานที่ โอกาสที่นักเรียนจะพบสิ่งที่ยากจะทำจะเพิ่มขึ้นเมื่อมีทางเลือกให้เขามากขึ้น
- เคารพการตัดสินใจของนักเรียนทุกคนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมนอกเวลา ขณะเดียวกันก็ไม่ปฏิบัติกับนักเรียนที่ร่วมกิจกรรมนอกเวลาเป็นพิเศษ หรือแตกต่างออกไปในชั่วโมงเรียนปกติ
- ให้แน่ใจว่านักเรียนเลือกทำกิจกรรมพิเศษเพราะตัว นักเรียนเอง ต้องการมีส่วนร่วม พยายามค้นหาว่าอะไรคือแรงจูงใจของเด็ก นักเรียนจำนวนมากเข้าร่วมโครงการละครเชกสเปียร์หลังเลิกเรียนที่ผมจัดเพียงเพราะผู้ปกครองเชื่อมั่นดีสำหรับพวกเขา นักเรียนที่ทำกิจกรรมพิเศษ

เพื่อครู เพื่อผู้ปกครอง หรือเพื่อเพื่อนไม่มีวันจะได้รับคุณสมบัติดีๆ ที่คุณเพียรพยายามจะปลูกฝังให้พวกเขา อย่าลืมนะที่จะถามนักเรียนว่า ทำไมจึงเข้าร่วมกิจกรรมนั้นๆ ถ้าเด็กทำเพื่อคนอื่น บอกให้เขารู้ไปเลยว่ากิจกรรมนั้นเป็นเพียงตัวเลือกหนึ่ง และเขาไม่ควรทำอะไร เพราะแรงกดดันจากภายนอก

17

พรุ่งนี้ และพรุ่งนี้ และพรุ่งนี้*

ครูที่ดีใช้อาวุธลับช่วยนักเรียนให้ประสบความสำเร็จอย่างสูงในการประชุมพัฒนาวิชาชีพไม่มีใครพูดถึงเรื่องนี้สัก ซึ่งเป็นเรื่องน่าเสียดาย ครูทุกคนที่สอนมามากกว่าห้าปีมีเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพนี้ให้ใช้อยู่ และที่ดีที่สุดคือเป็นของฟรี และผมก็มีอาวุธลับนั้นด้วย

ห้อง 56 เป็นชั้นเรียนที่ประสบความสำเร็จด้วยเหตุผลหลายอย่าง มีเด็ก ๆ ที่วิเศษเยี่ยมยอด ผู้ปกครองมากมายที่สนับสนุน และมีอาชีพมากมายที่โรงเรียนซึ่งช่วยทำให้โรงเรียนเป็นสถานที่วิเศษที่จะเรียนรู้สนุก และพัฒนาบุคลิก แต่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ชั้นเรียนประสบความสำเร็จคือศิษย์เก่าของชั้น

* Tomorrow, and Tomorrow, and Tomorrow จากบทละครเรื่อง *Macbeth* โดย William Shakespeare

ศิษย์เก่าเป็นพลังที่มีอำนาจที่สุดในห้อง 56 นักเรียนโรงเรียนมัธยมต้นจะแวะมาสัปดาห์ละหลายครั้งเพื่อมาเยี่ยม ช่วยทำความสะอาดห้อง และตรวจงาน นักเรียนมัธยมปลายจะเอาขนมมาให้พวกเขาๆ วันฮาโลวีน และกลับมาดูละครเซกสเปียร์ในเดือนมิถุนายน พวกผู้ใหญ่จะเป็นพี่เลี้ยงที่ปรึกษาให้พวกเขาๆ และให้เงินทุนสมทบ นักเรียนเก่าเป็นกาวที่ผนึกให้ห้องซันติดกัน

ในฐานะครู เรามีวิสัยทัศน์ว่านักเรียนของเราสามารถเป็นอะไรได้บ้าง เราเชื่อว่าพวกเขาสามารถพัฒนาจริยธรรมการทำงานที่เข้มแข็ง ใช้ความคิดสร้างสรรค์เปลี่ยนแปลงโลก และเดินผ่านประตูที่เคยปิดสำหรับพวกเขาเข้าไปได้ บ่อยครั้ง นักเรียนไม่ได้แลกเปลี่ยนวิสัยทัศน์อย่างเดียวกันนี้ ก็จะมีได้ยังไง เป็นเรื่องที่ดีมากถ้านักเรียนของคุณมีผู้ปกครองที่จับมหาวิทยาลัยซึ่งนั่งลงทานอาหารเย็นกับลูกพร้อมหน้าพร้อมตากันในครอบครัวทุกคืน คำคือน้อยๆนั้นสามารถเป็นเหมือนจุดเริ่มต้นของการปลูกฝังค่านิยมที่หล่อหลอมและพิมพ์เด็กให้เป็นซูเปอร์สตาร์แห่งอนาคตได้ แต่นักเรียนของเราไม่ค่อยมีโอกาสได้สิ่งที่เขาได้ยากอย่างนั้น นักเรียนจำนวนมากไม่ได้ทานอาหารเย็นกับครอบครัวด้วยซ้ำแม้จะมีอาหารเย็นให้ทานก็ตาม หลายคนเติบโตมาในละแวกที่ความรุนแรง ยาเสพติด และแก๊งต่างๆ เป็นเรื่องปกติ เมื่อความเป็นจริงแห่งชีวิตของเด็กเหล่านั้นทำให้พวกเขากลายเป็นคนที่ไม่ไว้ใจโลก แม้กระทั่งครู ผู้อุทิศตัวและสนใจก็ว่ายทวนน้ำอยู่

โดยปกติ บรรดาเซฟที่ออกรายการทำอาหารจะพยายามดึงดูความสนใจของคุณด้วยการบอกว่าจะทำอาหารพิเศษบางอย่าง และจะให้คุณได้เห็นอาหารที่ทำเสร็จแล้วล่วงหน้า มันดูวิเศษมาก แล้วเขาก็จะสอนผู้ชมว่าทำยังไงถึงจะได้อาหารแบบนั้นในระยะเวลาที่เหลือของรายการ ขณะที่มีการผสมเครื่องปรุงและสาธิตเทคนิคการปรุง เราจะมีภาพอาหารที่เสร็จแล้วว่าหน้าตาเป็นยังไง เราเต็มใจที่จะชิมซาบข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับการปรุงอาหารจานนั้นเพราะเรารู้ว่ามีบางสิ่งที่น่าอร่อยรออยู่ เราได้เห็นภาพอนาคตแล้ว

แต่นักเรียนวัยเยาว์ของเราจำนวนมากไม่เคยเห็นภาพอนาคต
อย่างนั้นมาก่อน ที่ครูจะกระตุ้นให้นักเรียนกำหนดเป้าหมายไว้ว่าจะเข้า
มหาวิทยาลัยก็ดีและถูกต้องอยู่ แต่ตามความเป็นจริง ถ้าเด็กคนนั้นไม่รู้
จักใครที่เคยเรียนมหาวิทยาลัย และไม่มีความคิดเลยว่ามหาวิทยาลัย
เป็นอย่างไร มันก็ยากที่เขาจะฟัง สำหรับเขามันดูเหมือนจะเป็นเรื่อง
เพื่อฝัน

พวกศิษย์เก่าคือภาพในอนาคตสำหรับชั้นเรียนปัจจุบันของคุณ
พวกเขาทำให้เรื่องเพื่อฝันนั้นอยู่ในรูปแบบที่สัมผัสจับต้องได้ เด็กประถม
ห้าตัวน้อยๆ ของผมมักจะไต่ถามจากเพื่อนๆ ว่าการไปโรงเรียนเป็นเรื่อง
เสียเวลาเปล่า แต่นี่ไม่ใช่ข้อมูลอย่างเดียวที่พวกเขาได้รับ ไม่มีวันไหนเลย
ที่จะไม่มีศิษย์เก่าบางคนที่กำลังอยู่ชั้นมัธยมหนึ่งหรือสองแฉะมาเยี่ยมและ
คุยกับพวกเด็กๆ รุ่นน้อง เมื่อนักเรียนปัจจุบันของผมไต่ถามคนในละแวก
เพื่อนบ้านว่าไม่มีใครสนใจเรื่องโรงเรียน เด็กพวกนี้ก็จะรู้ว่าไม่จริง พวก
เขาได้พบกับนักเรียนที่ดูเหมือนกับพวกเขาและมาจากละแวกเดียวกัน
ซึ่งสนใจเรื่องเรียนมาก เด็กที่เป็นแบบอย่างพวกนี้มีอิทธิพลต่อชั้นเรียน
ปัจจุบันมากกว่าที่ผมจะมีวันหวังได้อย่างมาก สำหรับนักเรียนปัจจุบัน
ของผม แค่นั่งใกล้ๆ และคุยกับพวกเด็กที่โตกว่าพวกนี้ หรือเล่นโยน
รับลูกบอลหรือเล่นกีตาร์ด้วยกันก็เป็นบทเรียนในชีวิตที่มีประสิทธิภาพ
มากกว่าอะไรก็ตามที่ผมให้พวกเขาดูได้ในตำรา

พี่เลี้ยงที่ปรึกษาสามารถหล่อหลอมชั้นเรียนใหม่โดยไม่ต้องมาแฉะ
เยี่ยมด้วยซ้ำไป สอนต่อไปแล้วจดหมายที่คุณสะสมไว้จะกลายเป็นแหล่ง
ข้อสังเกตมากมายที่ให้ภาพความเป็นไปได้ต่างๆ สารพัด จดหมายบาง
ฉบับอาจเป็นเรื่องเศร้า แต่ก็อาจมีบทเรียนหรือคำแนะนำที่ชาญฉลาด
สำหรับคนที่ทำตามคำแนะนำ เมื่อจดหมายอันมีค่ามาถึงผม ผมจะทำ
สำเนาแจกให้นักเรียนเก็บไว้ในแฟ้มของตัวเอง ทำอย่างนี้แล้ว พวกศิษย์
เก่าก็ได้อยู่กับชั้นเรียนใหม่แม้จะคนละเวลาและสถานที่ก็ตาม

เรื่องเล่าให้พี่าระวังสองเรื่อง

นี่คือจดหมายสองฉบับที่คุณอาจอยากอ่านให้นักเรียนของคุณฟัง คนเขียนเป็นผู้ใหญ่วัยเยาว์ทั้งคู่ ฉบับแรกมาจากนักศึกษา มหาวิทยาลัยปีสอง ฉบับที่สองจากบัณฑิตที่จบจากมหาวิทยาลัยชั้นยอดของประเทศ ทั้งสองฉบับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฉบับที่สอง มีความจริงที่แสนเศร้าแต่แถม เมื่อนักเรียนผู้กล้าหาญเล่าถึงความผิดพลาดหรือความเจ็บปวดให้คนอื่นฟัง มันอาจช่วยเป็นไฟส่องสว่างหนทางข้างหน้าให้แก่คนที่เดินตามพวกเขาได้

แคลซีเป็นเด็กหญิงน่ารักเมื่อเป็นเด็กประถมห้าในห้อง 56 หลายปีมาแล้ว เธอมีครอบครัวที่สนับสนุนให้กำลังใจ มาโรงเรียนอย่างพร้อม และกระตือรือร้นที่จะเรียน มีความสามารถด้านดนตรีเป็นพิเศษและยังเป็นนักกีฬาที่เก่งด้วย เป็นมิตรและเข้ากับคนง่าย จึงมีเพื่อนมาก และมีสิ่งที่คุณเหมือนจะเป็นจุดแข็งของเด็กที่รู้ใจตัวเอง สามารถจะเผชิญกับปัญหาใดๆ ในอนาคตและแก้ไขมันได้โดยง่าย ชาวดีคือทุกวันนี้เธอเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยมีชื่อและค่อนข้างมีความสุขที่นั่น อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับเด็กที่เยี่ยมยอดอีกหลายคน ช่วงวัยรุ่นของเธอไม่ได้ปลอดภัยไปทั้งหมดอย่างที่เธอเคยหวังไว้

ครูเรฟที่รัก

หนูคือแคลซีที่เรียนกับครูเมื่อเก้าปีมาแล้ว หนูหวังว่าครูคงยังทำสิ่งที่น่าทึ่งต่างๆ กับชั้นเรียนอยู่ และมีสุขภาพดี หนูเพียงแต่อยากจะสนับสนุนให้ครูทำสิ่งที่ครูทำอยู่ต่อไปเพราะครูได้สร้างผลกระทบใหญ่หลวงกับชีวิตของหนู อันที่จริง หนูรู้สึกว่าคุณต้องบอกครูว่าคุณเป็นพรที่สำคัญที่สุดในชีวิตสำหรับหนูสองเรื่อง

พรแรกคือการที่ครูแสดงให้เห็นว่าการเป็นคนสุภาพ น่ารักและการขยันทำงานหนักเป็นไปได้แม้ในสภาพแวดล้อมที่นักเรียนไม่เชื่อความสามารถของตัวเอง หนูจำได้ว่าชั้นของเราส่วน

ใหญ่เห็นพ้องต้องกันเรื่องเป้าหมายนี้ และมันง่ายที่จะทำตามนั้น ตอนอยู่ประถมห้า

อย่างไรก็ตาม โรงเรียนมัธยมต้นทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงบางอย่าง มีคนมากมายที่ยังไม่โต หลายคนเหลือเกินพูดทั้งที่ยังไม่ถึงคราวของตัวเอง และบ่อยครั้งก็ใจร้ายซัดๆ หนูจำได้ว่าคิดอยู่ว่า “ทำไมเราถึงไม่โตเหมือนกันทั้งหมดนะ เราอยู่โรงเรียนมัธยมต้น กำลังจะเป็นผู้ใหญ่วัยเยาว์แล้ว เราน่าจะทำตามกฎระเบียบและสุภาพน่ารักต่อกันด้วยใจจริงได้เหมือนเป็นมาตรฐาน” หนูรู้สึกคับข้องใจมากที่สุดที่โลกที่สร้างไว้ให้หนูตอนประถมห้ากำลังพังทะลาย

แต่หนูก็ยังไปเรียนเชกสเปียร์และ SAT กับครูทุกวันเสาร์ หนูพยายามยึดเป้าหมายของการเป็นคนสุภาพน่ารักและขยันทำงานหนักไว้อย่างเหนียวแน่น หนูพยายามเป็นคนน่ารักและขยันทำงานหนัก หนูต้องสารภาพว่ามีหลายครั้งที่หนูต้องยอมศิโรราบให้แก่ความกดดันทางสังคมช่วงอยู่โรงเรียนมัธยมต้น กระนั้นหนูก็ตั้งใจว่าต้องทำให้การเป็นคนน่ารักและการขยันทำงานหนักหยั่งรากอยู่ในบุคลิกลักษณะของหนูในท้ายที่สุด ขอขอบคุณที่แสดงให้หนูเห็นว่าหนูสามารถทำทั้งสองสิ่งนั้นได้

พรที่สองคือการแสดงให้หนูเห็นถึงการผนึกกันของความหลงใหลแรงกล้าและความแข็งแกร่ง หนูได้เจอครูคนอื่น ๆ ที่มีความหลงใหลแรงกล้าที่คล้ายกัน หรือมีพลังมหาศาล แต่ไม่มีครูคนไหนที่หนูได้รู้จักมาจะมีทั้งสองอย่างรวมกันเป็นพลังสองอย่างทำงานประสานสอดคล้องกัน

หนูอยากเป็นครูอย่างครู หนูมีความหวังว่าจะเป็นคนที่มีพลังอิทธิพลและคนที่จะช่วยนักเรียนจำนวนมากให้หลุดเลืงความหวังไว้ในศักยภาพของตัวเองและเติบโตขึ้นเป็นคนที่ยิ่งใหญ่

ด้วยความรัก

แคลซี

การได้ยินเรื่องชีวิตวัยรุ่นจากผมเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การอ่านถ้อยคำจากนักเรียนซึ่งเคยนั่งในห้องเรียนของผมช่วยย้ำข้อมูลสำคัญสำหรับเด็กมัธยมต้นในแบบที่กระทัดรัดซึ่งครูชั้นยอดก็ทำไม่ได้

สำหรับนักเรียนมัธยมปลายที่กำลังผ่านกระบวนการสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยซึ่งมักจะสร้างความทุกข์ทรมานและน่าตกใจกลัว การอ่านจดหมายจากสาวน้อยชื่อเซเลสต์อาจช่วยพวกเขาให้เข้าใจชัดเจนว่าอะไรคือสิ่งที่สำคัญจริงๆ เซเลสต์ไม่เคยอยู่ในชั้นเรียนของผม แต่เธอเข้าร่วมโครงการแซทสเปียร์หลังเลิกเรียนกับเพื่อนๆ ของเธอ ช่วงที่อยู่โรงเรียนมัธยมต้น เธอมาเรียนกับผมวันเสาร์ และเป็นนักเขียนที่มีพรสวรรค์อย่างที่สุดคนหนึ่งที่ผมเคยรู้สึกโชคที่ได้สอน เซเลสต์อ่านหนังสือมากมายอย่างกระหายและแสดงความเห็นอย่างหลักแหลมระหว่างการอภิปรายในชั้นเรียน แต่คณิตศาสตร์เป็นอีกเรื่อง เธอไม่สนใจเรื่องตัวเลข และเกรดที่เธอได้บอกได้ว่าเธอไม่ชอบพีชคณิตและเรขาคณิต กระนั้น การเขียนที่เยี่ยมยอดช่วยให้เธอได้ทุนการศึกษาไปเรียนมัธยมปลายโรงเรียนเอกชน มีชื่อด้านครูอาจารย์ที่มีความเป็นศิลปินและความคิดสร้างสรรค์ ในท้ายที่สุด เซเลสต์ก็ได้รับการตอบรับเข้าโรงเรียนที่มักได้รับการเอ่ยถึงว่าเป็นหนึ่งในโรงเรียนที่ดีที่สุดในประเทศ ผมได้ข่าวจากเธอครั้งสุดท้ายเมื่อเธออยู่มัธยมสี่ เพื่อนของเธอบอกผมว่าเธอเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่เซเลสต์หายไปจากแวดวงเป็นเวลาแปดปี แล้วปีที่แล้วนี้เอง ผมก็ได้รับจดหมายฉบับนี้ มันกลายเป็นสิ่งที่นักเรียนมัธยมปลายทุกคนที่ผมรู้จักต้องอ่าน

ครูเรฟที่รัก

ขอบคุณสำหรับอีเมลฉบับที่แล้วของคุณ และขอโทษที่หนูใช้เวลาานมากกว่าจะตอบกลับมา และขอบคุณที่ครูเสนอจะฟังหนูรู้สึกจริงๆ ว่าในบรรดาคนทั้งหลาย ครูสมควรจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตหนูบ้าง

สิ่งที่เกิดขึ้นคือความซิมเคิร์ราและประเด็นปัญหาอื่นๆ ในครอบครัวทำให้หนูยุ่งใจ เรื่องมันหนักข้อเข้าไปอีกเมื่อหนูทำงาน

หนักเกินไป เครียดเกินไป และไม่ได้ตระหนักด้วยซ้ำไปจนกระทั่ง หนูหมดไฟหมดแรง มันเริ่มตอนโรงเรียนมัธยมต้น อาจจะเริ่มที่ ไฮบาร์ตด้วยซ้ำ และมันแย่งชิงตอนอยู่มหาวิทยาลัย

หนูรู้ว่าครูกระตุ้นให้เราคุยกับครูเสมอเวลาเราเจอปัญหา แต่สำหรับหนูเมื่ออายุ 10 ขวบ อายุ 15 และขนาดอายุ 20 หนูไม่เคยรับข้อเสนอแนะนั้น พูดตรงๆ หนูไม่รู้เลยว่าหนูกำลังเผชิญอยู่กับอะไรด้วยซ้ำ มีพักต้องพูดถึงว่าจะขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับเรื่องนั้น หนูไม่รู้ว่าจะพูดถึงมันยังไง หนูไม่เคยคิดว่าข้อเสนอของครูจะใช้กับหนูและประเด็นปัญหาของครอบครัวหนูได้ด้วยซ้ำ เพราะมันไม่เคยรบกวนชีวิตด้านการเรียนของหนู ซึ่งหนูสามารถจัดการเองได้ หนูคิดว่ามันคือจุดหมายทั้งหมดที่หนูมีอยู่เป็นอยู่ ชีวิตทั้งหมดของหนูวนเวียนอยู่กับเรื่องการเรียนและการได้เกรดดีๆ และการเรียนไม่ได้เป็นเรื่องสนุกสำหรับหนูเลยอยู่เป็นเวลานานทีเดียว

หนูไปเรียนที่_____ เพราะมันเป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดและอยู่ใกล้บ้าน - ไม่ต้องใช้ทุนคืน เมื่อหนูไปถึงที่นั่นและทำได้ดีเยี่ยมในปีแรกแล้ว หนูก็ซึ้กจะวอกแวกพลังถดถอยเพราะว่าหนูได้ “เติมเต็มจุดหมายในชีวิตของหนูแล้ว” (ตามที่ครอบครัวหนูว่า) หนูมีพลังมาตลอดระยะเวลาหลายปีนั้นเพราะพยายามหนีออกไปและมหาวิทยาลัยเป็นโอกาสแรกที่จะได้ผ่อนคลายจากความกดดัน เว้นแต่ว่าถึงอยู่มหาวิทยาลัยก็ต้องทำงาน หนูรู้สึกติดกับอยู่ในวงจรของนักนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ต้องการทดลองและเรียนรู้สิ่งต่างๆ แต่รู้สึกจำเป็นต้อง “ทำเกรด” ด้วย และด้วยความที่พลังงานลดน้อยถอยลงอย่างรวดเร็ว หนูรู้สึกว่างกลับไปอยู่ในการแข่งขันเป็นหนูטיפจากรใหม่อีกครั้ง ในการแข่งขันที่แม้จะความสำเร็จแค่ไหนก็ไม่เคยรู้สึกว่าได้พอ

หลังจากเรียนจบ หนูย้ายกลับบ้านไปฟื้นฟูสภาพตัวเอง หนูยังพยายามที่จะจุดประกายความหลงใหลแรงกล้าของตัวเองขึ้นมาใหม่อยู่ แต่หนูก็ยังคงติดต่อกับกลุ่มที่สนับสนุนให้กำลัง

ใจที่ช่วยให้หนูตั้งหลักได้ หนูมีช่วงลำบากกับการสงสัยไม่แน่ใจในตัวเอง สงสัยว่าสิ่งที่หนูรับรู้และเข้าใจว่าเป็นโลกนั้นถูกต้องหรือเปล่าเมื่อเรื่องเดียวกันกลับแตกต่างกันหลายๆ ด้านเสียเหลือเกิน (ทำให้นึกถึงเรื่อง ราโชมอน) และไม่มีวิธีที่แท้จริงไหนเลยที่จะตัดสิน “ความจริง” ได้ (หรือมีนะ)

ขณะนี้ ชีวิตไม่ได้ราบรื่นเลยจากการพยายามที่จะคิดให้ออกว่าชีวิตเป็นยังไง ผู้คนทำหน้าที่ยังไง และหนอยู่ตรงไหนกัน - นี่ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องการหางานในช่วงที่เศรษฐกิจเป็นอย่างนี้ เมื่อหนูไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าตัวเองต้องการทำอะไร หนูรู้สึกหนอยๆ ว่าตัวเองกำลังพยายามตามให้ทันเวลาที่สูญหายไป แต่คงพูดถูก - เป็นครั้งแรกที่ชีวิตรู้สึกเหมือนเป็นการเดินทาง การเดินทางที่ไม่แน่นอน บางครั้งก็อันตราย แต่น่าตื่นเต้นเสมอ

เซเลสต์

จดหมายทั้งสองฉบับลงท้ายด้วยความหวังแต่มีความเศร้าแถมอยู่ การให้นักเรียนเด็กๆ ได้รู้ข้อมูลอย่างนั้นจำเป็นและเหมาะสม พวกเขาต้องการความจริง จะดี จะร้าย หรือจะน่าเกลียดก็ตาม โชคดีที่ว่าครูที่มีประสบการณ์มักจะได้ข่าวจากนักเรียนเก่าบอกข่าวเล่าเรื่องดีๆ แค่นี้ไปถ่ายเอกสารเว็บเดียว แล้วเรื่องความสำเร็จของนักเรียนคนหนึ่งจะกลายเป็นเรื่องที่มีโอกาสเป็นไปได้นับร้อยเรื่องสำหรับนักเรียน

เดเมียนเป็นนักเรียนชั้นหนึ่งในโรงเรียนประถมศึกษา เขาไม่ได้เรียนกับผมทุกวันเสาร์ช่วงหลายปีที่เรียนมัธยมต้นเท่านั้น หากยังอาสาช่วยสอนเด็กอื่นๆ ตอนอยู่มัธยมปลายด้วย สมควรแล้วที่มหาวิทยาลัยดีเด่นหลายแห่งตอบรับเขาให้เข้าเรียน วันแรกที่เขาเข้าเรียนมหาวิทยาลัย เขาส่งไปสการ์ตมาให้ชั้นเรียนของผมใบหนึ่ง:

สวัสดี ห้อง 56!

นานมากแล้วที่ผมเป็นเด็กประถมห้า แต่ผมพบว่าตอนต้นของการเรียนมหาวิทยาลัยเหมือนกับวันแรกของผมที่เป็นชาว

เชกสเปียร์แห่งไฮบาร์ทมาก มันยาก แต่ผมบอกตัวเองว่าผมสามารถจัดการได้ ผมจำเป็นต้องเป็นคนสุภาพน่ารักและขยันทำงานหนัก

ที่เป็นได้ทั้งหมดนี้ ผมเป็นหนังสือ 56 ยิงโต ผมยิ่งตระหนักว่าไม่มีที่ไหนในโลกที่จะเหมือนกับห้องเรียนกระจุยหลิวห้องนั้นที่ห่างจากบ้านผมไปสองช่วงตึก ขอคุณครับ ครูเรฟ ที่ทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้น

การอ่านจดหมายอย่างฉบับนี้ทำให้อาณาเขตด้านวิชาการน่าจะเป็นไปได้ขึ้นเล็กน้อย การที่เคเมียนเชื่อมโยงประสบการณ์สมัยประถมกับประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยในปัจจุบันช่วยให้นักเรียนมองเห็นความเป็นไปได้ต่างๆ ประตุสำหรับเด็กยากจนเปิดกว้างขึ้นอีกหน่อยเมื่อเรื่องราวความสำเร็จที่แท้จริงสัมผัสปลายนิ้วของเขาอยู่ทุกวันขณะที่พลิกหน้าสมุด

มันต้องตื่นนอนอยู่ตลอดในการช่วยเยาวชนเตรียมตัวเพื่ออนาคตที่พวกเขาแทบจะนึกภาพไม่ออก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียนหนักในมหาวิทยาลัย ความเจ็บปวดและความกดดันของวัยรุ่น หรือปัญหาความเดือดร้อนที่นอนนิ่งอยู่ลึกๆ รอวันปะทุขึ้นมาหลายปีให้หลัง พวกศิษย์เก่าสามารถให้แผนที่เส้นทางสำหรับอนาคตอย่างที่ไม่มีความหวังได้ เมื่อมีการแนะแนวทางของคุณประกอบกับประสบการณ์ชีวิตที่แท้จริงของพวกเขา โอกาสของนักเรียนปัจจุบันของคุณที่จะมีความสุขและความสำเร็จก็ขยับจากความฝันไปเป็นความจริง

ชวนคิด

- ในแต่ละปี คุณจะได้นิทรรศการกับนักเรียนบางคน พยายามติดต่อกับพวกเขาไว้ และกระตุ้นให้พวกเขาคอยติดต่อคุณเช่นเดียวกัน ให้พวกเขารู้ว่าพวกเขามีความสำคัญสำหรับคุณ
- อาย่าอายุที่จะขอความช่วยเหลือ เมื่อศิษย์เก่าเสนอตัวที่จะช่วย ขอให้เขาเล่าให้นักเรียนของคุณฟังว่าชั้นเรียนของคุณช่วยให้เขาประสบความสำเร็จได้อย่างไร
- สร้างลำดับชั้นในห้องของคุณที่คล้ายกันกับกองทัพ เมื่อศิษย์เก่ากลับมาเยี่ยมห้องเรียน นักเรียนรุ่นน้องมักจะชื่นชมบูชาพวกเขา เด็กประถมห้าจะต้องฟังเด็กมัธยมหนึ่ง ในทางกลับกันเด็กประถมห้าก็ต้องทำตามคำสั่งของนักเรียนมัธยมปลาย การเคารพนักเรียนที่อายุมากกว่าเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมห้องเรียนของเรา
- เตือนนักเรียนให้จำไว้ว่าพวกเขากำลังอยู่ในระหว่างการเดินทางอันยาวนาน ความสำเร็จของพวกเขาไม่สามารถวัดได้จากการสอบปลายปี การทดสอบที่แท้จริงสำหรับพวกเขาอยู่ที่ว่าพวกเขาจะไปอยู่ ณ จุดไหนในอีกสิบปีข้างหน้าหลังจากที่จบจากชั้นเรียนของคุณไปแล้ว
- คุยกับพวกเด็กๆ ถึงเรื่องอนาคตให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ถามเด็กๆ ว่าจะไปอยู่ที่ไหน ปีหน้า อีกสามปี อีกสิบปี ลัทธิอัตถิภาวนิยมที่เชื่อในเรื่องการมีอยู่อาจจะฟังดูเจ๋งเวลาศึกษานักปรัชญาอย่างกามูส และชาตรีก็จริง แต่จงทำให้นักเรียนของคุณเชื่อว่า สิ่งที่พวกเขาทำในวันนี้จะมีผลต่อสิ่งที่พวกเขาจะทำในวันพรุ่งนี้

-
- สร้างผนังเกียรติยศในชั้นเรียน ติดป้ายชื่อนักเรียนเก่าที่ตอนนี้เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย ใส่ชื่อพวกเขาไว้ได้ธงประจำมหาวิทยาลัยที่พวกเขา กำลังศึกษา เตือนเด็กๆ ให้จำไว้ว่ามหาวิทยาลัยไม่ใช่จุดหมายปลายทาง แต่อาจจะเป็นที่ที่พวกเขาอยากแวะผ่านระหว่างการเดินทางของชีวิต
 - ถ้าคุณสอนศิษย์เก่าของคุณไว้ดี พวกเขาจะมีทักษะต่างๆ มากกว่าคุณมาก ศิษย์เก่าของผมเป็นคนดูแลจัดการเว็บไซต์ สกอร์เพลง และมูลนิธิของชั้นเรา

18

ความผิดพลาดครั้งใหญ่ของโทมัส เจฟเฟอร์สัน

โทมัส เจฟเฟอร์สันผิดพลาดในเรื่องที่สำคัญยิ่งเรื่องหนึ่ง
นั่นเป็นคำกล่าวที่ห้าวหาญทีเดียว เมื่อคำหนึ่งถึงว่า เจฟเฟอร์สัน
เป็นที่นับถือกันอย่างกว้างขวางว่าเป็นคนที่ชาญฉลาดที่สุดคนหนึ่ง
ที่ชาติของเราเคยมีมา เคยได้ยินคำชื่นชมยิ่งใหญ่ของประธานาธิบดี
เคนเนดีที่งานเลี้ยงรับรองอาหารค่ำเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ได้รับรางวัล
โนเบลที่ทำเนียบขาวใหม่ “ทำเนียบขาวไม่เคยมีผู้มีสติปัญญามารวม
กันอยู่มากมายขนาดนี้นับตั้งแต่เจฟเฟอร์สันทานอาหารตามลำพัง”

แต่แม้กระทั่งอัจฉริยะก็ผิดได้ และถึงแม้ถ้อยแถลงของเจฟเฟอร์สัน
ในคำประกาศที่ว่าความจริงบางอย่างนั้นเห็นชัดในตัวเอง สิ่งหนึ่งที่เขา
อ้างไม่เคยเป็นที่เห็นชัดในตัวเองต่อใครที่เคยเป็นครู

“ทุกคนเกิดมาเท่าเทียมกัน”

จริงหรือ ผมไม่เคยพบว่านี่เป็นความจริง ผมมักจะพูดตลกๆ กับพวกเด็กๆ ว่าถ้าพวกเขาเคยได้เห็นโรแบร์โต เคลเมนเตกับผมเล่นเบสบอลด้วยกัน ก็ค่อนข้างจะชัดเจนแล้วว่าคนเราเกิดมาไม่เท่าเทียมกัน เคลเมนเตเก่งกว่าผมมากๆ รวากับว่าเขามาจากกาแล็กซีอื่นเลยทีเดียว

แน่นอน คนเราทุกคนควรได้รับการปฏิบัติต่ออย่างเท่าเทียมกัน ทุกคนควรมีโอกาสเท่าเทียมกันและอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายเดียวกัน แต่การสรุปเหมาเอาและกล่าวว่าเราทุกคนเท่าเทียมกันนั้นไม่จริง นี่ไม่ได้หมายความว่าผมไม่ควรจะสามารถเล่นเบสบอลได้แน่นอน ผมควรจะเล่นได้ แต่ระบบโรงเรียนมักจะสร้างขึ้นบนรากฐานของถ้อยคำบ้านดาลใจของเจฟเฟอร์สัน และนั่นเป็นรากฐานที่โคลนแคลนยิ่ง ขนาดที่ว่าชั้นเรียนไหนๆ บนรากฐานนั้นจะต้องพังพาบลงมาแน่ๆ โดยที่พวกเด็กๆ เป็นฝ่ายสูญเสีย

พวกเด็กๆ ไม่ได้เท่าเทียมกัน อาจจะอายุเท่ากันหรือเคยเรียนกับครูคนเดียวกัน ตามหลักสูตรเดียวกัน และมีโอกาสมาเหมือนๆ กันก่อนมาถึงคุณ กระนั้น บ่อยครั้งจะเป็นว่าในนักเรียนกลุ่มเดียวกันนี้ มีคนหนึ่ง ที่พร้อมจะเขียนนิยายที่จะโด่งดังเหมือน *The Great Gatsby* เรื่องต่อไป และอีกคนที่เขียนประโยคยังไม่เป็นด้วยซ้ำ แล้วคุณจะทำอย่างไรเมื่อช่องว่างระหว่างความสามารถของนักเรียนห่างกันเป็นหุบเขาแกรนด์แคนยอน ตามชื่อเรียกร่องของระบบของเราแล้ว เด็กทั้งหมดพึงประสบความสำเร็จ เพราะพวกเขาเท่าเทียมกัน

ฮาร์เปอร์ ลีพูดถึงปัญหานี้ตามถ้อยคำที่เธอเขียนขึ้นสำหรับ *แอดดิคัล ฟินช์* ในเรื่อง *To Kill a Mockingbird* เราใส่ใจมากเรื่องศักดิ์ศรีแบบวีรบุรุษของแอดดิคัล กระนั้น ที่เรามักมองข้ามกันไปก็คือการโจมตีระบบการศึกษาของเราอย่างเจ็บแสบที่เป็นส่วนหนึ่งของคำแถลงการณ์ปิดคดีของแอดดิคัลในการแก้ต่างให้ทอม โรบินสันผู้บริสุทธิ์ ในการแสดงประเด็นว่า ในศาลทุกคนต้องได้รับการปฏิบัติต่ออย่างเท่าเทียม

กันภายใต้กฎหมาย แอตติคัลอ้างว่าเป็นสถานที่แห่งเดียวที่ทุกคน
เท่าเทียมกันจริงๆ:

อีกอย่างหนึ่ง ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย ก่อนที่ผมจะยุติ โทมัส
เจฟเฟอร์สัน เคยกล่าวว่าทุกคนเกิดมาเท่าเทียมกัน... มีแนวโน้มอยู่...
สำหรับบางคนที่จะใช้ข้อความนี้โดยไม่มีบริบทเพื่อตอบสนองทุกสภาพ
การณ์ ตัวอย่างที่น่าขันที่สุดที่ผมสามารถคิดออกได้ก็คือ การที่ผู้คนที่
ดำเนินงานบริหารการศึกษาของรัฐจะสนับสนุนคนโง่และคนขี้เกียจ
พร้อมๆ กับคนขยันหมั่นเพียร - เพราะว่าทุกคนเกิดมาเท่าเทียมกัน
นักการศึกษาจะบอกคุณอย่างเคร่งเครียดว่า พวกเด็กๆ ที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง
ต้องทนทุกข์กับความรู้สึกอันร้ายกาจว่าด้อยกว่า เรารู้ว่าทุกคนไม่ได้
เกิดมาเท่าเทียมกันในแบบที่บางคนอยากให้เราเชื่อ - บางคนฉลาดกว่า
บางคนก็มีโอกาสมากกว่าเพราะเกิดมาพร้อมโอกาส ผู้ชายบางคนก็ทำ
เงินได้มากกว่าผู้ชายคนอื่น ผู้หญิงบางคนก็ทำขนมได้อร่อยกว่าผู้หญิง
คนอื่น - ผู้ชายบางคนก็เกิดมามีพรสวรรค์เก่งกาจเกินความสามารถ
ระดับปกติของผู้ชายส่วนมาก

แอตติคัล ฟินช์เป็นตัวละครที่เยี่ยมยอด แต่เขาอยู่ในนิยาย ในโลก
ที่แท้จริง และในโรงเรียนที่แท้จริง ประเด็นของเขาแสดงตัวอยู่ทุกหน
ทุกแห่งที่เรามองไป

การ์ลาและไดแอนา

ถึงแม้ว่าผมจะได้อ่าน *To Kill a Mockingbird* ผมไม่เคยซึมซับ
ส่วนที่สำคัญของหนังสือเล่มนี้ไว้ในตัว เมื่อเป็นครูมือใหม่ ผมแขวน
คำประกาศอิสรภาพไว้บนผนังห้อง และเชื่อด้วยว่าทุกคนเกิดมาเท่าเทียม
กัน แต่ในการสอนเป็นปีแรก ผมก็ได้ยินเรื่องครั้นแครงจากครูประจำวง
ออร์เคสตราของเรา

คาร์ลาและไดแอนนาเป็นเด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ นำรักสองคนที่เล่นใน วงออร์เคสตราของโรงเรียนเรา ทั้งคู่เป็นนักไวโอลินที่เริ่มเรียนสปีดาร์แรกที่ เปิดเรียน เรียนอ่านโน้ต โสบันโศเสียง และพัฒนาเทคนิคของตัวเอง สปีดาร์ละสองครั้งประมาณวันละสี่สิบนาที ทั้งสองได้รับไวโอลิน คนละตัว และขยันฝึกทุกคืนที่บ้านเหมือนกัน

ห้าหกเดือนแรกที่เรียน ทั้งสองจะเล่นกับคนที่เริ่มเรียนไวโอลิน เหมือนกันเท่านั้น พอใกล้ปลายปี ก็เริ่มซ้อมกับเด็กอื่นๆ ที่เรียนเครื่องดนตรีอื่นๆ หลากหลาย สามเดือนต่อมา วงออร์เคสตราก็พร้อมที่จะเล่น คอนเสิร์ตปลายปีบรรเลงงานของบาคไปจนถึงเพลงจากชอลลิวูด

พวกเขา มีการซ้อมใหญ่เข้าวันที่จะแสดงเป็นรอบสุดท้ายซึ่งเสร็จ ตอนประมาณ 11:30 น. คอนเสิร์ตจะเริ่มตอนหนึ่งทุ่ม ขณะที่พวกเขา เก็บเครื่องดนตรีหลังจากการซ้อมใหญ่ ครูก็สั่งการทั้งห้า

“เด็กๆ” เธอพูด “ครูภูมิใจในตัวพวกเธอมาก พวกเธอฟังดูเยี่ยมยอด และเราจะต้องแสดงได้วิเศษเลยคืนนี้ คราวนี้ ตอนออกจากหอประชุม ไม่ต้องพับเก้าอี้ไปเก็บอย่างที่เคยทำหลังซ้อมเสร็จ ทั้งไว้อย่างนั้นพร้อมที่ ตั้งโน้ตเพลงนั้นแหละ เราจะได้พร้อมสำหรับการแสดงคืนนี้ ครูจะอยู่ที่ เปียโนอีกประมาณสิบห้านาทีเพื่อใครมีคำถามอะไร เก็บเครื่องดนตรี ของตัวเองแล้ววางทิ้งไว้ข้างๆ เก้าอี้ของตัวเอง คืนนี้ มาที่นี้ตอนหกโมง จะได้ตั้งเสียงเราจะอุ่นเครื่องราวหกโมงครึ่ง ประตูจะเปิดตอนหกโมง สี่สิบห้า ใจใจกัน”

ขณะที่มีเสียงปิดกล่องเครื่องดนตรีคลิกคลักและเสียงเลื่อนเก้าอี้ เอียดอาดกับพื้นพรมน้ำมันทั่วหอประชุม คาร์ลากับไดแอนนาเดินไป หาครู แต่ละคนมีคำถาม

คาร์ลาพูดว่า “ครูซีคะ หนูมีคำถามคะ หนูมีปัญหานิดหน่อยที่ อยากบอกครู คือคืนนี้ ยายของหนูกำลังบินมาจากเม็กซิโกมาอยู่กับ ครอบครัวเราเดือนหนึ่ง หนูตื่นเต้นมากที่ยายจะได้ดูหนูแสดงคอนเสิร์ต แต่ปัญหามีอยู่ว่า เทียวบินของยายจะถึงสนามบินลอสแอนเจลิสตอน สี่โมงเย็น หนูกับครอบครัวจะไปรับยายที่นั่น หนูบอกพ่อกับแม่แล้ว และ

เราแน่ใจว่าเราจะกลับมาที่นี่ทันตั้งเสียงตอหนกโมงเย็น แต่เพื่อเที่ยวบินล่าช้าหรือมีแถวยาวที่ตรวจคนเข้าเมืองและขยายหนูดังรอนาน หนูเลยจะเปิดกล่องไวโอลินของหนูไว้บนเก้าอี้หนู หนูแน่ใจว่าจะมาที่นี่ได้ตรงเวลา แต่ถ้าหนูสายไปนิด ครูช่วยตั้งเสียงให้หน่อยได้ไหมคะ มันจะได้เสียงดีคืนนี้ หนูเชื่อว่าครูคงไม่ต้องช่วยหรอกคะ แต่หนูอยากบอกครูเพื่อไว้เท่านั้น”

หัวหน้าวงออร์เคสตราบอกเธอว่าไม่มีปัญหาและชมคาร์ลาที่รู้จักคิดและวางแผน ไดแอนารออย่างอดทนให้คาร์ลาอธิบายสถานการณ์ของเธอ แล้วเธอก็ก้าวเข้ามาพร้อมคำถามของเธอ

ครูซีพูด “ครูจะช่วยเธอได้ยังไงบ้าง ไดแอนา”

ไดแอนามีคำถามเดียวกันๆ ชื่อๆ “ครูซีคะ เราจำเป็นที่จะต้องใช้เครื่องดนตรีของเราคืนนี้หรือคะ” นั่นเป็นเรื่องจริง และแน่นอน มิสซิสซีอธิบายให้ไดแอนาฟังว่า เสียงของวงออร์เคสตราจะดีมากถ้าพวกเขา มีเครื่องดนตรีของตัวเอง เด็กทั้งคู่ได้เล่นดนตรี (คาร์ลามาทรงเวลา) และคืนนั้นเป็นคืนแห่งความทรงจำคืนหนึ่งของทั้งคู่

แต่ทั้งสองไม่ได้เท่าเทียมกัน การได้ยินเรื่องนี้ช่วยผมอย่างใหญ่หลวงในการสร้างสรรค์ห้องเรียนที่ช่วยพวกเด็กๆ จำนวนมากขึ้นได้ ถึงแม้พวกเด็กจะมีความสามารถต่างๆ หลากหลายก็ตาม

ใครก็ตามที่ได้สอนสักสองปีจะนึกออกแล้วว่า ทุกคนไม่ได้เกิดมาเท่าเทียมกันเห็นได้ชัดๆ กระนั้น เขตการศึกษาของคุณก็มีแนวโน้มอย่างที่สุดว่าจะต้องสั่งให้คุณสอนทักษะชุดหนึ่งที่นักเรียนทุกคนต้องคล่องแคล่วเชี่ยวชาญ เจ้าหน้าที่ทางการก็มักจะแจกแผนงานที่มีกำหนดเวลาที่ไม่เข้าท่าเพื่อเพิ่มความกดดันให้ครูด้วย แผนเหล่านี้ได้รับการออกแบบอย่างเป็นทางการ และเป็นระเบียบ และประกาศว่าในวันที่เท่านั้นๆ นักเรียนทุกคนจะต้องคล่องแคล่วเชี่ยวชาญทักษะหนึ่งๆ แล้ว ครูทุกคนหัวเราะอย่างขมขื่นกับความเปล่าประโยชน์ของเป้าหมายนั้น แน่นนอน การมีกลยุทธ์ยิ่งใหญ่อย่างนั้นก็ดีอยู่ และครูผู้นำชั้นก็ควรจะมีแผนการที่จัดเตรียมอย่างเป็นระเบียบเวลาวางแผนการสอนสำหรับปีนั้นๆ แต่ครูที่มีประสบการณ์จะใช้วัตถุดิบประสงค์ของทางเขตแค่เป็นจุดเริ่มต้นเพื่อเริ่มสอน ครูที่แท้จริง

จะทำให้ห้องเรียนของตนแตกต่างไปในการพยายามช่วยนักเรียนจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เป้าหมายซึ่งยากมากอย่างหนึ่งคือการช่วยนักเรียนที่มีปัญหาให้ทำได้ดีขึ้นในขณะที่แน่ใจด้วยว่านักเรียนชั้นยอดก็เห็นทะยานขึ้นสูงได้เช่นกัน

ใช้ขนาดเดียวกันกับทุกคนไม่ได้

เด็กทั้งหมดไม่ได้เกิดมาเท่าเทียมกัน และไม่ได้เกิดมาเหมือนกัน ด้วย เอริคกับจอร์จอยู่ในชั้นเรียนของผมทั้งคู่อยู่หนึ่งปี ทั้งสองเกิดห่างกันราวสามสิบวัน เข้าโรงเรียนประถมศึกษาของเราด้วยกันตั้งแต่ชั้นอนุบาลเป็นเด็กผู้ชายทั้งคู่ มีเพื่อนที่เหมือนกัน

เริคเป็นเด็กผู้ชายที่หน้าตาเศร้าสร้อยที่สุดคนหนึ่งที่ผมได้เจอมาในช่วงเวลาหลายปี ตาหลุบปากตกบอกความซึมเศร้า เขาไม่เคยมีอะไรจะพูด และการพยายามให้เขามีส่วนร่วมในการคุยกันก็ล้มเหลว อย่างดีที่สุดที่ผมจะได้ก็คือพยางค์สองพยางค์จากเขา คะแนนสอบของเขาจากปีก่อนๆ ต่ำกว่าระดับชั้นมาก ผมรู้มาว่าครูประถมสี่พูดถึงเขาว่า “โง่และขี้เกียจ” ในระหว่างการประชุมกับผู้ปกครอง เขาอ่อนคณิตศาสตร์เป็นพิเศษ เขาอายุสิบขวบกำลังขึ้นประถมห้า และยังไม่รู้วิธีบวกเลขสองหลักด้วยซ้ำ เรื่องสูตรคูณไม่ได้ลืมห่า เพราะยังไม่เคยเรียนเคยท่อง ต้องใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์เริคถึงจะเข้าใจในที่สุดว่าเวลาทำงานเขียนจะต้องให้รูริมหน้ากระดาษสำหรับใส่แฟ้มอยู่ทางซ้าย

จอร์จเป็นหนุ่มน้อยที่มีความสุขและฉลาด ผมไม่รู้เลยว่าเขาเผชิญกับโลกด้วยท่าทีทางบวกขนาดนั้นได้อย่างไร พ่อแม่ของเขาหย่ากันเมื่อเขาสองขวบ เหล้าคือปัจจัยสำคัญที่ทำให้ครอบครัวของเขาแตกสลาย แม่เขาทำงานสามที่เพื่อดูแลเขากับพี่สาวอีกสองคน เมื่อเขากลับบ้าน มักจะไม่มีใครอยู่ที่อพาร์ทเมนท์เสมอ ทั้งสี่คนในครอบครัวต้องนอนเตียงเดียวกัน

กระนั้นรอยยิ้มที่ชวนให้คนยิ้มตามบอกถึงความมั่นใจและความสุข เขาชอบเรียนหนังสือและเป็นนักเรียนที่มีความสามารถและกระตือรือร้น

เล่นดนตรีได้ดีมาก และตั้งข้อสังเกตที่มีคุณค่าและเฉียบคมเป็นประจำ เวลาที่มีการอภิปรายในชั้นเรียน ครูทุกคนที่เขาเคยรู้จักรักเขา และเขาจะมีเพื่อนมากมายที่สนุกสนานเมื่ออยู่กับเขา ช่วงเริ่มต้นของชีวิตเขาอาจจะไม่ง่ายที่สุด แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอนาคตของเขาสดใสแน่ วันแรกที่เปิดเรียน เขาบอกความลับกับผมว่าสิ่งหนึ่งที่กังวลเขายิ่งกว่าอะไรอื่นเกี่ยวกับโรงเรียนก็คือ เขาเกลียดการรอคอย เขาบ่นว่าเขาใช้เวลาหลายชั่วโมงในโรงเรียนไปกับการรอให้ครูอธิบายแนวคิดอย่างหนึ่งให้นักเรียนสองคน ขณะที่ชั้นเรียนส่วนใหญ่เบื่อบุสติดและอยากจะไปต่อ

เขตการศึกษารวมโรงเรียนลอสแอนเจลิสกำหนดรายวิชาการเรียนไว้อย่างเข้มงวดให้เด็กพวกนี้สำหรับปีที่จะมาถึง ในรายการมีทักษะทางไวยากรณ์ชุดหนึ่ง ความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถที่จะบวกลบคูณหารเลขจำนวนเต็ม (whole number) ทศนิยม เศษส่วน และจำนวนเต็ม (integer) เด็กๆ ควรจะได้เริ่มเรียนเรขาคณิต และพีชคณิต ตลอดจนวิทยาศาสตร์โลก วิทยาศาสตร์กายภาพ และวิทยาศาสตร์ชีวภาพ

เอริคพูดภาษาอังกฤษไม่คล่อง เพราะฉะนั้นเราต้องใช้เวลาส่วนหนึ่งในปีนั้นที่อยู่ด้วยกันไปกับการพัฒนาสมรรถภาพภาษาอังกฤษของเขาเพื่อให้สอบผ่านตอนปลายปี และอย่าลืมว่าเด็กสองคนนี้ควรจะต้องเรียนเนื้อหาในหนังสือสุขภาพความยาวสองร้อยหน้า ต้องเรียนพลศึกษา สัปดาห์ละหนึ่งร้อยนาที และเรียนประวัติศาสตร์สหรัฐฯ ตั้งแต่สมัยชนพื้นเมืองอเมริกันไปจนถึงตอนสิ้นสุดสงครามกลางเมือง

สำหรับครูทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนดาวโลก เห็นชัดเจนอย่างเจ็บปวดว่าเอริคไม่มีวันเรียนจบหัวข้อรายวิชาตามรายการนี้แน่ จอร์จก็อาจจะไม่จบเหมือนกันถ้าผมต้องใช้เวลามากเกินไปกับการช่วยให้นักเรียนที่เรียนได้ช้ากว่าใช้ภาษาอังกฤษและเข้าใจแนวคิดคณิตศาสตร์พื้นฐานได้คล่องแคล่ว

แล้วครูทำยังไงเมื่อตระหนักว่าโทมัส เจฟเฟอร์สันเข้าใจผิด เด็กชายทั้งคู่ (และเพื่อนร่วมชั้นอีกสามสิบเอ็ดคน) สมควรได้รับความพยายาม

อย่างที่ที่สุดของเรา ในหนังสือลึกลับ ตอนจบ เด็กทั้งคู่จะได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นนำหลังจากพบช่วงเวลามหัศจรรย์ตอนอยู่ชั้นประถมห้า เมื่อค้นพบว่าตัวเองเป็นอัจฉริยะ และจะต้องได้เป็นโทมัส เอดิสัน คนต่อไป แต่นี่คือหนังสือจริงๆ สำหรับครูจริงๆ เพราะฉะนั้น พยายามมีเหตุผลคิดถึงความเป็นจริงกันหน่อย

นักเรียนแตกต่าง พลัฟท์หนึ่งเดียว

ในกรณีของเอริก การตัดสินใจต้องคำนึงถึงว่าอะไรคือสิ่งที่สำคัญที่สุดที่เขาต้องเรียนปีนี้ในชั้นเรียนของเรา ประสบการณ์ที่ครูบางคนทำให้เขาได้อายและเพื่อนร่วมชั้นหลายคนหัวเราะเยาะทำให้เขาไม่สนใจโรงเรียน เขาล้าหลังมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชาคณิตศาสตร์ที่คะแนนสอบของเขาโหลสุดโหล

ทักษะการอ่านของเขาต่ำกว่าระดับชั้น แต่พอผมรู้จักเขามากขึ้น ก็เห็นชัดว่าเขาคะแนนสอบแยๆ ของเขานั้นเป็นผลมาจากท่าทีของเขา มากกว่าความสามารถ ถึงเขาจะไม่ใช่อัจฉริยะ แต่เห็นชัดว่าเขาเก่งกว่าที่ผลสอบก่อนหน้านั้นระบุ กระนั้น เขาก็ก้าหลังในวิชาต่างๆ ที่ต้องเรียน ไม่มีเวลาพอที่จะเรียนครบหลักสูตรทั้งหมดในเวลาเดียวกันกับที่ต้องอุดปะความรู้ที่แหวกๆ วินๆ ของเขา กลยุทธ์ในที่นี้คือต้องทำแผนที่ทำให้เอริกใช้ทักษะบางอย่างคล่องแคล่วซึ่งน่าจะทำได้ตั้งนานมาแล้ว โดยไม่ต้องสนใจบทเรียนอื่นๆ ที่ไม่สำคัญในระยะยาวต่อความสำเร็จของเขาในโรงเรียน

ครูบางคนที่เคยสอนเอริกพยายามช่วยให้เขาตามทันโดยทุ่มแบบฝึกหัดให้เขาทำเป็นการบ้าน ซึ่งทำให้เอริกได้นอนน้อย มางวงที่โรงเรียนเลยเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะมีสมาธิจดจ่อกับบทเรียนสำคัญที่ครูพยายามสอนให้เขารู้เรื่องได้ ที่แย่กว่านั้นคือ การบ้านก็ไม่มีประสิทธิภาพอะไร เพราะเอริกแทบจะไม่เข้าใจเนื้อหาเลย และที่บ้านก็ไม่มีใครที่จะช่วยได้

ชั้นของเราใช้เวลามหาศาลเรียนประวัติศาสตร์สหรัฐฯ ในกรณี

ของเอริค ผมเริ่มจัดการให้เขาเรียนแตกต่างกันไปเล็กน้อยแต่โดยใคร่ครวญ ดีแล้ว ตามความเป็นจริง ถึงเอริคจะไม่เข้าใจข้อตกลงการประนีประนอม ค.ศ. 1820 ของรัฐมิสซูรี เขาก็ยังอาจจะเป็นนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาไม่สามารถทำการคำนวณคณิตศาสตร์พื้นฐานได้ ประตูลหลายบานจะปิดใส่เขา เมื่อนักเรียนล้าหลังมาก การเรียงลำดับความสำคัญสิ่งที่พวกเขาต้องรู้จึงเป็นความคิดที่ดี เรื่องการคูณ ต้องมาก่อนการท่องจำมาตราความแข็งของแร่ของโมห์ในวิชาธรณีวิทยา การเขียนย่อหน้าหนึ่งๆ ให้ถูกต้องสำคัญกว่าการหัดถักพรมด้วยตะขอ ขณะที่เด็กคนอื่นๆ ถักพรมอยู่ผมจะสอนคณิตศาสตร์ให้เอริค เขาถักพรมที่บ้านได้ แต่เขาต้องการการดูแลตัวต่อตัวเพื่อช่วยให้เขาเข้าใจแนวคิดสำคัญๆ พวกเด็กๆ ที่ทำพรมไม่ต้องรอ และเอริคก็ไปถักพรมที่บ้านได้แทนที่จะพับหลังลงไปกับการบ้าน เขายึดมากขึ้นในชั้น ผมให้ความเอาใจใส่และความสนับสนุนแก่เขาเป็นการเฉพาะ และนักเรียนคนอื่นๆ ก็ไม่รู้สึกขุ่นเคืองว่าไม่ได้รับความสนใจเพราะพวกเขาอยู่นอกกับโครงการที่น่าตื่นเต็น

ปีนั้นในชั้นพิเศษมากสำหรับจอร์จ เขามักจะพูดว่าเป็นปีที่ดีที่สุด ในโรงเรียนเพราะทำทนายมากที่สุดสำหรับเขา เขาเรียนจบหลักสูตรของปีนั้นได้ง่ายๆ แต่นั่นเป็นเพียงการเริ่มต้น จอร์จได้เป็นดาราในละครเชกสเปียร์ของเรา ได้หัดเรียนเล่นเครื่องดนตรีเพิ่มสามชนิด และสามารถทำกิจกรรมอื่นๆ อีกมาก เขาสามารถทำทุกอย่างที่ว่ามานี้ได้สำเร็จเพราะไม่ต้องเสียเวลาเปล่าไปกับการรอคอยคนอื่นๆ เป็นเรื่องที่น่าชื่นชมที่ครูคนหนึ่งจะพยายามอย่างดีที่สุดที่จะสอนเด็กที่ตามไม่ทัน แต่จอร์จก็ไม่ควรจะต้องเดือดร้อนไปด้วยเพราะนักเรียนอีกคนหนึ่งไม่ก้าวหน้า ที่ย้อนแย้งก็คือ นักเรียนดีเด่นอาจกลายเป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้งละเลยมากที่สุดไปได้

เอริคกับจอร์จไม่ได้เท่าเทียมกันในด้านความสามารถ หรือสถานการณ์ครอบครัว แต่ทั้งคู่รู้สึกว่าปีที่เรียนอยู่ประถมห้าเป็นปีที่ดี - และพวกเขาทั้งคู่พูดถูก

ปีนั้นเป็นปีที่เอริคทำได้ดีเยี่ยม จริงอยู่ที่ว่า เขาไม่ได้เรียนรู้

ประวัติศาสตร์และวิทยาศาสตร์มากเท่ากับที่หวังไว้ในสถานการณ์ที่สมบูรณแบบ แต่เมื่อมีแผนการเรียนรู้ที่ครูออกแบบให้เฉพาะบุคคลและมีครอบครัวที่สนับสนุน เरिकก์ก็ก้าวหน้าอย่างมหาดศาลทั้งด้านภาษาและคณิตศาสตร์ ก่อนหน้านี้ ทักษะของเขาเรียกว่าต่ำกว่าระดับสมิทภาพพื้นฐานมาก แต่เมื่อถึงตอนปลายปี ทักษะด้านภาษาและคณิตศาสตร์ของเขาก็มีสมิทภาพพอๆ กันกับเพื่อนหลายคน เरिकค์ค้นพบความจริงที่สำคัญว่าเขาเป็นหนุ่มน้อยที่มีความสามารถโดยสมบูรณคนหนึ่งที่เคยหมดแรงจูงใจไปเฉยๆ เพราะด้วยเหตุผลบางอย่างเช่นเดียวกับเด็กจำนวนมาก หนึ่งปีที่ได้เรียนในแบบที่แตกต่างไปช่วยเขาค้นพบว่าเขาสามารถเป็นนักเรียนที่เก่งได้ พอถึงตอนปลายปี เขาอาสาอ่านงานวรรณกรรมยากๆ ที่ดีที่สุดในห้อง เขาเป็นหนึ่งในเด็กที่ได้รับการนับถือมากที่สุดในห้อง นักเรียนที่เคยรู้จักเขาว่าเป็นคนขี้เกียจหรือซ้าก็ยินดีพอๆ กับเริกค์ที่ค้นพบว่าเขาไม่ได้เป็นอย่างนั้น เมื่อถึงเวลาเรียนต่อโรงเรียนมัธยม แล้วเริกค์ก็ออกจากโรงเรียนประถมศึกษาไปด้วยความรู้ที่ว่าเขามีเครื่องมือที่จะเรียนได้ดีต่อไปและที่เปิดประตูสำหรับอนาคตให้เขา

จอร์จไม่เคยมีความสุขมากเท่านี้ เขาอยู่ในชั้นเรียนที่เห็นความสามารถของเขาและยอมให้เขาก้าวหน้าทะยานขึ้นสูง เขาตั้งใจที่รู้ว่าเมื่อเขาขออ่านหนังสือล่วงหน้าไปก่อนหรือเริ่มต้นทำงานของบทต่อไป ไม่มีใครบอกให้เขาช้าลง ไม่เพียงแต่จะทำแบบทดสอบมาตรฐานได้คะแนนดีเท่านั้น เขายังเล่นเครื่องดนตรีเป็นสามอย่าง ร้องเพลงในวงประสานเสียงและเป็นซอร์ตสตอปและกัปตันทีมเบสบอล พวกครูคนก่อนๆ ซึ่งชอบเขามากออกปากว่าไม่เคยเห็นเขามีความสุขขนาดนี้ หน้าตาปลื้มเปรมไม่ใช่เพราะเขาฉลาดขึ้นกว่าเดิม แต่เป็นเพราะว่าเขาอยู่ในชั้นเรียนที่ความหลากหลายไม่ได้เป็นเพียงคำคำหนึ่งหากเป็นความเป็นจริง เขาได้รับอนุญาตให้แตกต่างได้ และเริ่มต้นการเดินทางของเขา ซึ่งยังคงดำเนินต่อไปอยู่ถึงวันนี้ เพื่อค้นพบขนาดสติปัญญาพิเศษไม่ธรรมดาของเขา

นักเรียนที่แตกต่างกันสองคนมีอย่างหนึ่งที่เหมือนกัน คือได้รับการ

ปฏิบัติต่ออย่างปัจเจกบุคคล ทั้งคู่ได้รับโอกาสที่จะเรียนรู้ ไม่มีใครอดใจจากพวกเขา และนี่คือความท้าทายสำหรับครูทุกคน ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมปลายสามารถเห็นได้ว่า นักเรียนบางคนอาจจะสามารถวิเคราะห์เรื่อง *Brave New World* ได้อย่างละเอียดละออ บางคนก็อาจจะทำไม่ได้ กระนั้น ก็ควรจะแสดงให้ทุกคนได้เห็นประโยชน์งดงามของการอ่าน มันคงจะดีถ้าโทมัส เจฟเฟอร์สันถูกต้อง และเราทุกคนเกิดมาเท่าเทียมกัน แต่เราไม่ได้เท่าเทียมกัน และมันเป็นทั้งพรและคำสาปสำหรับครูที่เรามีโอกาสพยายามช่วยนักเรียนให้ก้าวไปถึงระดับที่ดีที่สุดของแต่ละคนได้ และห้องเรียนจะเข้าใกล้อุดมคติของเจฟเฟอร์สันได้ก็ตรงนี้ พวกเด็ก ๆ ไม่ได้เท่าเทียมกัน แต่เมื่อมีบรรดาครูผู้อุทิศตัว เด็ก ๆ สามารถได้รับโอกาสที่เท่าเทียมกันที่จะค้นพบสิ่งที่ดีที่สุดในตัวของตัวเอง

ชวนคิด

- นักเรียนไม่ได้เกิดมาเท่าเทียมกันทุกคน และไม่ได้เหมือนกันไปหมดด้วย เป็นไปไม่ได้ที่จะสั่งงานเฉพาะให้นักเรียนทำเป็นรายคน แต่ก็ขอให้พยายามสั่งงานที่แตกต่างออกไปบ้าง ไม่ใช่ให้ทุกคนทำงานอย่างเดียวกันหมด
- แผนกำหนดการสอนและคำสั่งอย่างเช่น นโยบาย “ไม่ทอดทิ้งเด็กคนไหนเลย” นั้นบังคับให้ครูสอนราวกับว่าพวกเขาเด็กๆ ถูกตั้งโปรแกรมให้เรียนรู้ในอัตราความเร็วที่เท่ากัน ในระดับเดียวกัน ด้วยวิธีเดียวกัน ขอให้ระลึกว่าคนตั้งใจดีที่เขียนแผนการเหล่านี้ขึ้นมาหลายคนไม่ได้ทำงานอยู่กับนักเรียนทุกวัน
- ใช้ประสบการณ์สร้างบทเรียนที่ช่วยให้นักเรียนซึ่งมีความสามารถต่างกันมีโอกาสก้าวหน้า นักเรียนที่ล้าหลังจะมีแรงจูงใจให้ขยันมากขึ้น ถ้าพวกเขาเห็นว่าเขาสามารถไปถึงเป้าหมายได้
- ให้นักเรียนวัดความก้าวหน้าโดยการเปรียบเทียบกับผลการเรียนของตัวเองที่ผ่านมา ไม่ใช่เปรียบเทียบกับความสำเร็จของนักเรียนคนอื่น

19

ราคาก็ต้องจ่าย*

ครูที่ดีส่วนมากที่ผมรู้จักเห็นพ้องต้องกันว่าการทำงานกับ
เยาวชนให้ความเบิกบาน อย่างไรก็ตาม มีความจริงที่น่ารำคาญใจ
ไม่มีวันหายไปไหนอยู่ว่า การสอนทำให้เราเจ็บปวดได้ มันมีราคา
ที่ต้องจ่าย และบ่อยครั้งเป็นราคาที่ไม่ยุติธรรม

มันเจ็บปวดเพราะความโหดร้ายอย่างสมบูรณ์แบบมาได้จากทุกมุม
จะมีนักเรียนที่ไม่ชอบคุณ จะมีเพื่อนร่วมงานที่หยาบคายกับคุณ ผู้ปกครอง
ผู้บริหาร และกระทั่งคนแปลกหน้าก็สามารถใจร้ายได้ขนาดทำให้ทอด
อาลัยได้ง่าย อย่างที่มาร์ค ทเวน ให้ฮัคเคิลเบอรี่ ฟินน์ ตั้งข้อสังเกตว่า
“มนุษย์เราสามารถโหดร้ายอย่างน่ากลัวต่อกันได้”

* The Price You Pay จากเพลงของ Bruce Springsteen

ครูที่โดดเด่นรู้สึกไวต่อความต้องการของนักเรียน เหมือนมีเครื่องตรวจจับสัญญาณที่บอกได้ว่าอะไรทำให้เด็กรู้สึกเสียใจหรือกลัว ความไวต่อความรู้สึกนี้เป็นเรื่องที่น่าชมเชย อย่างไรก็ตาม ที่ย้อนแย้งก็คือ ความอ่อนไหวไวต่อความรู้สึกเดียวกันนี้แหละทำให้ครูเหล่านี้ต้องสะเทือนใจง่าย ๆ กับสิ่งสารพัดที่ไม่น่าพึงใจที่มากับงาน

ผมไม่เคยพบวิธีแก้ปัญหานี้โดยเฉพาะ บางปัญหาไม่มีวิธีแก้ เช่นเดียวกับโรคบางชนิด ดูแลได้แต่ไม่มีวันรักษาให้หายได้

มันเป็นภาพที่น่าหวั่นกลัว มันทำให้ครูที่ตีจำนวนมาเลิกพยายามในช่วงหลายปีที่กำลังเติบโต พวกเขาครูเสี่ยงเป็นพิเศษที่จะต้องยอมแพ้ต่อความโหดร้ายและความผิดหวังที่เกิดขึ้นไม่ได้หยุดหย่อน ความตระหนกตกใจตอนแรกเริ่มจางลงไปแล้ว แต่ที่จางลงไปเหมือนกันก็คือพลังความยืดหยุ่นที่เคยพุ่งขึ้นตอบรับสถานการณ์ หลังจากห้าปีหรือกว่านั้น ความเจ็บปวดสามารถเริ่มกัดกร่อนความเป็นมนุษย์ของครูลงไปเมื่อตระหนักว่า จะต้องเจอมันเป็นประจำตลอดชีวิตการทำงาน ครูเหล่านี้มีประสบการณ์พอที่จะทำงานให้พ้นผ่านไปวันๆ และตัดสินใจที่จะทำงานตามเส้นทางที่มีการต้านทานน้อยที่สุด พวกเขาไม่เคยแสดงความเห็นเวลาที่มีการประชุมครูเพราะไม่ต้องการทำให้ใครโกรธ ไม่เคยเสี่ยงทำอะไรในห้องเรียน เพราะอาจจะล้มเหลว และการล้มเหลวเป็นเรื่องเจ็บปวด ไม่สนทนาอย่างมีความหมายกับผู้ปกครองเพราะกลัวพ่อหรือแม่ของนักเรียนเสียใจ ครูเหล่านี้เป็นคนดีที่เพียงแต่พ่ายแพ้ต่อความจริงที่น่าเศร้าที่ว่าครูที่ดีต้องเจ็บปวด แล้วคนสติดีคนไหนจะไปเดินเข้าห้องทุกวันๆ เพื่อให้ตัวเองลำบากในเมื่อมันง่ายกว่าที่จะหลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมานจากการพ่ายแพ้

ในเขตโรงเรียนอาจจะเลวร้ายหนักได้ เมื่อไม่นานมานี้ ครูสองคนที่โรงเรียนผมทะเลาะกันหุดดับดับใหม่ชนิดที่ครูใหญ่พูดง่าย ๆ ต้องปิดประตูใส่กุญแจให้อยู่ในห้องด้วยกันและไม่ยอมปล่อยจนกว่าจะตกลงกันได้ เมื่อนึกถึงปัญหายุ่งยากที่อาจเกิดขึ้นที่มาพร้อมกับการสอนแล้วละก็น่าพิศวงอยู่ที่พวกครูไม่ได้กลายเป็นนกกกระจอกเทศเอาหัวมุดลงทรายเพื่อเลี่ยงการรับรู้ปัญหากันมากกว่านี้

ยอดเขาและหุบเขา

ทุกยอดเขาต้องมีหุบเขา ยิ่งเจอความล้มเหลวและหลุมบ่ออุปสรรคระหว่างทางประกอบ รอยแผลสามารถทำให้ครูผู้อุทิศตัวกลายเป็นครูที่น่าเบื่อได้

หลายปีมาแล้ว นักเรียนของผมได้รับเชิญให้ไปแสดงเรื่องประวัติศาสตร์ที่ศาลสูงสุดของสหรัฐฯ มองจากภายนอก นี่เป็นวันที่ประสบความสำเร็จอย่างที่สุดวันหนึ่ง พวกนักเรียนแสดงการกล่าวสุนทรพจน์และดนตรีเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงในศาลสถิตย์ยุติธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของประเทศ และได้รับความชื่นชมและเสียงปรบมือกึกก้อง เด็กๆ ได้ค้นคว้าสุนทรพจน์ที่มีชื่อเสียงและที่สำคัญในประวัติศาสตร์จากมุมมองต่างๆ ทางการเมือง การแสดงนั้นรวมการสรรเสริญแบร์รี โกลด์วอเตอร์และโรนัลด์ เรแกน แต่ก็มีเวลามากมายให้กับแคลเรนซ์ แดร์โรว์ และมัลโคล์ม เอ็กซ์ด้วย ระหว่างที่เตรียมตัวกันอยู่หลายสัปดาห์นั้น ยังไม่เป็นที่ปรากฏชัดว่าผลงานชิ้นหนึ่งที่พวกเด็กๆ แสดงทำให้ฝูงชนผู้โชคดียังได้ดูการแสดงไม่มีวันลืม การแสดงนั้นมีชื่อว่า “Freedom Is Not Free” (เสรีภาพไม่ได้มาฟรี)

หนุ่มน้อยชื่อเวย์นถูกกำหนดให้เป็นคนอ่านออกเสียงจดหมายที่ซาบซึ้งจับใจที่ทหารฝ่ายเหนือในสงครามกลางเมืองคนหนึ่งชื่อ ซูลิวาน บัลลู เขียนขึ้นก่อนการรบที่บุลริ้นครั้งแรก พวกเด็กๆ ได้ยินมันเป็นครั้งแรกเมื่อดูสารคดีที่ได้รับรางวัลของเคน เบินส์ เรื่อง *The Civil War* บัลลูเขียนจดหมายรักสะเทือนใจถึงซาราห์ผู้ภรรยาก่อนการรบ แต่เขาตายในการต่อสู้และซาราห์ไม่เคยได้รับจดหมายฉบับนั้น ขณะที่เวย์นอ่านถ้อยคำแสนไพเราะนั้น นักเรียนอีกสองสามคนก็เล่นเพลง “Ashokan Farewell” ทำนองเพลงที่ติดตรึงซึ่งประกอบเป็นฉากหลังด้านอารมณ์ให้แก่ภาพยนตร์ของเคน เบินส์ เป็นส่วนใหญ่ ระหว่างการอ่านจดหมายนั้น เวย์นทำสิ่งหนึ่งที่เขาไม่เคยทำมาก่อนตอนฝึกซ้อม เมื่อจดหมายพูดถึงการอุทิศตัวโดยสิ้นเชิงของชายหนุ่มต่อภรรยาของเขา เวย์นเริ่มร้องให้

มันเป็นช่วงเวลาที่ไม่มีใครคาดฝันและงงตามจนทุกคนในหมู่ผู้ชมเริ่ม
สะอื้นไปกับเขา คุณสามารถดูคลิปการแสดงของเว็บบนได้ที่ www.hobartshakespeareans.org หรือทาง youtube

ความสำเร็จของวันนี้หน้าจะเป็นหนึ่งในผลงานชิ้นเยี่ยมที่ทำให้
ครูทำงานต่อไปได้หลายปี ผู้คนมีชื่อเสียงที่ได้ชมการแสดงเข้ามารุมล้อม
นักเรียนของผม และแสดงความยินดีกับงานของผม ถึงแม้ว่า ถ้าจะให้
พูดกันตามจริงละก็ ความงงตามทั้งหมดนั้นเป็นผลงานของเว็บบนทั้งหมด
และไม่ใช่ของผมเลยแม้กระทั่งวัน บ่ายแก่ๆ ของวันนี้ เราก็นั่งรถไฟ
สายสีน้ำเงินไปสถานีคิงสตรีท และขึ้นรถเมโทรพร้อมกัตาร์และไวโอลิน
ของเรากลับไปโรงแรมในเวอร์จิเนีย การเดินเข้าไปในล็อบบี้ของโรงแรม
เอมบาาสซีสวีทส์วันนั้นช่างวิเศษจริงๆ ทางโรงแรมมีน้ำอัดลมและมันฝรั่ง
ทอดบริการเด็กๆ ฟรีช่วงแฮปปี้โฮลวัน และพวกเด็กๆ ก็เข้าแถวรอรับอย่าง
สุภาพ เมื่อได้ขนมได้น้ำแล้ว ก็ไปนั่งตามน้ำพุและไม้ประดับในร่มแสดง
ความยินดีต่อกันและฉลองวันที่พวกเขาจะไม่มีวันลืม ผมนั่งจับได้ก็อยู่ตรง
นั้นตอนที่มีสุภาพบุรุษแต่งกายดีคนหนึ่งเดินเข้ามาหาผม

เขานั่งลงข้างๆ และถามว่า “คุณเป็นครูของเด็กพวกนี้ใช่ไหม?”

“ใช่แล้วครับ” ผมตอบอย่างยินดี ผมแน่ใจว่าชาวเรือการแสดงที่
ศาลฎีกาคงไม่ได้มาถึงโรงแรมเร็วขนาดนั้น แต่คิดว่าชายคนนั้นคงเหมือนๆ
กับคนแปลกหน้าอื่นๆ หลายคนที่เคยแวะมาทักทายชื่นชมมารยาทของ
นักเรียนขณะที่ทานขนมอยู่

“นี่ คุณทำให้ผมคลื่นไส้” เขากัดฟันพูดเกรี้ยวกราดอย่างขมขื่นกับ
ผม “ครูอย่างคุณนี่แหละกำลังพาประเทศล่มจม คุณมาจากไหน ผมจะ
เขียนจดหมายไปหาคณะกรรมการบริหารโรงเรียนคุณให้ไล่คุณออกให้ได้”

ผมตะลึง งงอยู่เจียบๆ ซึ่งปรากฏว่าดีแล้วเพราะชายคนนั้นก็กำลัง
ไต่ที่และพร้อมที่จะพรรณนาเหตุการณ์ เข้าวันนั้น พวกเด็กๆ ลงมา
รับประทานอาหารเช้า 6:45 น. เราพักกันอยู่แปดห้องบนชั้นเดียวกัน
ของโรงแรม อย่างที่ปฏิบัติกันในห้องเรียนของเราเป็นประจำ พวกเด็กๆ
จะระวังคอยเบาเสียงลงเวลาอยู่ในห้องของโรงแรม และจะไม่พูดเลย

เวลาเดินตามโถงทางเดินไปที่ลิฟต์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาทำผิดพลาด อยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นความผิดของผมโดยสิ้นเชิง ผมไม่ได้สอนพวกเขา เรื่องประตูห้องโรงแรม เนื่องจากกฎหมายเกี่ยวกับอัคคีภัยที่สำคัญ ประตู โรงแรมจึงค่อนข้างหนักและจะต้องใช้แรงปิดเพื่อป้องกันไฟที่อาจเกิดขึ้น ไม่ให้ลามอย่างรวดเร็ว เช้าวันนั้น พวกเขาเด็กเปิดประตูอย่างเงียบๆ และ เดินไปที่ลิฟต์อย่างเงียบๆ แต่ไม่ได้ค่อยๆ ดึงประตูปิดอย่างระมัดระวัง และอย่างเงียบๆ เช้าวันนั้น ประตูแปดบานปิดโครมๆ เป็นที่น่ารังเกียจ สำหรับชายที่โกรธซึ่งผู้นี้ เห็นชัดว่า เรื่องนี้จุดชนวนให้เขานึกถึงความ ทรงจำบางอย่างที่เลวร้ายหรือปฏิกิริยาของเขา และตอนนั้นคนแปลกหน้า คนนี้กำลังแข่งค่าผมไม่มีปราณีด้วยถ้อยคำหยาบคายจนทุกคนในลิบอบี้ หันมาจ้องผมราวกับผมเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของประชาชน

ไม่ใช่การขยายความเกินจริงเลยที่จะพูดว่าผู้คนหลายพันคนได้ แรงคลใจจากการแสดงอันดงามของเวรย์น่ายวันนั้นที่ศาลฎีกา นี้ควร จะพอแล้วที่จะทำให้ครูคนหนึ่งเดินหน้าทำงานต่อไปเมื่อเกิดสถานการณ์ ล่าบาก กระนั้น เมื่อไหร่ที่ผมนึกถึงวันนั้น ทั้งหมดที่ผมเห็นก็คือชายผู้ โกรธเกรี้ยวซึ่งอยากให้ผมถูกไล่ออก ไม่ว่าจะป็นระดับความโกรธของ เขาหรือวิธีการที่เขาระเบิดใส่ผมนั้นไม่ยุติธรรมและไม่มีมารยาท แต่มัน ก็ทำให้ผมกลัว ผมเข้าใจว่าปัญหาส่วนใหญ่อยู่ที่เขา ไม่ใช่ที่เด็กๆ ของผม แต่ผมนึกถึงเรื่องนั้นทุกครั้งที่ผมเห็นเด็กเปิดหรือปิดประตูห้องในโรงแรม

ความเสียหายร้ายแรง

มีอุปสรรคหลุมบ่อมากมายอยู่ตามถนนที่อาจบั่นทอนความ มุ่งมั่นแน่วแน่ของเราที่จะสอนด้วยความหลงใหลแรงกล้าได้ โชคดีที่ว่า หลายอย่างจัดการแก้ไขได้หรือไม่ต้องไปสนใจ หรือไม่ก็คิดเสียว่าเป็น ข้อบกพร่องของระบบหรือความเขลาของใครอีกคน อย่างไรก็ตาม เมื่อความ ล้มเหลวบังคับให้ครูต้องพิจารณาว่าตัวเองอาจจะไม่มีประสิทธิผลโดย สิ้นเชิง มันอาจเป็นเรื่องเจ็บปวดแทบเลือดตากระเด็นก็ได้

ผมชอบเดินทางกับนักเรียน ทั้งผมกับภรรยาทำงานหนักเพื่อใช้การเดินทางสอนทักษะชีวิตให้เด็กๆ ทริปโปรดของเราที่ไปกับเด็กๆ คือไป แอชลแลนด์ รัฐโอเรกอน ซึ่งเป็นที่จัดงานเทศกาลเซกสเปียร์แห่งโอเรกอน เราจะไปอยู่ที่นั่นประมาณสิบวันทุกฤดูร้อน นักเรียนหลายร้อยคนเคยบอกผมว่าชอบเหลือเกินตอนที่ได้ไปอยู่เมืองเล็กๆ นี้ และคิดถึงช่วงนั้นมากจริงๆ แม้จะผ่านไปแล้วหลายปีเวลาที่พวกเขาเริ่มมีครอบครัวของตัวเอง เราต้องใช้เวลาหนึ่งปีเตรียมตัวสำหรับทริปนี้ หลังจากนักเรียนจบโรงเรียนประถมศึกษา บางคนกลับมาเรียนเข้าวันเสาร์กับผม ฝึกความเข้าใจในการอ่าน ฟิสิกส์ และเรขาคณิต และเรียนเซกสเปียร์ เราอ่านละครของเขารวมประมาณห้าเรื่องทั้งปีในการเตรียมตัวไปดูละครช่วงฤดูร้อนปีถัดไปที่แอชลแลนด์ ในระหว่างปี ชั้นของเราใช้เวลาส่วนมากไปกับการมุ่งพัฒนาบุคลิก นักเรียนพวกนี้ทั้งหมดเข้าไปเกี่ยวข้องทำงานบริการชุมชนที่นอกเหนือไปจากงานที่เราทำในห้องเรียน และได้สร้างชื่อเสียงว่าเป็นเด็กที่จะทำให้ประเทศของเราเข้มแข็งขึ้น

พอถึงช่วงฤดูร้อน บาร์บารา ภรรยาผมจะบินไปเมืองเมดฟอร์ด รัฐโอเรกอนกับพวกนักเรียน รถบัสสำหรับกลุ่มเราจะมารับและเดินทางช่วงสุดท้ายอีกยี่สิบนาทีไปแอชลแลนด์ เมื่อไปถึงโรงแรม กระเป๋าและอุปกรณ์สารพัดจะรออยู่แล้ว ผมขับรถวนเกือบเจ็ดร้อยไมล์จากลอสแอนเจลิสไปถึงแอชลแลนด์วันก่อนหน้า มันเป็นการขับรถที่เหนื่อยและนาน แต่ก็คุ้มค่าเพื่อเด็กๆ เหล่านี้ ผมไม่ได้ชนแต่กระเป๋าของเด็กๆ มาในรถเท่านั้น แต่ยังชนอุปกรณ์กีฬา เกมและปริศนาสารพัดอย่างที่ จะทำให้การมาเที่ยวเทศกาลนั้นสนุกยิ่งขึ้นไปอีก นี่เป็นวันเวลาช่วงฤดูร้อนที่ดงามสำหรับพวกเด็กๆ มีแต่ว่ายน้ำ ฟุตบอล เบสบอล ฟริสบี รัานไอศกรีม และแน่นอน เซกสเปียร์

ถึงแม้พวกเขาจะเป็นเด็กมีมารยาท การดูแลเด็กประมาณสามสิบคนอยู่สิบวันไม่ใช่เรื่องง่าย ทุกเช้า ผมต้องขับรถพาเด็กเป็นกลุ่มๆ ไปตลาดในพื้นที่เพื่อไปซื้ออาหาร เด็กๆ เรียนรู้เรื่องการจัดงบประมาณและเลือกอาหารที่ดีที่สุดสุขภาพ ดูแลห้องของตัวเอง นอนให้พอและเพลิดเพลิน

กับการได้พบคนไปคูละครหลายพันคนซึ่งมีอะไรบางอย่างสอนพวกเขาทั้งนั้น มันเป็นการใช้ช่วงหนึ่งของฤดูร้อนที่เยี่ยมยอดมาก

ฤดูร้อนหนึ่ง เราอยู่แอชลแลนด์ถึงตอนที่เด็ก ๆ กำลังจะขึ้นเครื่องบินเที่ยวเข้าตุรกีกลับไปออสเตรเลีย ผมออกเดินทางราวตีห้าพร้อมข้าวของของเด็ก ๆ ตั้งใจว่าจะกลับไปถึงแอล.เอ. ทันเวลาอาหารเย็น หลังจากนั้นผมจะขับรถเอากระเป๋าไปส่งตามบ้านพวกนักเรียน มันเป็นงานที่หนักมากและเป็นวันที่ยาวนาน แต่พอผมคิดถึงว่าพวกเด็ก ๆ ขยันเรียนแค่ไหนเป็นร้อยละ ชั่วโมง และคิดถึงคุณภาพของบุคลิกลักษณะของพวกเขา มันก็คุ้ม

เพียงแต่ว่าฤดูร้อนนี้ มันไม่ได้เป็นอย่างนั้น

เมื่อผมเสร็จเรื่องทุกอย่างประมาณสองทุ่ม พันธกิจสำเร็จเรียบร้อย ผมออกจากพาร์ทเมนท์ของนักเรียนคนสุดท้ายและมุ่งหน้ากลับบ้านรอที่จะได้หลับเต็มอิ่มยามกลางคืนอย่างกระหาย โทรศัพท์ผมดังขึ้น พอดตอบรับ ผู้หญิงที่น่ารักคนหนึ่งโทรมาจากโรงแรม เธอทำงานกับชั้นเรียนของผมมาหลายปี เช่นเดียวกับทุกคนอื่นๆ มีแต่ยกย่องชื่นชมพวกนักเรียนและอยากให้นักเรียนกลุ่มอื่นๆ เหมือนกับพวกเขา

“เรฟ ขอโทษจริงๆ ที่โทรมา แต่ไม่มีทางเลือกจริงๆ คือมีการขโมยของจากโรงแรมไป”

ผมตกใจ ตัวยาว พูดยอะไรไม่ออก คืนสุดท้ายที่เราอยู่โรงแรมเด็กผู้หญิงสามคนตัดสินใจขโมยเครื่องเป่าผมที่ติดอยู่กับผนังห้องน้ำ ังค์มันออกมาจากผนัง แล้วเข้าไปอีกห้องที่เพื่อนหลับอยู่โดยใช้ประตูที่เชื่อมสองห้องเข้าด้วยกัน ขโมยเครื่องเป่าผมอันที่สอง เด็กคนหนึ่งในสามคนนี่เรียนกับผมมาสี่ปี ได้ทุนการศึกษาไปเรียนโรงเรียนมัธยมปลายชั้นนำ ทั้งสามคนมีโอกาสอันเหลือเชื่อ ประตุสู่ชีวิตที่ดีขึ้นถูกจัดเปิดอกให้พวกเขา หากตอนนั้น เด็กพวกนี้ขโมยของจากโรงแรม

มันไม่ได้เป็นเรื่องการขบถของวัยรุ่น มันเป็นแค่การขโมยและเหตุการณ์นี้ทำให้ผมสิ้นสะเทือนด้วยความโกรธอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน ผมโทรหาพวกผู้ปกครองและเจอแต่ละครอบครัวและบอกว่า

นี่เป็นเรื่องร้ายแรง นอกจากจะกระทำผิดอาญาแล้ว ยังหมายความว่า เด็กพวกนี้ไม่ได้นึกถึงผลลัพธ์ที่ร้ายแรงของการกระทำนั้นแม้แต่แวบเดียว การที่พวกเขาไม่สุจริตนี้ทำให้เสียชื่อ และเด็กรุ่นหลังอาจเสียโอกาสที่จะได้รับประสบการณ์อย่างที่เขาได้ไปแล้ว การกระทำของพวกเขาไร้สติ และผมตอบไม่ได้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ไม่เคยมีสัญญาณเตือนมาก่อนในอดีตและไม่มีเด็กคนไหนในกลุ่มนี้กำลังเจอวิกฤตชนิดที่บีบให้ทำอะไรสักอย่างเพื่อเรียกร้องความสนใจ พุดง่ายๆ ได้แต่ว่า สิ่งที่เขาทำคือ โลก ร้ายกาจ และผิด

คนเป็นพ่อคนหนึ่งโกรธที่ผมขอให้มาประชุม เขากลอกตาและพูดว่า “ใครๆ ก็ขโมยกัน ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรขนาดนั้น”

คุณมองหาการประโลมใจ เด็กสามคนขโมยของ ผมเคยพาเด็กเกือบหนึ่งพันคนไปเทศกาลเซกสเปียร์ที่โอเรกอนมาแล้ว ไม่มีใครทิ้งขยะไม่เป็นที่ด้วยซ้ำ แต่เด็กสามคนนี่ยังสิงอยู่ในความทรงจำของผม มันเป็นตัวกระตุ้นที่เตือนผมว่าถึงจะพยายามทุกอย่างที่เป็นไปได้แล้ว ก็จะมีเด็กที่ตัดสินใจไม่เข้าท่าและย่นจมูกเบะปากใส่คุณ ในฐานะที่เป็นครู เราชอบคิดว่าเรามีผลลัพธ์กับพวกเขา ได้ และเราก็มีจริงๆ แต่ไม่เสมอไป

การล้มเหลวทุกครั้งทำให้ครูก็คิดจะโยนผ้าโยมแพ้มากขึ้น หรืออย่างน้อยครูก็เลยทำงานไปวันๆ เหมือนหุ่นยนต์ การสอนทำให้เราเสียใจได้ การสอนเป็นเรื่องเจ็บปวด ความผิดหวังมาพร้อมกับการสอน

คนที่โกรธเกรี้ยวและนักเรียนเหลือขอเกินแก่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของปัญหา เมื่อไม่นานมานี้ ผู้อุปถัมภ์ชั้นเรียนคนหนึ่งใช้เวลากับผมและนักเรียนในการไปทัศนศึกษาประจำปีที่วอชิงตัน ดี.ซี. ภายในพิพิธภัณฑ์ยานบินและยานอวกาศแห่งชาติ พวกเขาเข้าไปในแกลเลอรีของพี่น้องตระกูลไรท์อย่างตื่นเต็น ในห้องแสดงงานนั้น มีเครื่องร่อนของสองพี่น้องตระกูลไรท์ที่เป็นของเดิมแสดงอยู่ พร้อมกับเรื่องที่น่าทึ่งของออร์วิลและวิลเบอร์ ขณะที่เราเด็กๆ อ่านบันทึกเรื่องการบินทดสอบของสองพี่น้องด้วยความสนใจหลงใหล ผู้อุปถัมภ์ก็ถามผม มันเป็นหนึ่งในคำถามที่ครูมือเก่าได้ยินบ่อยที่สุดว่า

“เข้าใจละ เรฟ พวกเด็ก ๆ สนุกกันสุดๆ แต่คุณเองน่าจะมาแกลเลอรี่นี้ยี่สิบห้าครั้งแล้วได้กระมังในชีวิตของคุณ ไม่เบื่อบ้างเลยหรือไง”

เป็นคำถามที่น่าถามอยู่หรอก ความเจ็บปวด ความผิดหวัง และความซ้ซากผสมกันไม่น่าจะเป็นสูตรสร้างความเพลินใจได้

การเฝ้าดูพวกเด็ก ๆ มองเครื่องร่อนของสองพี่น้องตระกูลไรท์อย่างเบิกบานทำให้ผมนึกได้ว่าพวกเขาไม่ได้เห็นมันเป็นครั้งที่ยี่สิบห้า พวกเขาเห็นมันครั้งแรก และพวกเขาไม่ได้ขโมยของอะไรจากโรงแรม ไม่ได้ปิดประตูโครมด้วยซ้ำไป การมองนักเรียนตัวน้อยๆ เหล่านี้เป็นแรงจูงใจให้ผมว่า อย่าเพิ่งหมดไฟแถมยังต้องโหมกระพือให้ลูกสว่างยิ่งขึ้น แต่ก่อนหน้านั้น ขอให้รับรู้ความจริงที่ว่า การสอนทำให้เจ็บปวดได้และมันน่าเหน็ดเหนื่อย แล้วเราก็กระโผลกกระเผลกไปข้างหน้าต่อ

แต่แล้วเราก็ตรึงตรองดู หลังจากนอนไม่หลับทั้งคืน ผมก็คิดออกว่าเด็กผู้หญิงสามคนที่ขโมยของจากโรงแรมมีอะไรที่เหมือนกัน และผมก็รู้สึกเสียใจด้วยกับพวกเขา ทั้งสามคนได้เอาชนะปัญหาส่วนตัวมาได้และกำลังไปได้สวยในโรงเรียน แต่ในความเป็นจริง พวกเขาไม่ควรจะได้ไปทริปนั้น ผมชวนพวกเขาไปเพียงเพราะเห็นใจสภาพแวดล้อมของพวกเขา ถึงแม้ว่าทั้งสามจะเป็นเด็กเรียบร้อย แต่ไม่มีคนไหนทำตัวน่าชื่นชมเป็นพิเศษอย่างพวกเพื่อนๆ ผมเรียนรู้จากความล้มเหลวของผมอีกครั้งว่าอย่าได้ทำอะไรเป็นพิเศษให้นักเรียนคนไหนเพราะสงสารเห็นใจอีกเป็นอันขาด ความรู้สึกเห็นใจเด็กไม่ได้เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะให้เกรดเพิ่มหรือซื้อตัวเครื่องบินให้

ฤดูร้อนถัดมา ผมพานักเรียนไปโอเรกอนอีก และนั่นเป็นทริปที่ดีที่สุดที่เราเคยไปมาในระยะเวลาสามสิบปี เมื่อเกิดความเจ็บปวด มันเป็นโอกาสที่จะไตร่ตรองและเติบโต ผมเศร้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นสองสามปีที่แล้ว แต่ผมไม่ได้กระโผลกกระเผลกอีกต่อไป ผมหวังจะวิ่งฉิวไปโอเรกอนฤดูร้อนหน้ากับเด็กที่วิเศษเหลือเชื่ออีกกลุ่มหนึ่ง

ชวนคิด

- การสอนทำให้เราเจ็บปวดได้ ทำตัวให้เคยชินเอาไว้
- ถ้ามีคณวิพากษ์วิจารณ์คุณหรือปฏิบัติกับคุณอย่างใจร้าย ให้หาสาเหตุก่อนที่จะถือเป็นเรื่องจริงจังกินไป
- จำไว้ว่าโจ ดิมาจโจ จะวิ่งไปที่เบสหนึ่งทุกครั้งไม่ว่าจะตีลูกยังไง เพราะพวกเด็กๆ บนอัฒจรรย์อาจได้เห็นเขาเล่นเพียงครั้งเดียว เราไม่สามารถปล่อยให้ความผิดหวังในอดีตมีผลกระทบกับทัศนคติของเราต่อชั้นเรียนปัจจุบัน พวกเด็กๆ สมควรจะได้รับ ความพยายามที่ดีที่สุดของเรา
- ปรับทุกข์กับครูคนอื่นๆ เพื่อนร่วมงานช่วยให้คุณเข้มแข็งได้ เพราะว่าพวกเขาเข้าใจความทุกข์ของคุณมากกว่าใครอื่น
- เข้มแข็งและมองโลกในแง่ดี มีความหวังเอาไว้ นักเรียนของคุณต้องการคนที่มองแง่บวก การจมจ่อมอยู่กับหายนะในอดีตไม่ได้ช่วยใคร

20

ดินแดนที่ยังไม่ถูกค้นพบ*

เพิ่งบ่ายวันอังคารเองแต่คุณก็เหนื่อยแล้ว คุณใส่ใจมากพอๆ กับที่เคยเมื่อเริ่มสอนใหม่ๆ แล้วจะคอยดูแลให้ไฟลุกโพลงอยู่ได้ ยังไงในเมื่อปัญหาสารพันที่มากับงานรวมหัวกันทอนกำลังความเข้มแข็งของคุณ ช่วงที่คุณสอนปีแรกๆ ดูเหมือนว่า บ่ายวันศุกร์มาถึงแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว แต่เดี๋ยวนี้ดูเหมือนจะอีกหลายปีแสงกว่าจะถึงปลายสัปดาห์ และเมื่อก่อน คุณเคยรู้สึกเศร้าที่สุดสัปดาห์มาถึงเพราะมีอะไรต้องทำมากมายเหลือเกิน แต่เดี๋ยวนี้มีหลายวันที่คุณทรรอให้คืนวันศุกร์มาถึงแทบไม่ไหว

นี่คือข้อเสนอแนะอย่างหนึ่ง ทุกปีที่คุณสอน เพิ่มกิจกรรมใหม่หนึ่งอย่างให้ชั้นเรียนของคุณ

* The Undiscovered Country จากบทละครเรื่อง *Hamlet* โดย William Shakespeare

ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นบทเรียนที่ดีที่สุด สุดสร้างสรรค์สุดประทับใจ กิจกรรมใหม่ของคุณไม่ได้ต้องให้คุณลุกขึ้นมาแต่งตัวแสดงละครหรือกระโดดขึ้นไปเต้นบนโต๊ะ ไม่จำเป็นต้องมีใครรวมทั้งพวกนักเรียนจะต้องรู้ว่าคุณเพิ่มรายการเข้าไปในเมนูและทำให้บทเรียนของคุณร่อยรื่น

แต่คุณจะรู้ นักเรียนมีแค่ภาพถ่ายแวบหนึ่งของวันเวลาที่ได้อยู่กับคุณ มันเป็นความแตกต่างระหว่างภาพเขียนสองมิติกับศิลปกรรม ทีวีสโมหรือบาคกนียม คุณเป็นปีกัสโซหรือบราค และสิ่งที่คุณเปลี่ยนแปลงในโปรแกรมของคุณจะเต็มแสงเงาและมุมมองที่อาจจะมิแต่คุณเท่านั้นที่เข้าใจซาบซึ้งเป็นเวลาหลายปี แต่ความเปลี่ยนแปลงที่ลึกซึ้งเฉียบแหลมเหล่านั้นเองสามารถทำให้วันเวลาของคุณน่ารื่นรมย์ มีประสิทธิผล และเพิ่มพลังให้คุณได้

ทุกปี ผมจะเพิ่มกิจกรรมใหม่หรือบทเรียนใหม่อย่างหนึ่งเป็นอย่างน้อยให้กับชั้นเรียน ต่อไปนี้คือความคิดหนึ่งที่ผมเพิ่มขึ้นมาให้ห้องเรียนของผมหลังจากกำหนดจังหวะพื้นฐานของเรากันได้เมื่อสอนไปแล้วห้าปี มันอาจจะฟังดูไม่น่าสนใจหรือมีความหมายกับคุณ คุณเป็นศิลปินของชั้นเรียนของคุณ เสริมโปรแกรมของคุณด้วยความคิดที่คุณรู้สึกว่าจะทำให้ชั้นเรียนน่าตื่นเต้นมากขึ้นและคุณเองผูกพันมุ่งมั่นกับมันมากขึ้นกว่าที่เคย

กล่องประวัติศาสตร์

ในช่วงสองสามปีแรกที่ผมสอน ผมขยับจากชั้นอนุบาลและประถมสามไปประจำชั้นประถมห้าและหกรวมกัน เด็กประถมห้าควรจะอ่านตำราว่าด้วยประวัติศาสตร์สหรัฐฯ ตั้งแต่สมัยของชนพื้นเมืองไปจนถึงตอนสิ้นสุดของสงครามกลางเมือง หนังสือเล่มนั้นออกจะแห้งๆ ไม่มีชีวิตชีวา มันไม่ใช่หนังสือที่แ่ แต่ผมค้นพบว่าเวลาสอนประวัติศาสตร์การใช้แหล่งข้อมูลต่างๆ กันจะดีกว่าเพื่อให้หัวข้อที่น่าสนใจมากขึ้น และพวกนักเรียนก็จะรอบรู้หลายด้านมากขึ้น

หลังจากเพิ่มแบบฝึกหัดที่น่าสนใจหลากหลาย ประกอบกับ

การดูภาพยนตร์สารคดีประวัติศาสตร์ที่เยี่ยมยอดหลายเรื่องจากช่องประวัติศาสตร์ ผมสังเกตเห็นบางสิ่งที่น่าสนใจ นั่นคือ กระทั่งนักเรียนที่ชอบประวัติศาสตร์ก็จำข้อมูลมากมายที่ได้เรียนไปไม่ค่อยได้ ในแง่ของนักเรียนแล้ว พวกเด็กแค้ได้เข้าความรู้เท่านั้น ไม่ได้ซื้อไป

นั่นคือตอนที่ผมคิดเรื่องกล่องประวัติศาสตร์ขึ้นมา ผมออกแบบกิจกรรมหนึ่งที่จะเสริมแรงให้แก่หลายบทเรียนที่อยู่ในหลักสูตรพื้นฐานของเรา เป้าหมายคือเพื่อช่วยให้พวกเขา “เชื่อมต่อบุคคลต่างๆ” ของประวัติศาสตร์ได้อย่างถาวร และเข้าใจอนาคตของพวกเขาที่สัมพันธ์กับอดีตของประเทศของวิธีการเป็นอย่างไร ผมสั่งบัตรดัชนีราคาถูกมาเป็นกล่องๆ จากบริษัทเครื่องใช้สำนักงาน เป็นบัตรดัชนีขนาดสามคูณห้านิ้วในกล่องพลาสติก แผ่นแยกเอกสารตามลำดับตัวอักษรชุดหนึ่งและบัตรที่มีเส้นบรรทัดห้าร้อยใบสำหรับนักเรียนแต่ละคนก็น่าจะพอสำหรับทั้งปี

แต่ละสัปดาห์ นักเรียนจะได้รายการค่าประมาณสิบห้าถึงยี่สิบคำเป็นคำที่เป็นศัพท์ หรือชื่อของสถานที่และผู้คนที่เราจะเรียนในสัปดาห์นั้น ช่องถัดไปจะเป็นคำบรรยายหรือคำจำกัดความของคำนั้นๆ นักเรียนจะต้องหยิบบัตรดัชนีขึ้นมาหนึ่งใบและเขียนหัวข้อนั้นไว้ด้านที่ว่าง เช่น เจมส์ มอนโร หรือ กบฏวิสกี้ ผมจะรวบรวมพวกชื่อคนและคำจากหนังสือต่างๆ ที่เราอ่าน แต่ถ้าคุณมองหาวิธีเริ่มต้นง่ายๆ และรวดเร็ว ใช้อินเทอร์เน็ตค้นหา “SparkNotes history study cards” ก็ได้ ง่ายไปประมาณสิบห้าถึงยี่สิบเหรียญคุณก็ได้ซื้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ห้าร้อยรายการ คุณไม่ได้ใช้ทั้งหมดหรอก แต่มันเป็นรากฐานอย่างดีสำหรับนักเรียนตั้งแต่ประถมห้าไปจนถึงมัธยมปลาย

ให้นักเรียนเขียนชื่อหรือชื่อเท็จจริงหนึ่งรายการบนด้านหนึ่งของบัตรและคำบรรยายสั้นๆ ถึงบุคคลหรือเหตุการณ์นั้นบนอีกด้านหนึ่ง เรียงบัตรพวกนั้นตามลำดับตัวอักษรลงในกล่อง (ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตมีระเบียบ) นักเรียนเขียนบัตรพวกนั้นอย่างสวยงามเรียบร้อย (ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตเข้าใจความสำคัญของการนำเสนอ) นักเรียนมักจะทำแบบฝึกหัด

ด้วยกันโดยใช้บัตรเหล่านี้เวลาที่ว่างหรือที่บ้าน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า แค่เติมกิจกรรมง่าย ๆ นี้เข้าไปก็ช่วยนักเรียนของผมให้เรียนรู้ประวัติศาสตร์ได้มากขึ้นและเข้าใจมันมากขึ้น และสิ่งนี้เองทำให้การสอนเป็นเรื่องสนุกมากขึ้นสำหรับผม

ความคิดใหม่ ๆ ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องใหญ่โตมโหฬาร แค่การอ่านหนังสือดี ๆ เล่มหนึ่งกับนักเรียนกลุ่มหนึ่งก็สามารถทำให้ไฟของคุณลุกโพล่งได้ทั้งวัน การที่ครูมัธยมปลายคนหนึ่งจะเก็บเอารายชื่อหนังสือที่ต้องอ่านของทางการขึ้นหิ้งเป็นบางโอกาสแล้วลองอ่านบางสิ่งใหม่ ๆ ไม่ได้เป็นการล่วงเกินสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ ขอให้กล้าหาญเข้าไป บางทีในปีหนึ่งนักเรียนของคุณอาจจะหัวเราะกันลั่นห้อง เมื่อคุณอ่านนิยายวิทยาศาสตร์ตลกๆ ของดักลาส อัดัมส์ เรื่อง *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy* อย่างที่ผู้เขียนเรื่องนี้สอนเราไว้ด้วยคำพูดตลกๆ ว่าไม่ต้องตกใจ มีฟ้าชนหนูไว้ (เพราะมันมีประโยชน์มาก) การพยายามทำสิ่งใหม่ๆ ทำให้งานน่าสนุกขึ้นและทำให้คุณเป็นครูที่ดีขึ้น

ก่อนจะเป็นประเพณี มันเคยเป็นสิ่งใหม่มาก่อน

ผลลัพธ์ที่ตืออย่างหนึ่งของการลองสิ่งใหม่ๆ คือบางอย่างจะประสบความสำเร็จเสียจนกลายเป็นพิธีกรรมของห้องเรียนไปเลย ช่วงแรกในงานอาชีพของผม ผมสังเกตเห็นว่านักเรียนของผมส่วนใหญ่รู้เรื่องเทศกาลขอบคุณพระเจ้าน้อยมาก พวกเขารู้แน่นอนว่าโรงเรียนหยุดสี่วัน แต่ก็รู้เท่านั้นมาอยู่ปีหนึ่ง ผมคิดว่าน่าจะดีถ้าเราได้ทำอาหารมื้อเล็กๆ ด้วยกันคืนวันพุธก่อนพวกเด็กกลับบ้านไปช่วงวันหยุดขอบคุณพระเจ้า อาหารเย็นมื้อแรกของเราคือการไปหาเนื้อไก่วงหั่นเป็นแผ่นจากร้านอาหารพร้อมรับประทานในพื้นที่ และพวกเด็กๆ ก็ได้แซนด์วิชเนื้อไก่วงและเครื่องดื่มมันเป็นชั่วโมงที่น่ารัก จะว่าไป ผมรู้สึกประหลาดใจที่มีนักเรียนมากมายเอ่ยถึงอาหารมื้อเล็กๆ นั้นเป็นประจำว่าเป็นช่วงเวลาหนึ่งของปีนั้นที่พวกเขาชื่นชอบเป็นพิเศษ

ในระยะเวลาสั้นที่สุดท้ายของศตวรรษที่แล้ว สิ่งใหม่ที่ถูกเติมเข้าไปได้เติบโตกลายเป็นงานใหญ่ คำวันพุธก่อนวันขอบคุณพระเจ้า เด็กกว่าเจ็ดสิบคนจะมาอัดกันเต็มห้อง 56 นี้รวมนักเรียนปัจจุบันและศิษย์เก่าที่กลับมาจากโรงเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลายที่มาช่วยบริการอาหารและใช้เวลาคำวันหนึ่งกับพวกเด็กๆ ที่กำลังตามรอยเท้าพวกเขา

พอโรงเรียนเลิกวันนั้น พวกเด็กๆ จะดูหนังเรื่อง *Planes, Trains & Automobiles* ซึ่งเป็นเรื่องของชายสองคนที่พยายามเดินทางกลับไปหาครอบครัวให้ทันวันขอบคุณพระเจ้า ผู้ปกครองจะได้รับแจ้งว่ามีภาษาที่หยาบคายอยู่ในหนังเรื่องนี้ด้วย แต่เราไม่เคยได้รับคำขอจากผู้ปกครองว่าอย่าให้ลูกดู เรื่องนี้เป็นหนังที่วิเศษมากเรื่องหนึ่ง เพราะช่วงที่ตลกๆ และเหตุการณ์พลิกผันกะทันหันและบันดาลใจให้ผู้ชมได้ใคร่ครวญถึงความหมายที่แท้จริงของการขอบคุณพระเจ้า

ก่อนที่จะถึงวันนี้ ระหว่างที่เรียนประวัติศาสตร์ พวกนักเรียนจะได้เรียนรู้ทั้งเรื่องราวที่แท้จริงและที่แต่งขึ้นเบื้องหลังการขอบคุณพระเจ้า พวกเขาจะได้ยินแม้กระทั่งคำพูดถากถางอย่างขมขื่นที่ย้อนแย้งของจอห์น สจวร์ต นักแสดงตลกที่ว่า “ปีนี้ ครอบครัวของผมจะฉลองวันขอบคุณพระเจ้าตามประเพณี เราจะเชิญเพื่อนบ้านเรามางานเลี้ยงใหญ่แล้วเราจะฆ่าพวกเขาให้หมดและยึดเอาที่ดินของพวกเขา!”

ภรรยาผมเจอร้านอาหารที่รับจัดอาหารเย็นวันขอบคุณพระเจ้าทั้งหมดให้พวกเด็กๆ ก่อนจะเสิร์ฟอาหาร เด็กแต่ละคนจากชั้นเรียนปัจจุบันจะยืนขึ้นและบอกเพื่อนๆ ว่าเขารู้สึกขอบคุณเรื่องอะไรบ้าง นักเรียนมักเอ่ยถึงคนในครอบครัว แต่ก็เอ่ยถึงเหล่าทหารในกองทัพสหรัฐ ไนอิตติและปัจจุบันด้วย มันเป็นชั่วโมงแห่งอารมณ์ความรู้สึกและหลายคนน้ำตาริน ห้องนั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกที่แท้จริง มันเป็นชั่วโมงที่มีค่า

แล้วศิษย์เก่าที่กลับมาเยี่ยมก็เสิร์ฟอาหารเย็นให้นักเรียนปัจจุบันเสียงดนตรีและเสียงหัวเราะอบอวล และพวกเด็กทานอาหารเอร็ดอร่อยมากมาย ก่อนคืนนั้นจะสิ้นสุด นักเรียนหลายคนบอกว่าแทบจะทนรอที่จะได้เสิร์ฟอาหารให้คนอื่นปีหน้าไม่ไหว เห็นได้ชัดว่า กิจกรรมที่ครึ่ง

หนึ่งเริ่มต้นด้วยอาหารมือง่ายๆ ได้พัฒนากลายเป็นบางสิ่งที่สำคัญและมีความหมาย

ในฐานะครูมือเก่า คำถามเบื้องต้นหน้าคุณคือ แล้วจะเติมอะไรเข้าไปในโปรแกรมปีนี้ มันอาจจะกลายเป็นงานที่เติมพลังให้คุณและนำมาซึ่งโอกาสที่น่าประหลาดใจสำหรับนักเรียนของคุณที่จะเติบโตขึ้นเป็นคนที่คุณอยากใช้เวลาด้วยอีกหลายๆ ปีที่จะมาถึง

ชวนคิด

- การเพิ่มอะไรใหม่ๆ เข้าไปในโปรแกรมการสอนของคุณปีละครั้งจะช่วยให้คุณเป็นครูที่มีความสุขและจริงจังกับการสอนมากขึ้น
- ไอเดียใหม่ๆ อาจใช้ไม่ได้ผลไปเสียทั้งหมด โครงการที่ขลุกขลักก็ตีเหมือนกันและอาจจำเป็นด้วยซ้ำเพราะช่วยสร้างห้องเรียนที่เอื้อมยอดความล้มเหลวที่แท้จริงคือการไม่เคยลองทำอะไรใหม่เลยต่างหาก ในเมื่อเราขอให้นักเรียนของเรากล้าลองอะไรใหม่ๆ เราก็คือต้องทำเป็นตัวอย่าง
- ถ้าเป็นไปได้ ขอให้แน่ใจว่า คุณสามารถดำเนินการตามไอเดียพิเศษหรือความคิดใหม่ๆ ของคุณได้ภายในห้องเรียนของคุณเอง ทันทีที่โครงการของคุณออกจากห้องของคุณไป ก็มีโอกาสมากมายที่กิจกรรมของคุณอาจไปรบกวนโปรแกรมอื่นของโรงเรียนและสร้างปัญหาให้คุณ กิจกรรมใหม่ของคุณควรจะทำให้แต่ละวันของคุณดีขึ้น แทนที่จะเอาเรื่องปวดหัวมาเพิ่มให้คุณ
- ฝ้าดูครูที่เอื้อมยอดหลายๆ คนเท่าที่คุณจะทำได้ ไอเดียหลายอย่างที่ผมเสริมเข้าไปในชั้นเรียนห้อง 56 มาจากครูเก่งๆ ที่ผมได้สังเกตการณ์การสอน ครูเหล่านั้นยินดีช่วยให้ผมนำเอาบทเรียนของพวกเขามาใช้กับห้องเรียนของผม

21

อย่างนี้มีหนึ่งเดียว

การทำบางสิ่งใหม่ ๆ ทุกปีสามารถทำให้ทั้งครูและนักเรียนรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่ได้ แต่การทำสิ่งหนึ่งให้ได้จริงจัง ๆ ในระยะหลายปีก็สำคัญและเติมพลังให้พอ ๆ กัน ครูมือเก่าที่โดดเด่นหลายคนที่ผมรู้จักสามารถรักษาความหลงใหลแรงกล้าและผลงานของตัวเองไว้ได้ด้วยการสร้างสรรค์โครงการที่พิเศษไม่เหมือนใคร ความพยายามทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทั้งหมดมีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน กล่าวคือ ต้องใช้เวลาทั้งปีกว่าจะเสร็จสมบูรณ์ มันผุดขึ้นมาจากการที่พวกคุณนั้นชื่นชอบบางสิ่งเองมากจนยินดีที่จะส่งต่อให้คนอื่น ๆ โครงการเหล่านี้ต้องใช้พลังงานมหาศาล กระนั้น สำหรับครูเหล่านี้ มันไม่ใช่งานเลย

ผมรู้จักครูที่ปรึกษามัธยมปลายที่เยี่ยมยอดคนหนึ่งที่ได้ช่วยเหลือนักเรียนมากกว่าสี่ชั่วตวรรษ เขาเก่งมากในการทำงานของเขาและเป็น

ที่เคารพนับถืออย่างดีที่โรงเรียนของเขา และถึงแม้จะนึกถึงพวกนักเรียนทั้งหมดที่ได้เข้ามาหาวิทยาลัยหรือที่ตัดสินใจได้ดีหลังจากฟังคำปรึกษาอันปรารถนาของชายผู้นี้ นั่นก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของเหตุผลที่ว่าทำไมเขาถึงได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้นำโรงเรียนที่สร้างความแตกต่างคนหนึ่ง

ชายผู้นี้รักการวิ่ง สิ่งเดียวที่เขารักมากกว่าการวิ่งคือการสอนเยาวชนให้รู้จักความเบิกบานจากกีฬาที่ ทุกฤดูร้อนก่อนเปิดเรียน เขาจะชวนนักเรียนให้เป็นส่วนหนึ่งของชมรมการวิ่งของเขา โดยที่เป้าหมายสูงสุดคือการเข้าร่วมวิ่งมาราธอนในเมืองของเขาตอนปลายปีนี้เป็นเรื่องจริงจัง นักเรียนของเขาได้เรียนรู้ว่ามันเป็นพันธสัญญาที่ครอบคลุมวิถีชีวิตทั้งหมด

พวกเขาเด็ก ๆ วิ่ง แต่เรียนรู้มากกว่านั้นอีกมาก พวกเขาเปลี่ยนนิสัยการทานอาหาร การนอน และท้ายที่สุด เปลี่ยนชีวิตของตัวเอง ใช้ชีวิตเป็นเวลา เรียนรู้ที่จะสร้างความสมดุลระหว่างหน้าที่การเรียนที่สำคัญกับตารางเวลาการวิ่งในขณะที่ยังคงมีเวลาให้แก่การเล่นและการพักผ่อนด้วย

ไม่ใช่ว่านักเรียนทุกคนที่ลงชื่อตอนต้นปีจะมีวินัยที่จะไปถึงเป้าหมายที่สูงขนาดนั้น แต่หลายคนทำได้ เมื่อผ่านเส้นชัยมาราธอนนั้น พวกเขาจบการเดินทางครั้งนั้นแต่เริ่มการเดินทางใหม่อีกมากมายหลายครั้ง และที่ยิ่งจะเป็นไปได้มากขึ้น พวกเขาจะเดินทางอย่างมีความสุขและประสบความสำเร็จมากขึ้นเพราะผลพวงจากการวิ่ง นั่นคือความมีวินัย ความกล้าหาญ การเสียสละ การทำงานเป็นทีม และความพยายาม ซึ่งจะอยู่กับนักเรียนแต่ละคนตลอดกาล ชีวิตของพวกเขาเปลี่ยนไปตลอดกาลเพราะได้ใช้เวลาหนึ่งปีกับที่ปรึกษาคนนี้

แต่ไม่ใช่พวกเขาเด็ก ๆ เท่านั้นที่ได้ประโยชน์ ความหลงใหลแรงกล้าของครูเรื่องการออกกำลังกายทำให้เขาดูเยาว์วัยเสมอ และชมรมที่เขาได้ยากอย่างที่เขาสั่งสร้างขึ้นทำให้เขามีชีวิตชีวาขณะที่คนอื่นต้องจำนนต่องานสอนที่หนักและเหนื่อย เขาเป็นนักวิ่งมาราธอนจริงๆ

กว่าจะเป็นการแสดงของเชกสเปียร์แห่งโฮบาร์ด

กิจกรรมพิเศษที่ทำให้ผมสนใจและผูกพันมาสามทศวรรษคือการสร้างผลงานละครเชกสเปียร์ประจำปี มันไม่ได้เริ่มต้นแบบนี้ ความคิดที่ดีหลายอย่างพัฒนาขึ้นช้าๆ และดีขึ้นเรื่อยๆ ผมเล่าเรื่องนี้ให้คุณฟังไม่ใช่เพราะว่าคุณจำเป็นต้องสอนเชกสเปียร์ แต่เพราะว่าเรื่องราวเบื้องหลังผลงานการสร้างละครของเราอาจทำให้คุณพอนึกได้ว่าความคิดพิเศษของคุณน่าจะก่อรูปก่อร่างและกลายเป็นพลังที่ไม่เหมือนใครในชีวิตของนักเรียนของคุณได้ยังไง

ผมเริ่มต้นสอนที่โรงเรียนประถมศึกษโฮบาร์ตเมื่อ ค.ศ. 1985 กระทั่งครูใหม่ที่สุดก็ยิ่งมองออกว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถต่ำกว่าระดับชั้น และปัจจัยร่วมอย่างหนึ่งของอัตราความล้มเหลวดังกล่าวคือทักษะด้านภาษาที่ต่ำ เด็กๆ ยังเรียนภาษาอังกฤษอยู่ เพราะฉะนั้นพวกเขาไม่ได้ล่าหลังเพราะขาดความสามารถ การเข้าใจไวยากรณ์และทักษะการอ่านพื้นฐานสามารถช่วยให้เด็กเหล่านี้ตามได้ทัน แต่ผมคิดว่าถ้าพวกนักเรียนได้โอกาสที่จะอยู่หลังเลิกเรียนและเรียนเรื่องเชกสเปียร์สิ่งต่างๆ อาจจะสนุกมากขึ้นสำหรับพวกเขา แน่นนอน บทละครของท่านผู้เฒ่าเชกสเปียร์จะต้องเป็นเรื่องที่ทำทนายมากแม้กระทั่งกับเด็กเก้าขวบลิบซวบที่คล่องภาษา แต่ด้วยความช่วยเหลือและความกระตือรือร้นของผม ผมคิดว่าเราน่าจะลองดู เป็นธรรมดาที่ผมต้องเจออุปสรรคตามแบบฉบับที่พวกครูต้องเจอเมื่อลองทำอะไรก็ตามที่ใหม่ไม่เคยทำกันมาก่อน แต่ในท้ายที่สุด ทางเขตการศึกษาที่เมตตาพอที่จะอนุญาตให้ผมอยู่หลังเลิกเรียนและสอนนักเรียนบางคนได้โดยไม่มีค่าใช้จ่าย

มันเป็นงานพิเศษที่เพิ่มขึ้นมาก แต่มีข้อดีที่สำคัญของความบ้าคลั่ง วุ่นวายนี้ที่ผมไม่ได้นึกถึงอยู่ กล่าวคือ เนื่องจากการเข้าร่วมโปรแกรมนี้เป็นไปโดยสมัครใจและใช้เวลาหลังเลิกเรียน คนที่ศรัทธาจริงๆ เท่านั้นถึงมาร่วมกิจกรรมกับผม ในช่วงเวลาเรียนตามปกติ เป็นธรรมดาที่จะมีนักเรียนที่หยาบคายและมีปัญหาอื่นๆ ในห้องเรียนที่มีแต่เด็กซึ่งต้องจำใจเป็นผู้ชม

ผู้ฟังด้วยความกรุณาของรัฐ แต่มันไม่เป็นอย่างนั้นเมื่อคุณสร้างสรรค
กิจกรรมนอกหลักสูตรให้เข้าร่วมตามความสมัครใจ เด็กที่มาเรียนเชกสเปียร์
อยากจะมา และรู้ว่าถ้ามีพฤติกรรมหรือจริยธรรมในการทำงานที่ไม่
สมควรเป็นแบบอย่างก็จะถูกเชิญออก ดังนั้น นักเรียนสี่สิบกว่าคนใน
การแสดงจึงใส่ใจฟังเสมอและพยายามอย่างดีที่สุดตลอดการฝึกซ้อม
สำหรับครูแล้ว นี่เป็นสวรรค์บนดินแท้ๆ

ที่ดียิ่งไปกว่านั้นคือ ผลงานทางบวกที่เกิดขึ้นในละครเชกสเปียร์
ถูกทบทวนในห้องเรียนช่วงเวลาเรียนปกติด้วย นักเรียนที่ทำงานแสดงอยู่
กับผมมากกว่า ดังนั้นจึงใส่ใจฟังระหว่างเรียนในแต่ละวันด้วย ท่าทีทาง
บวกของพวกเขาช่วยหล่อหลอมวัฒนธรรมชั้นเรียนของเรา และแม้กระทั่ง
นักเรียนที่ไม่ค่อยจะรู้ร้อนรู้หนาวก็มีแนวโน้มที่จะพยายามตั้งใจเรียน
ในชั้นมากขึ้นเพราะหลายคนรอบตัวทำตัวดี

ภายในห้าปี พวกเด็กๆ ก็แสดงละครเชกสเปียร์แบบพื้นๆ ในห้อง
56 นั่นเอง เด็กๆ วุ่นวาย และทะเล่ สนุก และเรียนรู้อีกมากมาย

ในเวลาเดียวกัน ผมเริ่มต้นสอนกีตาร์คลาสสิกสำหรับนักเรียนที่
สนใจช่วงพักระหว่างคาบเรียนและช่วงพักอาหารกลางวัน ผมคิดว่าการ
เรียนดนตรีจะสนุกพร้อมกับช่วยพวกเด็กๆ ให้พัฒนาจริยธรรมการทำงาน
และสมาธิ การตั้งใจจดจ่อ การมีวินัย และการฝึกหัดที่เกี่ยวข้องกับการ
เรียนกีตาร์เป็นประโยชน์แก่พวกนักเรียนเกินกว่าการเรียนรู้จักดนตรีเท่านั้น
ซึ่งเป็นอย่างนั้นจริงๆ เมื่อหลายปีผ่านไป ผมก็สอนกีตาร์ได้ดีขึ้น และได้
รับความช่วยเหลือจากครูดนตรีที่โรงเรียน ท้ายที่สุด พวกเด็กก็เก่งพอที่
น่าจะแสดงคอนเสิร์ตได้

ตอนแรก ครูดนตรีประเภทบรรเลงที่เยี่ยมยอดยอมให้มือกีตาร์เล่น
ในคอนเสิร์ตของวงออร์เคสตราอยู่เพลงสองเพลง จากเรื่องหนึ่งก็มีเรื่อง
อื่นตามมา ภายในสองสามปี มือกีตาร์คลาสสิกก็เต็มส่วนที่เป็นคีย์บอร์ด
เสียงร้องและกลองเข้าไปในเพลงของพวกเขา ไม่ช้าพวกเขาก็จัดคอนเสิร์ต
ปลายปีของตัวเองขณะที่เด็กๆ ที่เรียนเชกสเปียร์ก็แสดงละครในชั้นเรียน
ของเราเพื่อเป็นการลงท้ายวันเวลาช่วงนั้นด้วยความทรงจำที่วิเศษ

อย่างไรก็ตาม ผมพลาดไปอย่างหนึ่งในช่วงปีแรกๆ ละครและคอนเสิร์ตเป็นที่นิยมมากในหมู่พวกเด็กๆ และผู้คนในละแวกนั้นจนผมลืมเหตุผลดั้งเดิมที่ผมเริ่มกิจกรรมพวกนี้ มีอยู่ช่วงสั้นๆ ที่ละครกลายเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าบทเรียนที่ผมควรจะสอน ปัญหาส่วนหนึ่งอยู่ที่ว่าผมไม่ได้กำหนดวัตถุประสงค์โดยเฉพาะไว้ให้ชัดเจนในความคิดของผมหรือในความคิดของพวกนักเรียน แน่نون พวกนักเรียนได้เรียนภาษาเป็นต้นๆ และได้กลายเป็นนักดนตรีฝีมือเข้าขั้น แต่เราไปจดจ่อให้ความสนใจกับผลผลิตขั้นสุดท้ายมากเกินไป มันน่าจะดีกว่าที่จะไปเห็นการเดินทางหรือกระบวนการที่จะไปถึงแทนที่จะเน้นผลงานสรรค์สร้างในขั้นสุดท้าย การตระหนักเรื่องนี้ช่วยให้ผมแก้ไขเส้นทางได้ นั่นคือข้อดีของการพัฒนาบางสิ่งบางอย่างในระยะเวลายาวนาน

ความผิดพลาดอีกอย่างหนึ่งคือ เราจัดคอนเสิร์ตในหอประชุมของโรงเรียน ประเพณีนี้เริ่มต้นขึ้นเพราะว่าวงออร์เคสตราของโรงเรียนจัดคอนเสิร์ตที่นั่น ชั้นเรียนของผมก็เลยทำตาม กระนั้น วงออร์เคสตราจำเป็นต้องใช้หอประชุมเพราะมีนักดนตรีเป็นร้อยคน เรามีกันแค่สามสิบคน ผมเลยเข้าใจขึ้นมาว่าการอยู่ในหอประชุมทำให้เราไปมุ่งเน้นที่การสร้างคามพึงพอใจให้แก่ผู้ชม การได้ยินเสียงปรบมือก็ได้อยู่หรอก แต่มันไม่ได้ทำให้ความเป็นนักดนตรีและนิสัยการทำงานของพวกนักเรียนดีขึ้น ซึ่งเป็นเหตุผลดั้งเดิมที่ผมคิดไว้ตอนที่เริ่มสอนดนตรี ความผิดพลาดคือการเอาผลผลิตสุดท้ายไปพบกับกระบวนการเรียนรู้ ผมเสียเวลาเปล่าไปกับการวิตกว่าจะมีคนดูคอนเสิร์ตกี่คน เวลาที่ผมน่าจะเอาไปช่วยให้พวกเด็กๆ กลายเป็นนักดนตรีที่ดีขึ้นและเป็นคนที่ดีขึ้น ถึงเวลาที่จะเอาความคิดที่ดีสองอย่างนี้มาหลอมรวมกันให้เป็นบางอย่างที่วิเศษขึ้นมา

ผมทำรายการวัตถุประสงค์ของทั้งโปรแกรมเชกสเปียร์และโปรแกรมดนตรีออกมาและพบว่ามียุหลายเป้าหมายที่เหมือนกัน เมื่อโปรแกรมพิเศษของคุณเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง เป็นความคิดที่ดีที่จะใช้เวลากำหนดพันธกิจจริงๆ แต่ละวัตถุประสงค์ของชาวเชกสเปียร์แห่งไฮบาร์ทมีศูนย์กลางอยู่ที่ทักษะที่จะช่วยนักเรียนแต่ละคนได้ตลอดชีวิต

ไม่เฉพาะการแสดงเท่านั้น

- นักเรียนจะได้เรียนรู้ศัพท์ใหม่ๆ มากมายจากการเรียนเชกสเปียร์ การรู้คำศัพท์มากจะทำให้นักเรียนอ่านเขียนและพูดได้ดีขึ้น
- นักเรียนจะสามารถมีสมาธิจดจ่อได้เป็นเวลานานๆ มากขึ้น นักเรียนที่เรียนรู้ที่จะมีสมาธิและใส่ใจฟังจะพร้อมที่จะจัดการกับชั้นเรียนในขนาดตมากกว่า ตั้งแต่วิชาฟิสิกส์ไปถึงศิลปะวิจารณ์
- นักเรียนจะอดทนใจเย็นมากขึ้น เป็นการตอกย้ำแนวคิดที่ว่าไม่มีทางลัด นักเรียนจะเรียนรู้ว่าความเป็นเลิศที่แท้จริงต้องอาศัยการฝึกหัดอย่างมีวินัยเป็นหลายพันชั่วโมง
- นักเรียนจะได้เรียนรู้การทำงานเป็นทีม ในงานการสร้างละครของเรา ทุกคนมีความสำคัญ นักเรียนที่ไม่อยู่ในฉากหรือเพลงจะเจียบเวลาที่คนอื่นซ้อมอยู่ เพราะคนที่สมควรจะโดดเด่นคือคนที่อยู่บนเวที
- นักเรียนจะได้เรียนรู้ที่จะลุกขึ้นยืนพูดอย่างมั่นใจต่อหน้าคนอื่น การเอาชนะความขี้อายได้จะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนทั้งในสถานการณ์ด้านอาชีพการงาน สังคม และแน่นอนในโรงเรียนด้วย เด็กที่สามารถท่องบทพูดเป็นร้อยๆ บรรทัดได้อย่างมั่นใจต่อหน้าผู้ชมตัวเป็นๆ จะไม่มีปัญหาตื่นเต้นตกประหม่าในการพูดรายงานหน้าชั้นครั้งต่อไปหรือในการสัมภาษณ์เข้าเรียนมหาวิทยาลัย
- นักเรียนจะได้เรียนรู้ที่จะไม่กลัวการทำผิดพลาด ทุกคนในการสร้างละครรู้ว่าถ้าพลาดควิดนตรีหรือท่องบทพูดตก

ไปหนึ่งบรรทัด การแสดงยังจะดำเนินไปอย่างรวดเร็ว แล้วพวกเขาจะตระหนักว่าเมื่อเราหายกลัวว่าจะทำและ ทำพลาด เราก็จะทำผิดพลาดน้อยลง

- นักเรียนจะสนับสนุนให้กำลังใจเพื่อนที่ต้องพยายาม เวลาที่นักแสดงมีปัญหาจำบทพูดไม่ได้หรือนักเปียโนมีปัญหาเล่นได้ไม่ตรงจังหวะเพลง คนอื่นก็จะช่วยโดยการซ้อมด้วย การร่วมรู้สึกเป็นสิ่งที่มีความค่า มันช่วยทั้งผู้ให้และผู้รับ

- นักเรียนจะฝึกทักษะให้สมบูรณ์แบบโดยอิสระ ไม่มีการกำหนดเส้นตายกับนักแสดง ไม่มีใครบอกว่าต้องท่องบทพูดตอนนั้นตอนนี้หรือเล่นเพลงนั้นเพลงนี้ให้ได้ภายในวันที่เท่านี้ๆ แทนที่จะเป็นอย่างนั้น นักเรียนจะกลับบ้านไปซ้อมเอง พอนักเรียนบางคนมาฝึกซ้อมโดยที่พร้อมในส่วนของตัวเอง คนอื่นๆ ก็มีแรงบันดาลใจที่จะทำแบบเดียวกัน การแสดงความคิดริเริ่มอย่างนี้สำคัญยิ่งต่อความสำเร็จของชีวิตในอนาคต

- นักเรียนจะมีพันธสัญญาผูกพันกับโครงการทั้งปีและทำสิ่งที่ตัวเองเริ่มต้นไว้ให้เสร็จ

นักเรียนจำนวนมากถอดใจยอมแพ้ง่ายเกินไป การซึมซับเอาค่านิยมว่าเราต้องทำสิ่งที่เราเริ่มต้นไว้ให้เสร็จทำให้นักเรียนเหล่านี้เรียนจนจบชั้น ทำงานที่ครูสั่งเสร็จและในท้ายที่สุด เรียนจนจบมหาวิทยาลัย

ให้สังเกตว่าไม่มีการพูดถึงผลงานละครเชกสเปียร์ในวัตถุประสงค์เลย เราไม่ค่อยพูดถึงตัวการแสดง แทนที่จะเป็นอย่างนั้น เราเน้นเรื่องทักษะสำคัญๆ ที่เราจะได้เรียนรู้ในระหว่างการเดินทางอันยาวนานสู่การค้นพบ ผมจะพูดถึงเป้าหมายเหล่านี้กับพวกเด็กๆ เกือบจะทุกวัน

สิ่งที่เริ่มต้นจากการพยายามที่จะทำให้การเรียนสนุกและท้าทายมากขึ้น สำหรับพวกนักเรียนได้พัฒนาเป็นรากฐานของกิจกรรมทั้งหมดของห้อง 56 พอผมถอยหลังออกไปคิดพิจารณาและกำหนดวัตถุประสงค์ของการสร้างละครอย่างชัดเจน ทุกอย่างก็ดีขึ้น นักเรียนกลายเป็นนักดนตรีและนักร้องที่ดีขึ้นมาก นักแสดงก็พูดได้เป็นธรรมชาติมากขึ้นอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน ผมกลายเป็นครูที่ดีขึ้น ไม่มีการซ้อมครั้งไหนเป็นการซ้อมเพื่อการแสดงผลงาน แทนที่จะทำอย่างนั้น ผมใช้เวลาวันละเก้าสิบนาทีกับพวกเขาๆ ให้หาจังหวะจะโคนของตัวเองเวลาที่พูดภาษาของเชกสเปียร์ และยังพูดได้ดีขึ้นเท่าไร พวกเขาก็ก็น้องการพัฒนามากขึ้นเท่านั้น เซอร์เอียน แมคเคลเลนเคยตั้งข้อสังเกตว่า “สิ่งที่ดีที่สุดเกี่ยวกับชาวเชกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตคือ พวกเขารู้ว่ากำลังพูดอะไรอยู่ เราอาจจะพูดถึงใครอย่างนั้นไม่ได้แม้กระทั่งนักแสดงมืออาชีพที่แสดงละครเชกสเปียร์”

ตัวสร้างสมาธิชั้นยอด

อย่างที่ คุณจะได้อ่านในบทถัดไป มีผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีหลายคนมาร่วมทีมและช่วยชาวเชกสเปียร์แห่งโฮบาร์ต ภายในเวลาสองสามปี พวกนักเรียนก็ก้าวจากการเป็นกลุ่มนักร้องที่ดีเล่นดนตรีพื้นฐานไปเป็นวงที่ฟูฟ่าขึ้นมา มีเสียงร้องและเสียงประสานอันทรงพลังประกอบเวลาที่พวกนักร้องมารวมตัวกัน มองเข้าไปในปากของกันและกันตามนั้นจริงๆ เพื่อสร้างความแน่ใจว่าประสานเสียงกันได้อย่างแม่นยำ สมาธิของพวกเขาแน่นเหลือเชื่อ ทักษะนี้มีผลโดยตรงต่อความแม่นยำของพวกเขาในเรื่องคณิตศาสตร์ และต่อวิธีที่พวกเขาเสนอเรียงความและรายงานอย่างพิถีพิถัน โครงการเชกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตสอนผมว่า ในยุคที่ผู้ใหญ่กลัดกลุ้มกับนักเรียนที่ไม่สามารถจดจ่อแสดงความใส่ใจ ดนตรีเป็นตัวสร้างสมาธิชั้นยอด

ส่วนสุดท้ายที่ทำให้ผลงานละครสมบูรณ์เกิดขึ้นหลังจากผมไป

คู่อุปรากร ผมรู้จักศิลปะชนิดนี้น้อยมากและอยากจะเรียนรู้ให้มากขึ้น สิ่งหนึ่งที่ยิ่งใหญ่มากเกี่ยวกับอุปรากรคือ การที่เสียงมากกว่าหนึ่งเสียง สามารถเล่าเรื่องหนึ่งๆ ได้ในเวลาเดียวกัน แต่ขณะที่แสดงละคร เชกสเปียร์ หากนักแสดงสองคนพูดบทของตนในเวลาเดียวกัน ผู้ชม คงต้องสับสนแน่ๆ และเรื่องก็จะฟัง แต่อุปรากรไม่เหมือนกันเสียงที่ แตกต่างกันสองเสียงสามารถร้องและเสริมสร้างเรื่องมากกว่าจะทำให้ เสียเรื่อง

ในระหว่างการแสดงของเรา เราผสมเชกสเปียร์เข้ากับดนตรี และไม่มีอะไรเสียหาย บทละครเชกสเปียร์ที่พวกนักเรียนพูดนั้นพูดด้วยความถูกต้องแม่นยำเหมือนเป็นดารานักแสดงมีชื่ออย่างแมคเคลเลนหรือ โอลิวีเยร์ กระนั้น ในระหว่างที่มีบทพูดมากมาย เราก็จะแทรกดนตรี เข้าไปเพื่อช่วยเล่าเรื่อง และมีการร้องและบรรเลงเพลงอย่างมืออาชีพ เหมือนผู้ใหญ่ ความทุกข์ระทมของเฮเลนาที่ถูกคนรักทอดทิ้งในเรื่อง *A Midsummer Night's Dream* ถูกประสานเข้ากับลำนำไพเราะในเพลง “Catch the Wind” ของโดโนแวน เด็กมากกว่าหนึ่งโหลแสดงในฉากนี้ ซึ่งดั้งเดิมนั้นเป็นตอนที่ตั้งใจให้นักแสดงหญิงเพียงคนเดียว นักร้องสี่คน สร้างสรรค์เสียงประสานมหัศจรรย์ นักเรียนคนอื่นเล่นกีตาร์ เบส และ กระทั่งหีบเพลงปากด้วย ทักษะการฟังของพวกเขาพิเศษไม่ธรรมดาเลย เนื่องจากนักเรียนทุกคนบนเวทีต้องรับรู้บทพูดของเฮเลนา สัญญาณจาก กีตาร์เบสที่จะร้องเพลง และเสียงของกันและกันในอันที่จะร้องเสียง ประสานสามแนว

หลังจากเติบโตมาได้สามสิบปี การแสดงผลงานก็น่าทึ่งสมควรดู จริงๆ กระนั้น พันธกิจยังคงเป็นบปสิ่งที่ดีที่สุดของชาวเชกสเปียร์แห่ง โยบาร์ต และการประเมินที่แท้จริงถึงคุณค่าของกิจกรรมอย่างนั้น ไม่สามารถวัดได้อยู่หลายปี ต่อไปนี้คือจดหมายจากนักเรียนเก่าคนหนึ่ง ซึ่งตอนนี้เป็นน้องใหม่ในมหาวิทยาลัย เขาอยู่ในทีมโปโลน้ำที่มหาวิทยาลัย ที่เขาเรียนอยู่

ครูเรฟที่รัก:

ก่อนผมกลับไปทำงานต่อ ผมแค่อยากจะเล่าอะไรให้ครูฟัง
เมื่อไม่นานมานี้ ผมยุ่งกับเรื่องเรียนจริงๆ ลับดาห์หน้าจะมีการ
สอบไล่ และฤดูว่ายน้ำเพิ่งเริ่มสำหรับทีมเรา เพราะฉะนั้นการซ้อม
เลยทำให้เราเหน็ดเหนื่อยหมดแรงจริงๆ!

แต่ทุกครั้งที่ผมต้องฝึกออกกำลังอย่างหนักด้วยการว่ายน้ำพุ่งออกไป
ไปเตะขาได้น้ำโดยไม่หายใจ ถ้อยคำของกษัตริย์เฮนรี่ที่ห้า (ในบท
ละคร *Henry V* ของเชกสเปียร์) จะเริ่มหลังไหลเข้ามาในความ
ทรงจำ ผมลั่นและสะท้านสะเทือนไปทั้งตัว ปอดรู้สึกพร้อมที่จะ
ระเบิด แต่เสียงทรงพลังของทีโมธีและรูดีซัดตันผมให้อึดอยู่ได้
จนถึงที่สุดอย่างมีพลัง จากทีมงานที่มีสมาชิก 25 คน ผมเป็น
หนึ่งในไม่กี่คนที่สามารถฝึกซ้อมได้สำเร็จครบถ้วนโดยไม่ต้องหายใจ

บทพูดต่อไปนี่ เรียกพลังและน้ำตาในตัวผมเป็นนิจทุกครั้ง
ที่ผมได้ยิน ตั้งแต่วันที่ผมได้ยืนยันกักก้องเป็นครั้งแรกในห้อง 56

“พวกเราไม่กี่คนนี่ พวกเราที่มีความสุขไม่กี่คนนี่ **พวกเราทั้ง
มองพี่น้องกัน!**

ด้วยเขาผู้นั้นที่หลังเลือดรวมกับซ้ำในวันนี้จะเป็นพี่น้องของซ้ำ
ไม่ว่าจะเกิดมาต่ำต้อยเพียงใด วันนี้เขามีบรรดาศักดิ์ และเหล่าคน
อังกฤษที่นอนปลอดภัยอยู่ในเตียงขณะนี้ จะต้องสาปส่งตนเองที่ไม่
ได้มาอยู่ที่นี่วันนี้ และไม่อาจภาคภูมิใจกับความกล้าหาญของตนได้
แจกเช่นผู้ที่ได้ต่อสู้กับเราในวันแห่งนักบุญคริสเปียนนี่!!!!”

ขอบคุณมาก ครูเรฟ ที่ทำสิ่งที่ครูทำ ยิ่งคิดผมก็ยิ่งมีความสุข
มากขึ้นเมื่อผมนึกถึงเด็กๆ ที่มีความสุขไม่กี่คนที่ยังคงกล้าถ้อยคำ
เหล่านั้นทุกวันในห้อง 56 ขอขอบคุณแค่ไหนก็ไม่พอ ครูเรฟ!! เอาละ
ตอนนี้ผมต้องกลับไปเขียนเรียงความละ!

โปรแกรมพิเศษที่คุณสร้างสรรค์ขึ้นมาสามารถสนับสนุนคุณไว้ให้

อยู่ในวิชาชีพที่สามารถทำให้หลายคนต้องจากไปด้วยความรู้สึกร่วมขึ้น และพ่ายแพ้ ที่ตียิ่งไปกว่านั้นก็คือ บทเรียนที่เด็กได้เรียนรู้ช่วยคำจุนเด็ก ๆ ที่มีทักษะที่เป็นประโยชน์ซึ่งพวกเขาจะได้ใช้ไปอีกนานหลังจากที่เสียงปรบมือเบาบางลงไปแล้ว เช่นเดียวกับตัวเชกสเปียร์เอง โปรแกรมดีๆ ช่วยเด็กได้ไม่เฉพาะยุคหนึ่งเท่านั้นแต่ตลอดไป

ชวนคิด

- เลือกเอาสิ่งที่คุณรักมาสร้างสรรค์โครงการที่นักเรียนของคุณจะได้ทำตลอดทั้งปี ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนจะทำศิลปะการต่อผ้า หัดเล่นสแครบเบิ้ล หรือหัดไต่คัลลิน โครงการพิเศษจะทำให้วันๆ หนึ่งของคุณดีขึ้น
- สร้างความมั่นใจว่าวัตถุประสงค์ของโครงการของคุณชัดเจนทั้งในความคิดของคุณและในความคิดของพวกเขา
- นักเรียนจำเป็นต้องรู้ว่าพวกเขาโชคดีเพียงใดที่คุณทุ่มเทอย่างเต็มที่ และพวกเขาควรต้องตอบแทนความพยายามของคุณด้วยการทำอย่างดีที่สุดตลอดเวลา
- นักเรียนที่เข้าร่วมโครงการพิเศษของคุณจะต้องประพฤติตัวดีตลอดเวลา ไม่ใช่เฉพาะตอนที่ทำกิจกรรมของคุณเท่านั้น
- ก้าวไปข้างหน้าเสมอ ทำให้ทุกปีเป็นปีที่พิเศษด้วยการเติมสิ่งใหม่ๆ เข้าไปในโครงการ หรือปรับปรุงสิ่งที่ควรปรับปรุงให้สมบูรณ์แบบ

22

ทั้งหมดเพื่อหนึ่งเดียว และหนึ่งเดียวเพื่อทั้งหมด*

การสอนมักเป็นวิชาชีพที่โดดเดี่ยว แต่มันไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างนั้น ไม่มีใครเป็นผู้เชี่ยวชาญไปทุกเรื่อง และต้องใช้ผู้คนเป็นทีมเพื่อช่วยนักเรียนให้ทำสิ่งต่าง ๆ ที่ดูเหมือนว่าจะเป็นไปได้สำเร็จ ถ้าคุณร่วมมือกับคนอื่น ชั้นเรียนของคุณและชีวิตของคุณจะมีความสุขขึ้นและเครียดน้อยลง หลังจากสอนมาเกือบสามสิบปี ผมมีทีมรอบตัวผมที่ความเชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ หลากหลาย ความรู้ และทักษะของพวกเขาได้เข้ามาในห้อง 56 เปิดประตูมากมาย และทำให้ชีวิตของนักเรียนหลายพันคนดีขึ้น

มันอาจใช้เวลาหลายปี แต่สำหรับครูที่เชื่อว่าการอยู่ในห้องเรียนเป็นชะตาชีวิตของตัวเอง เวลาเข้าข้างพวกเขา กลุ่มคนที่ช่วยนักเรียน

* All for One and One for All จากวรรณกรรมเรื่อง *The Three Musketeers* โดย Alexandre Dumas

ของผมได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ต
ทีละคนๆ และไม่มีใครมีแผนว่าจะจากไปสักวันหนึ่งเลย

แน่นอน ครูหลายคนสอนกันเป็นที่มอยู่แล้ว และนั่นก็มักจะเป็น
กลยุทธ์เยี่ยมยอดที่จะเข้าถึงนักเรียน เมื่อแบ่งงานที่มักจะเป็นไปไม่ได้ที่
จะเข้าถึงนักเรียนหลายร้อยคนในเวลาที่น่ายลเหลือๆ การทำงานกับครู
คนอื่นๆ อาจมีประสิทธิผลมาก อย่างไรก็ตาม ที่ผมกำลังเขียนถึงอยู่นี้
เป็นที่ที่แตกต่างไปอีกแบบหนึ่ง

เมื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์มาได้หลายปีแล้ว คุณจะได้พัฒนาวิสัยทัศน์
ส่วนตัวถึงสิ่งที่คุณหวังว่านักเรียนจะได้ติดตัวไปจากการอยู่ในชั้นเรียนของ
คุณ ความเป็นจริงที่น่าเสียดายก็คือ ขณะที่คุณอาจมีเป้าหมายสูงส่งที่สุด
สำหรับพวกเขา คุณอาจไม่ได้มีทักษะหรือความสามารถสารพัดจริงๆ ที่
จะช่วยนักเรียนให้ไปถึงเป้าหมายสูงลิบอย่างที่คุณวาดภาพหรือมองเห็น

ผมทำงานกับเพื่อนร่วมงานที่น่าทึ่งบางคนที่นี่ที่โรงเรียน แต่พวกเขา
ไม่ได้มีเวลา ความสามารถพิเศษหรือความรู้ที่จะช่วยนักเรียนในชั้นเรียน
ของผมเสมอไปในเรื่องทักษะบางอย่างโดยเฉพาะ อาจมีบางครั้งที่คุณ
ต้องมองออกไปยังโลกภายนอกโรงเรียนเพื่อไปพบคนที่สามารถช่วยได้
ผมโชคดีที่มีเครือข่ายคนที่หลักแหลมมากมายที่ได้ยกระดับห้อง 56
จากห้องเรียนเล็กๆ ที่ตั้งภายในโรงเรียนของรัฐให้เป็นแหล่งที่ไม่เหมือน
ใครในการเรียนรู้และสนุก ทีมเหล่านี้เองที่ได้สร้างความแตกต่างทั้งหมด

พวกเขาหาไม่ได้ง่ายๆ อันที่จริง เมื่อผมตระหนักว่า การมอง
หาความช่วยเหลือเป็นความคิดที่ดี ผมก็ไม่ได้เข้าใจชัดเจนว่าจะแน่ใจ
ได้อย่างไรว่าใครคนหนึ่งจะมีคุณค่าอย่างแท้จริงต่อพวกนักเรียนหรือไม่
ถึงกระนั้น ในท้ายที่สุด ผมก็กำหนดสิ่งที่ผมมองหาในตัวคนหนึ่งด้วย
คำเพียงคำเดียว ซึ่งเป็นคำที่สำคัญไม่เฉพาะในคำศัพท์ของผมแต่เป็น
คำศัพท์สำหรับนักเรียนของผมเช่นกัน

นั่นคือคำว่า มืออาชีพ ใช้คำนี้แล้ว อาจมีคนบอกว่าเหมือนกับ
ชื่อสารคดี มืออาชีพผู้ยิ่งใหญ่ ที่ว่าด้วยเรื่องของฮาเวิร์ด ฮอว์กส์
ผู้กำกับชั้นยอด แต่ผมทำงานกับคนที่เป็มืออาชีพรุ่นก่อน ยอมรับ

กันเถอะ - กระทั่งในรั้วมหาวิทยาลัยต่างๆ ของเราเอง เราทุกคนก็เห็นครูที่ไม่ได้เป็นมืออาชีพกันมาแล้ว คนที่เป็นมืออาชีพจะตรงเวลา คนที่เป็นมืออาชีพจริงจังกังงานของตัวเอง นักออกแบบท่าเต้นมืออาชีพสอนบทเรียนด้วยความเอาใจใส่และความจริงจังอย่างเดียวกันไม่ว่าจะทำงานกับคาราokayพยนตร์หรือเด็กกิลบวบ มืออาชีพแต่งตัวเหมาะสม ถ้ามีเรื่องไม่เห็นด้วยกับเพื่อนร่วมงาน มืออาชีพจะจัดการกับความขัดแย้งอย่างเป็นมิตรและเป็นผู้ใหญ่ ผมขอแนะนำมืออาชีพบางคนที่สุดแสนพิเศษที่ได้เข้าเป็นสมาชิกร่วมทีมตลอดกาลว่าจะทำให้ห้อง 56 เป็นชั้นเรียนที่ดีที่สุด และบางที มันอาจให้คุณได้ความคิดว่ามีคนที่มีความสามารถอยู่คุณอยู่ใกล้ๆ นี้เอง

ในสนามหลังบ้านคุณนั้นแหละ

เมื่อผมเริ่มเข้าใจว่า ทุกคนน่าจะได้ประโยชน์ถ้ามีความช่วยเหลือ ผมก็เริ่มต้นมองหาความช่วยเหลือ อย่างที่โดโรทีในเรื่อง *พอมดแห่งออกซ* สอนเราจริงๆ แล้ว ผมไม่ต้องไปหาไกลเกินสนามหลังบ้านเลย

วันหนึ่ง ผมเห็นเด็กประถมสามห้องหนึ่งร้องเพลงอยู่ เด็กตั้งใจ ร้องกันดี แต่ไม่มีทางเข้าใจผิดว่าจะมีเด็กคนไหนในวงประสานเสียงน้อยๆ นั้น จะเป็นเอลลา พิตซเจอร์วัลด์ ราชีนีเพลงแจ๊สคนต่อไป อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าทึ่งเกี่ยวกับเพลงนี้คือ พวกเด็กๆ ใช้ภาษามือไปด้วยขณะร้องเพลง มันไม่ใช่การแสดงท่าทางอย่างหุ่นยนต์ หากเด็กๆ พวกนี้กำลังพูดภาษามืออย่างคล่องแคล่วลื่นไหลด้วยความมั่นใจ เป็นความมั่นใจในระดับที่เราเห็นได้เวลามีการชุมนุมกันในที่สาธารณะหรือการชุมนุมทางการเมือง

ครูของพวกเขาคือ บาร์บารา เฮย์เดิน ใช้ภาษามือได้คล่องและสอนเด็กๆ ได้เยี่ยมยอดมาก ผมถามเธอว่า เธอสนใจช่วยชั้นเรียนของผมไหม และครูเฮย์เดินตื่นตื่นยินดีที่จะช่วยเรา คำถามนี้โดยตัวมันเองสอนผมสองสิ่งที่มีคุณค่าซึ่งมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือนักเรียนของผม ประการแรก ผมค้นพบว่าเวลาเพื่อนครูสักคนมีความหลงใหล

แรงกล้าหนึ่งใด เธอจะไม่รู้สึกว่าเป็นการเอาเปรียบ ถ้าเพื่อนร่วมงานขอความช่วยเหลือ ครูที่ตีรักที่จะแบ่งปันความรู้ ครูเฮย์เดินสอนนักเรียนของ ผมมากกว่าสิบห้าปีแล้วถึงวันนี้ เธอได้สละเวลาหลายร้อยชั่วโมงสอนพวกเขา ไม่เคยรู้สึกว่ามีใครต้องทำอะไรให้เธอเว้นแต่ตั้งใจพยายามเวลาเรียน ครูเฮย์เดินมีความรู้ ชัดเจน และมีความคาดหวังสูงกับพวกเด็กๆ ในขณะที่ยังคงใจเย็น พวกเด็กๆ ชอบเรียนภาษามือกับเธอ เธอเป็นมืออาชีพ

ประการที่สอง การไปหาครูเฮย์เดินเพื่อขอความช่วยเหลือ ผมได้เป็นแบบอย่างพฤติกรรมนั้นเองที่ผมหวังว่า นักเรียนของผมจะซึมซับไว้ ครูทุกคนพยายามเป็นบางครั้งที่จะให้นักเรียนรู้จักถาม แต่เพราะความกลัวที่มีอยู่ตลอดเวลาจับเด็กจำนวนมากไว้อยู่หมัด เด็กบางคนจึงยอมไม่รู้้อยต่อไปมากกว่าที่จะยอมเสี่ยงถามแล้วต้องอึดอัดขัดเขินต่อหน้าเพื่อนๆ การที่นักเรียนของผมเห็นผมยอมรับว่าตัวเองไม่รู้ หรือไม่มีความสามารถ แล้วไปหาผู้เชี่ยวชาญ กระตุ้นให้พวกเขาทำแบบเดียวกัน เมื่อทีมผู้เชี่ยวชาญในชั้นเรียนของผมใหญ่ขึ้น ความไว้วางใจ ระหว่างผมกับนักเรียนของผมก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน พวกเขาเต็มใจมาหาผมมากขึ้นเพราะได้เห็นผมไปหาคนอื่นมาแล้ว

สมาชิกของทีมคนที่สองที่ช่วยยกระดับ ห้อง 56 ไปถึงยอดสูงสุด ในหลายด้าน คือชายที่ชื่อ เคิร์ท อิงแกม เคิร์ทเป็นเพื่อนครูโรงเรียนเดียวกันกับผม เขาแวะมาชั้นเรียนของผมหลายปีมาแล้วเพื่อมาดูผลงานละครเชกสเปียร์ของเรา เขากับภรรยา ฮีทเธอร์ แฮริส ชอบการแสดงของเรามาก และต่อมาได้สังเกตเห็นภาพถ่ายที่ผมแขวนผนังไว้ - เป็นภาพถ่ายเด็กๆ มีความสุขตามที่ต่างๆ อย่างเช่น วอชิงตัน ดี.ซี. และแกรนด์แคนยอน พวกเขาถามผมว่าผมจะโอเคไหมถ้าเขาจะถ่ายภาพการแสดงละครในอนาคต

ตอนที่ผมบอกว่าได้สิ ผมไม่รู้เลยว่าทั้งคู่เป็นนักถ่ายภาพฝีมือฉกาจที่ถ่ายภาพพวกนักดนตรีมีชื่อที่สุดในประวัติศาสตร์ดนตรีป๊อปมาแล้ว คุณอาจเคยเห็นผลงานภาพของพวกเขามาแล้วบ้างที่ถ่ายจิม มอร์ริสัน, บ็อบ มาร์ลีย์ หรือโรลลิงสโตนส์โดยที่ไม่รู้ว่าใครอยู่ข้างหลังกล้อง เคิร์ทกับ

ฮีทเธอร์เสนอว่าจะเริ่มถ่ายภาพยนตร์แสดงละครเชกสเปียร์ของเราอย่างมืออาชีพและทำโปรสเตอร์ผลงานให้ แล้วพวกเขาก็ลงชื่อร่วมงานตลอดกาลอย่างมืออาชีพจริงๆ พวกนักเรียนชอบทำงานกับพวกเขาและทิ้งกับอุปกรณ์ซับซ้อนที่คู่ออนไลน์เอามาที่ห้อง 56 จึงไม่น่าสงสัยเลยที่นักเรียนของผมหลายคนไปเรียนวิชาถ่ายภาพเมื่อไปเรียนต่อในชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลาย มีภาพถ่ายฝีมือเคิร์ทและฮีทเธอร์ประดับห้องเรียนของเราและบ้านของเด็กบางคนด้วยซ้ำ ภาพถ่ายเหล่านั้นเก็บสปีดและความสุขไว้อย่างที่ความพยายามใช้กล้องของผมไม่มีวันทำได้สำเร็จ ด้วยฝีมืออย่างนั้น ผลงานภาพของพวกเขาจึงบอกได้ชัดเจนว่าห้อง 56 หน้าตาเป็นยังไง และช่วยให้ให้นักเรียนใหม่มองเห็นภาพในอนาคตได้ว่ามีโอกาสอะไรสำหรับพวกเขาอยู่บ้าง

คนที่ เป็นมืออาชีพจะแสดงพันธสัญญาที่เขามักกับงานของตัวเอง เพิ่งปีที่แล้วนี้เอง เคิร์ทได้ข่าวร้ายว่าเขาเป็นมะเร็งที่ลำคอขั้นที่สี่ มันเป็นปีที่ร้ายกาจสำหรับเคิร์ท การรักษาหน้าเจ็บปวดและน่าตกใจกลัว โชคดีที่เขาเอาชนะโรคร้ายนั้นได้อย่างกล้าหาญ และกลับมาสอนต่อ

น่าทึ่งที่ว่า ขณะที่เขาพักฟื้นฟูร่างกายอยู่ที่บ้านหลังจากการใช้เคมีบำบัดที่นำหวาดหวั่นอยู่สี่เดือน เคิร์ทติดต่อผมและบอกว่าไม่ต้องห่วง เขากำลังออกแบบความคิดใหม่ๆ สำหรับภาพถ่ายชั้นเรียนที่เขาวางแผนไว้สำหรับนักเรียนปัจจุบันของผม เมื่อพวกนักเรียนได้ยินอย่างนี้ ก็ยังมีแรงจูงใจที่จะทำงานหนักกว่าที่เคย เด็กๆ บอกผมว่า เคิร์ทเป็นมืออาชีพ ถ้าคนที่กำลังพักฟื้นจากการเป็นมะเร็งยังสามารถแสดงพันธสัญญากับความเป็นเลิศได้อย่างนี้ เด็กๆ จะต้องเดินตามรอยแน่

การเสาะหานอกรั้วโรงเรียน

มันใช้เวลาหลายปีกว่าจะไปถึงจุดนั้น แต่ห้อง 56 เร็ดสุดยอด ทุกปีพวกเด็กๆ จะเล่นดนตรีหลากหลายตั้งแต่ไวโอลินไปจนถึงเรดิโอเฮด และเด็กๆ ก็เล่นได้ดี สมาชิกวงลอสแอนเจลิสฟิลฮาร์โมนิกเคยมาชมผลงาน

การแสดงของเราและรู้สึกประหลาดใจกับความเป็นนักดนตรีของเด็ก
สิบขวบที่อย่างดีที่สุดก็คือ เคยเล่นในวงออร์เคสตราของโรงเรียนมาปีหนึ่ง
และบ่อยครั้งมากๆ ที่มีคนที่ไม่เคยเล่นดนตรีมาก่อนเลย

ผมสอนนักเรียนที่สนใจให้หัดเล่นกีตาร์อยู่เกือบสิบห้าปีก่อนจะ
ตระหนักว่าความสามารถแบบมือสมัครเล่นของผมกำลังจุกจุกขึ้นเรียน
ไว้ มีเพลงที่เราอยากเล่น และเท่าที่เราใช้ชี้ที่ดนตรีจากอินเทอร์เน็ต
ฝีมือพวกเด็กๆ เรียกว่าพอทนได้ แต่พวกเขาสามารถเล่นให้ฟังดูดีกว่า
นั้นมาก ผมกำลังรังแกพวกเขาไว้ คนที่สอนพวกเขาเป็นมือสมัครเล่น เด็กๆ
ต้องการมากกว่านั้น

แล้วแดน ซีอาร์เฟลีย์ นักกีตาร์และครูมืออาชีพก็ก้าวเข้ามา
ผมลงชื่อเรียนกับแดนด้วยหวังว่าจะปรับปรุงทักษะของตัวเองแล้วค่อยๆ
ปล่อยถ่ายความรู้ให้พวกเด็กๆ อย่างไรก็ตาม แดนรู้ว่าพวกนักเรียนต้องการ
อะไร พวกเขาเห็นในตัวผมว่าเป็นคนที่จะแสดงวิธีการเล่นกีตาร์ให้ดู
ได้ แต่ผมขาดความเข้าใจอย่างแท้จริงว่าดนตรีประกอบกันขึ้นมาอย่างไร
เพราะฉะนั้น แทนที่จะสอนผมโดยตรง แดนเริ่มเขียนสกออร์ทืออาชีพ
สำหรับมือกีตาร์ในชั้น เขาสอนผมว่าชี้ที่ดนตรีส่วนมากที่มีโพสต์อยู่บน
อินเทอร์เน็ตนั้นผิด พวกคนที่โพสต์ดนตรีสำหรับกีตาร์อาจจะตั้งใจดี แต่
ความผิดพลาดของพวกนั้นถูกส่งต่อไปให้มือกีตาร์เด็กๆ ซึ่งพลาดโอกาส
ที่จะได้เรียนรู้จักดนตรีอย่างถูกต้องแม่นยำและพัฒนาความเข้าใจขั้นสูง
เรื่องการเป็นสมาชิกในวง

ทุกปี ผมจะยื่นรายการเพลงประมาณสิบหกเพลงให้แดน เป็นเพลง
ที่พวกนักเรียนจะแสดงในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของผลงานละครเชกสเปียร์
ของพวกเขา แดนใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และความรู้ความเชี่ยวชาญ
ด้านดนตรีที่มีมากกว่าครึ่งศตวรรษเขียนสกออร์ทืออาชีพที่พิถีพิถันสำหรับแต่ละ
เพลง พวกนักเรียนหัดอ่านโน้ต และมองเห็นบนหน้ากระดาษว่ากีตาร์
เบส ริทัม และลีดทำงานด้วยกันอย่างไร เวลาเด็กนักเรียนพวกนี้เล่น
เพลงของเดอะฮู พวกเขาไม่ได้แค่ฟังดูเหมือนเดอะฮูเท่านั้น หากกลายเป็น
เดอะฮูจริงๆ เช่นเดียวกับที่พวกเด็กๆ ลีออดนตรีของจอห์น เอนทวิสเซล

และพีท ทาวน์เซ็นด์ออกมาได้ด้วยความกระตือรือร้นและทักษะที่วิเศษเหลือเชื่อ

ข้อดีของการมีนักกีตาร์มืออาชีพมาร่วมงานกับเราช่วยเราในด้านอื่นๆ ด้วย ขณะที่วงของเรากำลังเป็นรูปเป็นร่าง แดนก็พาใครคนหนึ่งจากเครือข่ายของเขาเข้ามาในทีมเรา

จังหวะไม่ต่อเนื่อง

หลังจากแดนแก้ปัญหาเรื่องกีตาร์ให้เราแล้ว เราก็ค่อยๆ ตั้งวงขึ้นมาและผมก็ซื้อกล่องราคาถูกลงชุดหนึ่ง ผมสามารถเล่นจังหวะพื้นฐานที่สุดได้เท่านั้น แต่ที่จะให้สอนนั้น ยังสามารถน้อยลงไปอีก ผมจึงหาความช่วยเหลือ นักเรียนคนหนึ่งเรียนกลองกับผู้สอนที่เขารู้จักผ่านทางโบสถ์ที่เขาไปอยู่แล้ว ผมจึงขอซื้อกับเบอร์โทรศัพท์ของเขามา

นักเรียนของผมสองคนไปหาชายคนหนึ่งที่ลี้ภัยมาครั้งอยู่ราวปีหนึ่ง โดยผมจ่ายค่าเรียนให้ ผมค่อนข้างยินดีที่เห็นชัดว่า พวกเขาเด็กๆ กำลังเรียนรู้มากกว่าที่ผมจะสอนพวกเขาได้ แล้ววงของชั้นเรียนก็เล่นออกมาฟังลึ้มเสียงเหมือนวงที่ซ้อมกันตามโรงรถ ไม่ถึงกับน่าฟัง แต่ก็ไม่เลวนัก

แต่ปีต่อมา เด็กผู้หญิงตัวน้อยกลับมาทำทางไม่ปลื้มหลังจากไปเรียนครั้งแรก เธอไม่ชอบครูคนนี้ เธอบ่นเรื่อยเปื่อย แต่ผมพอปะติดปะต่อจากที่เธอพร่ำพรรณนาได้ว่า ถึงแม้ครูสอนกลองคนนี้จะสุภาพและเป็นนักกลองที่เก่งอย่างไม่ต้องสงสัย แต่เขาไม่ได้เหมาะที่สุดกับชั้นของเรา หนูน้อยบอกผมว่า เขามาที่ร้านของเขาเองซึ่งใช้เป็นที่สอนสาย เรียนกันอยู่หนึ่งชั่วโมง แต่เขาไม่เคยถามชื่อเธอเลย เขาไม่สนใจว่าเธอเป็นใครหรือทำไมเธอถึงอยากเล่นกลอง

ปีหลังๆ ต่อมา ผมรู้จักลักษณะการทำงานแบบนี้แล้ว เขาเป็นมือป็นรับจ้าง ไม่ใช่มืออาชีพ เมื่อผมเลือกใครสักคนให้ช่วยนักเรียนของผม ผมรู้ว่าเขาหรือเธออาจไม่ได้มีความผูกพันทางอารมณ์อย่างเดียวกับที่ผมมี กระนั้น ก็ต้องมีความสนใจอย่างจริงจังเรื่องนักเรียนอยู่บ้าง มิฉะนั้นแล้ว

งานจะออกมาผิวเผินในแบบที่กีดกันเด็กๆ ไว้ไม่ให้ได้ใช้ศักยภาพของตัวเองอย่างเต็มที่

โชคดีที่ว่า เวลาคุณสร้างเครือข่ายเพื่อนฝูงที่ช่วยชั้นเรียนของคุณไว้ คุณมีที่ไปเวลาเกิดปัญหา ผมโทรศัพท์หาแดนเพื่ออธิบายถึงปัญหา และถามว่าเขารู้จักครูกลองที่อาจจะเหมาะกับชั้นของเราไหม เขาบอกผมเรื่องผู้ชายคนหนึ่งชื่อไมค์ คล้าก แต่เขาเตือนว่าไมค์เป็นครูที่จริงจัง เขาไม่ได้สอนคนตีกลอง เขาสอนนักดนตรี เขากำหนดว่านักเรียนของเขาต้องมีจริยธรรมการทำงานที่โดดเด่นและผูกพันเอาจริงกับเครื่องดนตรี ผมตกลงเห็นด้วยทันที

นักเรียนของผมก็เหมือนกัน อย่างที่พวกเด็กๆ ว่า ไมค์เป็นมืออาชีพ มีคนเขียนถึงเขาในหนังสือเกี่ยวกับการเล่นกลองหลายเล่มที่มีวางโชว์อยู่ที่สถาบันสมิธโซเนียน เมื่อนักเรียนของผมเรียนกับเขา พวกเขาดีขึ้นเป็นทวีคูณทุกสัปดาห์ชนิดที่ยากจะบรรยาย ที่สำคัญไปกว่านั้น ไมค์เริ่มบทเรียนทุกครั้งด้วยการถามเด็กนั้นว่ากำลังมีอะไรเกิดขึ้นในชีวิต เธอบ้าง เขามาดูการแสดงเสมอ และมักจะเอาของขวัญอย่างกระเป๋านูนวมสำหรับใส่เครื่องดนตรีมาให้ด้วยเพื่อช่วยเด็กที่เขาดูแลอยู่ ย้ำอีกได้ว่า การขอความช่วยเหลือและการมีเครือข่ายผู้เชี่ยวชาญมีผลอย่างใหญ่หลวงกับสิ่งต่างๆ ที่พวกนักเรียนในห้อง 56 ทำได้สำเร็จ

เลือกคนที่ใช้

การพาคคนที่เหมาะที่ใส่เข้ามาในชั้นเรียนของคุณเป็นเรื่องสำคัญ แต่ที่สำคัญพอๆ กันคือ การรู้ว่า จะเปลี่ยนแปลงยังไงเมื่อสิ่งต่างๆ ซักไม่เข้าที่ หลายคนทำสิ่งที่ทำอยู่ได้ดีทีเดียวแต่อาจจะไม่เหมาะกับนักเรียนของคุณ บางครั้ง ปรัชญาของผู้สอนจะไม่ตรงกับเป้าหมายของชั้นเรียนของคุณ

ภายใต้หัวข้อ “ลองทำสิ่งใหม่ๆ ลึกๆ อย่างทุกปี” ผมจึงตัดสินใจว่าจะเติมส่วนที่เป็นการเดินเข้าไปในผลงานละครเชกสเปียร์ของเราด้วย

เชกสเปียร์เองก็กำหนดให้มีการเดินในละครของเขาหลายเรื่อง ผมพยายามแทรกการเดินเข้าไปโดยลอกท่าเดินที่ผมเห็นในหนังอยู่หลายปี ถ้าจะบอกว่าผมทำได้แย่มากก็คงจะพูดน้อยไปหน่อย ผมต้องการความช่วยเหลือ

ผมไปโรงเรียนสอนเต้นแห่งหนึ่งและประทับใจกับหลายชั้นเรียนที่ผมได้เห็นมาก และได้รู้จักกับครูสอนเต้นคนหนึ่งที่น่าสนใจจะทำงานกับนักเรียนของผม เธอเก่งเป็นเลิศในหลายๆ ด้าน เธอมีความคิดโดดเด่น และปีต่อมา ผลงานของชั้นเรียนของเราก็ดีกว่าอะไรที่เราเคยทำมาทั้งหมดมาก การเต้นเยียมยอด แต่ข้างหลังจากนั้น บางสิ่งขาดหายไปแน่ๆ ปรัชญาการสอนของเธอไม่สอดคล้องตรงกันกับพันธกิจของชั้นเรา เป้าหมายของเธอซึ่งดีมากคือการสร้างสรรค์การเดินที่ตระการตาสำหรับงานแสดง แต่ในการทำเช่นนั้น เด็กที่น่ารักหลายคนต้องรู้สึกเสียใจจากการที่ถูกคัดออกจากการเดิน เพราะขาเดินไม่ได้ดีพอ ในชั้นเรียนของเรา ทุกคนที่น่ารักและขยันจะมีส่วนร่วมแบบใดแบบหนึ่ง ไม่ว่าจะเด็กคนนั้นจะเดินได้เหมือนยีน เคลลี ดารานักเต้นช็อกกิ้ง หรือเดินได้งะแง่งๆ ก็ตามที

พวกนักเรียนพูดกับผม และผมพยายามทำงานกับครูคนอื่นๆ หนึ่งปี แต่เห็นชัดว่า พวกเด็กๆ ไม่สนุกกับการซ้อมเต้นเท่ากับเวลาที่ซ้อมเชกสเปียร์หรือดนตรี บทเรียนจากเรื่องนี้คือ คุณผู้หญิงคนนี้เป็นครูที่เก่งมาก และเป็นคนดี แต่เธอไม่เหมาะกับชั้นของเรา ถึงแม้จะเป็นการดีที่ให้นักเรียนได้เจออะไรๆ และวิธีการสอนที่แตกต่างไป แต่ท้ายที่สุดแล้ว ถ้าจะให้ดีที่สุด ผู้ใหญ่ทุกคนที่ทำงานกับพวกนักเรียนจะต้องไปด้วยกัน ซึ่งกรณีนี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้น และจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลง

พอไม่รู้จะไปทางไหน ผมต้องถามเครือข่ายเพื่อนฝูงว่ารู้จักใครบ้าง ไหม เคิร์ทกับฮิวเธอร์ คูหุดูโอผู้รักการถ่ายภาพซึ่งถ่ายภาพพวกเด็กๆ ทุกปีแนะนำให้ผมรู้จักซาร่าห์ เซอร์เกอร์ที่พวกเขาเจอตอนไปขี่ม้า กิจกรรมอย่างหนึ่งที่พวกเขาหลงใหล

สิ่งแรกที่ซาร่าห์ต้องการทำคือมาหาและใช้เวลากับพวกเด็กๆ

เพื่อจะได้เข้าใจว่าเด็ก ๆ เป็นใครและต้องการอะไร เป๊ะเลย! เธอรู้เรื่อง เซกสเปียร์น้อยมาก แต่รู้สารพัดเรื่องการสอนเต้น เธอออกแบบท่าเต้น ให้กับมืออาชีพทั่วโลก แต่ในฐานะที่เธอเองก็เป็นมืออาชีพ เธอทำงาน กับพวกเด็ก ๆ ด้วยความกระตือรือร้นและมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศราวกับ ว่าเธอกำลังออกแบบการเต้นในฉากหนึ่งที่บรรดเวทย์หรือในลาสเวกัส พวกเด็ก ๆ ชอบเธอมากและปรบมือให้จริง ๆ โดยไม่ได้นัดกันทุกครั้ง ที่ เธอเดินผ่านประตูเข้ามา เด็ก ๆ รักการฝึกซ้อมกับเธอ

เธอเข้มงวด หลังจากพวกเด็ก ๆ ทำงานกับซาร่าห์ชั่วโมงหนึ่ง พื้นจะมีแต่เหงื่อ แต่ในโลกของซาร่าห์เด็กทุกคนสำคัญ ถึงคุณจะไม่ใช่นักเต้นที่เก่งกาจแต่พยายาม เธอก็จะหาดำแหน่งด้านหน้าและตรงกลาง ให้ เธอเป็นตัวแทนของทุกสิ่งที่ชั้นของเราคิดว่าน่าจะมีเกียรติ และการเฝ้า ดูเธอทำงานกับนักเรียนเป็นแรงบันดาลใจ เธอไม่ได้รู้เรื่องการเต้นมาก ไปกว่านักออกแบบท่าเต้นคนอื่น ๆ แต่เธอเหมาะที่สุดกับการแสดงและ พันธกิจของเรา เธอเข้ากันได้ดีกับการแสดงขนาดที่แทบจะเรียกได้ว่า เธอสามารถต่อประโยคหรือความคิดที่ผมและพวกเด็ก ๆ ผมเสนอได้ก่อน ที่เราจะคิดเสร็จเสียด้วยซ้ำ ไม่มีใครในชั้นเรียนของเรานึกออกว่าจะทำ ผลงานการแสดงได้ยังไงโดยไม่มีเธอเป็นส่วนหนึ่งของงาน

จัดแสงเอาใจคุณแม่

บางครั้ง โชคก็มีส่วนช่วยในการหาคนมาเป็นสมาชิกทีมสนับสนุน ของคุณ คำวันหนึ่งผมกำลังเซ็นชื่อในหนังสือให้ครูกลุ่มหนึ่งเมื่อหญิงสาวชื่อลินด์ซีย์ขอพูดกับผม เธอบอกผมว่าแฟนของเธอสามารถจะช่วย นักเรียนของผมได้ ผมพยักหน้าและยิ้ม คิดอยู่แต่ว่าหากได้เงินหนึ่งนิกเกิล ทุกครั้งที่มีคนคิดว่าจะช่วยเหลือผมได้ ผมคงจะรวยไปแล้ว

ปรากฏว่าแฟนของลินด์ซีย์ซึ่งทำายที่สุดคือสามีของเธอคือ เครก เฮาสนิก ดีไซน์เนอร์การจัดแสงที่เจียบแหลม ผู้มีผลงานอย่างเช่นการจัดแสงให้แก่ทีมฮ็อกกี้น้ำแข็ง ลอสแอนเจลิสคิงส์ ทีสเตเบิลส์เซ็นเตอร์

หรือจัดให้แก่รายการโทรทัศน์ทางทีวีอย่างอเมริกันไอดอล และกระทั่ง
คณะเต้นแจ๊บบาวอกคิส ในลาสเวกัส เครกมาดูการแสดงครั้งหนึ่งและ
ชอบสิ่งที่เขาได้เห็น แต่วิจารณ์ผมอย่างนุ่มนวลที่ใช้วิธี ‘จัดแสงเอาใจ
คุณแม่’

“‘จัดแสงเอาใจคุณแม่’ คืออะไร” ผมถามเขา

“จัดแสงเอาใจคุณแม่คือการฉายไฟส่องหน้าพวกเด็กๆ เพื่อให้พวก
แม่ๆ ได้เห็นหน้าลูกตัวเอง ผลงานการแสดงกับดนตรีของคุณนั้นไปไกล
กว่าเทคโนโลยีของคุณมาก ผมยินดีจะช่วยคุณ”

ปีถัดมา เครกกับเพื่อนๆ โขยงหนึ่งมาพร้อมกับอุปกรณ์สารพัดที่
ผมไม่อาจจะเข้าใจได้ ผมมีเรื่องกังวลอยู่บ้างแต่ครกเป็นมืออาชีพ และ
บอกผมทันทีที่เขาบอกผมไว้ก่อนเลยว่าเขาจะไม่มาเป็นคนเปิดปิด
แสงให้เวลาแสดง เขาจะออกแบบการจัดแสงให้แต่อยากจะทำให้พวกเด็กๆ
มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลงานการแสดง ผมปลื้มสุดขีดแต่ก็ยังวิตกอยู่ดี

“เยี่ยมไปเลยอย่างนี้” ผมพล่าม “แต่ว่าปีหน้าล่ะ หลังจากพวก
เด็กๆ ทำผลงานที่ดูเหมือนเป็นคนละครรออัลเซกสเปียร์ แล้วจะเกิด
อะไรขึ้นพอคุณกับอุปกรณ์ทั้งหมดหายไป”

“เราจะกลับมาปีหน้า และทุกปี” เขายืนยันกับผม “เราจะอยู่กับ
โครงการนี้ตลอดกาล เราชอบสิ่งที่คุณทำและไม่มีวันจะทำให้พวกเด็กๆ
ผิดหวัง”

ครกไม่ได้ดีแต่พูดเท่านั้น นี่เป็นอีกครั้งที่นอกเหนือจากความ
เชี่ยวชาญที่เขา นำพามาให้พวกนักเรียน เขายังเป็นตัวอย่างของการผูกพัน
มั่นคงกับพันธสัญญาที่เด็กๆ จำเป็นต้องเห็นเพื่อจะได้เข้าใจความสำคัญ
ของความจงรักภักดีและความไว้วางใจได้ เครกชอบทำงานเงียบๆ และ
ผมจะเชิญพวกเด็กๆ ออกจากห้องเวลาที่เขาทำงานตอนกลางคืนหรือวัน
เสาร์ออกแบบเอฟเฟคต์ตื่นตาตื่นใจสำหรับการแสดง แต่ไม่มีใครยอมออก
พวกเด็กๆ ชอบเฝ้าดูเขา อยากเป็นอย่างเขาเมื่อโตขึ้น นี่เป็นคนแบบที่คุณ
อยากจะทำเชิญให้เข้ามาในชั้นเรียนของคุณ

สร้างความทรงจำ

เครกเป็นของขวัญที่ทำให้เราจับไม่รู้จัก เมื่อเขาเห็นผมพยายามสร้างที่นั่งให้คนดู เขาหัวเราะที่ผมไปเช่าพื้นที่มาจากบริษัทในท้องถิ่น เครกแนะนำให้ผมรู้จักแมทท์ สการ์บีโน ช่างไม้ ดีไซน์เนอร์ และอาจารย์ด้านศิลปะการสร้างละครมือฉมัง แมทท์ไม่เพียงแต่สร้างที่นั่งสำหรับคนดูการแสดงที่สบายและมีประสิทธิภาพเท่านั้น หากยังสร้างสรรค์อุปกรณ์ประกอบฉากและเอฟเฟกต์ที่ช่วยพวกเด็กๆ เล่าเรื่อง ไม่ว่าจะต้องการประตูที่มีกริ่งสำหรับเรื่อง *The Comedy of Errors* หรือห้องซิงสำหรับเรื่อง *Measure for Measure* เราก็มโทรหา 1-800-MATT เขาก็เหมือนกับสมาชิกทีมของเราคนอื่นๆ คือ ใจดี ขยัน เชื่อถือวางใจได้ และเป็นมืออาชีพ

ยังมีชิ้นส่วนที่ขาดไปอีกชิ้นหนึ่งสำหรับภาพปริศนา ตอนนี้เราสามารถจะสร้างงานละครที่แข่งกับบริษัทมืออาชีพได้แล้ว อย่างไรก็ตามเราไม่มีวิธีที่จะเก็บความทรงจำที่แสนวิเศษพวกนี้ไว้ให้พวกเด็กๆ สมาชิกทีมคนสุดท้ายคือ อเล็กซ์ โรทาร์ นักทำสารคดีมือรางวัล หลังจากถ่ายภาพยนตร์สารคดีเรื่องสั้นของเราหลายปีมาแล้วให้สถานีพีบีเอส อเล็กซ์รักพวกเด็กๆ มากจนกลับมาทุกปีพร้อมกล่องของเขาเพื่อบันทึกผลงานการแสดงไว้ชั่ววันจันทร์ คลิปเหล่านี้ช่วยครูที่ต้องการเห็นวิธีการเบื้องหลังความวุ่นวายโกลาหล และยังให้พวกเด็กๆ มีความทรงจำที่สัมผัสแต่ต้องได้ อย่างที่ผมไม่มีวันจะให้พวกเขาได้ ผมแค่จะใช้กล่องเสียงและถ่ายรูปก็แทบจะยังไม่เป็น แต่อเล็กซ์เป็นนักสร้างหนังมืออาชีพ พวกนักเรียนในห้อง 56 จำช่วงวันเวลาเชกสเปียร์ของพวกเขาได้ตลอดกาล และอเล็กซ์คือผู้เชี่ยวชาญที่ทำให้เรื่องนั้นเป็นไปได้

สมาชิกในทีมที่ดีที่สุด

การสร้างทีมเป็นสภาพการณ์ที่มีประโยชน์สำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้อง

การมีระบบสนับสนุนที่เอื้อมอบคุณจะช่วยคุณและนักเรียนของคุณและทำให้บุคคลเหล่านั้นที่ได้มาให้ความสำคัญต่อความสำเร็จของโปรแกรมของคุณได้รับความเบิกบานยินดี บางคนในที่นี้อาจเป็นเพื่อนครูด้วยกัน บางคนอาจมาจากนอกโรงเรียนก็ได้

แต่ไม่มีใครจะช่วยคุณได้มากไปกว่าอาวุธลับเหล่านั้นที่ผมเคยถึงไปแล้ว นั่นคือ ศิษย์เก่าของคุณ ผมเสนอแนะแล้วถึงสิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่าที่พวกที่เพิ่งจบไปใหม่สามารถทำได้ แต่บัณฑิตรุ่นผู้ใหญ่ก็สามารถมีส่วนร่วมในวิธีที่แตกต่างแต่ก็มีพลังพอกัน ไม่มีอะไรจะทำให้ครูยิ้มได้มากกว่าความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จที่คุณเคยรู้จักหลายปีก่อนหน้านั้นที่ทำสัปดาห์ละอะโอะหรือสัปดาห์บ้าน

สำหรับห้อง 56 แมทธิว พาร์โลว์ ซึ่งขณะนี้ เป็นอาจารย์กฎหมายที่มหาวิทยาลัยมาร์เกตต์ ได้ตั้งมูลนิธิขึ้น ทำให้เราหาเงินทุนสำหรับการทำงานละครและการเดินทางของเราได้ อิน ยง และฮวี ยง ซอง วิศวกรจากมหาวิทยาลัยแห่งแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ สร้างและดูแลเว็บไซต์ของเรา ผู้คนเรียนรู้เรื่องชั้นของเรา และบริจาคเงินสมทบได้ที่เว็บไซต์นั้น และโจแอน โซ บัณฑิตจากนอร์ทเวสเทิร์นซึ่งได้ปริญญาเอกด้านดนตรีจากมหาวิทยาลัยแห่งแคลิฟอร์เนีย ซานตา บาร์บารา เขียนโน้ตส่วนที่เป็นคีย์บอร์ดทั้งหมดสำหรับวงของเราและกลับมาสอนเปียโนและเรียบเรียงเสียงประสานเสียงร้องทั้งหมด

€ PLURIBUS UNUM*

เมื่อคุณค้นพบความคิดเห็นของคุณในห้องเรียน จำไว้ว่ามีคนที่มีความสามารถและหวังใฝ่อยากให้คุณประสบความสำเร็จ โปรดใช้เวลาสักนิดไปที่ www.hobartshakespeareans.org หรือ YouTube เพื่อดูคลิปสองคลิป ในคลิปแรก ดูวงดนตรีของชั้นเราเล่นเพลงสุดคลาสสิก “Riders on the Storm” ของเดอะดอร์ส ในผลงานเรื่อง

* มากมายกลายเป็นหนึ่งเดียว คำขวัญประจำชาติที่ปรากฏในตราสัญลักษณ์ของสหรัฐอเมริกา

Macbeth ของเรา ต่อจากนั้น เชิญดูคลิปเรื่อง *A Midsummer Night's Dream* ขอให้นึกถึงสิ่งต่อไปนี้เสมอเมื่อคุณยิ้ม

ผมมีความคิดที่จะจัดแสดงผลงานละครเชกสเปียร์ทุกปี แต่คลิปเหล่านี้อยู่บนเว็บไซต์ได้เพราะอิน ยง และฮวี ยง ซอง ผมอาจจะสอนเขาเล่นกีตาร์เพลงพวกนั้น แต่แดนคือคนที่เขียนสกออร์และให้แผนที่เส้นทางแก่พวกเราใช้เดินทาง แล้วที่จอห์นโซโล่บรรเลงเดี่ยวในเพลง “Riders on the Storm” เหลือเชื่อไหมล่ะ นั้นโจแอนเป็นคนเขียนและสอนเขาเล่น แล้วดูการออกแบบจัดแสงที่ในช่วงเพลง “Venus and Mars” ในคลิป *Midsummer* ลี ทั้งหมดนั้นฝีมือเกรก เฮาส์นิก แล้วตลกแค่ไหนตอนที่พวกเด็ก ๆ เดินประกอบเพลง “Short People” ของแรนดี้ นิวแมน นั่นคือที่ซาราห์ฟุ่มฝีมือสุด ๆ ทำท่ายพวกนักเรียนที่ไม่กลัวที่ดูบ๊องบวมเพื่อการแสดงโดยแท้ แมทท์ พาร์โลทำให้เราสามารถหาทุนซื้อเครื่องดนตรีและอุปกรณ์ได้ ไมค์ คล้ากเป็นเหตุผลที่วงของเราเร็วสุดยอดโดยตลอด พวกเราถ่ายรูปถ่ายละครของเราในเว็บไซต์นั้นเป็นฝีมือของเคิร์ทกับฮีทเธอร์ เราทุกคนลงเรือลำเดียวกันพายเรือไปด้วยกัน

ชวนคิด

- เมื่อเติบโตขึ้นในฐานะที่เป็นครู ขอความช่วยเหลือให้มาก ค่อยๆ เสาะหาคนที่สามารถช่วยชั้นเรียนของคุณในเรื่องที่คุณเองไม่ได้ เราต่างต้องการความช่วยเหลือกันทั้งนั้น
- เชี่ยวชาญเท่านี้ยังไม่พอ นิสัยใจคือคือแบบทดสอบ คุณต้องการสร้างนักเรียนที่มีความซื่อสัตย์ มีจรรยาบรรณ วิธีที่จะทำอย่างนั้นได้ดีที่สุดคือให้เด็กๆ ได้อยู่ท่ามกลางผู้คนที่น่าชื่นชมแม้ในยามที่เขาเหล่านั้นไม่ได้ใช้ความเชี่ยวชาญของพวกเขา
- อธิบายให้นักเรียนของคุณเข้าใจว่าทำไมคุณถึงขอความช่วยเหลือ นี่เป็นโอกาสที่จะสร้างแบบอย่างของพฤติกรรมที่จะช่วยพวกเขาได้ตลอดชีวิต
- อย่าไปกะกะขวางทางผู้เชี่ยวชาญ ให้พวกเขาทำงานของพวกเขา ผมแทบจะไม่ตั้งคำถามเรื่องท่าเต้นของซาร่าห์ หรือไอเดียดนตรีของแดนและโจแอน ผมพาพวกเขามาร่วมวงด้วยเพราะว่าพวกเขารู้มากกว่าผม ทั้งอัตราของคุณไว้หน้าประตู ปลอ่ยให้มีอาชีพนำนักเรียนของคุณผ่านเข้าประตูที่ปิดสำหรับคุณ

ตอนที่ 3
ชั้นเรียนระดับมาสเตอร์

23

ทำได้ดีขึ้นเรื่อยๆ*

ประสบการณ์อาจเป็นสิ่งดึงดูดใจ แต่การเป็นครูมือเก่าไม่ได้รับประกันว่าจะต้องมีความเป็นเลิศ เราทุกคนมีครูหลายคนที่น่าจะเกษียณไปนานแล้วก่อนที่จะเข้าไปอยู่ในห้องเรียนของครูเหล่านั้น แต่ครูที่ยังคงทนอยู่และเติบโตต่อไปด้วยการเรียนรู้จากความผิดพลาดและการเสี่ยง อาจค้นพบว่าความหลงใหลแรงกล้าของพวกเขาที่มีให้แก่การสอนนั้นเพิ่มพูนขึ้นมากกว่าที่จะลดน้อยถอยลง เช่นเดียวกับฟิล ตัวละครที่บิล เมอร์เรย์แสดงในหนังเรื่อง **Groundhog Day** ครูมีโอกาที่จะทำให้ดีขึ้น และอาจจะถึงกับทำให้บทเรียนที่เคยไม่เอาไหนกลายเป็นบทเรียนที่สมบูรณ์แบบได้

* Getting Better All the Time จากเพลงของ The Beatles

มันสนุกเมื่อคุณเก่งในสิ่งที่คุณทำ การเป็นครูมาสเตอร์น่าตื่นเต้น คุณได้รับความเพลิดเพลินที่ได้ช่วยเหลือนักเรียนและเพื่อนครูด้วยกัน ครูมาสเตอร์ไม่ต้องติดแหงกอยู่กับเรื่องน่าเบื่อเดิมๆ เมื่อสอนไปหลายๆ ปีเข้า คุณก็จะมีความมั่นใจ ครูที่ดีที่สุดสามารถทำลายตัวเองให้ทำมากขึ้น ในแบบเดียวกันกับที่ครูจะยกระดับมาตรฐานหรือสิ่งที่คาดหวังจากนักเรียน

โดยปกติ วิสัยทัศน์จะลดลงเมื่ออายุมากขึ้น แต่มันจะเฉียบคมได้ในห้องเรียน คุณจะเห็นมากกว่าที่คุณเคยเห็นในช่วงปีแรกๆ ที่สอนมาก คุณคาดถึงปัญหาได้ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น พวกนักเรียนรู้สึกดีที่ได้อยู่ใกล้คนที่รู้ชัดเจนว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ เห็นแล้วพวกเขาก็รู้ว่าครูเป็นมืออาชีพ

ในหนังสือเรื่อง *Our Town* ผลงานชิ้นเอกของธอร์นตัน ไวลด์เลอร์ เอมีลียากกลับไปยังโลกของคนที่มีชีวิตอยู่หลังจากที่เธอตายไปแล้ว ตัวละครที่เป็นผู้จัดการเวทียอมให้เธอกลับไปได้ตามคำขอเป็นเวลาหนึ่งวัน เธออยากจะเลือกไปวันเกิดของเธอหรือโอกาสพิเศษอื่นๆ หากผู้จัดการเวทีสัญญาบอกให้เธอ “เลือกวันที่สำคัญน้อยที่สุดในชีวิตของคุณ แต่วันนั้นก็สำคัญพอแล้ว”

เขาพูดถูก ทุกวันในห้องเรียนที่ดีเป็นวันพิเศษ เมื่อคุณเป็นครูมาสเตอร์ คุณได้รับความเพลิดเพลินเป็นสองเท่า ประการแรก คุณทำให้เด็กจำนวนมากมาได้มีชีวิตที่ดีขึ้น นั่นคือเหตุผลที่ครูที่ดีเลือกทำงานสอนเป็นเบื้องแรก ประการที่สอง คุณได้เห็นตัวเองพัฒนาขึ้น จากการสอนที่เคยเรียกได้ว่าพอใช้หรือดี เมื่อคุณทำให้มันสมบูรณ์แบบ นั้นเป็นการก้าวล้ำผลงานความพยายามก่อนหน้านั้น และนั่นเป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่

เอาเป็นว่า บทเรียนวิทยาศาสตร์ตอนเช้าของผมเป็นเรื่องพลังงาน แสงอาทิตย์ นักเรียนพยายามเพิ่มปริมาณพลังงานแสงอาทิตย์ในน้ำที่อยู่ ในภาชนะอลูมิเนียมโดยใช้แผงสะท้อนความร้อนเพื่อจะได้เก็บพลังงาน แสงอาทิตย์ได้มากขึ้น พวกเด็กๆ ชอบการทดลองนี้เสมอ มันต้องใช้วัสดุ อุปกรณ์ที่แต่เดิมเป็นของแปลกสำหรับพวกเขา ได้ทำงานเป็นกลุ่มเล็กๆ

กับเพื่อน และยังได้ออกไปกลางแจ้งด้วยเพื่อไปตั้งสถานีเก็บพลังงาน

มันเป็นบทเรียนที่ดี แต่ประสบการณ์จากหลายปีทำให้มันยิ่งดีขึ้นกว่าที่มันเคยดีมากๆ ผมเคยใช้เวลาหลายชั่วโมงรวบรวมวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็น และต้องขับรถไปร้านโน้นร้านนี้อยู่หลายสุดสัปดาห์เพื่อหาซื้อของที่เราจะใช้ ทุกวันนี้ ผมแค่โทรศัพท์ครั้งเดียว ทุกอย่างก็จะถูกส่งถึงโรงเรียนภายในสองวัน ก่อนหน้านั้น การทดลองประสบความสำเร็จแต่มักจะยึดเยื่อไปเกินกว่าที่คาดไว้ ทำให้มีเวลาให้การอ่านน้อยลงเดี๋ยวนี้ ผมรู้แล้วว่าวางแผนโครงสร้างจังหวะเวลาการวัดพลังงานแสงอาทิตย์ยังไง เด็กๆ ถึงจะเข้าใจแนวคิดวิทยาศาสตร์เรื่องนี้ได้เร็วขึ้นนอกจากบทเรียนนี้จะดีขึ้นแล้ว ชั่วโมงการอ่านที่ตามมาก็ดีขึ้นด้วย โดยที่พวกเขาทำงานได้สำเร็จเรียบร้อยและอย่างมีประสิทธิภาพ เราก็ก็นำย៉าคำขวัญประจำชั้นเรียนเราของเราข้อหนึ่ง นั่นคือ ชาวเซกสเปียร์แห่งไฮบาร์ตรูจักกาลเทศะ

มันไม่ได้เป็นเรื่องของการขยันทำงานหนักให้มากขึ้น ประสบการณ์และการเติบโตช่วยให้ครูมาสเตอร์ทำงานได้อย่างฉลาดขึ้น

ตามปกติ ช่วงบ่ายเราจะทำโครงการศิลปะ แต่แทนที่ทุกคนจะทำงานอย่างเดียวกัน เด็กกลุ่มหนึ่งจะทำงานเขียนแทน พอแบ่งเด็กให้ทำโครงการที่แตกต่างกัน พอมีเด็กแค่ประมาณสิบคนทำงานเขียนบนแล็ปท็อป ผมสามารถเดินเวียนไปตรวจแก้เรื่องของพวกเขาขณะที่เขียนได้ ผมต้องการให้ทุกคนถักพรมด้วยตะขอเสร็จ และเขียนเรื่องดีๆ เสร็จด้วย แต่ในช่วงปีแรกๆ ที่ผมทำงาน ผมต้องหมดเวลาตอนค่ำกับช่วงสุดสัปดาห์ไปกับตรวจแก้เรื่องเล่าที่นักเรียนซึ่งอ่อนทักษะด้านภาษาตั้งอกตั้งใจเขียนมา

ไม่ต้องอีกแล้ว ผมไม่เคยต้องตรวจแก้เรื่องที่นักเรียนเขียนนอกโรงเรียนอีกแล้ว และเพราะว่าผมทำงานกับนักเรียนกลุ่มเล็กๆ งานของพวกเขาจึงดีกว่าของพวกเขาเด็กปีก่อนๆ ผมสามารถจะใช้เวลาเต็มที่พูดกับคนที่เขียนเรื่อง ช่วยพวกเขาพัฒนาความคิดขณะที่เขียน ไม่ต้องอยู่เกินเที่ยงคืนกับงานเขียนที่ละคัมภีระสามสิบแผ่นที่กองอยู่ข้างหน้า แทนที่จะ

เป็นอย่างนั้น ผมเข้านอนได้เร็วกว่าที่เคย และได้นอนพออย่างที่จำเป็น เพื่อช่วยให้ผมพร้อมสุดสำหรับวันรุ่งขึ้น

พวกผมก็สวยกว่าก่อน เพราะผมพบว่า บางบริษัทผลิตวัตถุดิบ ที่ดีกว่าที่อื่น พวกเด็กๆ ก็เป็นระบบระเบียบขึ้นกับพวกวัสดุอุปกรณ์ มีการใช้เทคนิคต่างๆ ในการตัดแยกที่ผมไม่รู้จักตอนที่ผมเริ่มทำโครงการ

อันที่จริง ในช่วงปีแรกๆ ที่ผมสอน เด็กบางคนทำโครงการศิลปะไม่เสร็จ ทุกวันนี้ ทุกคนทำเสร็จ เมื่อก่อนมีเพียงเด็กบางคนเขียนเรื่องที่เหมาะสมควรวาดที่จะมีภาพประกอบ เย็บเล่ม ตีพิมพ์เป็นชุดที่จะเก็บไว้ตลอดกาลได้ ทุกวันนี้ ทุกคนได้ตีพิมพ์ ประสบการณ์สามารถทำให้ครูมีประสิทธิผลมากขึ้น

มันเป็นอย่างนี้ทั้งวัน ครูที่มีประสบการณ์เข้าใจเรื่องจังหวะเวลาเป็นพิเศษ นอกจากบทเรียนประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์จะดำเนินไปได้อย่างราบรื่นแล้ว ยังมีเด็กมากขึ้นที่สนุกกับบทเรียนและซึมซับคุณค่าบทเรียนเหล่านั้นด้วย ความมั่นใจอย่างสงบหมายความว่าคุณมีปัญหาเรื่องการบริหารจัดการห้องเรียนน้อยลง เพราะมีเด็กมากขึ้นที่เต็มใจฟังสิ่งที่คุณสอน เมื่อพวกเขาไม่ฟัง ประสบการณ์จะช่วยให้คุณเข้าถึงเด็กที่มีปัญหาซึ่งเคยต่อไม่ติดเข้าไม่ถึง คุณจะไปถึงเป้าหมายของคุณได้มากขึ้น ในห้อง 56 เป้าหมายของการเป็นคนน่ารัก การขยันทำงานหนัก การแสดงความคิดริเริ่ม และหลักการอื่นๆ ไม่ได้เป็นเพียงคำขวัญสวยหรูแต่ไร้ความหมายที่มีระดับบนผนังห้องเรียนให้ดูดีเท่านั้น มันเป็นทักษะแท้จริงที่เป็นศูนย์กลางของทุกบทเรียน และมันเป็นทักษะที่พวกนักเรียนกระตือรือร้นที่จะได้เรียนรู้ แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นเสมอ ห้องเรียนที่เยี่ยมยอดต้องใช้เวลาในการสร้าง ครูมาสเตอร์เป็นศิลปิน และมันเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นทุกวันที่จะเดินเข้าห้องเรียนที่ดีขึ้นกว่าที่เคยเนื่องจากผลความพยายามของคุณ

ผมต้องใช้เวลาประมาณสองชั่วโมงทุกสัปดาห์เตรียมตัวสอน (ผมจะให้รายละเอียดเรื่องนี้ในบทที่ 25) เวลาสัปดาห์ที่เหลือคือเวลาพักของผม ผมทำกิจกรรมต่างๆ กับครอบครัวและเพื่อนๆ ผมไม่เคยกังวล

เรื่องโรงเรียนเวลาผมคุณละคร

ในหนังเรื่อง *Groundhog Day* ตอนต้นเรื่อง พิลแทบจะรอไม่ไหวที่จะออกจากเมืองพังส์ลีทอนี่ แล้วกลับไปพิตต์สเบิร์ก พอถึงตอนจบ เขากลับอยากจะอยู่ในที่ที่เขาเคยเกลียด เมื่อสิ่งต่างๆ ดำเนินไปได้อย่างราบรื่นและดีมากๆ เรียนรู้ทักษะที่แท้จริงที่จะช่วยทำให้ชีวิตของพวกเขาพิเศษไม่ธรรมดา ครูจะอยากเลิกสอนไปทำไม มันไม่ได้เป็นชีวิตที่วิเศษเสมอ แต่มีวิถีทางที่ดีที่สุดๆ ที่จะมีชีวิตอยู่อย่างหนึ่งทีเดียวแหละ

ชวนคิด

- ครูมือเก่าไม่จำเป็นต้องจมปลักอยู่กับความน่าเบื่อ การสอนบทเรียนเดียวกันทุกปีจะ *ไม่* เป็นบทเรียนเดิมที่ซ้ำซาก หากรู้จักปรับเปลี่ยน
- ยืนหยัด มั่นคง ทำตัวให้เด็กๆ ไวเนื้อเชื่อใจ การสอนในห้องเรียนมานาน การสร้างความเบิกบานและความสนุกสนานเป็นแบบอย่างทีพิเศษสำหรับนักเรียน พวกเขาจะใส่ใจชั้นเรียนของคุณมากขึ้นเมื่อรู้ว่าคุณใส่ใจ
- การเป็นครูมาสวมลิปปีไม่ได้มีอะไรผิด ครูหลายคนต้องการ “ขยับขึ้น” ไปเป็นผู้บริหาร ซึ่งก็ได้อยู่หรอก แต่ถ้าเราสามารถสร้างครูมาสเตอร์ที่มุ่งมั่น แต่การสอนได้เป็นแสนๆ คน นั้นจะช่วยการศึกษาของรัฐยิ่งกว่าแนวโน้มนหรือมาตรฐานการศึกษาชุดล่าสุด

24

มองออกไปทางประตูหลัง*

เมื่อคุณเป็นครูมาสเตอร์มันเป็นความรู้สึกที่พิเศษที่มาโรงเรียนหมดสมัยไปแล้วที่คุณจะต้องมานั่งวิตกเรื่องแยกเด็กที่ชกต่อยกัน สอนตามหลักสูตรให้ครบ หรือจัดการกับความบ้าบอในแต่ละวันที่มาพร้อมกับงาน คุณไม่ได้เยื่อหยิ่งยโส หากมีความมั่นใจง่าย ๆ อย่างคนที่รู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรให้สำเร็จ และมีเครื่องมือที่จะบรรลุวัตถุประสงค์บางอย่างได้ ชีวิตช่างดีจริง ๆ

ครูมือเก่าขั้นหนึ่งที่คุณดูแลจัดการห้องเรียนดีเด่นเป็นสิ่งที่ตั้งตงามโดยแท้ แต่การสอนอยู่ภายในผนังสี่ด้านมีข้อจำกัดอยู่ ครูบางคนอยากจะสอนนอกกรอบหรือนอกห้อง การพานักเรียนไปที่ศนศึกษาสามารถช่วยพวกเขาและช่วยให้คุณให้ประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น ลองพิจารณาคำพูดของเฮนรี เดวิด โธโร สองรายการนี้:

* Looking Out My Back Door จากเพลงของ Credence Clearwater Revival

นักคิดที่ลึกซึ้งที่คิดได้สร้างสรรค์แปลกใหม่ที่สุดคือคนที่ได้เดินทางไปไกลที่สุด

ช่วงที่พวกลูกเบอร์รี่ออกผล โรงเรียนทั้งหลายจะมีช่วงพักและมือน้อยๆ จะพากันไปสาละวนกับการเก็บผลไม้ลูกเล็กๆ เหล่านี้ ผมจำได้ว่าตีใจขนาดไหนตอนไม่ต้องไปโรงเรียนครึ่งวันเพื่อไปเก็บฮัคเคิลเบอร์รี่บนเนินเขาใกล้บ้านตามลำพังเพื่อเอามาทำขนมพุดดิ้งสำหรับมือเย็นของครอบครัว ใครๆ ก็ได้แต่ขนมพุดดิ้ง - แต่ผมได้หลักฐานที่มีคุณค่าแถมมาด้วย

โรงเรียนส่วนมากจัดทัศนศึกษาให้นักเรียน มีตั้งแต่แค่ไปพิพิธภัณฑ์ช่วงเช้าไปจนถึงทริปไปวอชิงตัน ดี.ซี. ถึงแม้ว่าการท่องเที่ยวอย่างนั้นจะมีคุณค่าสำหรับพวกเขา แต่บ่อยครั้ง จะเป็นกิจกรรมที่วางแผนมาไม่ดีซึ่งไม่ได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้แน่ ความผิดพลาดเชิงระบบหลายอย่างแบบเดียวกันกับที่ทำให้โรงเรียนทั้งหลายไม่สามารถเข้าถึงความเป็นเลิศอย่างแท้จริงได้ ทำให้ทริปของโรงเรียนตกรางเสียก่อนที่จะได้ออกจากสถานีดด้วยซ้ำ การเหมาเอาว่าเด็กทุกคนต้องได้นั้นผิดถนัด นักเรียนหรือครูไม่ได้เตรียมตัวพอ ผลลัพธ์คือ การใช้พลังงานไปอย่างน่าเห็นใจเห็น้อยและไร้ความหมาย

ครูมาสเตอร์สามารถก้าวเข้ามาและสร้างสรรค์การท่องเที่ยวที่จะสร้างความแตกต่างสำหรับพวกนักเรียนที่สมควรจะได้รับสิทธิพิเศษได้เดินทาง แต่ไม่ว่าคุณจะพานักเรียนไปเมืองหลวงหรือไปพิพิธภัณฑ์ในบ้านเกิด การดูเรื่องการวางแผนจัดแจงการเดินทางจะเป็นประโยชน์สำหรับครูมาสเตอร์ที่อยากจะทำงานมากขึ้นเป็นพิเศษ

ขั้นแรกของการก้าวไปข้างหน้าคือการถอยออกมาและตรึกตรองก่อนอื่นว่า ทำไมคุณถึงจะพานักเรียนไปเดินทาง เมื่อมีวัตถุประสงค์ชัดเจนในความคิดของคุณแล้ว คุณสามารถวางกรอบการเตรียมตัวทั้งหมดกับนักเรียนโดยมุ่งไปที่เป้าหมายของคุณได้ ต่อไปนี้คือสิ่งที่ผม

หวังว่าจะช่วยให้เด็ก ๆ เรียนรู้ เมื่อเราเตรียมตัวและในท้ายที่สุดเริ่มออกเดินทาง

วัตถุประสงค์

- นักเรียนจะได้เรียนรู้ทักษะที่จะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขาไปตลอดชีวิต
- นักเรียนจะได้เรียนรู้ที่จะเป็นอิสระและดูแลตัวเอง
- นักเรียนจะมีระเบียบมากขึ้น
- นักเรียนจะได้เรียนรู้ที่จะเกรงใจ คำนึงถึงผู้อื่นมากขึ้น
- นักเรียนจะทำงานในห้องเรียนได้ดีขึ้น
- นักเรียนจะกลับบ้านไปเป็นลูกชาย ลูกสาว พี่ชายน้องชาย และพี่สาวน้องสาวที่ดีขึ้น

วัตถุประสงค์เหล่านี้ไม่ได้ชัดเจนแค่ในความคิดของผมเท่านั้น แต่ในความคิดของพวกนักเรียนเช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณารายการข้างบนนี้ จะเห็นว่าบทเรียนเหล่านี้สามารถใช้ได้แม้กระทั่งเวลาเล่นfrisbeeที่สวนสาธารณะ นักเรียนต้องแน่ใจว่าไม่ได้รับวงครอบครีวทั้งหลายที่นั่น ต้องมีสมาธิที่จะรับและเหวี่ยงfrisbeeเป็นอย่างดี สมาธิแบบเดียวกันกับที่จะช่วยพวกเขาแก้โจทย์คณิตศาสตร์สี่ปีตาห์หน้า เด็ก ๆ จะต้องแบ่งปันอย่างที่เราควรทำในฐานะสมาชิกของครอบครีว เด็ก ๆ ต้องนำอาหารและเครื่องดื่ม อุปกรณ์กีฬา และเก็บข้าวของเรียบร้อยเมื่อหมดวัน อันที่จริงผมบอกนักเรียนว่า เราไม่ได้ออกจากห้องเรียนเลย เราแค่ย้ายห้องเรียนไปอีกที่เท่านั้น

ใครจะได้ไปบ้าง

ถามเด็ก ๆ คนไหนก็ได้ที่เคยไปทัศนศึกษาตั้งแต่ไปพิพิธภัณฑ์หนึ่งวันไปจนถึงไปยุโรปหนึ่งเดือน เด็กจะบอกเลยว่า เด็ก ๆ บางคนที่ไม่ไป

ด้วยนั้นไม่สมควรจะไปได้เลย พฤติกรรมเลวร้ายสามารถทำให้วันเวลา
ของนักเรียนคนอื่นๆ พังพินาศไปด้วยและทำให้ชื่อเสียงของโรงเรียนเสียหาย ปัญหา
นี้เกิดขึ้นไปทั่วเพราะว่าคนจำนวนมากเชื่อว่าเด็กทุกคนควร
ได้ไป แต่การไปทัศนศึกษาควรเป็นสิทธิพิเศษ นักเรียนต้องทำตัวสมควรถึง
ได้รับสิทธินั้น การได้รับเชิญให้ร่วมเดินทางที่แสนวิเศษอย่างไรขอชิงตัน
ดี.ซี. ควรเป็นสิ่งที่ได้มายาก ปัญหาอย่างหนึ่งของครูที่จะพานักเรียนไป
เดินทางคือ การเลือกว่าเด็กคนไหนควรไป และการเข้าใจว่าอาจจะไม่ใช่
ทุกคนในชั้น

ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับทริปไปวอชิงตัน ดี.ซี.
ประจำปีของเรา แต่เนื้อหาสำคัญของสิ่งที่มีอยู่ในรายการนั้นประยุกต์
ใช้ได้ง่ายๆ กับการพาเด็กๆ ไปดูละครหรือดูหนัง กฎระเบียบพื้นฐาน
ในการเดินทางข้ามเมืองเป็นอย่างเดียวกันกับการเดินทางข้ามประเทศ
จะต้องอธิบายอย่างชัดเจนให้นักเรียนและผู้ปกครองเข้าใจถึงสิ่งที่สมควร
คาดหวัง ทริปเหล่านี้ไม่ใช่รางวัลที่ใช้จูงใจล่อให้พวกเด็กๆ ประพฤติตัวดี
หรือขยันทำงานหนัก การเดินทางเป็นเพียงโอกาสพิเศษเพิ่มเติมเพื่อให้
เด็กได้เรียนรู้โดยมีเงื่อนไขว่าเด็กต้องพิสูจน์ตัวเองว่าพร้อมที่จะขึ้นรถบัส
หรือเครื่องบิน

นักเรียนและผู้ปกครองจะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับทริปไปวอชิงตัน ดี.ซี.
อย่างน้อยหกเดือนก่อนเดินทาง จัดหมายและการประชุมในเวลาต่อมาจะ
ให้รายละเอียดเรื่องกำหนดวันเวลาและจุดประสงค์ของทริป ผู้ปกครอง
ของเด็กที่เคยไปทริปด้วยจะมาร่วมประชุมเพื่อรับรองถึงความปลอดภัย
และคุณค่าของทริป เพราะนักเรียนของผมจำนวนมากไม่เคยขึ้นเครื่องบิน
หรือพักโรงแรมมาก่อน ที่สำคัญที่สุด ผู้ปกครองจะได้ทราบว่าพวกเด็กๆ
จะต้องประพฤติตัวเหมาะสมถึงจะได้ไป ถึงแม้ว่าการตั้งใจเรียนและ
ทำงานในโรงเรียนได้ดีจะเป็นส่วนสำคัญให้พิจารณา จะเน้นเรื่อง
คุณสมบัตินักบุคลิกลักษณะความประพฤติมากกว่าคะแนนสอบ

มีกฎเกณฑ์สำคัญอีกสองข้อในกระบวนการเลือก ประการแรก
ผมไม่ได้จัดทริปไปวอชิงตัน ดี.ซี. ในฐานะที่เป็นกิจกรรมทางการของ

โรงเรียน สถานการณ์ของแต่ละคนแตกต่างกัน แต่ผมมีประสบการณ์ว่าการทำสิ่งต่างๆ โดยไม่ต้องทางเขตการศึกษานั้นมีข้อดีอยู่หลายอย่าง หากทริป นั้นเป็นกิจกรรมที่โรงเรียนอนุมัติ คุณจะสูญเสียการควบคุมองค์ประกอบที่สำคัญไป อย่างเช่น การตัดสินใจว่าใครจะได้ไปในท้ายที่สุด การทำให้ทริปเป็นการเดินทางท่องเที่ยวส่วนตัว ผู้ปกครองจะเข้าใจว่าตั้งแต่คำว่าไป ว่าผมเป็นคนที่มีความตั้งใจขั้นสุดทำว่าลูกของเขาจะได้มีส่วนร่วมหรือไม่ เราจะไปอสังขัตติ ด.ซี. ช่วงปิดเรียน เพราะฉะนั้นนักเรียนไม่ต้องขาดเรียน

ส่วนที่สองของการเลือกนักเรียนมุ่งไปที่เหตุผลที่เด็กอาจจะถูกทิ้งไว้ข้างหลังไม่ได้ไปด้วย ถ้านักเรียนเรียนได้ไม่ดีในโรงเรียนก็จะไม่ได้ไป นั่นคือประเด็นที่สมควรจะอธิบายให้ผู้ปกครองที่คุ้นเคียงฟัง หากมีการชี้แจงอย่างชัดเจนในการประชุมตอนแรกว่าคุณสมบัติอย่างหนึ่งของเด็กที่จะได้ร่วมเดินทางคือ ต้องเรียนได้เกรดเฉลี่ยเท่าใด การทบทวนคุณผลงานและการทดสอบจะช่วยให้ผู้ปกครองเข้าใจการตัดสินใจของคุณ

อย่างไรก็ตาม ส่วนที่ยากที่สุดของการปฏิเสธนักเรียนสักคนคือ การมองเห็นและบอกได้ว่านั่นเป็นพฤติกรรมที่เลวร้ายซึ่งน่าจะเป็นตัวกันนักเรียนไม่ให้เข้าร่วมกิจกรรมกับนักเรียนเหล่านี้ ผมจะใช้คำพูดบางอย่างที่อาจจะช่วยคุณ คือผมจะบอกผู้ปกครองว่าทำไมไม่ให้เด็กไปนั้นเป็นเหตุผลเรื่องความปลอดภัย ผมอธิบายว่า หน้าที่หมายเลขหนึ่งของผมเวลาไปทริปอย่างนั้น คือผมต้องแน่ใจว่า นักเรียนทั้งหมดปลอดภัยตลอดเวลา ผมลงบันทึกเป็นเอกสารไว้เวลานักเรียนไม่ตั้งใจฟังในชั้นเรียนนับครั้งไม่ถ้วน ผมรายงานผู้ปกครองว่าเนื่องจากลูกชายของพวกเขาจะไม่ใส่ใจฟัง ผมจึงไม่สามารถเสี่ยงพาเขาไปได้ ผมชอบลูกชายเขามาก มากพอที่จะห่วงเรื่องความปลอดภัยของเขา แล้วอะไรอาจจะเกิดขึ้นถ้าเขาไม่ฟังเวลาที่เรากำลังสอนหนังสือเขาและไม่ได้ยินคำสั่งที่ผมตะโกนบอกเพื่อให้เขาปลอดภัย ผมไม่เคยบอกผู้ปกครองว่าที่ลูกไม่ได้รับเลือกเป็นเพราะมีพฤติกรรมแย่ ผมบอกว่าเขาจะไม่ปลอดภัยตลอดเวลา และเขามีค่าเกินกว่าที่จะเสี่ยงอย่างนั้น

ผมจะไม่พา “โครงการ” ที่ต้องปรับปรุงเดินทางไปด้วย ถนนหนทางเป็นสถานที่อันตรายเกินไปที่จะพยายามช่วยเด็กที่มีปัญหาค้นพบตัวเอง การไปวอชิงตัน ดี.ซี. ควรเป็นสิทธิพิเศษที่สงวนไว้ให้เด็กๆ ที่ได้แสดงเป็นประจำสม่ำเสมอว่ามีความฉลาดทางอารมณ์ ที่แสดงว่าพวกเขาพร้อม ผมใช้เหตุผลอย่างนี้ทุกครั้งที่ผมพานักเรียนเดินทาง เมื่อไม่นานมานี้ ผมพานักเรียนสิบหกคนไปอุทยานแห่งชาติโยเซมิทีเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ มันเป็นที่ที่เยี่ยมยอด ที่อุทยาน การเดินขึ้นเขาที่นิยมกันที่สุดแห่งหนึ่งเริ่มต้นที่ที่เรียกกันว่าแฮปปี้ไอแลนด์ (Happy Isles) จากตรงนั้นเราขึ้นไปถึงน้ำตกเวอร์นอล และเนวาดา ได้ คนที่ชอบผจญภัยจริงๆ สามารถไต่ไปถึงฮาล์ฟโดมด้วยซ้ำไป

ที่สะพานข้ามน้ำตกเวอร์นอล มีป้ายอยู่ทั่วบอกให้อยู่ห่างแม่น้ำไว้ มันสวยและเชิญชวนแต่มีอันตรายถึงตายได้ ตอนที่เรายู่ที่นั่น เราเจอครอบครัวที่มีเด็กๆ นับไม่ถ้วนที่ไม่สนใจป้ายและเข้าไปใกล้น้ำที่เชี่ยวกราก พวกนักเรียนมองผมอย่างไม่อยากเชื่อ เพราะผมบอกพวกเขาแล้วว่าจะได้เห็นความรู้สึกแบบนั้น พวกเด็กๆ ไต่เขาหลายไมล์วันนั้นไปจนถึงยอดของน้ำตกและเชื่อฟังผมเป็นอย่างดีเพื่อให้ปลอดภัย มีนักเรียนในชั้นเรียนของผมหลายคนที่ผมอยากพามาด้วย แต่พวกนั้นยังไม่ได้พัฒนาทักษะการฟังที่จำเป็นพอในการเข้าร่วมกิจกรรมนี้ นักเรียนที่ทำตัวสมควรได้มาทริปนี้สนุกสุดๆ กับการไต่เขาและกลับไปเคบินที่พักของเราโดยไม่มีรอยขีดข่วนแม้แต่รอย

แค่สองสัปดาห์ต่อมา มีเด็กสองคนตายตรงที่เราไปไต่เขาตัวเอง มันเป็นโศกนาฏกรรมเลวร้ายที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น เด็กไปเล่นอยู่ริมแม่น้ำทั้งๆ ที่มีป้ายห้ามติดอยู่ชัดเจน ทุกปี นักเรียนทุกคนในชั้นเรียนของผมจะได้สำเนาเรื่องอุบัติเหตุที่นั่น นักเรียนในอนาคตของผมทุกคนก็จะได้เช่นเดียวกัน อ่านข่าวนั้นในหนังสือพิมพ์แล้ว ไม่น่าเชื่อจริงๆ

เมื่อนักเรียนของผมเดินทาง ผมจะซื้อประกันความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก และผมจะให้ผู้ปกครองลงชื่อในแบบฟอร์มที่จำเป็นกับเขตการศึกษา รวมถึงโรงเรียนลอสแอนเจลิส เพื่อให้มั่นใจว่าพวกเขาเข้าใจว่านี่

ไม่ใช่ทริปทางการของโรงเรียน แต่เป็นทริปที่ผมยอมแบกความรับผิดชอบทั้งหมดที่จะดูแลให้พวกนักเรียนปลอดภัย อย่างไรก็ตาม แบบฟอร์มเหล่านั้นเป็นเพียงการปฏิบัติตามข้อกำหนด การประกันความรับผิดชอบที่ดีที่สุดที่คุณจะหาได้คือการเลือกนักเรียนที่จะไปให้ถูกคนก่อนทริปจะเริ่มต้น

กันไว้ดีกว่าแก้

ทริปไปวอชิงตัน ดี.ซี. ใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ แต่ชั้นของเราใช้เวลาเตรียมตัวหลายเดือน พวกนักเรียนต้องเรียนประวัติศาสตร์อเมริกันและใส่ใจเรื่องข้อมูลเกี่ยวกับประธานาธิบดีและเหตุการณ์ต่างๆ ที่พวกเขาจะได้พบในเมืองหลวงเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตาม การเตรียมตัวส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นที่ทักษะชีวิตที่จะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขา ในระหว่างการเดินทางและนอกจากนั้นด้วย

ทุกสัปดาห์ เราจะใช้เวลาหนึ่งหรือสองชั่วโมงหลังเลิกเรียนเตรียมตัวเพื่อการเดินทาง ไม่เคยมีการเอ่ยคำว่า กฎระเบียบ นักเรียนไม่ต้องเรียนเรื่องกฎระเบียบ แทนที่จะทำอย่างนั้น เด็กๆ จะอภิปรายและตกลงกันถึงวิธีทำสิ่งต่างๆ และพอถึงตอนที่เข้าไปอยู่ในเครื่องบิน พวกเด็กๆ ก็ได้รับความรู้ที่มีคุณค่าและซึมซับไว้ในตัวแล้ว ความรู้ที่ทำให้ทริปนั้นมีประสิทธิภาพและสนุก

หนังสือเล่มก่อนของผม *Teach Like Your Hair's on Fire* (ครูนอกกรอบกับห้องเรียนนอกแบบ) ผมแสดงโครงร่างอย่างละเอียดถึงขั้นตอนการวางแผนที่เราดำเนินการก่อนทริปไปวอชิงตัน ดี.ซี. ของเราตลอดจนตารางเวลากิจกรรมจริงๆ ผมจะสรุปหัวข้อและเล่าถึงขั้นตอนบางอย่างไว้ตรงนี้

เครื่องบิน

นักเรียนจัดการติดป้ายที่กระเป๋าและเรียนรู้วิธีเช็คอิน ซ้อมการผ่านช่องทางการรักษาปลอดภัย ดูแลบัตรขึ้นเครื่องของตัวเอง และเดิน

ผ่านขั้นตอนต่างๆ ในสนามบินอย่างเจียบๆ และเป็นระเบียบไปถึงเครื่องบิน นักเรียนรู้จักห้องโดยสารในเครื่องบินแล้วก่อนขึ้นเครื่อง

ระหว่างเที่ยวบิน เด็กๆ จะอ่านหนังสือหรือตอบปริศนาประวัติศาสตร์ที่เอาติดตัวมาด้วยในแฟ้ม พวกเขา รู้วิธีสั่งอาหารบนเครื่องบิน รู้จักสบตากับพนักงานต้อนรับบนเครื่องและขอบคุณที่ได้รับบริการ

นักเรียนรู้วิธีออกจากเครื่องบิน รอผู้โดยสารในแถวข้างหน้าให้ออกไปก่อนอย่างใจเย็น

โรงแรม

เราจัดแล้วว่าใครจะอยู่กับใครและจะอาบน้ำกันตอนไหน นักเรียนจะเตรียมถุงใส่เสื้อผ้าใช้แล้วมาเอง พวกเขา รู้วิธีใช้กุญแจห้องแบบอิเล็กทรอนิกส์ และจะเจียบมากเวลาอยู่ในห้องพักที่โรงแรม เด็กๆ จะสุภาพน่ารักกับพนักงานทำความสะอาดห้อง และเขียนโน้ตขอบคุณและวางทิปไว้ให้พนักงาน ห้องของพวกเขาจะเรียบร้อยด้วย!

นักเรียนเข้านอนภายในสองทุ่ม พอพร้อมจะนอน พวกเขาจะโทรบอกผมที่ห้อง หลังโทรหาผมแล้วจะไม่มีใครออกจากห้องจนกว่าจะถึงเวลาอาหารเช้าวันรุ่งขึ้น หลายโรงเรียนจะต้องแปะเทปไว้ที่ประตูเพื่อกันไม่ให้นักเรียนออกจากห้องตอนกลางคืน แต่นั่นไม่จำเป็นสำหรับชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ต พวกเขาเด็กๆ ทั้งหมดอยู่ในห้องเพราะเชื่อพวกเขาจำเป็นต้องปลอดภัย ไม่ใช่เพราะไม่อยากเดือดร้อน

สถานี

นักเรียนทุกคนจะถือบัตรโดยสารรถเมโทรของตัวเองเพื่อใช้ขึ้นรถไฟที่วอชิงตัน ดี.ซี. บัตรผ่านนี้จะเก็บไว้ในกระเป๋าเดิมเสมอเพื่อจะได้ไม่หายไปไหน พวกเขา รู้วิธีขึ้นลงรถอย่างเป็นระเบียบ และรู้จักลูกให้คนชรา นั่ง รู้ด้วยว่าจะทำยังไงถ้าพลาดรถไฟหรือเกิดพลัดหลงกับกลุ่มขึ้นมา และรู้เส้นทางที่เรากำลังจะไป

การเคลื่อนไหวและการจัดระเบียบ

พวกนักเรียนฝึกการใช้จุดรวมพลเวลาเข้าไปหรือออกจากบริเวณหนึ่ง นักเรียนคนแรกจะมองหาจุดที่ห่างจากประตูอย่างน้อยห้าสิบฟุตในที่โล่ง นักเรียนจะมารวมตัวกันรอบผู้นำคนนี้เพื่อให้แน่ใจว่าไม่ไปเกะกะขวางทางคนอื่น

นักเรียนวางแผนที่จะใช้ช่องกระเป๋าทิ้งอยู่ติดตัวหรือที่อยู่ในกระเป๋าสะพายหลังสำหรับเก็บโทรศัพท์มือถือ บัตรโดยสารรถเมโทร และกุญแจห้องแยกกันคนละช่อง จะได้ไม่มีอะไรหายหรือลบแม่เหล็กออก

นักเรียนฝึกการใช้ศิลปะการเก็บรวบรวม เมื่อถือแผนพับข้อมูลจากอนุสาวรีย์แห่งชาติพร้อมทั้งกล้องและข้าวของอื่นๆ ของอาจหายได้ง่าย นักเรียนจึงเรียนรู้ที่จะเก็บสิ่งต่างๆ มารวมกันไว้ในกระเป๋าใบเดียวเพื่อให้เป็นระเบียบ

นักเรียนหัดข้ามถนนเงียบๆ จะต้องมุ่งความสนใจทั้งหมดไปที่การจราจรและอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ ห้ามก้าวลงไปบนถนนโดยที่ยังไม่ได้รับเสียงยืนยันจากครูว่าให้ลงไปได้เด็ดขาด ถึงไฟเขียวก็ไม่ต้องสนใจห้ามเข้าไปในเขตอันตรายโดยไม่มีคำสั่งจากหัวหน้ากลุ่ม นักเรียนจะไม่ถ่ายรูปหรือพูดโทรศัพท์มือถือขณะเดินอยู่

นักเรียนจะไม่ไปห้องน้ำโดยลำพัง เราใช้กฎสี่คน เด็กๆ ต้องไปเข้าห้องน้ำและออกจากห้องน้ำด้วยกันเป็นกลุ่ม ถึงแม้ว่าบางคนในกลุ่มจะไม่ต้องการไปก็ตาม

ร้านอาหาร

นักเรียนได้ฝึกอ่านเมนูและสั่งอาหารในห้องเรียนของเรา พวกเขาพร้อมเมื่อบริการมารับคำสั่ง นักเรียนจะดื่มแต่น้ำเวลามื้ออาหารและเลือกอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ทุกคนจะสั่งผลไม้และ/หรือผักสำหรับอาหารทุกมื้อ เด็กๆ เข้าใจดีว่าเวลาหิวนั้น “ตาโตกว่าท้อง” ด้วย เพราะฉะนั้น

จะสั่งอาหารขนาดเล็กและรู้ว่าถ้าไม่เอ็งก็สั่งเพิ่มได้ เราจะไม่ทำให้อาหาร
เสียเปล่า และทุกคนจะล้างมือก่อนทานอาหารทุกครั้ง

นักเรียนเรียนรู้วิถีเก็บโต๊ะของตัวเองที่ร้านอาหารที่พิพิธภัณฑ

นักเรียนฝึกการวางสลัดบนตาชั่ง อย่างเวลาที่ไปจ่ายค่าสลัดที่
พิพิธภัณฑ

นักเรียนเรียนรู้ที่จะมารวมตัวกันเวลาเข้าแถวจ่ายค่าอาหารที่
พิพิธภัณฑ เมื่อเอาถาดอาหารมารวมกัน พนักงานเก็บเงินจะสามารถ
ลงรายการคิดเงินพร้อมกันได้เลยในคราวเดียวแทนที่จะต้องคิดเงิน
ยี่สิบครั้ง นักเรียนชอบช่วงการฝึกนี้มาก เวลาที่เราสมมติว่าอยู่บน
เครื่องบินหรือในร้านอาหาร แทนที่จะท่องจำกฎระเบียบเป็นชุดที่เป็น
นามธรรมแบบถูกยัดเยียด พวกเขาสามารถเห็นได้ว่าการปฏิบัติตามกฎ
ระเบียบจริงๆ เป็นอย่างไร พวกเขาจะอธิบายทุกสิ่งที่ได้ฝึกด้วยและ
เข้าใจถึงเหตุผลของวิธีการทำสิ่งต่างๆ

ตอนนี้ นักเรียนเก่าของผมบางคนได้เข้าโรงเรียนเอกชนชั้นดีมาก
แห่งหนึ่งที่พานักเรียนไปวอชิงตัน ดี.ซี. พวกเขาเด็กสนุกกับทริปดี แต่บอก
ผมว่าชอบตอนที่เราไปด้วยกันมากกว่า บางอย่างกวนใจพวกเขา ตัวอย่าง
เช่น นักเรียนไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้โทรศัพท์มือถือ มีการบังคับใช้กฎนี้
เพราะหลายปีก่อนหน้า เด็กผู้ชายคนหนึ่งส่งรูปไปให้เพื่อนบางคนทาง
โทรศัพท์ ทางโรงเรียนจึงห้ามใช้โทรศัพท์มือถือเวลาไปทริปครั้งต่อๆ
ไปในอนาคตทั้งหมด ผมเข้าใจความกังวลของทางโรงเรียน แต่การใช้
แนวทางที่แตกต่างออกไปมีอยู่ คือการทำความเข้าใจว่านี่คือปัญหาของ
วัยรุ่นสมัยนี้ อธิบายประเด็นปัญหากับพวกนักเรียน และสอนให้ใช้
โทรศัพท์มือถืออย่างเหมาะสม

ถ้าพวกเขาเห็นด้วยกับหลักการและเหตุผลเบื้องหลังวิธีที่คุณทำ
สิ่งต่างๆ ทริปของคุณก็จะดำเนินไปได้อย่างดงามราบรื่น ใช้เวลาอธิบาย
ว่าทำไมคุณถึงทำอะไรที่น่าประหลาด แล้วจะไม่มีอะไรน่าประหลาดเกิด
ขึ้นในระหว่างการเดินทางไปทัศนศึกษาของคุณ

ชวนคิด

- โค้ชจอห์น วู้ดเดนบอกนักเรียนของเขาอยู่เสมอว่า การไม่เตรียมตัวคือการเตรียมตัวที่จะล้มเหลว ความพร้อมคือทุกสิ่ง
- หลีกเลี่ยงการใช้บริษัทท่องเที่ยวที่ “จัดการทุกอย่างให้คุณ” มันอาจจะสะดวก แต่การเดินทางโดยรถบัสเอกชนทำให้นักเรียนไม่ได้หัดพึ่งตัวเองและฝึกใช้ระบบขนส่งสาธารณะ การสอนนักเรียนให้ทำสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเองจะเป็นประโยชน์กับพวกเขามากกว่าในวันข้างหน้า
- เรื่องสำคัญที่สุดที่คุณต้องตัดสินใจ คือการเขียนแนวทางในการปฏิบัติตัวสำหรับเด็กๆ ที่จะเดินทาง กันไว้ดีกว่าแก้
- อย่ายึดตามกำหนดการจนเกินไป ยืดหยุ่นเข้าไว้ สภาพอากาศและปัจจัยต่างๆ ที่ไม่ได้คาดคิดอาจบังคับให้คุณต้องเปลี่ยนลำดับกิจกรรม การสอนนักเรียนให้ยืดหยุ่นอาจเป็นบทเรียนที่ดีกว่ากิจกรรมที่คุณได้วางแผนไว้

25

บันไดสู่สวรรค์*

ผมใกล้จะหกลีบแล้ว

การจะเป็นครูมาสเตอร์อาศัยสิ่งอื่นมากกว่าการทำงานหนักและความสามารถ คือต้องใช้ความแข็งแกร่ง ผมนึกถึงเรื่องนั้นขึ้นมาได้เมื่อเร็วๆ นี้ ตอนที่ผู้ช่วยครูใหญ่มาที่ห้องผม หายใจหอบเหงื่อท่วม เขาอายุสามสิบห้า

“ผมต้องพิตหน้อยละ” เขาพูดระหว่างหอบแฮกๆ

“นั่นนะสิ” ผมตอบ “ยี่สิบเอ็ดขั้นถึงจะมาถึงตรงนี้”

และขั้นบันไดเหล่านั้นเตือนผมทุกวันว่าหกลีบไม่ใช่สามสิบ

มันไม่ง่ายที่จะนำพาเอาพลังงานสูงมาสู่ห้องเรียนเป็นเวลาสามทศวรรษ แต่มันก็ไม่ใช่ความฝันที่เป็นไปไม่ได้ ตอนนี้ผมเป็นครูมาเป็นปี

* Stairway to Heaven จากเพลงของ Led Zeppelin

ที่สามสิบ ผมยังสามารถปรากฏตัวขึ้น เครื่องกระตุ้น พร้อมทะยานตัวออกไป เป็นที่เข้าใจได้ว่าคนที่เยี่ยมยอดหลายคนรู้สึกหมดไฟ เพราะฉะนั้นผมอยากจะเล่าถึงสิ่งที่ผมทำสองสามอย่างที่ช่วยให้ผมยังมีแบตเตอรี่เต็มอยู่ได้ สองอย่างแรกเป็นเรื่องง่ายๆ สบายมาก แต่อย่างที่สามต้องเผชิญกับศัตรูร้ายที่ทำเอาน้ำมันของครูดิจิทัลหลายคนหมดถึงเกลี้ยง

ความแข็งแกร่งกายภาพ

ผมตั้งใจไม่มีโต๊ะทำงานในห้องเรียนของผม แทบจะเรียกได้ว่าผมไม่เคยนั่งลงเลย ผมยืนบนสองเท้าประมาณแปดชั่วโมงติดต่อกันทุกวัน การเดินไปทั่วห้อง คอยกระตุ้นให้นักเรียนพยายามทำให้ดีขึ้นไปอีก และสร้างสภาพแวดล้อมห้องเรียนเชิงบวกและปลอดภัยเป็นเรื่องที่เหน็ดเหนื่อย นอกจากนั้นแล้ว ยังมีตัวคูณพลังงานที่แท้จริงเหลือขนาดอีก นั่นคือการสงบนิ่งอยู่ตลอดเวลาซึ่งทำเอาเหนื่อยอ่อนได้ การใจเย็นเข้าไปเวลาจัดการกับเด็กเหลือขอเกินแก่อาจจะเหนื่อยกว่าการวิ่งสิบกิโลเมตร ผมเข้าใจต้องแก้ที่เดียวว่าทำไมพวกครูดึงกลับบ้านแล้วล้มเหลวลงบนโซฟาหน้าทีวี ถ้ามีลูกที่ต้องเลี้ยงและคู่ครองที่ต้องใส่ใจ พลังใจที่จะกระตือรือร้นอันน้อยนิดที่เหลืออยู่ในวันนั้นก็หมดไปกับตอนค่านั่นเอง ทำอย่างนี้อยู่สามสิบปีแล้ววันนี้ได้ยี่สิบเอ็ดขั้นนั้นก็ดูเหมือนกับเป็นยอดเขาเอเวอเรสต์เลยทีเดียว

แต่มันไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างนั้น ลูกชายของผมเป็นศัลยแพทย์กระดูกและข้อในเด็ก วันธรรมดาเขาจะทำผ่าตัดสองรายตอนเช้า คุณนั้ใช้ตอนบ่าย และดูแลภรรยากับลูกสาวของเขาตอนเย็นพลางอ่านวารสารทางการแพทย์ กระนั้น เขายังออกกำลังทุกคืน เขาต้องยืนวันละหกถึงแปดชั่วโมงทุกวันในการทำงาน เขาอธิบายกับผมว่า เขาควรจะรักษาสุขภาพเอาไว้ และถ้ามีเวลาแต่ตอนค่ำที่จะไปออกกำลังได้ ก็ต้องไปตอนค่ำ

คุณจำเป็นที่จะต้องมีสุขภาพแข็งแรงด้วยเช่นกัน จอตรงไว้หรือไม่ ใช้รถเมล์และเดินวันละสองไมล์ทุกวัน เดินสายพาน โยนลูกลงห่วงหรือ เล่นเทนนิส นี่จะช่วยให้คุณหลังไหลเพิ่มขึ้นจริงๆ พอคุณทำ เป็นนิสัยแล้ว การทำกิจกรรมทางกายภาพวันละหนึ่งชั่วโมงถึงแม้จะเป็น ตอนค่ำก็คุ้มกับเวลาที่มีประสิทธิภาพในห้องเรียนอีกสิบห้าปี เวลาอยู่บน ถนน ผมยังสามารถแข่งหน้าวัยรุ่นได้ง่ายๆ ขณะชมวิวไปด้วย

แล้วก็นอน! ต้องใช้วินัยถึงจะนอนได้นานตามที่จำเป็น และผม เรียนรู้เรื่องนี้มาอย่างลำบากตอนที่ป่วยมากเมื่อหลายปีมาแล้วเนื่องจาก อดนอน ปิดทีวีและหลับตา อย่างไม่ประเมินคุณค่าของการพักผ่อนต่ำไป เป็นอันขาด

ท้ายที่สุด หากผักผลไม้ใส่ถุงไปโรงเรียนทุกวันไว้ทานเวลาตรวจงาน ในห้องของคุณช่วงพักหรือช่วงอาหารกลางวัน ถ้าทำสิ่งเหล่านี้ได้ และ เว้นจากการสูบบุหรี่และการใช้ยาเพื่อการผ่อนคลาย แล้วบันไดยี่สิบเอ็ด ขั้นนั้นอาจทำให้คุณนึกได้ทุกวันว่าคุณยังมีพลังไปได้สวยอยู่

ความแข็งแกร่งทางสังคม

ครูมือใหม่มักจะบ่น หรือยิ้มแหยๆ และทนเอาว่าไม่ได้ใช้ชีวิตเลย ครูมือใหม่บางคนทำงานเป็นบ้าเป็นหลังหลายๆ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ในการ พยายามสร้างความแตกต่าง ใช้เวลาตอนกลางวันคืนตรวจงาน ทำสำเนา เอกสารแจก วางแผนการสอน หรือไปบ้านนักเรียน ความลำบากในช่วง แรกๆ ของการทำงาน (และความรีบร้อนวุ่นวายที่มาด้วยกัน) นั้นเป็นสิ่ง ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ที่น่าเศร้าคือ เพราะอย่างนี้ ครูหลายคนเหลือเกิน ถึงอลาห้องเรียนหลังจากสอนได้แค่ไม่กี่ปี

ถ้าคุณอยากจะเติบโตต่อไปและอยู่รอดต่อไปด้วย คุณจำเป็นที่ จะต้องมีชีวิต นั่นต้องใช้เวลา ถ้าคุณต้องการจะสร้างครอบครัว นั่นต้อง ใช้เวลามาก แต่มันเป็นไปได้ ครูมาสเตอร์มีลูก มีหลาน และมีเพื่อนได้ ในเวลาเดียวกันกับที่ทำงานได้เยี่ยมยอดในชั้นเรียน ตามความเป็นจริง

ชีวิตทางสังคมที่ดีหมายความว่า คุณจะทำได้ดีขึ้นในชั้น คุณจะเข้าชั้นเรียนอย่างอารมณ์ดี มีความสุข และมองบวกทุกวัน

ครูมาสเตอร์ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนร่วนวาย สามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพถึงแม้จะใช้เวลาน้อยกว่ามากในการเตรียมบทเรียนและอุปกรณ์เครื่องใช้ให้พร้อม สำหรับครูที่มีประสบการณ์ การตรวจงานก็ใช้เวลาน้อยกว่า

เพราะประสบการณ์ ผมจึงสามารถวางแผนทั้งสัปดาห์ได้และซื้ออุปกรณ์เครื่องใช้ภายในเวลาสองสามชั่วโมงเช้าวันอาทิตย์ ผมรู้ว่าจะต้องใช้เวลานานแค่ไหนในการสอนแนวคิดทางคณิตศาสตร์หนึ่งๆ หรือในการจัดการทดลองทางวิทยาศาสตร์อย่างหนึ่ง เครื่องถ่ายเอกสารของโรงเรียนเราไม่เคยใช้ได้ แต่ผมสามารถทำทุกอย่างที่จำเป็นเช้าวันอาทิตย์ที่ร้านคิงโคสที่มีบริการนี้ ผมไม่เคยต้องวางแผนการสอนตอนกลางคืน ผมไม่เคยต้องเสียเวลาตอนค่ำวิ่งสุดชีวิตไปหาร้าน เพราะลิ้มเตรียมเอกสารสำคัญสำหรับโครงการเช้าวันรุ่งขึ้น วันเวลาของผมที่มีแต่ความเร่งด่วนจริงจึงจบสิ้นไปแล้ว นี่เป็นความเบิกบานของการมีประสบการณ์ ผมยังใส่ใจอย่างลึกซึ้งที่จะทำงานให้ได้ดี เพียงแต่ผมไม่ต้องตายไปด้วยถึงจะทำได้

เวลายามค่ำที่เคยหมดไปกับการหาเครื่องคิดเลขเพิ่มอีกสองเครื่องให้กับนักเรียนยากจน เป็นเวลาที่เอาไปใช้กับครอบครัวและเพื่อนๆ เมื่อคุณมีระเบียบและสอนมาแล้วสามทศวรรษ ห้องของคุณมีข้าวของเครื่องใช้พร้อมพรั่งกว่าร้านออฟฟิศดีโปต์ ที่ขายอุปกรณ์เครื่องใช้สำนักงานเสียอีก

ทุกวันนี้ การตรวจงานง่ายขึ้น และเทคโนโลยีช่วยได้มาก ครูหลายคนรวมทั้งผมด้วยจะใช้ระบบอย่างเช่น engrade.com มันเยี่ยมมาก ผมตรวจงานช่วงพักอาหารกลางวัน และทันทีที่เราฝึกซ้อมเซกสเปียร์เสร็จตอนบ่าย ผมยังลงคะแนนไว้ในเว็บไซต์ด้วย เพื่อให้นักเรียนกับผู้ปกครองเข้าไปดูได้วันเดียวกับที่ส่งงาน เรื่องนี้ช่วยทำให้การสื่อสารของครู/ผู้ปกครอง/นักเรียนดีขึ้น และทำให้คุณมีเวลามากขึ้นในแต่ละวัน

ผมจำไม่ได้แล้วว่ามีการประชุมกับผู้ปกครองครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ที่ผู้ปกครองจะประหลาดใจหรือผิดหวังกับผลการเรียนของลูก เดียวนี้พวกเขามีข้อมูลเกือบจะทันทีพอๆ กันที่ผมมี

ผมเป็นคนตื่นเช้า วันอาทิตย์เช้าจึงเป็นเวลาที่ผมวางแผน แต่ผมตรวจงานที่โรงเรียนแล้ว ผมมุ่งใช้เวลาตอนเย็นกับภรรยา ลูกกับหลานของเรา และเพื่อนๆ เพื่อนร่วมงานมักพูดว่าผมมีบุคลิกภาพเชิงบวก การมองบวกทุกวันในโรงเรียนจะง่ายขึ้นถ้าเพลิดเพลินสบายใจในคืนที่ผ่านมา ครูมือใหม่ต้องสละเวลามหาศาลเตรียมการเรื่องห้องเรียนต่างๆ คุณต้องทำหน้าที่ของคุณ หากเมื่อทำแล้ว คุณก็เก็บเกี่ยวผลรางวัลอันวิเศษของการเสียสละนั้นได้ คุณจะไ้รู้่นรมย์กับชีวิตของคุณ และสนุกมากในห้องเรียน

ความช่วยเหลือทางอารมณ์

คุณต้องดูแลสุขภาพให้แข็งแรงทั้งทางกายและทางใจประสบการณ์ที่สามารถช่วยให้คุณบริหารเวลาได้ดีขึ้น เป็นครูชั้นยอดและมีชีวิตนอกห้องเรียนได้ แต่มีความจริงที่ร้ายกาจอยู่อย่างหนึ่งที่ไม่ค่อยได้พูดถึงกันมากพอนัก นั่นคือครูหมดไฟเพราะความเหนื่อยล้าทางอารมณ์จากการทำงาน

ปัญหามันเป็นอย่างนี้ สิ่งที่ผิดพลาดความแข็งแรงทางอารมณ์ของครูได้มากที่สุดคือตัวระบบเอง ความแข็งแรงทางกายภาพและความสมดุลทางสังคมช่วยให้ผู้คนรู้สึกพอเอาอยู่ แต่แม้กระทั่งตัวปกป้องสองอย่างนี้ก็รับมือไม่ไหวกับระบบการศึกษาที่ทำงานบกพร่องเสียจนต้องใช้จอร์จ ออร์เวลล์บรรยายถึงจะเหมาะ

ครูที่เยี่ยมยอดจำเป็นต้องรู้สึกดีอย่างวิเศษกับงาน แต่นั่นเป็นเรื่องยาก อารมณ์ความรู้สึกถูกบั่นทอนให้เจ็บปวดจากการที่ต้องจัดการกับเด็กเป็นร้อยๆ คนที่มาโรงเรียนโดยที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แม้ในระดับพื้นฐานที่สุดอยู่หลายปี โรงเรียนทั้งหลายเองก็ละอะ ละเอะ หลังคารั่ว พื้นปูนไ้คั่ง

น้ำดื่มก็ไม่ปลอดภัย ผู้ปกครองที่ไม่รู้จักระดับอารมณ์พรวดพราดเข้ามา แล้วกล่าวหาว่าคุณไม่ยุติธรรมกับลูกหัวแก้วหัวแหวน และปฏิเสธโดยสิ้นเชิงที่ว่าลูกรัก “ที่สมบูรณ์แบบ” มีปัญหาร้ายแรงอยู่ วงออร์เคสตรา และห้องสมุดโรงเรียนถูกตัดงบประมาณและเลิกไปเลยก็มี และทุกๆ สองปี จะมีภาพยนตร์ออกมาแสดงตัวอย่างครูแบบฉบับที่แย่ง ซึ่งถูกทำให้เป็นปีศาจร้ายอันเป็นรากเหง้าของปัญหาทางการศึกษาของเราทั้งหมด

ระบบทำให้เกิดสิ่งเหล่านี้ขึ้น แทนที่จะกระตุ้นให้กำลังใจและสนับสนุนคุณ ระบบกลับตั้งหน้าตั้งตาบั่นทอนกำลังใจคุณ มีการประกาศ “ตัวเปลี่ยนเกม” ใหม่ออกมาทุกสองสามปีขณะที่มีการใช้ชุดมาตรฐานใหม่สุดด้วย แต่ระบบไม่เคยเปลี่ยนแปลงจริงๆ ครูมือเก่ารู้ว่า มาตรฐานเหล่านี้ไม่ได้แตกต่างไปจากของเก่า บรรดาผู้นำทำตัวเหมือนกับคณะกรรมการบริหารพรรคคอมมิวนิสต์มายืนอยู่หน้าห้องในการประชุมพัฒนาวิชาชีพ ตั้งชื่อเรียกร้องและทำนายถึง “ระเบียบใหม่ของโลก” ของพวกเขา ครูที่ดีไม่รู้ว่าจะหัวเราะ ร้องไห้ หรือเลิกสอนดี คำเทศนาล่าสุดจากเบื้องบนมาถึงเราในรูปของ Common Core Standards (มาตรฐานแกนร่วม) ผมไม่ได้แต่งเรื่องนี้ขึ้น วิทยาการที่การฝึกอบรมของเราครั้งแรกอธิบายว่า งานของเราในฐานะครูคือ “เตรียมตัวพวกเขา ให้เป็นส่วนหนึ่งของกำลังแรงงานระหว่างประเทศ” เราได้รับการบอกเล่าด้วยว่าต้องลดการเน้นเรื่องวรรณกรรมเชิงจินตนาการลง เพราะว่าเด็กฯ จำเป็นต้องอ่านสารคดีมากขึ้น

ผลงานของมาร์ค ทเวน, จอห์น สไตน์เบค, ซี. เอส. ลูวิส และผลงานคลาสสิกนับสิบๆ เรื่องของนิวเบรีจะไม่อยู่ในแบบทดสอบที่ถือว่าสำคัญสำหรับระเบียบใหม่ของโลก ผมคิดทันทีว่าจะต้องเดินขึ้นลงบันไดยี่สิบเอ็ดขั้นนั้นก็ครึ่งเพื่อกำจัดหนังสือนับร้อยๆ เล่ม นั่นคือ คุณค่าของระยะเวลาสามสิบปี

เพื่อเสริมความมุ่งมั่นของคุณให้แรงกล้าและรักษาความแข็งแกร่งทางอารมณ์ของคุณไว้ ผมมีข้อเสนอแนะอยู่สองข้อ ประการแรก จำไว้ว่าเมื่อจอร์จ ออร์เวลล์โจมตีระบบการปกครองของรัฐบาลนั้น เขาเผยให้

เห็นถึงความหน้าไหว้หลังหลอกของมนุษย์และการคอร์รัปชั่นที่ดูเหมือนจะเป็นประโยชน์ที่ได้มาจากอำนาจเสมอ ที่สำคัญ ขอพวกเราอย่าได้ลืมว่าเราอยู่ในประเทศที่ผู้ก่อตั้งคือเจ้าของทาสที่ลงนามในคำประกาศเรียกร้องเสรีภาพจากการกดขี่ การรักษามุมมองอย่างนี้ไว้อาจช่วยให้คุณให้จำได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับครูทุกวันนี้ไม่ใช่ของใหม่ อยู่กับหนังสือของออร์เวลล์สักคืนจะทำให้คุณรู้สึกโดดเดี่ยวน้อยลง คุณไม่ใช่คนเดียวที่มองเห็นความไร้สาระน่าขันของมันทั้งหมด

ครูที่แท้จริงรู้ว่าการสอนที่แท้จริงไม่ได้มีพื้นฐานอยู่บนมาตรฐานแกนร่วม หรือการเรียนรู้แบบผสมผสาน หรือสมุดบันทึกกฎระเบียบ และข้อบังคับเล่มใหม่ที่แจกกันตอนประชุมครูวันอังคาร เมื่อคำนึงถึงความเชื่อที่น่าขันที่ว่าเด็กทั้งหมดจะออกจากโรงเรียนไปโดยพร้อมที่จะเข้ามหาวิทยาลัย (นั่นเป็นเอกสารแจกที่การประชุมสัปดาห์ที่แล้ว) ครูมาสเตอร์ยิ่งต้องดูแลให้สิ่งต่างๆ เป็นไปตามความเป็นจริงมากกว่าที่เคย การเข้าใจว่าระบบนั้นบกพร่องอย่างไรช่วยให้เรายังคงแข็งแกร่งทางอารมณ์อยู่ได้

หลายคนลืมไปแล้วว่าการสอนที่ดีเป็นอย่างไร มันน่าเศร้าที่ว่านักปฏิรูปในปัจจุบันกำลังบังคับให้ครูเตรียมนักเรียนให้ระบายนาคตอบในวงกลมในแบบทดสอบมาตรฐานทั้งวันๆ เป็นหลัก การสอบเหล่านี้แทบจะไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความสำเร็จหรือความสุขในอนาคตเลย การคิดเช่นนั้นกำลังทำลายความแข็งแกร่งทางอารมณ์ที่จำเป็นในการพัฒนาขึ้นเป็นครูมาสเตอร์ ถ้าคุณเข้าใจว่าทิศทางเช่นนี้ผิด คุณน่าจะดูแลรักษาความแข็งแกร่งทางอารมณ์ไว้ได้

ข้อเสนอแนะประการที่สองของผมคือให้ดูหนังเรื่อง *Searching for Bobby Fischer* ซึ่งสตีเวน ไชเลียน เขียนบทและกำกับโดยอากาย บันทิกความทรงจำของเฟรด เวทสกิน ในหนังเรื่องนี้ เด็กน้อย จาซ เวทสกิน กำลังเข้าแข่งชิงแชมป์หมากรุก ในการแข่งรอบสุดท้าย เขาต้องเจอคู่ต่อสู้ที่โหดมาก บรูซ แพนโดลฟินี ครูคนหนึ่งของจาซ ซึ่งแสดงโดยเซอร์เบน คิงสลีย์นักแสดงผู้ยิ่งใหญ่ ฝ้าดูจาซที่เขาคอยเป็นพี่เลี้ยงที่

ปรึกษาให้บนจอทีวีในอีกห้องหนึ่ง จาซกำลังแพ้ แต่แล้ว นาประหลาดใจที่คู่ต่อสู้ของเขาทำผิดพลาด

บรูซเฝ้าดูจาซสำรวจกระดานหมากรุก การเดินหมากแบบยาก กระบวนหนึ่งจะทำให้ชนะการแข่งขันได้ และเขาหวังว่า จาซจะเห็นสิ่งที่เขาเห็น ทันใดนั้น ถึงแม้ว่าจาซจะไม่พูดอะไร ครูก็ยืนยึดตัวตรงขึ้นอีกนิด ยิ้ม และพูดว่า “เขารู้แล้ว” แม้กระทั่งพ่อของจาซก็ยังไม่รู้ แต่ครูของเขารู้ว่าจาซกำลังจะชนะการแข่งขัน

ครูเท่านั้นที่รู้ ไม่มีคอมพิวเตอร์หรือระบบการศึกษาหรือแบบทดสอบมาตรฐานใดที่จะมองเข้าไปในดวงตาของเด็กและบอกได้ว่าเด็กเข้าใจแล้วจริงๆ ครูสามารถอ่านภาษาร่างกาย รับฟังเด็กที่กำลังเจอวันที่เลวร้ายอย่างเห็นใจ หรือชี้ให้เด็กเห็นประตูที่เปิดอยู่ที่อาจทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าคุณเกิดรู้สึกว่าคุณไม่มีความแข็งแกร่งทางอารมณ์ที่จะป็นบันไดยี่สิบเอ็ดขั้นได้ ให้จำไว้ว่าคุณสามารถทำได้ ใครบางคนกำลังรอคุณอยู่ที่ชั้นบนสุดนั้น และการมองเข้าไปในดวงตาของนักเรียนและมองลึกไปกว่านั้นคือความแตกต่างที่ระบบการศึกษาไม่มีวันจะเข้าใจ มีแต่ครูแท้เท่านั้นที่เข้าใจ เข้มแข็งทางอารมณ์ไว้ และสร้างความเชื่อมโยงต่อไป นั่นคือข้อมูลที่สำคัญที่สุดในบรรดาทั้งหมด

जूดีเป็นนักเรียนเก่าคนหนึ่งและตอนนี้กำลังอยู่ปีสามที่มหาวิทยาลัยชั้นนำอดแห่งหนึ่ง ปัจจุบันกำลังไปเรียนที่ต่างประเทศอยู่ที่อิสตันบูล ผมได้รับจดหมายนี้จากเธอ

หวัดดี ครู เรฟ! (หรือ Merhaba! ถ้าจะพูดเป็นภาษาเตอร์กีซ)

ดีมากเลยที่ได้ยินข่าวจากครู ขอโทษที่ตอบช้าแต่อินเทอร์เน็ตของหนูที่ตุรกีเดี๋ยวมืดเดียวหาย หนูรู้ว่าครูต้องยุ่งมาก และมันมีความหมายกับหนูมากที่ครูอุตส่าห์หาเวลาเขียนถึงและคิดถึงหนู หนูแน่ใจว่างานละครกำลังไปได้สวย

ครูคิดตัวละคร *The Tempest* ครบถ้วนหรือยัง หนูรอมา

คุณคร้ออีกแค่สองสามเดือนข้างหน้าแทบไม่ไหวแล้วละ!

หนูออกเดินทางวันศุกร์ที่แล้วและถึงแม่จะมาอยู่ที่นี้ได้ไม่กี่วัน การเดินทางและประสบการณ์ก็น่าทึ่งทั้งนั้น หนูได้เจอผู้คนที่ดีมากและเอื้อเฟื้อและได้มีเพื่อนจากทั่วโลก หนูกำลังนั่งอยู่ในห้องหนูดื่มชาไปกับเพื่อนร่วมห้องชาวตุรกีอีกสามคน มันยากหน่อย เพราะว่าหนูไม่รู้เลยว่าเขากำลังพูดอะไรกัน แต่หนูรู้ว่าพอหนูเริ่มเรียนแล้ว การอยู่กับพวกเขาจะช่วยให้หนูพูดได้ดีขึ้น อย่างมหาดศาล ขณะที่นั่งอยู่ตรงนี้ หนูได้แต่คิดว่าหนูช่างโชคเสีย นี่กระไรที่ได้เจอครู การได้นั่งอยู่ในชั้นเรียนของครูเมื่อเกือบสิบปีมาแล้วคือจุดหักเหในชีวิตหนู และถ้าไม่มีจุดนี้แล้ว หนูแน่ใจเด็ดขาดเลยว่าหนูจะไม่ได้มาอยู่ที่จุดนี้และเป็นคนอย่างที่เป็นอยู่ขณะนี้ หนูต้องขอบคุณครู

หนูคงไม่มีวันนึกจินตนาการได้ว่าตัวเองจะมาอยู่ตรงนี้ หนูคงนึกฝันไม่ได้ว่าจะได้ออกจากโคเรียทาวน์ แต่เดี๋ยวนี้หนูเรียกฮัสต์ โคลสต์ได้ว่าเป็นบ้าน แล้วหนูยังถึงกับข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกมาถึงอิสตันบูลได้สำเร็จอีกด้วยซ้ำ

หากหนูต้องการอะไร หนูรู้ว่าหนูพึ่งพาครูได้เสมอ หนูจะคอยส่งข่าวเรื่องการเดินทางและประสบการณ์ของหนูที่นี้ คุณแลตัวเองนะคะ!! ขอฝากความคิดถึง (จากตุรกี) ให้คุณบาร์บารา และชั้นประถมห้าของคุณด้วย

ด้วยความเคารพ

จู้ตี

คุณผู้เป็นครูมาสเตอร์ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิต คุณเป็นจุดหักเหทักษะและความเชี่ยวชาญของคุณถูกถ่ายทอดต่อไป และโลกก็เป็นสถานที่ที่ดีขึ้นด้วยเพราะภูมิปัญญา การทำงานหนัก และการอุทิศตัวของคุณ ให้งานสอนที่ต้องใช้ฝีมือ

คุณได้เรียนรู้ว่าห้องเรียนที่ยิ่งใหญ่ไม่ได้เป็นเรื่องของการที่ครูพูด

หากเป็นเรื่องของการที่นักเรียนทำ นักเรียนไม่ควรสอบเรื่องแฮมเลต
เท่านั้น พวกเขาควรจะต้องแสดงละครเรื่องแฮมเลต

แทนที่จะเล่นเกมจังหวะดนตรี กีตาร์ ฮีโร่ พวกเขาควรที่จะเล่น
กีตาร์ และไม่ควรที่จะศึกษาประวัติศาสตร์เท่านั้น หากจำเป็นที่จะพบ
เจอประวัติศาสตร์ เห็นชีวิตในประวัติศาสตร์ และด้วยการแนะนำแนวทาง
ของคุณ นักเรียนของคุณจะสร้างประวัติศาสตร์

เดี๋ยวนี้นักเรียนต้องการครูมาสเตอร์ยิ่งกว่าที่เคย เพราะอย่างนี้
คุณจึงต้องบำรุงรักษาความแข็งแกร่งทางอารมณ์ไว้เพื่อช่วยจุดคนต่อไป
และเพื่อปีนบันไดยี่สิบเอ็ดขั้นนั้นเป็นเวลาสามสิบปี เข้มแข็งไว้และบันได
นั้นจะไม่ไต่ยอดเขาเอเวอเรสต์ หากเป็นบันไดสู่สวรรค์

บทส่งท้าย

ไม่มีการถอย ไม่มีการยอมแพ้!*

ยิ่งอะไร เปลี่ยนไปเท่าไร อะไร ก็ยิ่งเหมือนเดิมเท่านั้น

พวกเราที่เป็นครูสามารถเปลี่ยนได้ ด้วยความบากบั่นและความกล้าหาญ เราสามารถมองย้อนกลับไปยังการงานอาชีพอันยาวนานด้วยความอารมณ์ความรู้สึกที่ผสมผสานกัน จะต้องมียุทธศาสตร์เป็นมากมายจากความล้มเหลวแน่ๆ แต่ความเจ็บปวดจากบาดแผลเหล่านั้นบรรเทาเบาบางลงได้ด้วยความทรงจำอื่นๆ อย่างความทรงจำเรื่องเด็กๆ ที่มีชีวิตที่ดีขึ้นเพราะผลความพยายามของเรา ครูที่กล้าหาญที่ยังคงอยู่ในห้องเรียนเพื่อที่จะเติบโตและกลายเป็นช่างฝีมือชั้นครูในศิลปะการสอนสมควรอย่างยิ่งที่จะภาคภูมิใจกับงานที่ทำได้ดี

แต่บางสิ่งไม่เปลี่ยนเลย เราไม่เคยได้สิ่งที่เราควรได้รับ มันเป็นความเป็นจริงที่น่าเศร้าที่พวกเราทุกคนต้องยอมรับ

หลายปีมาแล้วมีคนขอให้ผมไปพูดให้ครูมือใหม่ฟังมันเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับเชิญให้บินไปอีกเมืองเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้ครูมือใหม่ดีเด่นกลุ่มหนึ่ง ผมไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นคนเรื่องมาก แต่ต้องสารภาพว่าผมซ็อกเมื่อมีคนพาไปถึง “ที่พัก” คืนก่อนที่จะต้องบรรยาย ผมต้องนอนบนเตียงเล็กๆ ในโรงรถได้โตะปึงปอง โดยที่ขาผมห้อยเลยขอบเตียงออกมาและมีใยแมงมุมใหม่ๆ อยู่เหนือผม ไม่ได้หลับสบายเลย

เอาละ ผมคิด อะไร ต้องดีขึ้น ในท้ายที่สุด ครูที่อุทิศตัวต้องได้รับสิ่งที่ควรจะได้สินะ แต่อาจจะไม่ก็ได้

เกือบสามสิบปีต่อมา ผมได้รับเชิญให้ไปพูดให้พวกครูฟังที่การประชุมในเมืองสวยที่ตั้งอยู่ริมน้ำแห่งหนึ่ง ผมไม่ได้คาดหวังว่าจะได้พัก

* No Retreat, No Surrender! จากเพลงของ Bruce Springsteen

ห้องชุดที่โรงแรมริทซ์ แต่ผมต้องหัวเราะลั่นเมื่อแท็กซี่ที่ไปรับผมที่สนามบินเข้าจอดที่บ้านพักสำหรับคนวัยเกษียณ

ผมไม่ได้พูดเล่น ผู้จัดการประชุมเลือกให้ผมพักที่บ้านพักคนวัยเกษียณช่วงที่ไปประชุม ห้องพักเป็นห้องเล็กกระจิวหลิว แต่ก็มีความพิเศษเหนือศีรษะแทนโต๊ะปิงปอง ก้าวหน้าขึ้นมาหน่อย! แต่เมื่อผมเข้านอนคืนนั้น ผมรู้ความจริงอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือ ผมยังไม่พร้อมที่จะเกษียณ และผมหวังว่าคุณก็คงไม่ได้กำลังวางแผนจะยอมแพ้เหมือนกัน มีเรื่องที่จะต้องทำมากมาย และมีวันเวลาอีกมากมายที่จะได้สนุก มีเด็กหลายคนที่ยังไม่รู้จักวงเช้าเบสที่สอง ฮีริค แคลปตันคนต่อไปนั่งอยู่ในห้องของคุณพร้อมที่จะเล่นเพลงบลูส์ในแบบของเขา มีบทเรียนวิทยาศาสตร์ที่ต้องสอน หนึ่งในนักเรียนที่ได้เรียนบทเรียนพวกนั้นอาจค้นพบวิธีรักษามะเร็ง มีนักเรียนที่ไม่เคยได้ยินชื่อ มาร์ค ทเวนรอคุณอยู่ และชั้นเรียนของผมก็ยังไม่เคยแสดงเรื่อง *Cymbeline*

พวกเขาอาจจะให้ผมพักที่บ้านคนวัยเกษียณ แต่ถึงผมจะสอนมาแล้วสามสิบปี ผมยังไม่พร้อมที่จะเกษียณ บาร์บารา ยังต้องการครัวใหม่อยู่ และยังมีเด็กมากเกินไปที่ต้องการพวกเราทั้งหมด

ไม่มีการถอย ไม่มีการยอมแพ้

ภาคผนวก 1

ชีวิตแต่ละวัน*

ครูหลายคนเขียนถึงผมหรือไม่กี่โทรศัพท์มาหา เพื่อขอให้ผมช่วยเหลือถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดทั้งวันในชั้นเรียน ต่อไปนี้คือเรื่องของวันหนึ่งที่ผมบันทึกไว้ เป็นวันพฤหัสบดีหนึ่งในเดือนมีนาคม ค.ศ. 2012 ครูทุกคนและทุกวันแตกต่างกันออกไป แต่ผมหวังว่าบันทึกประจำวันต่อไปนี้จะเป็นตัวอย่างว่าหัวข้อหลักๆ ของการเรียนปรากฏอยู่ในทุกสิ่งที่พวกนักเรียนทำได้อย่างไร ผมหวังอย่างยิ่งว่า การแบ่งปันเรื่องราวของวันปกติของผมจะบันเทิงใจให้คุณเกิดความคิดบางอย่างที่จะทำให้วันดีๆ ของคุณยิ่งดีขึ้นไปอีก

5:00 น. วันพฤหัสบดี ผมตื่นก่อนนาฬิกาปลุกจะดัง ผมเข้านอนหัวค่ำเมื่อคืน และรู้สึกได้พักผ่อนเต็มที่ ผมก้มลงดูนาฬิกาไปจนกระทั่งเกือบหกโมงเช้า

5:20 น. ขอขอบคุณสวรรค์สำหรับผู้เป็นภรรยาทั้งหลายที่คอยสนับสนุนให้กำลังใจ บาร์บาราเตรียมเสื้อเชิ้ตและเนคไทไว้ให้ผมเรียบร้อย การทำตัวเป็นตัวอย่างสำหรับพวกนักเรียนเป็นเรื่องสำคัญ เสื้อผ้าของผมรีดเรียบร้อยแล้วและอยู่ในสภาพดี รองเท้าอาดิดาสรุ่นสแตนลิมิธของผมพร้อมใส่ ผมสวมรองเท้าเทนนิสเพื่อเตือนตัวเองว่าครูที่ดีต้องยืนทั้งวัน

5:22 น. ขณะรับประทานอาหารเช้า ผมเริ่มทบทวนรายการสิ่งที่จะเกิดขึ้นในโรงเรียนวันนี้ในใจ เรื่องสำคัญเรื่องแรกก็คือ พวกนักเรียนต้องเข้าใจความย้อนแย้งของสถานการณ์ของราล์ฟในเรื่อง *Lord of the Flies* (วัยเยาว์อันลึกลับ) พวกเขาเข้าใจความปรารถนาแทบจะสิ้นหวังของราล์ฟที่จะได้รับการช่วยเหลือให้รอดไปจากเกาะ แต่ไม่เข้าใจประเด็นของวิลเลียม โกลดิง (ผู้แต่ง) ที่ว่าไม่มีการช่วยเหลือ หวังว่าวันนี้ พวก

* A Day in the Life จากเพลงของ The Beatles

นักเรียนจะเข้าใจบทเรียนนั้นได้ด้วยความช่วยเหลือเล็กน้อยจากผม

5:50 น. ใช้เวลาประมาณสิบห้านาทีที่ขับรถไปโรงเรียน ลานจอดรถมืดตึ๊ดตื๋อ ผมใช้เวลาหนึ่งนาทีในรถหายใจ ตั้งสมาธิกับงานที่จะทำในวันนั้น ผมอยากจะสอนเรื่องการวิ่งเข้าเบสตามสถานการณ์เวลาเราเล่นเบสบอล ผมจำเป็นที่จะต้องงานของบ๊อบบ๊อบอย่างละเอียดทุกวัน เขาบอกผมเมื่อวานว่า อยากจะเริ่มโครงการศิลปะซึ่งเส้นด้าย แต่เขาก็ทำงานของเขาไม่เสร็จ ผมบอกเขาแล้วว่าเขาจะมีสิทธิ์ทำได้ถ้าเขาทำงานอ่านที่ผมสั่งให้ทำเสร็จเรียบร้อย

6:05 น. อาคารใหญ่ปิดใส่กุญแจอยู่ การตัดงบประมาณหมายความว่า จะไม่มีพวกเลขมาสำนักงานจนกว่าจะแปดโมงเช้า โชคดีที่ห้องของผมอยู่ในอาคารอีกหลัง ผมเลยเข้าไปได้ ห้องรกนิดหน่อย เพราะเมื่อวานมีการซ่อมเต็นท์เล็กหลังสีโมงเย็น โต๊ะเก้าอี้ไปกองกันอยู่ด้านข้าง และจำเป็นต้องจัดใหม่เพื่อให้ห้องเป็นระเบียบ

6:15 น. ผมจัดเอกสารหลายชุดที่จะแจกให้พวกนักเรียนเพื่อเสริมหลักสูตรของวันนั้น มีโจทย์ปัญหาพิเศษสำหรับทีมคณิตศาสตร์เข้านี้จะแจกศัพท์ประวัติศาสตร์เรื่องสงครามกลางเมืองตอน 8:30 น.

6:35 น. ซ้อมสอบทบทวนคณิตศาสตร์ที่เด็กทำเมื่อวานซึ่งผมยังไม่ได้ตรวจวางอยู่บนศิษย์บอร์ดเครื่องหนึ่ง ถัดไปเป็นโน้ตเพลง “Changes” ของเดวิด โบวี จำนวนสิบสองชุดสำหรับนักเรียนที่เล่นกีตาร์กับเปียโน เด็กสามคนที่มาเข้าสู่เข้ามาในห้องพร้อมเอ่ยสวัสดิ์ตอนเข้าอย่างร่าเริง ฮิวโก้คว้าไม้กวาดและเริ่มกวาดฝุ่นผงที่เด็กสามสิบกว่าคนทิ้งไว้ตอนซ่อมเต็นท์งานละครเซกสเปียร์ที่จะแสดงในสี่เดือนข้างหน้า โรซากับแองจี้ไปหยิบบีกเบอร์ธา (เครื่องเจาะรูชั้นหนึ่งของเรา) มาและจัดเอกสารต่างๆ ไว้บนโต๊ะนักเรียน ทำแบบนี้แล้วจะได้ไม่ต้องเสียเวลาแจกงาน ทุกวินาทีมีค่า

6:45 น. มีเด็กประมาณโหลหนึ่งในห้องแล้วตอนนี้ ข้างนอกยังมีตอยู่ ลูอิสกับอเล็กซิสขอยืมหนังสือคณิตศาสตร์ของผมและตรวจงานคณิตศาสตร์เมื่อวานอย่างรวดเร็ว – เป็นแบบทดสอบให้เลือกคำตอบเรื่อง

การคุณเศษส่วน แล้วบันทึกเกรดลงในสมุดบันทึกคะแนน และวางแบบทดสอบไว้บนโต๊ะของนักเรียน กว่าครึ่งของนักเรียนในชั้นทำได้คะแนนเต็ม นักเรียนพวกนี้ได้เงินโบนัสในเศรษฐกิจในชั้นเรียนของเรา ลีโอ หนึ่งในนายธนาคารและเด็กที่มาแต่เช้า หยิบเงินสดของชั้นกองหนึ่งซึ่งหน้าตาเหมือนเงินเกมเศรษฐีออกมา เขาวางธนบัตรนั้นลงบนโต๊ะของนักเรียนที่สมควรได้รับ แล้วเอาเงินที่เหลือไปเก็บไว้ที่ชั้นข้างกระดานไวท์บอร์ด เงินนั้นวางอยู่เปิดเผยแบบทุกคนเห็นชัด แต่ไม่มีใครในชั้นแตะต้องเงินนั้น ยกเว้นนายธนาคารสี่คนของเรา ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตชื่อสัตย์

7:00 น. ปีนี้นักเรียนสามสิบสี่คนในชั้น ถึงตอนนี้ยี่สิบห้าคนมาถึงแล้ว บางคนกำลังคันคันถึงด้ายสีๆ เลือกด้ายสีที่จะใช้กับโครงการตอนบ่ายวันนั้น เด็กๆ ตื่นเต้น สามวันก่อนหน้านั้น พวกเขาได้รู้ว่าเราจะเริ่มซึ่งด้ายจริงๆ กันวันนี้ พวกเด็กๆ ทำงานเตรียมโครงการของตัวเองมาประมาณเดือนหนึ่งแล้ว ดังนั้นถึงตื่นเต้นกันมากเพราะจะเริ่มขั้นตอนสุดท้ายที่จะเติมเต็มความสำเร็จอย่างที่สุดในการสร้างสรรค์ลวดลายการซึ่งด้ายของตัวเอง

เด็กคนอื่นๆ กำลังทำความสะอาดผนังห้อง หลายคนซ่อมบทเซกสเปียร์เป็นกลุ่มเล็กๆ วันนี้ เราจะซ่อมมอที่ 4 และนักแสดงหลายคนกำลังพยายามที่จะ “จำบท” ไล่เรียงซ่อมฉากต่างๆ จากความจำ

7:15 น. ผมนั่งลงกับเอมิลี เด็กประถมสี่ที่จะเล่นลีดก็ตาร์ เพลง “I’d Love to Change the World” ของวงเทเนซีสฮาพเตอร์ เพลงนี้ยาก ผมสอนเธอเล่นอยู่ห้องหนึ่ง เป็นริฟฟ์โน้ตเซปต์หนึ่งชั้น เธอทำได้ดีและเรียนรู้ที่จะเล่นลีดยากๆ ทีละชั้นทีละตอน พอถึงตอนปลายปี เธอจะเล่นเพลงนี้ได้อย่างกับมือโปร แครน นักเปียโนคนหนึ่งของเรานั่งลงที่คีย์บอร์ดและเล่นเพลงที่เป็นช่วงของเธอซ้ำๆ เพื่อให้เอมิลีจับจังหวะได้ ส่วนที่เป็นดนตรีทั้งหมดจะเริ่มต้นแบบนี้ มันเป็นการดีที่สุดที่จะเริ่มเล่นดนตรีส่วนหนึ่งซ้ำๆ แต่อย่างแม่นยำแทนที่จะเล่นอย่างรวดเร็วที่แบบแหย่ ความเร็วจะมาทีหลัง แต่สำหรับตอนนี้ การเล่นให้ทันถูกจังหวะสำคัญกว่า พวกเด็กๆ เรียนรู้ว่าจริงๆ แล้ว การนับจังหวะ

ในดนตรีสำคัญกว่าตัวโน้ต

7:25 น. ทีมคณิตศาสตร์เริ่มต้น มีเด็กยี่สิบห้าคนอยู่ในห้องเรียน มันเป็นกิจกรรมสำหรับเด็กๆ ที่สมัครใจมาเข้าเพื่อฝึกทักษะการแก้ปัญหาและการคิดเชิงวิเคราะห์ให้ดีขึ้น วันนี้เราจะทำโจทย์ปัญหาเรื่องกลยุทธ์ การทำแผนภูมิและตาราง พวกนักเรียนต้องหารูปแบบเพื่อเติมแผนภูมิให้ครบถ้วน เราทบทวนขั้นตอนการแก้ปัญหา ก่อนอื่น เราต้องเข้าใจปัญหาด้วยการเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้น เราต้องเลือกกลยุทธ์ที่เหมาะสมในการแก้ปัญหา ต่อจากนั้น เราก็กแก้ปัญหา และในที่สุด เราจะวิเคราะห์งานของเราเพื่อดูว่าคำตอบของเรามีเหตุผลเข้าท่าหรือเปล่า พวกเด็กๆ จะทำตามขั้นตอนเหล่านี้ทุกเช้า พอแสดงว่าเข้าใจปัญหาแล้ว ผมก็จะปล่อยให้เด็กทำแผนภูมิและคิดวิธีแก้ปัญหาตัวเองเป็นกลุ่มละสามสี่คน

โจทย์ปัญหาของเขานี้ซับซ้อนเป็นพิเศษ แต่ก็สนุกสำหรับพวกนักเรียน เด็กๆ คอยกันเสียงหึ่งขณะที่ทำงานด้วยกัน

7:40 น. โทรศัพทท์ที่ห้องดังขึ้น ครูจากออลลินอยส์สองคนจะมาสังเกตการเรียนการสอนวันนี้ นักเรียนสองคนมีหน้าที่เป็นเจ้าภาพในห้อง ทั้งสองจะไปที่สำนักงาน ทักทายแขกและพากลับมาที่ห้อง เด็กพวกนี้มีหน้าที่ทั้งวันคอยดูแลว่าแขกของเรามีเอกสารและคู่มือบทเรียนของแต่ละบททั้งหมด และต้องดูแลให้แน่ใจด้วยว่า แขกจะหาน้ำดื่มเป็นขวด น้ำผลไม้ น้ำอัดลม และห้องน้ำได้ที่ไหน

7:44 น. เด็กกลุ่มหนึ่งประกาศว่ามีวิธีแก้ปัญหาแล้ว และประกาศคำตอบ แต่เด็กอื่นๆ ที่เหลือในชั้นเจอที่ผิด ทุกคนต้องกลับไปเริ่มต้นใหม่

7:49 น. กลุ่มหนึ่งแก้ปัญหาได้ ผมขอให้พวกเขาออกครู่หนึ่งเพื่อดูว่าคนอื่นเจอคำตอบแล้วเหมือนกันหรือเปล่า เด็กที่เสร็จแล้วรอให้เพื่อนๆ ทำงานเสร็จอย่างอดทน ทุกคนมีความสำคัญในห้องนี้

ผมขอให้ทุกกลุ่มบอกคำตอบกัน มีอยู่กลุ่มเดียวที่แก้โจทย์ได้ และทำแผนภูมิและตารางได้ถูกต้องเรียบร้อย

เด็กสี่คนที่ทำผิดเข้าใจว่าทำไมถึงผิดไป พวกเขาเด็ก ๆ เก็บโต๊ะ ข้าวโม่
เรียนอย่างเป็นทางการใกล้จะเริ่มแล้ว

7:57 น. พวกเขาเข้ามาแต่เข้าไปห้องน้ำก่อนโรงเรียนเข้า ไม่มี
ใครต้องตามไปด้วย พวกเขาเป็นอิสระและรู้ว่าควรไปเสียก่อนที่เข้าอัน
ยาวนานจะเริ่มต้น

ตอนนี้ นักเรียนเต็มห้องแล้ว พวกเขาเด็ก ๆ ที่ไม่ได้มาแต่เช้าเพื่อทำ
กิจกรรมที่มคณิศศาสตร์อยู่นอกห้องประมาณสิบนาทีแล้วเริ่มเข้าห้อง
ขณะที่พวกเขาเข้าไปพักเข้าห้องน้ำ เด็กหลายคนไปที่ตู้เก็บถุงมือ
เบสบอล หยิบถุงมือออกมาวางบนพื้นใกล้ประตู ให้คนเล่นเลือกอันที่ตัว
เองอยากจะใช้เข้าวันนี้

8:00 น. ระฆังดังขึ้น ภายในสิบห้าวินาที ทั้งชั้นก็ออกจากประตู
เดินลงบันไดไปที่สนามเด็กเล่น ชั้นอื่นๆ กำลังเข้าแถวอยู่นอกห้องให้ครู
มารับ เด็กๆ ปราดออกไปทันทีที่ได้ยินคำว่า ไป ชาวเซกสเปียร์แห่ง
ไฮบาร์ตใช้เวลาอย่างเป็นประโยชน์

8:01 น. พวกนักเรียนทั้งหมดวิ่งเป็นระยะหนึ่งไมล์ ถึงตอนปลายปี
สามในสี่ของชั้นจะสามารถวิ่งได้หนึ่งไมล์ภายในเวลาไม่ถึงแปดนาที เราทำ
อย่างนี้เพราะมันดีกับเรา

พวกเขาเด็ก ๆ เป็นอิสระ ผมไม่ต้องคอยเฝ้าดูพวกเขาวิ่งรอบสนาม
เด็กเล่นลึบรอบ ผมอยู่อีกด้านหนึ่งของสนาม มีคอร์ตวอลเลย์บอลพร้อม
เสาสำหรับชิงเน็ตและมีสีทาเป็นเส้นไว้บนผิวถนนบอกรูขี้นก ไชคร้าย
โรงเรียนของเราไม่เคยชิงเน็ตได้เลย ทางโรงเรียนเลิกไปเพราะพวก
นักเรียนไปถึงมันลงมา ระหว่างที่พวกนักเรียนวิ่งหนึ่งไมล์ ผมก็เอาเชือก
ไปผูกชิงกับเสาไว้ เพื่อให้พวกเขาเด็ก ๆ ตบลูกให้ข้ามเน็ตเวลาเล่น

8:12 น. นักเรียนถูกแบ่งเป็นสามทีม วันนี้ทีมที่เรียกตัวเองว่า
Black Dragons (มังกรดำ) จะเล่นวอลเลย์บอลกันข้างละหกคนขณะที่
ผมทำงานกับอีกสองทีมที่เหลือที่สนามเบสบอล ผมไม่ต้องคอยเฝ้าดูเกม
วอลเลย์บอล พวกนักเรียนเล่นด้วยกันได้ดี พวกเขาได้เรียนรู้เมื่อตอนต้น
ปีว่าถ้าไม่มีความเป็นนักกีฬา จะไม่ได้เล่น ไม่มีใครอยากอดสนุก

ไบรอันหยิบซอลล์มาด้วยจากห้องเรียนเมื่อพวกนักเรียนไปวิ่ง พวกคนงานที่มาทำฟิวสนามใหม่ทาสีเบสไม่ถูก ระยะทางระหว่างเบสนั้นใช้ได้สำหรับเด็กประถมหนึ่งเท่านั้น พวกคนงานน่าจะทาสีเบสชุดที่สองที่ยาวกว่าไว้ แต่ลืม เพราะฉะนั้นไบรอันถึงต้องใช้ซอลล์กวาดเบสที่ยาวเหมาะสมสำหรับให้เด็กประถมห้าเล่นเบสบอล

แล้วเกมเบสบอลระหว่างสองทีมที่เหลือก็เริ่มขึ้น ทีม The Gods (เหล่าเทพเจ้า) ได้เป็นฝ่ายเริ่มหลังจากได้เล่นวอลเลย์บอลเมื่อวานนี้ ส่วนทีมเจ้าบ้านชื่อ Call Us What You Want (อยากเรียกเราว่าอะไรก็เรียกไปเถอะ) ชนะเกมเมื่อวานนี้และได้เล่นอีก ถ้าทีมไหนได้เล่นติดกันสองครั้ง จะต้องไปเล่นวอลเลย์บอลวันถัดไป ทำอย่างนี้ทำให้ทั้งสามทีมได้หมุนเวียนกันเล่นกีฬาทั้งสองอย่าง

ผมพิทซ์ให้ทั้งสองทีม โดยทั่วไป เด็กพวกนี้ไม่ได้เรียนพลศึกษาในห้าปีแรกของโรงเรียน เมื่อเลิกเรียนเร็วขึ้นเป็น 14:19 น. จากเดิมที่เลิกบ่ายสาม และจากการที่หลักสูตรที่มุ่งเน้นเต็มที่เรื่องการประเมินโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน ครูส่วนมากก็ไม่เคยได้พานักเรียนของตัวเองไปเล่นกีฬาและเกมอะไรเลย

พวกเด็กๆ ชอบเล่นสามอินนิ่งตอนเช้า พวกเขายังเล่นได้ไม่ดีนัก แต่รู้ว่าจะเล่นอย่างไร และมีความเป็นนักกีฬาน่าชมเชย ทั้งหมดเชียร์กันและกัน ทีมต่างๆ อยากชนะ แต่ไม่เคยมีการเยาะเย้ยกัน พันธกิจของการเป็นคนสุภาพน่ารักดำเนินอยู่อย่างดี

8:22 น. โอมาร์พลาดไปอยู่นอกเบสตอนรับลูกได้ก่อนตกถึงพื้น เขาถูกดับเบิลเพลย์เพราะเขายังไม่เข้าใจเรื่องการวิ่งเข้าเบสตามสถานการณ์ แต่ผมไม่ได้หยุดเกมหรือเทศนาเขา เพราะวันนี้เป็นวันที่เขาขึ้นเบสได้เป็นครั้งแรกในหลายสัปดาห์ การเรียนรู้อะไรเรื่องการไล่จับรอบจนเกมจบได้

8:26 น. วาเลอรีเล่นได้เยี่ยมรับลูกที่อยู่บนพื้นเข้าเบสสองไปเบสสาม ทีมของเธอทำฟอร์ซเพลย์ พวกนักเรียนกำลังเรียนวิธีการเข้าเบสที่ถูกแล้วแต่สถานการณ์

8:29 น. ดานาตีลูกออก เธอยังไม่สามารถจับตาตุ๊กได้ตลอด แต่ก็พยายามอย่างหนักเสมอ เพื่อนร่วมทีมทุกคนยกมือขึ้นประกับเธอ เมื่อเธอกลับไปยังตำแหน่งของเธอหลังแบ็คสตัป

เกมจบลง ผมชมโอมาร์ที่เข้าถึงเบส หลังจากนั้น เราก็เรียนเรื่องการไล่จับอยู่หนึ่งนาที พวกเด็ก ๆ เรียนรู้ที่จะเร็วเต็มที่เวลารับลูกก่อนตกถึงพื้นเวลามีสองเฮ้าท์ แต่จะชะลอในสถานการณ์อื่น บางคนยังไม่เข้าใจแนวความคิดนี้เต็มที่ แต่มีรากฐานวางไว้แล้วสำหรับตัวชี้ในอนาคตในการวิ่งตามสถานการณ์

8:35 น. พวกเด็ก ๆ หันไปมองสนามเบสบอลแนวหนึ่งตอนเดินออก มีคนเก็บแจ๊คเก็ตตัวหนึ่งขึ้นมา แล้วเด็กก็เริ่มออกจากสนามกันจากฝั่งโน้น พวกที่เล่นวอลเลย์บอลอยู่เห็นว่าเกมจบแล้วก็พากันวิ่งเหยาะ ๆ มาหา โจนathanไม้ส้อมที่จะหยิบม้วนเชือกที่ใช้ซึ่งแทนเน็ตติดมาด้วย

8:37 น. พวกนักเรียนคุยกันเสียงดังตอนเข้าใกล้โรงเรียน หากพอข้ามประตูที่กั้นสนามเด็กเล่นกับห้องเรียนไว้ ทุกคนก็หยุดพูด *ชาวเซกสเปียร์แห่งไฮบาร์ตริจิกกาลเทศะ*

8:38 น. พวกนักเรียนจะไปห้องน้ำเองเพื่อล้างหน้าล้างมือและเตรียมตัวเรียนวิชาประวัติศาสตร์สหรัฐฯ เมื่อกลับไปห้อง 56

8:41 น. แชกที่มาเยี่ยมคุยกับผมเรื่องความเป็นอิสระของนักเรียน พวกเขาถามว่านักเรียนเคยทำผิดหรือประพฤติตัวไม่ดีไหมแน่นอน พวกเขาเป็นเด็ก แต่ถ้าเราไม่ยอมให้พวกเขาได้อยู่กันเอง และตัดสินใจผิดพลาดเป็นครั้งคราวด้วยซ้ำ เด็ก ๆ จะมีวันเรียนรู้ที่จะคิดเพื่อตัวเองเมื่อไหร่กัน

ผมกำลังเซ็ดมือให้แห้งขณะออกจากห้องน้ำครู นักเรียนเห็นว่าผมก็ล้างหน้าล้างมือเหมือนพวกเขา เด็ก ๆ เดินขีดขวาไปบันไดขึ้นมา ไม่มีนักเรียนคนอื่น ๆ บนบันได แต่มารยาทที่ดีซึมซับอยู่ในตัวพวกเขาแล้ว เด็ก ๆ ขีดขวาเสมอ

8:40 น. ผมตั้งทีวีไว้แล้วให้เล่นตอนหนึ่งสั้น ๆ จากภาพยนตร์เรื่อง *The Civil War* (สงครามกลางเมือง) ของเคนเบินส์ พวกนักเรียน

ได้ดูจากการต่อสู้วันที่สามที่เกิตตี้สเบิร์ก เด็กๆ ประหลาดใจกับการนองเลือดและขนาดของกองทัพต่างๆ

8:50 น. พวกเขาหุบไม้ตจากรายการเอกสารที่มีวางไว้บนโต๊ะก่อนหน้านั้นตอนเช้า และจัดเข้าแฟ้มไว้ในกล่องวิชาประวัติศาสตร์—ซึ่งเป็นที่เก็บบัตรดัชนีที่เด็กๆ เก็บข้อมูลไว้ ชื่อ เฟรเดอริก ดักลาส, สตีเวนฮอลล์ แจ็คสัน, เกิตตี้สเบิร์ก, วิกส์เบิร์ก และคำอื่นๆ อีกสามสิบคำจะเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ของพวกเขาภายในสองสามวันนี้

9:02 น. ผมประกาศให้เก็บกล่องวิชาประวัติศาสตร์ เพราะเรากำลังจะเริ่มการทดลองทางวิทยาศาสตร์ ภายในสามสัปดาห์ที่ กล่องพวกนี้ก็หายวับ แล้วทุกคนก็หุบเอาบันทึกเรื่องพลังงานแสงอาทิตย์ออกมาจากแฟ้ม *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตใช้เวลาให้เป็นประโยชน์*

9:04 น. พวกนักเรียนเรียนรู้วิธีใช้แผงรับรังสีดวงอาทิตย์มาแล้ว บทเรียนวันนี้เป็นเรื่องของการทดสอบว่ามุมของแผงรับรังสีดวงอาทิตย์นั้นสามารถเพิ่มปริมาณพลังงานที่เก็บได้หรือไม่

เด็กกลุ่มละสี่คนนำแผงรับรังสีดวงอาทิตย์ออกไปข้างนอก ลงบันไดไป และวางมันไว้ที่แผ่นหญ้าเล็กๆ ใกล้สนามเด็กเล่น เทน้ำจากขวดที่ผมเอามาโรงเรียนลงในแผง ทางเขตการศึกษาห้ามใช้น้ำจากอ่างที่ห้องเรียนของเราเพราะมันปนเปื้อน เด็กที่แข็งแรงที่สุดของผมสามคนหิ้วน้ำขวดละสองลิตรลงบันไดไปให้ทุกทีมใช้ ทีมนักเรียนจะเติมน้ำลงไปในแผงรับรังสีดวงอาทิตย์ของทีมแล้วใช้เทอร์โมมิเตอร์วัดอุณหภูมิโดยผมไม่ต้องแนะนำ *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตแสดงความคิดริเริ่ม*

9:25 น. ในช่วงสิบห้านาทีหลังของชั่วโมงนั้น พวกเด็กๆ ก็ได้บันทึกข้อสังเกตไว้อย่างเรียบร้อย *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตเข้าใจความสำคัญของการนำเสนอ* ทำตารางผลลัพธ์สุดท้ายและสรุปความเห็น ถ้าวัดอุปกรณ์กลับมาที่ห้องเก็บไว้ตามที่ของมัน แล้วพวกนักเรียนก็หุบเอาหนังสือ *Lord of the Flies* ของตัวเองออกมาเงิบๆ โดยไม่ต้องบอก

9:30 น. กับหนังสือที่น่าตกใจกลัวเล่มนี้ พวกนักเรียนรู้สึกว่าการอ่านแค่ไหนก็ไม่จูงใจ บทที่จะเรียนวันนี้จะทำให้เด็กตกตะลึงด้วยเรื่องการ

ตายของไซมอน ผมจำเป็นที่จะต้องมั่นใจว่าพวกเขาเห็นและเข้าใจความ
ยื้อนแย้งมากมายที่อยู่ในบทนี้

สื่อตั้งข้อสังเกตที่เย็บมมาก - เขาบอกว่าศีรษะที่บาดเจ็บของ
ไซมอน (เขาเดินชนต้นไม้) ทำให้นึกถึงบาดแผลจากมงกุฎหนามของ
พระคริสต์

9:58 น. วาเลอริอัสอ่านตอนนั้น เธอไม่ค่อยชอบอ่านออก
เสียงนัก แต่ซักรู้สึกมั่นใจมากขึ้น พวกที่ยังอ่านไม่ค่อยเก่งได้ลองแล้ว
สัปดาห์นี้และไม่ต้องเจ็บปวดเพราะไม่มีเพื่อนคนไหนหัวเราะเยาะ
ห้องนี้เป็นแหล่งพักพิงที่ปลอดภัย *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตเป็น
คนสุภาพน่ารัก*

10:20 น. ลูอีสเป็นเด็กที่อ่านหนังสือเก่งที่สุดและช่างคิดที่สุด
คนหนึ่งในชั้น จึงไม่น่าประหลาดใจที่เขาจะตั้งข้อสังเกตที่ผมหวังไว้ว่า
พวกเขาจะสังเกตเห็น ตัวละครที่ชื่อราล์ฟแสดงความหวังตลอดเวลาว่า
จะได้รับการช่วยเหลือให้รอดไปได้ แต่ลูอีสชี้ให้เห็นว่าเด็กผู้ชายพวกนั้น
อยู่บนเกาะเนื่องจากสงครามปรมาณู “จริงๆ แล้ว จะไม่มีใครมาช่วย
เราใช่ไหม” ลูอีสถาม พวกนักเรียนอ้าปากค้าง “อย่างนั้นมันน่าหดหู่จริง”
แอนเจลาแสดงความเห็น

10:25 น. ตัวละครที่ชื่อไซมอนค้นพบความจริงที่ว่า ที่คิดกันว่าเป็น
สัตว์ร้ายมาทำให้พวกเขาเด็กตระหนกตกใจกลัวนั้นเป็นเพียงนักโคตรมที่
ตายในสงคราม มันมืด แต่เขาก็เตร็ดเตร่ลงภูเขาไปบอกคนอื่น ทั้งห้อง
เงียบกริบราวกับหลุมฝังศพ พวกเขาเตรียมพร้อมรอการกระทำที่ร้ายกาจ
ที่พวกเขาารู้สึกว่ากำลังจะเกิดขึ้น เด็กสามสิบสี่คนเหมือนถูกติดคาอยู่กับ
หนังสือ และอ่านมาเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ต
มีสมาธิจดจ่อ*

10:40 น. พวกเขาเด็กผู้ชายในเรื่องฆ่าไซมอน เด็กบางคนในห้อง
ร้องไห้ ไม่มีใครพูดว่าอะไร มันเป็นช่วงเวลาที่ร้ายกาจแต่ก็พิเศษ การอ่าน
ควรจะเป็นอย่างนี้ ทั้งห้องเงียบอยู่กว่าหนึ่งนาทีก่อน หลังจากนั้น เด็กๆ ก็จะไม่
ยอมหยุดพูด วิดกว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป ผมบอกพวกเขาว่าฉันจะ

นำสนเท่ห์ แล้วผมก็บอกว่าแต่เราต้องหยุดก่อนเพราะถึงช่วงพักระหว่างคาบเรียนแล้ว พวกเด็กฯ ส่งเสียงครวญขออ่านต่อ บางคนเสนอว่าไม่ต้องพักก็ได้ ผมบอกพวกเขาว่า เต็มวันก็จะได้อ่านอีก... พรุ่งนี้

10:45 น. เด็กบางคนไปพักระหว่างคาบเรียน บางคนอยู่ในห้องต่อเพื่อซ้อมกีตาร์ วันนี้จะมีการชิงแชมป์เปียโนกับลีดกีตาร์สำหรับเพลง “The Seeker” ของวงเดอะฮู

10:46 น. ถึง 10:49 น. นักเรียนที่ทำหน้าที่เจ้าภาพพาแขกไปห้องน้ำ

10:55 น. โจอีไล่ลูกกลิ้งของลีดกีตาร์ได้อย่างสมบูรณ์แบบ แต่เขากับแคเรน คนเล่นคีย์บอร์ดยังคงเล่นไปด้วยกันไม่ได้ พวกนักเรียนเล่นเพลงเดิมสามครั้งติดๆ กัน และมันก็ดีขึ้นกว่าเดิมทุกครั้ง *ชาวเซกสเปียร์แห่งไฮบาร์ตทำงานหนัก*

11:00 น. นักร้องสี่คนเข้าร่วมวงเพื่อซ้อมเสียงประสาน สองท่อนแรกดีมากแต่ท่อนสุดท้ายยังไม่นิ่ง แต่ไม่มีใครวิตก เราก้าวหน้ามาแล้ว การปรับปรุงจะค่อยๆ เกิดขึ้นในช่วงหลายเดือนถัดไป *ไม่มีทางลัด*

11:05 น. หหมดช่วงพักระหว่างคาบเรียน มือกีตาร์เก็บเครื่องดนตรีลงกล่องไว้ตามที่ของมัน เด็กๆ จากข้างนอกเข้าห้อง แล้วหยิบหนังสือคณิตศาสตร์ออกมา มือกีตาร์ไปห้องน้ำเองโดยไม่มีใครคุมไป ซึ่งปกติที่โรงเรียนจะห้าม แต่นักดนตรีพวกนี้บอกผมว่าต้องไปและไม่มีเวลาไปช่วงพักระหว่างคาบเรียน เพราะซ้อมดนตรีอยู่ ผมเชื่อพวกเขา *ชาวเซกสเปียร์แห่งไฮบาร์ตชื่อลีดีย์*

11:06 น. พวกนักเรียนในห้องหยิบเอาแผ่นตัวเลขฝึกทักษะคณิตศาสตร์ของมาร์ซี คูก ขึ้นมาอยู่บนเครื่อง โจทย์คณิตศาสตร์ในใจของโปรดของพวกเขาวินนี้มีว่าอย่างนี้: ให้เอาจำนวนสมาชิกรัฐสภาของรัฐเพนซิลเวเนีย บวกด้วยจำนวนของตุลาการในศาลฎีกาของสหรัฐอเมริกา คูณด้วยจำนวนสัปดาห์ในหนึ่งปี บวกด้วยจำนวนฟุตในหนึ่งหลา เอาลิบเปอร์เซ็นต์ของจำนวนนั้นมา แล้วบวกด้วย 6.5 โทว์คำตอบลึว่า รากที่สองของเลขจำนวนนั้นคือเท่าไร เด็กทุกคนยกเลข 3 ขึ้นมาให้ดู

อย่างถูกต้อง

11:10 น. นักเรียนทั้งหมดกลับมายู่ในห้อง และเปิดหนังสือไปที่หน้า 284 ผมเขียนคำสั่งงานไว้บนกระดานเมื่อตอนเช้า และมีน้อยอยู่ในสมุดแผนการสอนของผมให้นักเรียนทั้งหมดได้เห็นด้วย วันนี้เราจะเริ่มฝึกทักษะการหารจำนวนคละ

ผมจะไม่เรียกเก็บงานหรือตรวจงานที่ทำวันนี้ เพราะไม่มีเวลา ถึงจุดนี้ของปี ผมรู้ว่า นักเรียนยี่สิบเจ็ดคนในจำนวนสามสิบสี่คนในชั้นเรียนของผมผ่านการทดสอบคณิตศาสตร์ทุกอย่างโดยตอบถูกอย่างน้อย 80 เปอร์เซ็นต์ ครึ่งหนึ่งของห้องทำได้เต็ม 100 เปอร์เซ็นต์ เสียเวลาเปล่าที่จะไปตรวจแบบฝึกหัดของพวกเขา ผมรู้ว่าพวกเขา

แทนที่จะทำอย่างนั้น ผมทบทวนเรื่องที่ผิดกันบ่อย คือการเอาส่วนกลับไปปนกันเวลาเปลี่ยนจำนวนคละให้เป็นเศษส่วน ผมมักจะเรียกถามเด็กที่ไม่ค่อยเก่งเป็นส่วนใหญ่ในระหว่างคาบนั้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

ก่อนเริ่มฝึกทำโจทย์ ผมให้พวกนักเรียนเปลี่ยนที่นั่ง ทุกคนที่มีปัญหาให้ไปนั่งติดกับคนที่เก่งๆ จะได้ไต่ถาม และตรวจงานกันได้ทันที

11:30 น. ถึงตอนนี้ นักเรียนทำงานกันเงียบๆ และพยายามทำโจทย์สิบห้าข้อที่ผมสั่งไป มีโจทย์กว่าหนึ่งร้อยข้อทั้งในหนังสือและแบบฝึกหัดเสริม แต่ถ้าเด็กน่าจะทำได้อย่างมากที่สุดก็ข้อ ผมจะให้น้อยกว่านั้นมากๆ ถ้าเด็กสามารถทำสิบห้าข้อได้ก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องทำหนึ่งร้อยข้อ เพราะถ้าทำสิบห้าข้อไม่ได้ ก็ไม่มีทางจะทำทั้งหนึ่งร้อยข้อได้

นักเรียนไม่ได้ทำเสร็จหมดทุกคน แต่ทุกคนทำไปมากกว่าครึ่งไปมากแล้ว ผมเรียกให้บางคนตอบ มีคนถามคำถามแต่ไม่มีใครเคยหัวเราะหรือส่งเสียงช่วงที่มีคำถาม มันเป็นแหล่งพักพิงที่ปลอดภัย *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตไม่กลัวที่จะถามคำถาม*

11:55 น. นักเรียนหลายคนทำเสร็จแล้ว และเปิดหนังสือไปทำแบบทดสอบฝึกหัดที่เด็กๆ ไปเจอทำylemเอง *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตแสดงความศรัทธา*

11:57 น. ตรวจงานชารอนแล้วเห็นความก้าวหน้า เธอทำได้ ดีขึ้น เพราะในที่สุด เธอก็ไม่ต้องดูตารางสูตรคูณเลย เธอชอบทำงาน กับแจเน็ต นักเรียนระดับที่อปคนหนึ่งที่ใจเย็นกับเธอมาก ผมชมชารอน และเธอก็หน้าบาน แจเน็ตใช้เวลาหลายสัปดาห์หลังนี้ช่วยให้ชารอน เป็นเรื่องเป็นราวมากขึ้น แต่ไม่ได้พูดอะไร *ชาวเซกสเปียร์แห่งไฮบาร์ต อ่อนนุ่มก่อนมदन*

12:12 น. นักเรียนสองคนมีปัญหาระหว่างคาบ ผมเลยให้ทางเลือกว่าจะทานอาหารกลางวันกับผมและทำงานให้เสร็จ หรือจะรอไปทำงาน ให้เสร็จระหว่างชั่วโมงศิลปะ พวกเขาเลือกที่จะอยู่ในห้องต่อและทำงาน ให้เสร็จช่วงอาหารกลางวัน เด็กพาแขกไปคูที่ซื้ออาหารกลางวันที่ร้าน อาหารใกล้ๆ โรงเรียน พวกเขาจะกลับมาเจอกับผมอีกที่ห้องเพื่อคุยกัน เรื่องคำถามที่เขามีหลังจากสังเกตการเรียนการสอนเมื่อเช้า

12:15 น. พวกเขาเด็กๆ เดินไปที่บริเวณทานอาหารกลางวัน นักเรียนส่วนใหญ่ปฏิเสธอาหารกลางวันที่โรงเรียนจัดให้ฟรี และเอา อาหารกลางวันมาเอง อาหารที่เด็กเอามามีประโยชน์กว่าและอร่อยกว่า มาก เด็กๆ ไม่ได้รับทานโดยไม่เคี้ยว แต่ทานอย่างรวดเร็วเงิบๆ เพราะ อยากรกลับไปเล่นกีตาร์ในห้องเรียน ไม่อยากเสียเวลาที่จะได้เล่นดนตรี ไปเปล่าๆ ขณะที่เดินตามโถงทางเดินกลับไปห้องเรียน เด็กๆ เดินขีด ขวาเพื่อให้มีที่สำหรับนักเรียนคนอื่นๆ เดินสวนมา *ชาวเซกสเปียร์แห่ง ไฮบาร์ตรู้จักกาลเทศะ*

12:27 น. ผมใช้เวลาประมาณสี่นาทีไปเอาจดหมายที่สำนักงาน และแวะเข้าห้องน้ำ พอกลับไปถึงห้องเรียนเพื่อทานผักและผลไม้เล็กน้อย ก็มีเด็กๆ ลีบคนเป็นอย่างน้อยกรูกันกลับมาแล้ว เด็กๆ อยากรจะ ซ้อมดนตรี ในระหว่างช่วงอาหารกลางวันวันนี้ วงดนตรีกำลังซ้อมเพลง “All Apologies” ของวงเนอร์วานา และเพลง “Nude” ของวงเรดิโอเฮด

12:36 น. ลีเดีย นักเซลโลจากประถมสี่ ทานอาหารกลางวัน เสร็จแล้วและมาร่วมซ้อม เธอฝึกท่อนที่มีเซลโลสำหรับเพลงของเนอร์วานา มา โจแอน นักเรียนเก่าของผมเป็นคนเขียนสกอสำหรับเซลโล ลีเดีย

มีฝีมือที่จะเล่นเพลงนี้แต่ยังไม่พร้อม นักเรียนเก่าที่เล่นเชลโล่ในโรงเรียนมัธยมต้นและมีอิมปัลลายจะช่วยให้เขา ในระหว่างการซ้อม นักคีย์บอร์ดคนหนึ่งเล่นท่อนเชลโล่ไปพร้อมๆ กับลิเดียเพื่อช่วยให้เธอจับจังหวะในส่วนของเธอได้

12:40 น. นักร้องสามคนหาวิธีประสานเสียงในการร้องเพลงนั้นได้บ้าง พวกเขาขอให้ทางวงหยุดเล่น แล้วรวมตัวกันร้องประสานเสียงแบบไม่มีดนตรีประกอบ ทางวงดนตรีเจียบกริบเพื่อให้พวกนักร้องมีสมาธิและทำงานของตัวเอง

12:42 น. ห้องติดกันว่างเนื่องจากทางสำนักงานเขตไม่ให้ใช้ เพราะหลังคารั่ว มือกีตาร์สองคนไปซ้อมเพลงของเรดิโอเฮด อยู่ในห้องนั้นพยายามให้ลีดกีตาร์กับเบสกีตาร์ประสานกันลงตัว เพราะจังหวะของเพลงนี้ซับซ้อน นักเรียนรู้ว่าห้องนั้นปลอดภัยเพราะสังเกตเห็นคนงานแถวๆ อยู่ที่นี่และเล่นกีตาร์ของเราโดยไม่ได้ขออนุญาต ห้องนั้นว่างมาเกือบสองปีแล้วโดยที่ทางเขตไม่ได้ให้ความสนใจแต่อย่างใด

12:45 น. แยกของผมมีคำถามที่เย็บมมาก นักเรียนหลายคนก็ไม่ได้ซ้อมดนตรีอยู่เข้ามาอภิปรายด้วย ครูเหล่านี้สนใจเรื่องวรรณกรรมที่เราอ่านในชั้นมากที่สุด และสนใจว่าเรา “รอดตัว” ไปได้อย่างไรในการอ่านหนังสือที่เป็นที่โต้แย้งกัน ผมอธิบายว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะเอาชนะระบบได้ก็คือทำตามที่ระบบต้องการ หลังอาหารกลางวัน พวกเด็กจะใช้เวลาสั้นๆ แต่อย่างมีประสิทธิภาพเตรียมตัวสำหรับการสอบ นี่คือนโยบายที่จะชนะการโต้แย้งได้ไม่ว่าจะเรื่องอะไร ทำคะแนนสอบได้สูงแล้วใครจะทำอะไรก็ได้

12:48 น. มือลีดกีตาร์กับมือเบสซ้อมเพลงของตัวเองเสร็จใจโดยไม่ต้องมีครูช่วย ไม่มีใครสั่งให้ทำ พวกเขาแค่ต้องการทำเพลงนั้นให้สมบูรณ์แบบ และตอนนี้ก็ตื่นเต็นกับการเล่นมันให้ชั้นเรียนฟัง *ชาวเซกสเปียร์แห่งไฮบาร์ตแสดงความคิดริเริ่ม*

12:52 น. พวกนักร้องที่ร้องเพลงของเรดิโอเฮด ฟังดูวิเศษมาก กีตาร์ทั้งสองก็เยี่ยม คีย์บอร์ดกับกลองยังไม่ค่อยพร้อมนัก แต่พวกเด็กๆ ก็พอใจ เราจะเพิ่มเครื่องดนตรีอื่นๆ เข้าไปที่หลัง และนักเรียนไม่ได้รับร้อน

ไม่มีทางลัด

12:55 น. เสียงระฆังบอกหมดเวลาช่วงอาหารกลางวัน มือก็ตำร็เก็บเครื่องดนตรีลงกล่องที่มีป้ายกำกับสำหรับกีตาร์แต่ละตัว แล้วเรียงกล่องไว้อิดฟาดผนังเป็นระเบียบ *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตมีความเป็นระเบียบ*

12:57 น. เด็กๆ ที่เล่นอยู่ข้างนอกช่วงพักเข้ามาในห้อง ไคลเวอร์ เจอธนบัตรใบละยี่สิบเหรียญตกอยู่ที่บันไดขึ้นมาห้องเรา เขาเอามาให้ผม และถามว่ารู้ไหมว่าใครทำเงินหาย ไม่มีใครบอกเงินหาย ไคลเวอร์เลยเอาเงินไปที่สำนักงาน *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตซื่อสัตย์*

12:58 น. นักเรียนตั้งอกตั้งใจทำงานช่วงการเตรียมสอบสั้นๆ เพื่อประเมินความเข้าใจในการอ่าน เด็กๆ ทำอย่างนี้มาหลายเดือนแล้ว และทำได้ดีทีเดียว เป็นเรื่องสาหร่ายในมหาสมุทรความยาวหนึ่งหน้าตามด้วยคำถามห้าข้อ เกือบทุกคนทำถูกสี่ข้อ ที่ผิดกันมากที่สุดคือคำถามข้อสาม นักเรียนคุยกันเรื่องที่ว่าตกหลุมไปเลือกเอาตัวลงไต้ยังง ผมเตือนว่าคำตอบที่มีให้เลือกนั้น หลายข้อเพียงแต่ลอกเอาข้อความในบทอ่านมา โดยที่ไม่ได้ตอบคำถามจริงๆ นักเรียนที่ตอบผิดเปิดใจกว้างและทบทวนข้อผิดพลาดของตัวเองอย่างตรงไปตรงมา มันเป็นห้องเรียนที่ปลอดภัย ไม่มีใครเคยถูกหัวเราะเยาะ

13:20 น. นักเรียนส่วนมากทำโครงการศิลปะซึ่งเส้นด้ายต่อมืออยู่สามคนที่ไม่ได้ทำเพราะสอบการสะกดคำไม่ผ่าน และต้องทำแบบฝึกหัดคำศัพท์เพิ่มเติมให้เสร็จก่อนที่จะมาทำงานศิลปะได้ อีกสองคนจะทำงานถักพรมด้วยตะขอ เราเริ่มอะไรไว้ เราต้องทำให้เสร็จ สองคนนี้ต้องทำพรมให้เสร็จก่อนถึงจะไปทำงานศิลปะซึ่งเส้นด้าย

13:23 น. ตอนนี้นักเรียนแบ่งกันไปอยู่ตามบริเวณต่างๆ กันสี่แห่ง บ้างก็ใช้กระดาษทรายขัดแผ่นไม้สำหรับศิลปะซึ่งเส้นด้ายอยู่นอกห้องเพื่อว่าฝุ่นจะได้ไม่มากองอยู่ในห้อง บางคนตอกตะปูลงบนแผ่นไม้ของตัวเองอยู่บนโต๊ะข้างนอก ไม่มีใครเฝ้าดูแลโดยตรง ทุกคนได้รับการบอกเล่าถึงกฎระเบียบของเราเรื่องความปลอดภัยแล้ว

13:30 น. นักเรียนคนอื่นๆ อยู่ในห้องทาสีบนแผ่นไม้เป็นพื้น หลัง ในที่สุด เด็กก็ทำงานด้วยกันเป็นกลุ่มละสามคน ใช้เทปติดลาย ตริ่งลงบนกระดานที่ทาสีแล้ว พวกเขาใช้ไม้บรรทัดและไม้เพื่อให้แน่ใจ ว่าลายอยู่ตรงกลางแผ่นไม้พอดีจริงๆ *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตเข้าใจ ความสำคัญของการนำเสนอ*

13:45 น. วาเลอริมีคำถามเรื่องการจุดลงบนแผ่นไม้ก่อนตอก ตะปู เธอมาหาผมแต่ผมไม่รู้คำตอบ ผมขอเวลาสองสามนาทีค้นคำตอบ ในหนังสือที่ผมใช้ เธอวางโครงการงานของเธอลง แล้วไปช่วยนักเรียนอีก คนหนึ่งโดยไม่ต้องบอกรู้ชื่อ *ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตแสดงความ คิตรีเริ่ม*

14:00 น. พวกนักเรียนที่ทาสีแผ่นไม้ทาเสร็จแล้ว พวกเขาไม่ได้บอกผมว่าเสร็จ หากล้างแปรง ปิดฝาถังสี และเก็บสีเข้าที่ แล้วก็ไป ดูช่วยนักเรียนคนอื่นๆ เพราะต้องรอให้แผ่นไม้ของตัวเองแห้งก่อนที่จะ ทำงานต่อไปได้วันพรุ่งนี้

14:09 น. ผมออกไปนอกห้องเรียกนักเรียนที่สนามให้เก็บงาน ชัดกระดาษทรายและงานตอกตะปู นักเรียนช่างในที่เก็บกวาดเสร็จก็ออกไป ช่างนอกช่วยเพื่อนๆ อนุญาตของใช้เข้ามาโดยไม่ต้องบอกรู้ชื่อ และยังตรวจดูพื้นว่ามีตะปูหรือเศษกระดาษทรายตกค้างอยู่หรือเปล่าด้วย

14:15 น. นักเรียนทั้งหมดกลับเข้ามาในห้องเพื่อเลิกเรียนตาม แบบแผน เราเล่นเกมชมเชยกัน ซึ่งนักเรียนจะอาสาพูดอะไรบางอย่างที่ ดีเกี่ยวกับเพื่อนร่วมชั้น หลายคนขอบคุณคนอื่นๆ ที่ช่วยเหลือในการทำ โครงการศิลปะซึ่งเส้นด้าย มีคนหนึ่งชมคนที่มีปัญหาความประพฤติว่า น่ารักขึ้นตอนที่อยู่ที่สนามเด็กเล่น เป็นวิธีส่งพวกเด็กๆ กลับบ้านที่น่ารัก

14:30 น. นักเรียนสี่สิบคนอัดกันแน่นในห้อง พร้อมสำหรับการ ฝึกซ้อมละครเซกสเปียร์ กว่าครึ่งเล็กน้อยมาจากชั้นเรียนของผม ที่เหลือ เป็นนักเรียนประถมสี่และประถมห้าจากห้องอื่น การฝึกซ้อมแบ่งเป็นสาม ตอน วันนี้เรากำลังวางตำแหน่งผู้แสดงบนเวที องค์กรที่ 4 จากที่ 1 จาก เรื่อง *Measure for Measure* พวกนักแสดงทบทวนบทพูดและพูดตาม

บทโดยที่นักเรียนทั้งหมดพูดตาม ทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้คำศัพท์ พวกเด็กๆ ต้องเข้าใจภาษาถึงจะแสดงได้ถูกต้องเหมาะสม

14:50 น. เมื่อผมพอใจว่าพวกเขาทำความเข้าใจกันแล้ว เราก็ก็นทบทวนฉากนั้นเพื่อตัดสินใจว่า ใครจะต้องยืนตรงไหน และจะออกจากเวทีและจะเข้ามาตอนไหน นักเรียนที่ไม่ได้อยู่ในฉากนี้เจียบกริบและไม่ขยับ เพราะเกรงใจพวกนักแสดงด้วยกัน *ชาวเชกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตเป็นคนสุภาพน่ารัก*

14:55 น. ผมสังเกตเห็นฮิวโก้ใช้หนังสือเล่มเดียวกันกับมิเกลเลยถามว่าเขาทำหนังสือหายหรือยัง ฮิวโก้บอกโดยไม่ลังเลว่าลืมไว้ที่บ้าน และยืนยันว่ารู้ว่าอยู่ตรงไหนและพຽ่งนี้จะเอามา ไม่เป็นปัญหา แล้วการฝึกซ้อมก็ดำเนินต่อไป *ชาวเชกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตซื่อสัตย์*

15:10 น. ฉากนั้นดูดี ตัวละครสำคัญรู้ตำแหน่งผู้แสดงบนเวทีของตัวเอง ไม่มีใครบอกให้กลับบ้านไปท่อบทของตัวเองมา ไม่มีเส้นตายว่าต้องซ้อมโดยไม่ดูหนังสือเมื่อไหร่ แต่พวกเขาจะซ้อม *ชาวเชกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตขยันทำงานหนัก*

15:15 น. การฝึกซ้อมตอนที่สองเป็นการทบทวนองก์ที่ 2 ฉากที่ 1 พวกนักเรียนฝึกเรื่องนี้มากกว่าสองเดือนแล้ว นักแสดงทั้งหมดรู้บทบาทของตัวเอง วันนี้เราจะประสานการเต้นสตรีทแดนซ์ที่ซาราห์ออกแบบท่าเต้นเพื่อให้เข้ากับบทพูดของแองเจโลและเอลโบ ดำรวจที่ชอบใช้คำอวดภูมิ

15:20 น. วงดนตรีเล่นดี การแสดงก็ดี แต่เรายังไม่ประสานกันลงตัว เราทำอะไรแบบช้าลงเพื่อให้แน่ใจว่านักแสดงได้ยินเบสกีต้าร์ โน้ตบางตัวเป็นตัวยุทธยามบอกให้พวกเขาว่าจะต้องพูดเมื่อไหร่ เต้นเมื่อไหร่ ลีบห่านาที่ต่อมา ฉากนั้นก็ดูเยี่ยมยอด และพวกเด็กๆ ก็รู้ พวกเขาจำได้ว่าต้องพยายามอย่างมากกับฉากนี้ยังไงเมื่อสองเดือนก่อน และตอนนี้ หลังจากที่ได้อัดซ้อมมาอย่างมีระเบียบวินัย พวกเขาทำได้ดี *สำเร็จ ไม่มีทางลัด*

15:25 น. เอลวินซึ่งเล่นเป็นเอลโบนายตำรวจซ้อมเปลี่ยน

ตำแหน่งวางเท้าเพื่อให้แน่ใจว่าผู้ชมทั้งหมดจะสามารถได้ยินภาษาอังกฤษที่เขาใช้ผิดๆ ได้ เด็กคนอื่นสวมบทบาทเป็นผู้ชมเพื่อช่วยให้เขาฝึกการสบตากับผู้ชมทั้งสองฝั่งของห้อง

15:30 น. มีการซ้อมเต้นรายการใหม่ประกอบเพลง “Jailhouse Rock” เด็กๆ เพิ่งซ้อมเพลงนี้มาแค่สัปดาห์เดียวเลยยังไม่ค่อยเข้าที่ เมื่อวานนี้ ซาราห์แสดงท่าที่ยากให้ดูเป็นการเต้นกันเป็นคู่ เด็กผู้หญิงแต่ละคนต้องพลิกตัว 360 องศาในอ้อมแขนของคู่ของตัวเอง มีอยู่ด้วยกันสี่คู่ และทั้งหมดสามารถทำทำนั้นได้ โดยมีคนสังเกตการณ์สองคนคอยดูให้แน่ใจว่าเด็กผู้หญิงปลอดภัย หลังจากซ้อมทำนี้เสร็จ พวกเด็กๆ ก็ซ้อมเพลงที่เสร็จไปแล้ว คือ “Cream” ของพรินซ์ มันทะเล้งเป็นพิเศษ แต่นี่คือ *Measure for Measure* ละครที่ตั้งใจออกแบบมาให้กวนอารมณ์

15:40 น. ขณะที่พวกเด็กๆ เต้นอยู่ ประตูก็เปิดออก นักเรียนมัธยมต้นประมาณโหลหนึ่งเข้ามาในห้อง พวกเขาแวะมาทักทาย ดูพวกเด็กๆ เต้น และช่วยทำความสะอาดห้อง และตรวจงาน ซินเธียมาพร้อมกับปิคโคโลของเธอและจะสอนฉอนเล่นตอนสี่โมงเย็นเมื่อการซ้อมละครเชกสเปียร์เลิกแล้ว

15:47 น. ไอลีน มือลีดกีตาร์สำหรับเพลงของพรินซ์ กำลังมีปัญหานิดหน่อยกับการคุมจังหวะช่วงริฟฟ์ ผมช่วยเธอได้ เพราะเอลซาเด็กที่กลับมาเยี่ยมดูบอร์ดเสียงอยู่ ผมจึงวางที่จะสอน

15:56 น. เด็กทุกคนในห้องมีส่วนร่วม ผมเตือนว่าเราจะซ้อมองก์ที่ 4 ให้เสร็จพุงนี้ พวกเด็กๆ บางคนต้องรีบถลาออกไปหาผู้ปกครองที่รออยู่ ขณะที่บางคนเริ่มทำความสะอาดห้อง เด็กๆ พวกนี้หลายคนอยู่ในชั้นตั้งแต่ 6:15 น. แล้ว ผมบอกว่าเรื่องห้องนั้นรอได้ และให้ออกห้องไป ลีโอถามว่าเขากับเพื่อนขอยืมเบสบอลกับถุงมือไปได้ไหม แนนอนขยี้มไปได้ วิเศษจริงๆ ที่เด็กได้เล่นเบสบอลทั้งก่อนเข้าเรียนและหลังเลิกเรียนในแต่ละวัน

เด็กบางคนเดินไปส่งครูที่มาเยี่ยมที่รถ และไต่ถามจนแน่ใจว่าครูเหล่านั้นรู้ว่าจะต้องไปทางไหน พวกเขาเป็นแขกที่ใจดีมาก และมันเป็น

เรื่องพิเศษที่พวกนักเรียนได้เจอครูที่เอาใจใส่มองหาความคิดใหม่ๆ เพื่อทำสิ่งต่างๆ ให้ดีขึ้น ผมคิดเสมอว่าแขกมีอะไรมาให้ชั้นเรียนมากกว่าที่เราจะมีวันให้พวกเขาได้

16:05 น. พวกที่แสดงละครเชกสเปียร์ส่วนใหญ่กลับบ้านไปแล้วหรือไม่กี่เล่นอยู่ข้างนอก โดยปกติ เด็กๆ จะออกจากสนามเด็กเล่นภายในห้าโมงเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่แถบนั้นซึกจะไม่ปลอดภัยสำหรับเด็กๆ ที่จะมาเตร็ดเตร่อยู่

16:15 น. ในห้อง 56 แครนกับแองจี้ใช้เวลาซ้อมคีย์บอร์ดเล่นเพลง “Changes” ของโบวี ทั้งสองอยู่จนถึงห้าโมงเย็นเมื่อผู้ปกครองมารับ ในห้องติดกันฉนวนกำลังซ้อมปิคโคโลโดยมีซินเธียช่วย

16:22 น. เด็กเก่าช่วยจัดแยกเอกสารทั้งหมดและทำเป็นชุดไว้สำหรับพຽ່งนี้ และจัดวางกองไว้บนโต๊ะตัวหนึ่งเตรียมให้นักเรียนที่มาแต่เช้าแจกตามโต๊ะพຽ່งนี้เช้า

ฮิทเธอร์และเอลซา เด็กมัธยมสอง เล่าให้ผมฟังถึงวันนั้นที่โรงเรียนมัธยม ฮิทเธอร์ต้องย้ายจุดจุดกระซอกพาเด็กผู้ชายคนหนึ่งไปตามโถงทางเดิน เขาเป็นเด็กที่เธอต้องคุมตัวไปสำนักงานเพราะประพฤติตัวแย่มาก แล้วเธอก็ถูกชนหกสัปดาห์ที่พยายามขึ้นรถบัสกลับมาที่ห้อง 56 การอยู่โรงเรียนมัธยมไม่ง่ายเลย

16:57 น. ผมออกจากโรงเรียน พวกเด็กๆ สองสามคนที่ยังซ้อมอยู่ในห้องปิดเครื่องและใส่กุญแจห้อง ผมเอ่ยลาพวกศิษย์เก่าและบอกว่าไว้เจอกันวันเสาร์ ผมรู้ว่าพวกเขาอยู่ทั้งนั้น และไม่ต้องการให้รู้สึกว่าจะจำเป็นต้องมา แต่พวกเขาก็ไม่เคยฟัง

17:00 น. มุ่งหน้ากลับบ้าน ผมได้ใช้เวลาประมาณสี่ชั่วโมงกับบาร์บาราและสมาชิกครอบครัวคนอื่นๆ คืนนี้ผมจะใช้เวลาทำงานเรื่องละครไม่เกินสามสิบนาที ผมจะโทรศัพท์ไปหาครูสองสามคนที่ต้องการคำแนะนำ แต่เวลาช่วงค่ำเป็นเวลาของภรรยาผมและครอบครัว

21:15 น. ถึงเวลานอน พวกนักเรียนในห้อง 56 ได้เล่นเบสบอลเจอวิชาประวัติศาสตร์ ทำการทดลองทางวิทยาศาสตร์ ได้ครุ่นคิดถึง

ด้านมืดที่สุดของมนุษยชาติขณะอ่านวรรณกรรมชั้นเยี่ยม ได้ปรับปรุง
คณิตศาสตร์ของตัวเอง เล่นดนตรี สร้างสรรค์ศิลปะ และแสดงละคร
เชกสเปียร์ และพวกเขาได้ทำทั้งหมดนี้ในสภาพแวดล้อมที่ผู้คนสุขภาพ
น่ารักต่อกัน มันเป็นวันที่ได้งานดีอีกวันหนึ่ง

ภาคผนวก 2

ที่สำคัญคือละคร*

ครูการละครหรือครูอื่นๆ ที่อยากจะเริ่มใช้การละครเป็นกิจกรรมห้องเรียนถามเรื่องจังหวะเวลาการทำผลงานละครเซกสเปียร์ของโฮบาร์ตต่อไปนี่คือปีหนึ่งในชีวิตของการสร้างผลงานละครในห้อง 56

เราสร้างฝัน

การทำให้ความฝันกลายเป็นความเป็นจริงอาศัยการทำงานหนัก การทำให้นักเรียนเข้าใจว่าไม่มีทางลัดเป็นส่วนสำคัญของการใช้เวลาหนึ่งปีประกอบผลงานละครเซกสเปียร์ประจำปีของเรา เรากำหนดเป้าหมายไว้สูง แต่เราก็ไม่ได้รีบร้อน การทำงานหนัก ความเบิกบานยินดี ความอดทนใจเย็นการทำงานเป็นทีม การเสี่ยง การปรับปรุงให้ดีขึ้น นี่คือหัวข้อที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการฝึกซ้อมทุกครั้ง การเดินทางคือทุกสิ่งทุกอย่าง

เดือนมิถุนายน

ชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตที่ได้ซ้อมมาตั้งแต่เดือนกรกฎาคมที่แล้ว แสดงเรื่อง *The Comedy of Errors* ทั้งเดือนนี้ ช่วงกลางวัน เราจะเชิญชั้นประถมสามและประถมสี่มาในห้อง 56 แล้ว นักแสดงที่คล่องแคล่วแสดงให้พวกเด็กดูสองสามฉาก ซึ่งตื่นตะลึงไปกับอุปกรณ์แสงและเสียงในห้อง เด็กเล็กๆ ส่วนใหญ่จะถามขอหัดตีกลองได้ไหม เราบอกพวกเด็กว่าเราจะเริ่มซ้อมละครของปีหน้าเรื่อง *A Midsummer Night's Dream* ในเดือนกรกฎาคม เราให้ข้อมูลเรื่องตารางเวลาแก่นักเรียนที่สนใจไปด้วย นอกเหนือไปจากว่าจะลงชื่อเรียนกัตาร์ไต่ยังไง

* The Play's the Things จากบทละครเรื่อง *Hamlet* โดย Shakespeare

เดือนกรกฎาคม

โรงเรียนปิดช่วงเดือนกรกฎาคม แต่เรามาใช้ห้องของเราได้ โปรแกรมหลังเลิกเรียนสำหรับนักเรียนของโฮบาร์ตจึงเปิดระหว่างหกสัปดาห์แรกของฤดูร้อน ชาวเชกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตรุ่นใหม่ได้รับเชิญให้มาห้อง 56 เป็นเวลาสองสัปดาห์ของเดือนนั้น มีชั้นเรียนเชกสเปียร์ตั้งแต่ 8:00 น. ไปถึง 15:30 น. มีอาหารกลางวันและของว่างให้พวกเขาด้วย

มีเด็กมาประมาณสี่สิบห้าคน เดือนกันยายนจะมีมากขึ้น เด็กบางคนมาช่วงฤดูร้อนไม่ได้เพราะผู้ปกครองมีแผนอื่นให้แล้ว ซึ่งคิดๆ แล้ว ช่วงฤดูร้อนนี้ก็เหมาะกับจุดประสงค์อีกอย่างหนึ่ง คือ ในช่วงสองสัปดาห์ของกรกฎาคมนี้ ผมจะได้เห็นว่าผมจะเจอเด็กแบบไหนบ้างสำหรับงานการแสดงของปีต่อไป นักเรียนช่วงนี้จะมีทั้งเด็กที่ดูจะเป็นเด็กที่พิเศษจริงๆ ซึ่งกระตือรือร้นลงมือทำท่ายใหม่ๆ ที่ยากขึ้น และนักเรียนที่พ่อแม่แะมาส่งที่โรงเรียนเพราะต้องการให้มีคนดูแลลูกให้

ในระหว่างเดือนนี้ พวกเขาจะได้เรียนเรื่องชีวิตวิลเลียม เชกสเปียร์ เราจะเล่นเกมที่เด็กๆ จะต้องพยายามจำชื่อบทละครทั้งหมด เด็กๆ ได้เริ่มรู้จักอังกฤษในยุคสมัยของควีนอลิซาเบทที่หนึ่ง สภาพลกปรก ตลอดจนเรื่องที่ว่าผู้ชายเป็นคนแสดงทุกบทในละครสมัยนั้นด้วย

หนังสือที่เยี่ยมมากของมาร์แชต ชูต ชื่อ *Stories from Shakespeare* ช่วยแนะนำเด็กๆ ให้รู้จักละครของปีนี้ พวกเขาได้รูปย่อของเรื่องซึ่งเราจะอ่านออกเสียงด้วยกันอยู่ชั่วโมงหนึ่งหรือราวๆ นั้นในเช้าวันแรกของเรา แล้วก็ใช้เวลาที่เราจะกระโดดใส่บทละครแล้ว นักเรียนทั้งหมดได้รับหนังสือ *A Midsummer Night's Dream* ฉบับของสำนักพิมพ์โพลเจอร์ เราใช้ของโพลเจอร์ด้วยเหตุผลสองอย่าง ทุกฉากมีสรุปย่อเรื่องง่ายๆ ตอนต้น นอกจากนั้น ก็มีหมายเหตุที่อธิบายภาษาอยู่หน้าตรงข้ามกับหน้าที่อ่านอยู่ให้ดูได้สะดวก ทำให้เข้าใจตอนหนึ่งๆ ได้กระจ่างโดยไม่หลงว่าอยู่ตรงไหนในเรื่อง

ครูหลายคนชอบใช้ชุดหนังสือของ SparkNotes หรือ Shakespeare Made Easy พวกนี้จะมีบทละครของเชกสเปียร์ฉบับดั้งเดิมอยู่ด้านหนึ่ง และฉบับ “แปล” ให้เป็นสมัยใหม่อยู่อีกด้านหนึ่ง ซึ่งอาจจะช่วยได้มาก แต่ผมไม่ได้ใช้พวกนี้เพราะเป้าหมายของผมคือการสอนเด็กๆ ให้ท่องโคลงเชกสเปียร์ อย่างที่เชกสเปียร์ตั้งใจให้พูดออกมา การมีบทแปลสมัยใหม่อาจทำให้พวกนักเรียนไขว้เขวหันเหไปจากบทดั้งเดิมที่ยากกว่า บทแปลสมัยใหม่นั้นดีมากหากเป้าหมายคือเพียงเพื่อเรียนรู้เรื่องของละคร ชั้นเรียนนี้เกี่ยวกับภาษา เราเลยยังใช้ของดั้งเดิมอยู่

เราไม่ได้อ่านบทละครในระหว่างสองสัปดาห์นี้ เราดาวน์โหลดละครที่มีอัดเสียงไว้จากอินเทอร์เน็ต แล้วนักเรียนก็จะฟังแต่ละองก์ไปพร้อมกับดูตัวหนังสือไปด้วย ผมจะให้หยุดฟังบ่อยๆ เพื่ออธิบายเนื้อหาบางตอน แต่ผมจะอธิบายบทพูดที่ยากขึ้นไปอีกเพียงคร่าวๆ เรามีเวลาทั้งปีที่จะเรียนจนรู้จักบทละครนี้เป็นอย่างดี สองสัปดาห์นี้เป็นเพียงการเริ่มต้น กระนั้น เมื่อถึงปลายเดือนกรกฎาคม พวกนักเรียนก็รู้จักตัวละครทั้งหมดค่อนข้างดีทีเดียว และเวลาผมอ่านบทพูดออกมา เด็กๆ ก็สามารถบอกได้ว่าใครเป็นใคร

นี่เป็นเดือนที่เราเริ่มเรียนกีตาร์ด้วย มีเด็กสิบห้าคนสมัครใจเริ่มสิ่งที่ผมมีเสนอให้เลือกนี้ พวกนี้จะอยู่ต่ออีกเก้าสิบนาทีแล้วค่อยกลับบ้านตอน 17:00 น. มีกีตาร์คลาสสิกอยู่พอที่จะให้กลุ่มนี้เรียนอ่านโน้ตพื้นฐานและเล่นคอร์ตง่าย ๆ ได้ เด็กพวกนี้ไม่ได้ทำสิ่งที่ตัวเองเริ่มต้นจนเสร็จหมดทุกคน หลายคนเห็นวงดนตรีเล่นเมื่อเดือนก่อนและอยากเล่นดนตรีที่สนุกเร้าใจจะเป็นจะตาย อย่างไรก็ตาม บางคนก็พบว่าไม่อยากจะยอมเสียเวลาและฝึกหนัก การจะเล่นได้ต้องขยันฝึกมาก เดือนกรกฎาคมเป็นช่วงที่เผยให้เห็นว่านักเรียนคนไหนพร้อมที่จะบิน และคนไหนกำลังหัดเดิน หน้าที่ของผมคือต้องหาที่ทางให้พวกเขาทั้งหมด

ในวันสุดท้ายของช่วงนี้ นักเรียนจะได้รับตารางเวลาของเดือนสิงหาคม ซึ่งเราจะเจอกันอยู่เพียงหนึ่งสัปดาห์ เพราะผมจะเดินทางอยู่กับชั้นเรียนของปีที่แล้วและจะใช้เวลาช่วงปิดพักผ่อนกับภรรยาผมด้วย

พวกเด็กๆ ทำงานได้ดีในเดือนกรกฎาคม และทั้งหมดสัญญาว่าจะเจอผมอีกในอีกสองสามอาทิตย์ เวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์

เดือนสิงหาคม

เราเจอกันเพียงสัปดาห์แรกของเดือนสิงหาคม หลังจากนั้นโรงเรียนจะปิดไปโดยสิ้นเชิงจนกว่าจะเริ่มปีการศึกษาใหม่หลังจากวันแรงงาน ถึงกระนั้น ระยะเวลาห้าวันนี้ก็สำคัญมาก

นักเรียนที่มาเรียนในเดือนกรกฎาคมกลับมาเกือบทุกคน มีสามคนที่ไม่ได้มา และตอนนี้ ผมไม่รู้ว่าเพราะอะไร อาจจะเลิกเรียน หรือไม่ก็มาโรงเรียนไม่ได้สัปดาห์นี้ หรืออาจจะย้าย หรือไปต่างประเทศก็ได้ อย่างไรก็ตาม มีนักเรียนใหม่มาบ้าง มีอยู่บ่อยๆ ที่พวกเด็กที่มาเรียนในเดือนกรกฎาคมติดต่อเพื่อนๆ ไปและชวนให้มาสนุกด้วยกัน

ระหว่างสัปดาห์นี้ ทุกคนที่กลับมาได้รับซีดีเพลงทั้งหมดที่เราจะเล่นในการแสดงละคร รายการเพลงมีเพลงของ บาค, เอลวิส คอสเทลโล, ควีน, เดอะบีเทิลส์, เดอะบีชบอยส์, แรนต์ นิวแมน, และเดอะคิงส์ พวกเด็กๆ ได้เนื้อเพลง แล้วเราก็ใช้เวลาส่วนหนึ่งในแต่ละวันร้องเพลงพวกนี้และเรียนรู้ว่ามันจะเข้าไปอยู่ในละครตอนไหนยังไง ตัวอย่างเช่น ตอนที่เฮเลนากับเซอร์เมียม์เถียงกันอย่างฮาโดยมีแต่เรื่องตลกที่ว่าเซอร์เมียม์ตัวเดียว ในการแสดงก็จะมี การเต้นประกอบเพลง “Short People” ของแรนต์ นิวแมน พอดยุคคีซุสขอร้องให้ฟิลิสเตรท เจ้าแห่งงานรื่นเริง “กระตุนหนุ่มสาวชาวเอเธนส์ให้สนุกสุดเหวี่ยง” เราก็จะมีการเต้นสตรีทแดนซ์สุดเหวี่ยงประกอบเพลง “Pump It Up” ของเอลวิส คอสเทลโล

ส่วนหนึ่งที่สำคัญของสัปดาห์นี้ที่มีการร้องเพลง คือการสร้างวัฒนธรรมที่ว่าพวกเด็กๆ จะไม่หัวเราะเยาะกัน มีไมโครโฟนอยู่สี่ตัวในห้อง พอจำเนื้อได้ จะมีการเชิญเด็กให้ออกมาร้องใส่ไมโครโฟนตัวใดตัวหนึ่งเพื่อแสดงคุณภาพเสียง บางคนก็สมควรจะมั่นใจ เพราะร้อง

ได้ถ่ายทอดต่อหน้าเพื่อนๆ บางคนลองแล้วแต่มีปัญหาเรื่องจังหวะหรือไม่ก็จำเนื้อเพลงไม่ได้ถึงแม้จะมีเนื้อเพลงให้อ่าน เมื่อไม่มีคนหัวเราะและเมื่อเด็กพวกนี้พยายามร้องใหม่ พวกเขากำลังซึมซับบทเรียนที่สำคัญกว่าการเรียนเรื่องเชกสเปียร์เข้าไปในตัว เราไม่หัวเราะเยาะกัน มันเป็นเรื่องที่ปลอดภัย

นักเรียนที่กล้าสองสามคนเริ่มอ่านข้อความที่เคยแต่ฟังมาเป็นครั้งแรก เราพยายามพูดอยู่สองสามฉาก เป็นอีกครั้งที่เราขจัดความกลัวเมื่อเด็กๆ ที่ตะกุกตะกักกับตอนยากๆ ได้กำลังใจและไม่ได้ถูกเพื่อนๆ ล้อเลียน ผมได้รู้ว่านักเรียนบางคนเสียงมีพลัง และอาจจะได้รับเลือกให้แสดงบทนำในละคร พวกเด็กๆ อยากให้กำหนดตัวแสดงทันที แต่เราจะไม่ทำอย่างนั้นจนกว่าจะถึงเดือนตุลาคม “เราแค่เริ่มต้นเท่านั้น” ผมอธิบายกับพวกเขา “นี่เป็นการเดินทางที่ยาวนาน”

เดือนกันยายน

โรงเรียนเปิดอย่างเป็นทางการเดือนนี้ เราต้องเปลี่ยนตารางการฝึกซ้อม เราเจอกันสี่วันต่อสัปดาห์ตั้งแต่ 14:30 น. ถึง 16:00 น. นักเรียนสองสามคนที่มาช่วงฤดูร้อนเลิกไป เพราะผู้ปกครองมีแผนอื่นหลังโรงเรียนเลิกให้แล้ว

อย่างไรก็ตาม มีนักเรียนอีกสิบห้าถึงยี่สิบคนมา หลายคนมาตอนช่วงฤดูร้อนไม่ได้ ปัญหาคือครึ่งหนึ่งในชั้นอ่านละครของปีนี้ไปแล้ว ส่วนพวกใหม่ยังสะกดคำว่า *Midsummer* ไม่เป็น เพราะฉะนั้น เราต้องทำอะไรเยอะที่เดียวจะได้ตามทัน

ระหว่างเดือนกันยายน เราฟังละครอีกและดูภาพยนตร์ด้วย เนื่องจากเราทำเรื่อง *Midsummer* เราเลยมีโอกาสดูละครที่ทำเป็นหนังถึงสามเวอร์ชัน ซึ่งใช้เพิ่มพูนความเข้าใจของพวกเขา ได้ มีหนังปี 1935 ของแม็กซ์ ไรน์ฮาร์ท ที่มีมิกกี้ รูนิย์ และโจ อี. บราวน์ แสดง เด็กๆ จะอ้างอิงถึงเขาอีกต่อไปในระหว่างปีการศึกษาเพราะบางคนจะ

ได้ดูหนังเรื่อง *Some Like It Hot* ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของชมรมภาพยนตร์ด้วย ส่วนหนึ่งปี 1999 ที่เคลวิน ไคลน์ แสดงมีเทคนิคชั้นเลิศมากกว่าในแง่ของการสร้างภาพยนตร์ แล้วก็ยังมีเวอร์ชันโปรดของผมในบรรดาสามเวอร์ชัน นั่นคือหนังที่น่ารัก ของปีเตอร์ ฮอล ปี 1968 ที่มี ไดแอนนา ริกกี, เฮเลน มิร์เรน, จูดี เดนซ์ และเอียน โฮล์ม แสดง นี่น่าจะเป็นหนังเรื่อง *Dream* ที่มีบทพูดที่ดีที่สุดที่เคยอัดเสียงกันมา

การฝึกซ้อมทุกครั้งแบ่งเป็นสามส่วน เราจะร้องเพลงจากละครสองสามเพลงอยู่ครึ่งชั่วโมง เด็กๆ จะมีโอกาสร้องใส่ไมโครโฟนถ้าต้องการ เนื่องจากวงดนตรียังไม่พร้อมที่จะเล่น ผมจะเล่นจังหวะพื้นฐานเพื่อให้พอมีดนตรีประกอบไปเรื่อยๆ กันยายนเป็นเดือนที่เราจะค้นพบเสียงหนักเจ็ดเสียงที่จะได้ร้องเพลงมากที่สุดในการแสดง

แล้วเราก็จะฟังละครสองสามฉากและทำความเข้าใจเนื้อหาต่อไป เทคนิคสำคัญที่ผมใช้ตรงนี้คือ ผมจะไม่อธิบายทุกอย่าง เพียงเดือนกันยายนเท่านั้น เมื่อโอเบอร์อน พุดถึงดอกอ้อกซลิป ผมก็ให้เด็กดูรูปดอกไม้เหล่านั้นเพื่อให้พวกเขา เข้าใจบทพูดของเขา แต่ผมอาจจะข้ามไปเวลาที่ไทเทเนียพุดถึง *Nine Men's Morris* เพราะในที่สุด เด็กๆ ก็ จะรู้ว่ามันเป็นเกมที่เด็กๆ เล่น แต่เมื่อคำนึงถึงเรื่อง “ข้อมูลมากเกินไป” ต้องเข้าใจว่าในวันหนึ่งๆ เด็กเก้าขวบสิบขวบคงรับและย่อยข้อมูลได้ระดับหนึ่งเท่านั้น

ในที่สุด เราจะดูฉากที่อยู่ในหนัง พวกนักเรียนจะเรียนรู้ว่าการแสดงละครเชกสเปียร์ไม่ได้มีวิธีแสดงวิธีเดียว “ที่ถูกต้อง” เด็กๆ ได้เห็นฉากเดียวกันในแบบที่แตกต่างกันสามแบบ ได้สังเกตว่าตัวละครชื่อพัคในเวอร์ชันหนึ่งแตกต่างจากในอีกเวอร์ชันพัคหนึ่งมาก บทเรียนที่สำคัญตรงนี้คือ การเข้าใจว่าในท้ายที่สุด พัก *ของพวกเขา* นั่นแหละที่สำคัญ เด็กๆ จะได้เรียนรู้ภาษา สังเกตคนอื่น และท้ายที่สุดจะกลั่นกรองข้อมูลทั้งหมดผ่านบุคลิกภาพและความเชื่อของตัวเองเพื่อสร้างสรรค์บางสิ่งของตัวเอง มันเป็นถนนหนทางที่ทำหายและนำคืนคืนที่เด็กแต่ละคนจะได้เดินทางไป

วันหยุดเป็นวันฝึกซ้อมเต้นกับซาร่าห์ พวกนักเรียนรักและเคารพเธอ เธอจะไม่ออกแบบท่าเต้นในการฝึกซ้อมครั้งแรก ซาร่าห์ให้พวกเด็กๆ ขยับตัวเคลื่อนไหว เรียกร้องให้พยายามอย่างดีที่สุด และคาดหวังให้เด็กมองเรื่องการฝึกซ้อมเหมือนเป็นมืออาชีพวัยเยาว์ พวกนักเรียนต่างกระตือรือร้นที่จะทำตาม

ผมใช้เวลาเดือนนี้ไปกับการคิดถึงเรื่องการคัดตัวนักแสดงสำหรับละคร มีนักเรียนที่เหมาะสมๆ มากมายสำหรับตอนที่เป็โลกของเหล่าเทพ แจนนิส นักเรียนที่ร่วมงานแสดงปีที่แล้วด้วยตอนอยู่ประถมสี่น่าจะเหมาะสมที่สุดที่จะเป็นไทเทเนีย ส่วนอิวาน นักเรียนใหม่ มีเสียงสุดยอด และผมกำลังคิดว่าจะให้เขาเล่นทั้งบทของอีซุสและโอเบอร์อน สำหรับพักนี้่ง่าย ผมมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่เป็น พักอยู่แล้วในชีวิตจริง คนที่จะแสดงเป็นคูร์กสองคนก็หาง่าย เพราะมีทั้งเด็กผู้หญิงเด็กผู้ชายหลายคน ที่แสดงตัวเองว่ามีความมั่นใจ เต็มใจ และมีความสามารถ

เด็กประถมห้าคนหนึ่งที่ไม่ได้ร่วมงานปีที่แล้วจะแสดงเป็นนิค บอททอมได้เยี่ยมแน่ แต่ผมมีเรื่องวิตกอยู่อย่าง ผมเห็นนักเรียนไม่มากนักเหมาะจะเป็นพวกภูติรับใช้ มันไม่่ง่ายที่จะตกลง ถึงจุดนี้ผมเข้านอนด้วยความวุ่นวายใจกังวลว่าจะต้องทำละคร *Midsummer* แบบที่ไม่มีเสียงหัวเราะมากนัก แต่ผมยังน่าจะพอมีเวลา พอรู้จักนักเรียนมากขึ้น ผมอาจจะมึนนักแสดงที่ดีกว่าที่ผมคิดก็ได้

เดือนตุลาคม

พอถึงเดือนตุลาคม ชั้นเรียนก็เข้าที่มีจิ้งหะจะโคนของมัน โรงเรียนเลิกเวลา 14:19 น. เด็กๆ จะไปเข้าห้องน้ำก่อนเริ่มงานเชกสเปียร์ ทำอย่างนี้แล้ว จะได้ไม่ต้องมีอะไรมาขัดจังหวะการสิ้นไหล (ตามนั้นจริงๆ) ระหว่างการฝึกซ้อมนานเก้าสิบนาทีของเรา

นักเรียนสิบห้าคนเริ่มเล่นกิดาร์ช่วงฤดูร้อน มีสองสามคนเลิกไป คนหนึ่งย้ายไปที่อื่น อีกคนผมขอเลิกเพราะเธอไม่เคยซ้อมเลยและเห็น

ได้เลยว่าไม่ซ้อม เธอยังอยู่ในโครงการเซกสเปียร์ แต่การอยู่ในวงต้องยอมตั้งใจให้เวลามันจริงๆ ซึ่งเธอไม่อยากสละเวลาขนาดนั้น คนอื่นเลิกไปเพราะคิดว่าบทเรียนยากไป ลิบคนยังเล่นอยู่ทุกวันช่วงพักระหว่างคาบเรียนและช่วงอาหารกลางวัน พวกเขายังอยู่ในชั้นเดินเตาะแตะอยู่ แต่ทุกคนรู้จักคอร์ดพื้นฐานและอ่านโน้ตซ้ำๆ พอได้แล้ว มือก็ดาร์สามารถเล่นเพลงโฟล์คง่ายๆ ได้บ้าง และเป็นครั้งแรก เดือนนี้ เราจะได้เห็นสกอร์ของแดนสำหรับงานละคร เราจะเริ่มด้วย “Catch the Wind” ของโดโนแวน เพราะเบสไลน์นั้นง่ายมาก

ตุลาคมเป็นเดือนที่เราคัดนักแสดงสำหรับละคร พวกนักเรียนมาทดลองบทด้วยการกรอรายละเอียดว่าอยากจะทำอะไร การเป็นตัวแสดงเป็นเพียงทางเลือกหนึ่ง เด็กๆ อาจขออยู่ในวงและขอเลือกเล่นเครื่องดนตรีหนึ่งใดโดยเฉพาะ มือก็ดาร์มีแล้ว แต่เรายังต้องการคนเล่นคีย์บอร์ด ฮาร์โมนิก้า กลอง เซลโล ฟลูต ไทแองเกิล และเครื่องดนตรีประเภทเคาะจากแปลกถิ่นที่จะต้องใช้ในเพลงของวงมูตึบลูส์อยู่

คนที่เป็นักแสดงอาจจะมีหน้าที่ดูแลด้านเทคนิคของงานละครด้วย รวมทั้งการออกแบบแสงและเสียง นักเรียนหลายคนเลือกการเต้นในละครว่าสำคัญที่สุดสำหรับตัวเอง กระนั้น มีเด็กอีกมากที่พอใจจะเลือกฝึกทักษะการใช้ภาษามือในการมีส่วนร่วมในการทำละคร

นักเรียนอาจขอเลือกทำหลายอย่างรวมกัน ไม่ได้เป็นเรื่องแปลกที่จะมีนักเรียนคนหนึ่งที่จะแสดงละคร เล่นเครื่องดนตรีสองอย่าง ร้องเพลง และใช้ภาษามือประกอบเพลงด้วย พวกนี้เป็นเด็กเรอเนสซองส์ คีออบรู

นักเรียนที่ต้องการบทที่มีการพูดต้องทดลองบทโดยการเลือกบทมาตอนหนึ่งและอ่านบทให้ฟัง ณ จุดนี้ของปี ทักษะการแสดงไม่สำคัญ ผมฟังระดับความดังของเสียงและความชัดเจนของคนพูด

พอถึงฮาลโลวีน การคัดตัวแสดงเรียบร้อยแล้ว แต่ผมได้เห็นว่าการกำหนดตัวแสดงนี้เป็นการชั่วคราว จะมีการเปลี่ยนแปลงอีกหลายอย่างเมื่อเวลาผ่านไป บางคนที่เคยเจียบในเดือนตุลาคมกลายเป็นนักแสดงที่กล้าหาญเมื่อถึงเดือนกุมภาพันธ์ และมาแทนนักเรียนที่ไม่ได้

ทำงานหนัก หรือไม่สามารถทำตามที่ได้รับ การคาดหวังได้ รายชื่อนักแสดงที่ประกาศไปตอนแรกนี้ไม่ได้เป็น เรื่องตายตัว

เรื่องที่ผมห่วงเกี่ยวกับคนที่จะแสดงเป็นพรอคพวกของบอททอม นั้นยังไม่คลี่คลาย ผมเลือกคนที่จะแสดงเป็นควินซ์กับเหล่าช่างฝีมือแห่งเอเธนส์ไว้แล้ว แต่ยังไม่เห็นเลยว่าเด็กหกคนนี้จะแสดงฝีมืออย่างจริงจังจริงใจแต่ร้ายกาจที่ทำให้พวกภูตริบใช้นารักเหลือแสนได้อย่างไร ต้องวางตำแหน่งผู้แสดงในฉากแรกของพวกเขาในเดือนพฤศจิกายน และผมหวังว่าเด็กพวกนี้จะแสดงได้ดีเมื่อถึงเวลาแสดงจริงๆ

เดือนพฤศจิกายน

ต้นเดือนพฤศจิกายน ชั้นเรียนอาร์มอนด์ก็กันเป็นพิเศษ มันเป็นเวลา ที่งดงามของปี พวกนักเรียนเพิ่งไปงานปาร์ตีวันฮาลโลวีนที่บ้านเมรี่ เพื่อนของผม และสนุกกันมาก มีความรู้สึกอบอุ่นอย่างวิเศษในห้องเมื่อนักเรียน ได้เข้าร่วมกระบวนการฝึกซ้อมมากขึ้น

พอกำหนดตัวแสดงได้คร่าวๆ เดือนนี้จึงเป็นเวลาที่เราสามารถสร้างงานละครได้โดยที่มีรากฐานเข้าที่เข้าทางแล้ว ชาราห์รู้ว่าใครแสดงบทไหน เพราะฉะนั้น เราจึงเริ่มการออกแบบท่าเต้นจริงจังได้แล้ว ทุกวันพุธเราจะเริ่มทำงานกับเพลง “Pump It Up” ที่คึกคักแรงกร้าวของเอลวิส คอสเทลโลเพื่อเป็นการทำตามคำสั่งของฮิวส์ที่ว่า “เก็บความเศร้าสร้อยไว้สำหรับงานศพเถิด ความซัดเซยไร้ชีวิตชีวาหาที่มีอยู่ในการเฉลิมฉลองเอิกเกริกของเราไม่” เช่นเคย ชาราห์มีความคิดเยี่ยมยอด และในฉากบนถนนจะมีเด็กหญิงชายแย่งพื้นที่กันก่อนที่จะมารวมตัวกันทำให้เมื่องสว่างไสว

เดือนพฤศจิกายนเป็นช่วงของงานเกี่ยวกับบองก์ที่ 1 ด้วย มีสองฉากในองก์นี้ และเราจะใช้เดือนนี้ทั้งเดือนกับการวางตำแหน่งผู้แสดงบนเวที เพื่อว่านักแสดงทุกคนจะได้รู้ว่าจะต้องอยู่ตรงไหนเมื่อไหร่ตลอดเวลา เรื่องนี้ซับซ้อนกว่าที่ฟัง เราทำละครนี้ในห้องเรียนเล็กจิ๋วโดยแปะ

เทปลงบนพื้นเพื่อให้นักเรียน نگاهภาพออกถึงที่ทางของตัวเองเมื่อมีผู้ชม และอุปกรณ์อยู่ด้วย การที่มีแขกประมาณสามสิบห้าคนชมการแสดง จากที่นั่งที่เมทท์ สการ์ปิโนสร้างขึ้น พื้นที่สำหรับแสดง เต็ม ร้องเพลง และเล่นดนตรีมีกระจิวเดียว นักเรียนได้เรียนรู้บทเรียนที่มีคุณค่าในเดือน พฤศจิกายนนี้ว่า การเคลื่อนไหวของพวกเขานอกเวทีมีความสำคัญพอกันกับบนเวที การไปมาตรงโน้นตรงนี้อย่างเจียมๆ เป็นแสดงความเคารพ นักแสดงบนเวทีและผู้ชม

สัปดาห์แรกมีนักเรียนสองคนคุยกันนอกเวที เลยกถูกเชิญให้เลิก ซ้อมทันที ไม่ต้องอภิปรายอธิบายหรือตำหนิว่ากล่าวอย่างใดทั้งสิ้น วันนั้น ทั้งสองคนไม่ต้องทำอะไรแล้ว นักแสดงที่เหลือพยักหน้าให้ผม พวกเขาเข้าใจ พวกนี้เป็นเด็กดีเต็มที แต่เราไม่คุยกันระหว่างฉาก เด็ก ทั้งคู่จะได้โอกาสใหม่วันพรุ่งนี้ แต่ถ้ากลับไปทบทวนดู พวกเขาจะเข้าใจ ว่าต้องเจียมขณะที่คนอื่นทำงาน ไม่มีการประณีประนอมลดราได้เลยใน ประเด็นนี้ และนักเรียนที่ซึมซับความเคารพอย่างใหญ่หลวงนี้ไว้ในใจ แล้วจะรู้สึกภาคภูมิใจในพฤติกรรมของตน เราเป็นคณะละครมืออาชีพ

พอถึงวันที่มีงานรับประทานอาหารเย็นวันขอบคุณพระเจ้า พวกเด็กๆ ทำได้ตามกำหนดการ การวางตำแหน่งนักแสดงในองก์ 1 เสร็จเรียบร้อยแล้ว เด็กๆ รู้ว่าจะต้องเข้าเวทีและออกจากเวทีตรงไหน นักแสดงสำคัญรู้ว่าจะต้องพูดบทอะไรบ้าง และเริ่มจับจังหวะเชกสเปียร์ ได้ นักแสดงทั้งหมดยังต้องอาศัยหนังสือตอนที่เรารู้จักซ้อมจากต่างๆ ไม่มี เส้นตายว่าจะต้องจำบทให้ได้ขึ้นใจเมื่อไหร่ แต่นักเรียนซ้อมกันบ่อยมาก ทั้งชั้นจะต้องจำบทของทุกคนได้ขึ้นใจเมื่อถึงตอนปลายปี

สองเพลงแรกยากเป็นพิเศษ แต่วงดนตรีก็เข้าที่และกำลังหัดเล่น สกอร์ของแดนอยู่ ถึงแม้ว่าจะพยายาม พวกนักร้องยังไม่สามารถถอด แบบเสียงประสานอันซับซ้อนในเพลง “Wouldn't It Be Nice” ของ บีชบอยส์ ได้ แต่ก็ไม่มีใครวิตก โจแอนจะมาจากมหาวิทยาลัยสัปดาห์ หน้า และทุกอย่างจะเรียบร้อย

ระหว่างงานเลี้ยงวันขอบคุณพระเจ้า พวกเด็กๆ ไม่กังวล แต่ผม

กังวล องค์กรที่ 1 จากที่ 2 ซึ่งน่าจะตกลงไม่ตกลง พวกเด็ก ๆ ที่เล่นเป็น ภูติรับใช้พยายามอย่างดีที่สุดแล้ว แต่ว่าพวกเขาไม่เหมาะกับบทพวกนั้น ขณะที่ผมยืนอยู่หลังห้องฟังพวกเด็ก ๆ หัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังขณะดูหนัง เรื่อง *Planes, Trains & Automobiles* ซึ่งเป็นหนังตลกที่ตัวเอกสองคน พยายามหาวิธีเดินทางไปให้ทันร่วมงานขอบคุณพระเจ้ากับครอบครัว ผม รู้สึกเสียดายขึ้นมาแวบหนึ่ง ชั้นเรียนปีนี้มีเด็กผู้ชายที่ตลกโดยธรรมชาติ อยู่หลายคนแต่เป็นเด็กที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการเชกสเปียร์ เป็นเด็กดี แต่เป็นเด็กที่ไม่เชื่อว่าจะเรียนรู้อะไรได้หลังระฆังบอกเวลาโรงเรียนเลิก ตามแบบแผน เด็กพวกนี้มางานเลี้ยงเหมือนกับเด็กอื่นๆ ที่เหลือในชั้น ผมนึกอยากให้พวกนี้สองสามคนเกิดตัดสินใจจะเข้าร่วมโครงการเชกสเปียร์ ขึ้นมาจริงๆ

ตอนสิ้นสุดค่ำวันนั้น ขณะที่พวกเด็ก ๆ เย่ฮวอยพรกันและมุ่งไปที่ลานจอดรถ เด็กผู้ชายหกคนก็เข้ามาหาผม แล้วมีเกลซึ่งได้รับแต่งตั้ง ให้เป็นหัวหน้าก็พูดว่า “ครูเรฟ คินนี่สนุกจริงๆ เรายังมีโอกาสเข้ากลุ่ม เชกสเปียร์ใหม่เมื่อเรากลับมาหลังวันหยุด”

ช่างเป็นคืนที่พิเศษอะไรอย่างนี้ ปีนี้ คริสต์มาสมาถึงตั้งแต่เนิ่นๆ ที่เดียว

เดือนธันวาคม

การมีเด็กขี้เล่นหกคนมาเพิ่มเป็นการจุดประกายที่ทางนักแสดง ต้องการ การฝึกซ้อมเป็นไปด้วยดี แต่นักเรียนพวกนี้ทำให้มันยิ่งดีขึ้นไปอีก พวกนี้ทำบ้าๆ บอ้งๆ ในเวลาที่ไม่น่าจะทำ แต่ก็มีความตั้งใจดี พอได้เฝ้า ดูเด็กคนอื่น ๆ ซ้อมฉากต่างๆ ก็เริ่มรู้จักเจียบแสดงความสามารถผู้อื่นซึ่งเป็นสิ่งที่ซึบซับกันในช่วงเดือนก่อนๆ

เดือนธันวาคมเป็นเรื่องขององค์กร 3 ทั้งเดือน และนั่นหมายความว่า แคนเททพจะเป็นศูนย์กลางของความสนใจ แจนนิสจะเล่นเป็นไทเทเนีย เธอเป็นที่ยอมรับว่าเป็นผู้นำของนักแสดง เมื่ออยู่ประถมนี่ เธอก็ร่วมงาน

และเล่นเป็นเอเดรียนาในเรื่อง *The Comedy of Errors* ดังนั้น เธอจึงพูดได้ดีกว่านักเรียนคนอื่นๆ เด็กๆ รู้ดีว่าไม่ใช่ความสามารถเท่านั้น แต่ประสบการณ์ด้วยที่ทำให้แจนนิสเหนือชั้นยิ่งบนเวที หลายคนที่เคยแสดงเรื่อง *Midsummer* ปีที่แล้วเป็นตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมว่าชาวเชกสเปียร์แห่งไฮบาร์ตน่าจะเป็นอย่างไร

ตอนนี้ การฝึกซ้อมทุกครั้งจะมีการเต้นอยู่ครึ่งชั่วโมง ซึ่งมีจุดประสงค์สองอย่าง ประการแรก ซาร่าห์ได้สอนพวกเด็กๆ ถึงความสำคัญ ของ “ช่วงว่างระหว่างการฝึกซ้อม” เธอเจอพวกเขาสี่ปีมาแล้ว และสอนทำต่างๆ สำหรับการเต้นเฉพาะเพลงหนึ่งๆ ซาร่าห์คาดหวังให้พวก เด็กดีขึ้นทุกครั้งที่เธอกลับมา พวกเขาจึงซ้อมจังหวะการก้าวให้แม่นยำทุกวัน และเรียนรู้ที่จะเต้นให้เข้ากับดนตรี เพราะต้องการแสดงให้ซาร่าห์เห็นว่า ตัวเองแตกต่างจากที่เธอเจอเมื่อเจ็ดวันก่อนอย่างไร การซ้อมซบไว้ในใจ ว่าจำเป็นต้องฝึกซ้อมอย่างขยันหมั่นเพียรนี้เป็นแก่นสำคัญของกลุ่ม ผมไม่ต้องกำหนดมอบหมาย “การบ้าน” เลย ตกกลางคืน พวกนักแสดง ก็จะต้องบท นักดนตรีก็ซ้อมท่อนที่เพิ่งเรียนไป นักเต้นก็เปิดเพลงฟังใน ห้องนอนจินตนาการว่ากลับไปอยู่ในห้อง 56 เด็กๆ จะเห็นกันเองทุกวัน ว่าต่างคนต่างทำได้ดีขึ้น และความตื่นเต้นทำให้พวกเขาขยันขึ้นไปอีก พันธกิจของชั้นเรียนคือ การเป็นคนสุภาพน่ารักและขยันทำงานหนัก และเด็กๆ ก็เป็นอย่างนั้นและทำอย่างนั้น

อย่างไรก็ตาม ถนนหนทางมีขรุขระเป็นครั้งคราว เดือนธันวาคม เป็นเดือนแห่งการแจกใบรายงานผลการเรียนและการประชุมผู้ปกครอง ด้วย นักเรียนประณมห้าจากอีกห้องที่มาร่วมงานกับเราคนหนึ่งเรียนได้ ไม่ค่อยดีนัก เขาทำได้ดีเรื่องงานเชกสเปียร์ แต่ครูของเขาไม่ค่อยยินดีนัก ที่เขาขาดส่งงาน และไม่ค่อยสนใจกิจกรรมชั้นเรียนทั่วไป เราคุยกับนักเรียน ซึ่งน้ำตาร่วง เขาไม่อยากขาดงานเชกสเปียร์ แต่เขาก็ต้องเข้าใจว่า อะไรมีความสำคัญลำดับก่อนหลัง งานเรียนหนังสือพื้นฐานที่โรงเรียน ต้องมาก่อน เราตัดสินใจว่าหนุ่มน้อยจะไม่ได้เข้าชั้นเรียนเชกสเปียร์ในเดือนธันวาคม แต่ถ้านางของเขาดีขึ้น เราจะต้องรับเขากลับมาในเดือน

มกราคม ผู้ปกครองของเขาเห็นด้วยกับแผนการนี้ คราวนี้ก็ขึ้นกับหนุ่มน้อยเองแล้ว ประตูเปิดทิ้งไว้อยู่ แต่เขาคือคนที่จะต้องก้าวผ่านประตูเอง

ปัญหาเดือนธันวาคมคือมีเวลาฝึกซ้อมน้อยลง เพราะช่วงปิดพักผ่อนเริ่มตั้งแต่วันที่สิบเจ็ด ปีก่อนๆ เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหาเพราะเรายังเข้ามาโรงเรียนได้ แต่อย่างที่ผมอธิบายไว้ก่อนหน้านี้ในหนังสือเล่มนี้ว่า ผมถูกริบกุญแจไป เรากำหนดการฝึกซ้อมได้อีกสัปดาห์หนึ่ง เพราะนักร้องภาวโรงจะยังอยู่จนถึงวันก่อนวันคริสต์มาส พวกเด็กๆ ตื่นเต้นเพราะเราสามารถซ้อมได้เต็มที่ถึงสี่หรือห้าวัน และจะทำงานสร้างละครได้ก้าวหน้าอีกมาก

แต่มีฝนตกและเราถูกสั่งให้ออกจากบริเวณโรงเรียน พวกเด็กๆ พุดถึงเรื่องการฝึกซ้อมกลางพายุมาก่อนหน้านี้เหมือนกัน แล้วเราก็ตกลงยอมแพ้กันทุกคนว่าไม่ซ้อมแล้วเดือนธันวาคม เป็นกลุ่มนักแสดงที่น่ารักมาก น่าผิดหวังอยู่หรอกที่เสียโอกาสที่น่าจะได้เวลาเพิ่มขึ้น แต่เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นกับครูและนักเรียนบ่อยๆ ก้าวไปข้างหน้าสองสามก้าว แล้วก็ถูกแรงอะไรบางอย่างดึงกลับ กระนั้น นักแสดงทั้งหลายก็มีกำลังใจดี

ทุกคนกลับบ้านช่วงหยุดพักผ่อน และจะกลับมาทำงานต่อในสัปดาห์ที่สองของเดือนมกราคม

เดือนมกราคม

แผนการก็คือการวางตำแหน่งผู้แสดงบนเวทีขององก์ 2 ให้เสร็จ และเริ่มองก์ 3 ผมวิตกกอยู่ว่าพักไปสามสัปดาห์อาจทำให้แรงเหวี่ยงชะงักไป และทำให้การฝึกซ้อมเนือยลง แต่ผมผิดไปถนัด

สิ่งที่ดีมากเกี่ยวกับการไว้ใจนักเรียนก็คือพวกเขาจะทำให้คุณประหลาดใจ เด็กหลายคนมาฝึกซ้อมโดยไม่ต้องใช้หนังสือแล้ว ท่องบทจนขึ้นใจได้แล้ว กระทั่งบทสำหรับฉากที่เรายังไม่ได้ลงรายละเอียด เวลาแสดงฉากไหนสักฉาก ถ้าเกิดมีคนลืมบท นักแสดงก็จะตะโกนอย่างว่าเริงว่า “บท” แล้วพวกที่อยู่นอกเวทีก็จะทำให้เขาจำได้ เพราะทุกคนถือบท

ละครอยู่ ด้วยวิธีนี้ ทั้งหมดก็เรียนรู้บทในละครและภาษา อาจจะมีนักแสดงสองสามคนบนเวที แต่ความจริง ทุกคนกำลังแสดงฉากนั้น การที่นักเรียนร่วมมือกันอย่างน้อยทั้งบนเวทีและนอกเวทีทำให้พวกเขาสนิทสนมกันมาก และต่างก็เชียร์กันเวลามีคนทำได้ดีขึ้น เป็นกำลังใจคอยสนับสนุนกัน และระดับความมั่นคงสบายใจที่พวกเขาสร้างขึ้นทำให้พวกเขาเด็ก ๆ เหนื่อยขึ้นไปได้สูงลิบลิ่วอย่างไม่น่าเชื่อ

ความเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนมากที่สุดน่าจะมาจากสตีเฟน ซึ่งเล่นเป็นฟรานซิส ฟลูต แต่ก็เป็มือกลองในวงดนตรีด้วย เขาทำงานกับไมค์ คล้าก และถึงแม้ว่าสตีเฟนรักษาจังหวะได้เยี่ยม แต่ก็มีปัญหาเรื่องพลังมือกลองใหม่จะเหน็ดเหนื่อยกับจังหวะเร็ว ๆ จึงเป็นเรื่องปกติที่จะได้ยินสตีเฟนเล่นเพลงเร็ว ๆ ซ้ำลง อย่างเช่นเพลง “Pump It Up” หรือเพลง “Crazy Little Thing Called Love” ของควีน ซึ่งเป็นเพลงเด่นล่าสุดที่ซาราห์ออกแบบทำเด่นขึ้นมา ในการฝึกซ้อมช่วงเดือนแรกๆ นักเต้นต้องเต้นกับซีดี เพราะว่าซ้อมไปไกลกว่าวงดนตรี

แต่พอถึงเดือนมกราคม สตีเฟนก็ตีกลองได้เร็วขึ้น จริยธรรมการทำงานของเขา การสอนที่เยี่ยมยอดของไมค์ และเพื่อนๆ อีกสี่สิบคนที่คอยเชียร์อยู่มาหลายเดือน ทั้งหมดรวมกันช่วยสร้างมือกลองชิ้นหนึ่งขึ้นมา วงดนตรีที่ไม่กี่เดือนก่อนหน้ายังเล่นคอร์ดสามคอร์ดไม่ได้ตอนนี้เล่นได้ฉลุขชนิดหยุดไม่อยู่ พวกเขาเด็ก ๆ ตื่นเต้น เพราะเสียงที่เคยได้ยินอยู่แต่ในหัวกำลังถูกสร้างขึ้นมาจริงๆ

เมื่อวงดนตรีใช้การได้แล้วตอนนี้ งานเต้นก็รุ่ง นำทั้งที่ความก้าวหน้าของนักเรียนคนเดียวมีผลต่องานแสดงหลายด้าน ตอนนี้ เห็นชัดว่าวงดนตรีเล่นได้ดีขึ้น เหล่านักเต้นก็ไม่ต้องคอยมองกันอีกต่อไปเวลาอยู่บนเวทีหากตามสัญญาณจากจังหวะดนตรีแทน ทั้งหมดนี้ทำให้เกิดความเป็นเอกภาพชนิดที่ทำให้ฉากต่างๆ ตระการตาน่าดูจริงๆ

ทุกอย่างรวดเร็วขึ้น เนื่องจากกระบวนการการวางตำแหน่งผู้แสดงบนเวที สำหรับองค์ 1 ผ่านพ้นไปแล้ว เราสามารถทำองค์ 2 และ 3 ให้เสร็จภายในสิ้นเดือนได้ แทบจะเรียกได้ว่าทุกวัน จะมีนักเรียนอีกคน

ทำให้เหล่านักแสดงประหลาดใจเพราะผลงานที่ดีขึ้นชัดเจน พวกนักแสดงมีความมั่นใจเจียบๆ ที่เมื่อเดือนกรกฎาคมที่แล้วยังไม่มี ลิ่งที่น้อยคนเชื่อจริงๆ ว่าจะเกิดขึ้นได้กำลังจะกลายเป็นความเป็นจริงขึ้นมา

เดือนกุมภาพันธ์

เดือนนี้เป็นเดือนที่จะมีเครื่องดนตรีใหม่มาเสริมสีสันให้กับการแสดง ซีตาร์คือดาราที่โดดเด่นที่สุดในหมู่ งานนี้แสดงเป็นสองตอน ตอนที่ 2 จะเริ่มด้วยเพลง “Norwegian Wood” ของเดอะบีเทิลส์ จอร์จ แฮร์ริสันเล่นซีตาร์ในการอัดเสียงครั้งแรก เพลงแสนไพเราะเพลงนี้เป็นฝีมือจอห์น เลนนอน ปัญหาคือผมไม่รู้เลยว่าจะซื้อซีตาร์ได้ที่ไหนและเล่นยังไง

แดน นักกีตาร์ คิดว่าการซื้อซีตาร์อาจจะเป็นความผิดพลาด เขาเตือนว่ามันแพง และเมื่อเสร็จจากงานแสดง อย่างดีที่สุดก็คงใช้เป็นที่ให้ต้นไม้ยึดพิง เขาเสนอแนะว่า เราอาจจะได้เสียงที่คล้ายๆ กันโดยใช้กระดาษคั่นระหว่างสายกีตาร์อะคูสติคของเรา เขาพูดถูกต้องทุกอย่าง แต่ความท้าทายและความลึกลับของการจัดการเรื่องเครื่องดนตรีที่แสนจะแปลกถิ่นอย่างนั้นช่างชวนให้ทั้งเสียใจจริงทั้งสำหรับผมและนักเรียน

ผมซื้อซีตาร์ตัวหนึ่งที่ร้านเครื่องดนตรีที่เยี่ยมมาก และเริ่มลองเล่นมันก้องแก๊ง แจนนิส ซึ่งเล่นเป็นไทเทเนียเป็นนักดนตรีที่มีฝีมือ เธอเป็นนักเล่นไวโอลิน นักเล่นเชลโล่ และนักเล่นกีตาร์มือฉมัง เธอขอเป็นคนเล่นซีตาร์ และพวกเด็กๆ ทั้งหมดก็คิดว่าเธอนั่นแหละน่าจะเป็นคนเล่น ปัญหาอย่างหนึ่งคือซีตาร์นั้นมีขนาดโตกว่าตัวเธอ แต่ไม่นาน เธอก็หาว่าที่นั่งจับซีตาร์อย่างถูกต้องได้สบายๆ อย่างที่เราศึกษาจากหนังสือเกี่ยวกับซีตาร์ของเรา โลกน้อยๆ ของทุกอย่างที่เกี่ยวกับละครเรื่องนี้อยู่ที่การฝึกซ้อมของแจนนิสทั้งเดือนนี้

มันใหม่ มันท้าทาย มันเสียง แต่แจนนิสไม่ได้อยู่โดดเดี่ยวลำพัง เด็กคนอื่นฯ ช่วยเอาซีตาร์ออกจากกล่อง ดูแลให้เธออยู่ในที่ที่เหมาะสมสบาย

และวางมันลงในมือเธอ เพื่อเธอจะได้ใช้พลังงานทั้งหมดของเธอไปคิดว่า จะเล่นมันยังไง เธอหัดเล่นซีตาร์ดาร์วันละครั้งชั่วโมงทุกวัน โดยมีเด็กๆ ล้อมรอบให้กำลังใจเธออยู่เงียบๆ หลังจากหมดช่วงนั้น เพื่อนๆ ก็หยิบซีตาร์ดาร์จากมือเธอกลับไปเก็บไว้ในกล่อง พอถึงวันวาเลนไทน์ แจนีสก็สามารถเล่นริฟฟ์ที่โด่งดังจากเพลงนั้นได้ พอสิ้นเดือน เราก็มีนักเล่นซีตาร์ดาร์แล้ว

ในระหว่างนั้น องค์กรที่ 4 ก็พร้อม การวางตำแหน่งผู้แสดงบนเวทีเสร็จแล้ว และการเต้นประกอบเพลง “Crazy Little Thing Called Love” ก็เข้าที่ เด็กๆ ฝึกซ้อมกันเป็นพายุหมุน เพราะพวกเด็กกำหนดรายละเอียดแผนงานแสดงไว้ เลยมีเรื่องที่ต้องซ้อมอีกมาก ซ้อมเต้นสามลิบนาทีก่อน การวางตำแหน่งผู้แสดงบนเวทีของฉากใหม่ๆ สามลิบนาทีก่อน ซ้อมฉากจากเดือนก่อนๆ สามลิบนาทีก่อน แล้วก็ถึงเวลากลับบ้าน

เดือนกุมภาพันธ์ดูกลางเดือนไปหมด แต่สนุกจริงๆ และมีนาคมหมายถึงการทำละครให้เสร็จ พวกเด็กๆ กำลังทะยานก้าวหน้า

เดือนมีนาคม

แต่ละครเดือนของการฝึกซ้อมจะน่าตื่นเต้นกว่าเดือนที่เพิ่งผ่านไป ในเดือนมีนาคม การวางตำแหน่งผู้แสดงบนเวทีองค์กรที่ 5 ซึ่งตลกสุดๆ เสร็จ ซึ่งรวมถึงการนำเสนอ *พีรามัส* และ *อิลปี* ของพวกภูติรับใช้ ในตอนนี้อยู่ที่ สตีเฟน (อิลปี) สวมชุดกระโปรง จูโฮ (บอททอม) แสดงมารยาจากการตายที่ยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์ และเอลเลน (ควินซ์) แก้วไขที่บอททอมพูดผิดๆ ว่าสิงโต *เสพกิน* และไม่ได้ *เสพสม* คนรักของเขามีแต่เสียงหัวเราะก้องห้องเรียนระหว่างการซ้อม

เดือนนี้ยังเป็นเดือนที่จะได้ใส่เสื้อด้วย ส่วนสำคัญของงานแสดงครั้งนี้คือ เราจะไม่ใส่ชุดแสดงละคร แต่คนแสดงจะใส่เสื้อที่เข็ดของชาวเชกสเปียร์แห่งโฮบาร์ดกับฮินส์ ซึ่งทำให้ภาษาของเชกสเปียร์กลายเป็นตัวดารา นักแสดงอยู่ตรงนี้เพื่อเล่าเรื่อง โดยไม่ต้องมีเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายวิจิตรบรรจงมาช่วย ความสามารถของพวกเขาที่จะสื่อสารเรื่องราว

ผ่านภาษากลายคือจุดเด่นของการแสดง

เราใช้เสื้อผ้าต่างๆ ให้ช่วยเล่าเรื่อง โดยปกติพวกกษัตริย์จะใส่สีม่วง สามีชี้หิ้งสีเขียว สำหรับเรื่อง *Midsummer* พวกภูติรับใช้ใส่สีน้ำตาลอ่อน แต่บอททอมจะใส่สีน้ำตาลเข้มเพื่อให้เด่นออกมา พวกเทพใส่สีชมพูทาสี สะท้อนแสงซึ่งจะเรืองออกมาภายใต้การออกแบบจัดแสงอันมหัศจรรย์ ของเครก คู่รักทั้งสองคู่จะใส่สีแดงและสีทองคู่กัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้ชมให้จำ ได้ว่าใครคู่กับใคร พวกเด็กๆ สนุกกับการเสนอความคิดว่าเราควรจะใช้ สีไหน เราอยู่ตรงนี้เพื่อเล่าเรื่อง พวกเด็กคือสถาปนิกที่ออกแบบว่าจะ เล่าเรื่องยังไง

ผู้ชมหลายคนที่เคยชมละครเชกสเปียร์มามากมายตั้งข้อสังเกต ว่า ไม่เคยได้ยินละครเชกสเปียร์ที่พูดออกมาได้ชัดเจนอย่างนี้ ผลงาน ของบางโรงเรียนใช้เวลามหาศาลไปติดกับเรื่องฉากและเครื่องแต่งกาย ส่วนงานของเราเน้น เนื่องจากเราใช้เวทีเปล่าๆ ที่แทบจะไม่ใช่เสื้อผ้าชุด ละครหรือเครื่องประกอบฉากใดๆ พวกเด็กจึงมีเวลาที่จะศึกษาทำความเข้าใจ ภาษาและพูดมันออกมาได้อย่างไพเราะ เมื่อคำนึงถึงเรื่องพันธกิจ ของเรา นักเรียนที่เชี่ยวชาญเรื่องภาษาจะมีโอกาสมากมายในอนาคต และนี่คือเหตุผลว่าทำไมเราถึงใช้เวลาทำงานหลายพันชั่วโมง คิดไปคิด มาแล้ว สิ่งสำคัญไม่ใช่ละครหรือ พวกนักเรียนต่างหากที่สำคัญ

เนื่องจากนักเรียนแทบจะทุกคนมีหลายบทบาท พวกเขาจึงต้อง เปลี่ยนเสื้อผ้าเรื่อยๆ และอย่างมีประสิทธิภาพขณะที่ละครกำลังดำเนิน อยู่ ตัวอย่างเช่น แจนนิส จะใส่สีแดงเมื่อเป็นไทเทเนีย แต่ต้องใส่สีเทอร์ คอยซ์เวลาเล่นดนตรีอยู่ในวง เพราะต้องมีเด็กสี่สิบคนเคลื่อนไหวไปมา ตลอดเวลารอบห้องเล็กๆ เราจึงใช้เวลาสามวันในเดือนมีนาคมซักซ้อม สิ่งที่เกิดขึ้นนอกเวที แต่ละคนรู้ว่าต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเมื่อไหร่และจะวางเสื้อ ที่จะเปลี่ยนสำหรับฉากต่อไปภายหลังเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว มีผู้ชมหลายคน บอกผมว่าชอบดูการแสดงสองครั้ง ครั้งหนึ่งเพื่อดูละคร อีกครั้งเพื่อดูว่ามี อะไรเกิดขึ้นบ้างข้างหลังฉาก การออกแบบให้เด็กๆ เดินและเคลื่อนไหว ไปมารอบๆ (และบางทีก็ข้างใต้) ยกพื้นเป็นชั้นๆ ซึ่งเป็นที่หนึ่งของคนดู

นั้นยากพอๆ กับการเรียนบทพูดเลยทีเดียว แต่มันก็สนุกพอกันเหมือนกัน

เดือนเมษายน

งานวางตำแหน่งผู้แสดงบนเวทีเสร็จเรียบร้อย ไม่ต้องแบ่งการฝึกซ้อมเป็นส่วนๆ ของละครแล้ว ตอนนี้ พวกเด็กๆ จะซ้อมละครหนึ่งในห้องกั๊กทุกวัน แต่ละอังกี่ใช้เวลาแสดงประมาณสามสิบนาที

เดือนเมษายนเป็นเดือนที่เราแจกบัตรเข้าชม มีกำหนดการแสดงประกาศไว้บนเว็บไซต์ของเรา จะมีการแสดง *Midsummer Night's Dream* สิบสองครั้งในเดือนมิถุนายน เป็นการแสดงตอนค่ำวันพุธ วันพฤหัสบดี และวันศุกร์ ส่วนรอบกลางวันวันเสาร์เป็นรอบที่เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองที่ทำงานและคนที่มาจากรัฐอื่นและประเทศอื่นๆ มาชมการแสดงได้ตอนสุดสัปดาห์ บัตรเข้าชมนั้นฟรี แต่จำเป็นต้องจองที่นั่งบัตรหมดเร็วมาก

ตอนนี้ พวกนักเรียนไม่ต้องใช้หนังสือแล้ว บางบทบาทตอนยังไม่ซุกซลกเล็กน้อย แต่เพราะมีเพื่อนนักแสดงบนเวที และเพื่อนคนอื่นๆ นอกเวที ใครก็ตามที่เกิดสะดุดขึ้นมาก็จะมีคนคอยช่วยเหลือดูแลในแบบต่างๆ เป็นโหล พวกนักเรียนได้รู้สึกและเข้าใจต่อถึงความผิดพลาดเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าลืมนบทไปสักบรรทัดหนึ่ง ก็ไม่มีใครโกรธ แทนที่จะโกรธ ความผิดพลาดทุกครั้งเป็นโอกาสให้คนอื่นฯ หาวิธีที่สร้างสรรค์แก้ไขปัญหา เมื่อไม่ต้องหวาดกลัวถ้าเกิด “ทำเละ” ขึ้นมา นักเรียนจึงแทบจะไม่ทำเละเลย

พวกเด็กหัวเราะเพราะว่าเดือนเมษายนเป็นเดือนแห่ง “บันทึก” ที่น่าหวาดหวั่น เด็กประถมห้าที่ร่วมกิจกรรมเมื่อปีที่แล้วทั้งหัวเราะและครวญครางพร้อมกันเมื่อเห็นผมหยิบกระดาษสีเหลืองปิกใหญ่ออกมา นักแสดงที่เหลืองอยู่จนกระทั่งได้รับคำอธิบาย ในระหว่างการซ้อมในเดือนเมษายน เวลาที่พวกเด็กๆ ซ้อมละครองค์หนึ่ง ผมจะนั่งอยู่หลังห้องจัดบันทึกขยุกขยิกมือเป็นระวิง ภายในเวลาสามสิบนาที ผมจะบันทึกรื่อง

ที่ผมรู้สึกว่าเป็นต้องปรับปรุงได้น้อยห้าสิบอย่าง คริวซ์ต้องพูดให้
ดั่งขึ้น เฮเลนาเข้าฉากสาย นักดนตรีต้องมองกันเวลาเล่น เด็กที่บรรยาย
ด้วยภาษามือยังทำได้ไม่ประสานกับบทโดยสมบูรณ์

หลังจากการซ้อมสามสิบนาที พวกเด็กจะมาอยู่ล้อมรอบผม แล้ว
ผมก็จะทบทวนบันทึกแต่ละข้อกับพวกเขา เด็กๆ รู้ถึงความคาดหวังของ
ผมอย่างดี แทบจะท่องบันทึกให้ฟังได้ก่อนที่ผมจะอ่านเสียอีก พอช่วง
นี้จบลง เราก็มีเวลาพอที่จะซ้อมมองกันอีกครั้งโดยที่ยังมีคำวิจารณ์สดๆ
ร้อนๆ อยู่ในใจนักแสดง การซ้อมครั้งที่สองจะดีกว่าครั้งแรกมาก

พวกเขาเด็กทำได้ดีขึ้นเรื่อยๆ แต่การฝึกซ้อมทุกครั้งจะจบลงด้วย
คำถามเดิมและคำตอบเดิม “เราจะเสร็จเมื่อไหร่” ผมถามพวกเขา

“ไม่มีวันเสร็จ” เด็กๆ จะตอบพร้อมกันเป็นเสียงเดียวกัน และไม่ได้
เป็นทุกซอกกับความเป็นจริงนี้ เด็กๆ ไม่ได้รู้สึกกังวลแม้แต่น้อยกับการ
แสดงที่จะเกิดขึ้นอีกไม่ถึงหกสัปดาห์ การเดินทางคือทุกสิ่งทุกอย่าง

เดือนพฤษภาคม

พวกเขาพร้อมแล้ว รัฐบาลของตัวเองทุกบรรทัดและรู้จักตัวละคร
ที่ตัวเองแสดงเป็นอย่างดี การฝึกซ้อมดีขึ้นทุกครั้ง พวกเขามีความสุข
จริงๆ และกำลังจะยิ่งปลื้มมากยิ่งขึ้นไปอีก

แมทท์ สการ์บีโนมาสร้างยกพื้นเป็นชั้นๆ สำหรับให้ผู้ชมการแสดง
นั่ง และสร้างพื้นที่เพิ่มเติมบนเวทีที่นั่น ซึ่งทำให้ผู้แสดงพูดกับผู้ชม
ได้จากพื้นที่สูงแตกต่างกันเป็นสามระดับ การทำอย่างนี้ช่วยพวกเขาให้
เล่าเรื่องจากมุมที่หลากหลายเพื่อให้ละครสั้นไหลได้ราบรื่นขึ้น เมื่อ
แมทท์เสร็จงาน มันให้ความรู้สึกเหมือนเป็นวันแรกของชั้นอนุบาล เพราะ
นักเรียนต้องหัดเคลื่อนไหวใหม่รอบพื้นที่และที่นั่งผู้ชมซึ่งไม่ได้มีอยู่
ก่อนหน้านั้นในระหว่างสิบเดือนที่ฝึกซ้อมกันมา จริงอยู่ เราปะทะปะไป
บนพื้นที่เพื่อเป็นตัวบอกว่าบริเวณไหนเป็นอะไร แต่มันก็ไม่เหมือนกับการ
พยายามเดินท่าต่างๆ ขยับเขยื้อนไปบนยกพื้นเวทีสูงสิบแปดนิ้ว ซึ่งถ้า

ก้าวพลาดอาจต้องหกคะเมน เด็กๆ รู้สึกทำท่ายและสนุกในการทำตัวให้คุ้นเคยกับเวทีของจริง

กระนั้น งานจุดพลุที่แท้จริงยังไม่ได้เริ่มต้นด้วยซ้ำไป เครกเป็นคนเริ่มต้นละครอย่างแท้จริงตอนออกแบบแสงสำหรับงานแสดง พวกเด็กๆ เหมือนถูกสะกดจิตและประหลาดใจเมื่อค้นพบว่าแสงสามารถช่วยเล่าเรื่องได้ ผืนผ้าที่แขวนลงมาข้างหลังพวกนักเรียนใช้สำหรับการฉายภาพตระการตา ขณะที่สีสันทหลายพันสีจากทุกมุมที่เป็นไปได้สร้างสรรคภาพที่ไม่มีวันลืม หลังจากซ้อมอยู่ทั้งเดือน นักแสดงก็เรียนรู้ที่จะทำงานกับแสง เข้าใจว่าการยืนห่างไปสามนิ้วไปด้านข้างสามารถทำให้ประสิทธิภาพจากหนึ่งๆ ฟุ้งหรือพังก็ได้ ต้องใช้สมาธิและการฝึกซ้อมอย่างมีวินัยจึงจะทำให้เทคโนโลยีอย่างนั้นใช้ได้ผล แต่นักเรียนได้ฝึกทักษะเหล่านี้มาตลอดทั้งปี พอถึงวันรำลึกถึงทหารผ่านศึก พวกเขาก็พร้อมที่จะแสดง

ประเพณีอย่างหนึ่งคือการโค้งคำนับ ที่เทศกาลเชกสเปียร์แห่งโอเรกอน คณะละครจะแขวนโลโก้โรงละครสมัยอลิซาเบทที่หนึ่งประกาศชื่อเรื่องของละครทั้งหมดที่ได้แสดงที่นั่นในอดีตและปีที่แสดง ชั้นของเราก็ทำแบบเดียวกัน ตอนต้นของละคร นักเรียนจะแขวนพวกโลโก้บนผนังเพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อพวกเด็กในอดีตที่ได้เดินทางแบบเดียวกันอย่างที่เราทำกำลังจะได้ทำงานสำเร็จเช่นเดียวกัน ระหว่างการโค้งคำนับครั้งสุดท้าย เมื่อพวกนักเรียนทั้งหมดอยู่บนเวทีฟังเสียงปรบมือกึกก้อง นักเรียนประถมห้าจะออกจากเวทีไปก่อน แล้วนักเรียนประถมสี่ซึ่งจะกลับมาอีกปีหน้า จะหยิบเอาโลโก้อันหนึ่งที่ซ่อนไว้หลังรูปเชกสเปียร์ออกมา โลโก้จะบอกชื่อเรื่องของละครของปีหน้า แล้วเด็กประถมสี่ก็จะโบกมือให้กับผู้ชมและร้องตะโกนว่า “พบกันปีหน้า!” สำหรับเด็กประถมสี่ที่แสดง *Midsummer* ก็ได้ประกาศว่าการแสดงครั้งหน้าจะเป็นเรื่อง *Measure for Measure*

งานสุดท้ายที่ต้องทำเกี่ยวข้องกับนักเรียนซึ่งจะช่วยก่อนการแสดงระหว่างพักการแสดง และหลังจากการแสดง นักเรียนพวกนี้ซึ่งเราเรียกว่าพวกเจ้าภาพมีบทบาทพิเศษเฉพาะที่พวกเขาจริงจังกับมันมาก คือ

มีหน้าที่ต้อนรับทักทายผู้ชมทุกคนที่ลานจอดรถก่อนการแสดง พาแขกไปที่ห้อง และดูแลให้นั่งสบาย เด็กพวกนี้ช่วยวางแผนเรื่องช่วงพักระหว่างการแสดง การพักหลังจากตอนที่ 1 ของการแสดงมีงานเยอะมาก มีการจัดอาหารว่างอร่อยๆ พร้อมเครื่องดื่มร้อนเย็นในห้องติดกัน เด็กพวกนี้ช่วยตกแต่งห้องพักตอนคั่นเวลาด้วยดอกไม้สดและภาพถ่ายการแสดงในอดีต เจ้าภาพเลิฟพจนมให้แขกและขอบคุณที่แขกอุตสาหามา พาไปห้องน้ำ และถ้าเป็นคนชราขึ้นลงบันไดลำบากก็ดูแลให้เกาะแขนด้วย หลังจากการแสดงจบลง ก็ดูแลให้แขกทั้งหมดไปยังลานจอดรถโดยปลอดภัยเพื่อเดินทางกลับบ้านอย่างราบรื่น นักแสดงเกือบทั้งหมดมีส่วนทำงานนี้ และเชื่อว่าการเป็นเจ้าภาพมีความสำคัญพอๆ กับการแสดงละคร พวกเขาพูดถูก

เดือนมิถุนายน

การแสดงสนุกอย่างไม่น่าเชื่อ ปกตินักเรียนจะประหม่าคืนแรก แต่ก็เครียดกันอยู่สักห้านาที่เท่านั้น พวกเขาตระหนักดีว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของผลงานที่วิเศษน่าพิศวง และหัวเราะสนุกสนานกับเคลิมฉลองทั้งเดือน ระหว่างรอบการแสดง ก็ยังปรับปรุงและลองสิ่งใหม่ๆ เสมอ ในระหว่างวัน ชั้นเรียนจะจัดให้เด็กประถมสามและประถมสี่ได้ดูบางฉาก นักเรียนที่ยังไม่ได้เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเรียนรู้อาจจะเข้าร่วมโครงการการแสดงละครของปีหน้าได้ยังไง

ระหว่างตอนที่ 1 ทุกคืน นักเรียนเก่าจะมาดูแลให้ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น พวกเขาจะอยู่ในห้องพักคั่นเวลา เตรียมขนมอบใหม่หรือเครื่องดื่มเย็นไว้ก่อนแขกที่หัวจะเข้ามา ตั้งเสียงเครื่องดนตรีระหว่างพัก และดูแลจัดการสิ่งที้อาจเกิดเป็นปัญหาขึ้นมา ไม่ว่าจะสายกีตาร์จะขาดหรือสายเคเบิ้ลงานแสงจะหลุด นักเรียนเก่าเหล่านี้จัดการแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็วกว่าที่คุณจะพูดคำว่า “เซกสเปียร์” จบ แม้กระทั่งในระหว่างการแสดง นักเรียนปัจจุบันก็อยู่ท่ามกลางศิษย์เก่าซึ่งมีจิตใจเอื้อเฟื้อกว้างขวาง

อย่างที่หวังว่าผู้ชื่นชมวัยเยาว์จะรับถ่ายทอดไว้

ผมขอให้พวกเด็กๆ นอนหลับให้พอและลุกออกจากเตียงสายกว่าปกติหน่อย เพราะทำแบบทดสอบของรัฐไปแล้ว หนังสือก็เรียนจบแล้ว ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องมาโรงเรียนแต่เช้า แต่พวกเขาไม่ฟัง แทนจะเรียกได้ว่า ทุกเช้า ทั้งกลุ่มจะมาถึงภายในหกโมงครึ่งเพื่อมาเก็บกวาดงานของคืนที่แล้ว และเริ่มจัดเตรียมงานแสดงครั้งถัดไป มันเป็นชุมชนที่มีพลังจากความสัมพันธ์ฉันมิตรอย่างที่ไม่มีการในพวกเขาเคยเป็นส่วนหนึ่งมาก่อนพอสัปดาห์สุดท้ายใกล้เข้ามา บางคนแสดงความเครียดสรว้อยๆ ที่ว่าถึงป้ายวันเสาร์วันหนึ่ง มันจะสิ้นสุดลง

เมื่อไค้บังคับเป็นครั้งสุดท้าย นักเรียนก็สิ้นความรู้สึกไม่ได้พากันร้องไห้ ผมเตือนพวกเขาให้นึกถึงว่า การแสดงอาจจบลงแล้ว แต่บทเรียนที่พวกเขาได้เรียนรู้จะอยู่กับพวกเขาตลอดชีวิตที่เหลือ ผมยังให้กำลังใจพวกเขาด้วยภูมิปัญญาของ ดร.ซูสด้วย โดยการเตือนให้นึกถึงคำพูดที่ว่า “อย่าร้องไห้เสียใจที่มันจบลง หากจงยิ้มที่มันเกิดขึ้น”

ในยุคของการประเมินโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน และยุคที่ผู้คนเรียกร้องเอาข้อมูล เราจะวัดคุณค่าของผลงานการแสดงละครอย่างนี้ได้ยังไง ในระยะยาว ข้อเท็จจริงที่ว่าเด็กเหล่านี้เอาชนะอุปสรรคได้เสมอ และได้เข้ามหาวิทยาลัยที่โดดเด่นน่าจะเป็นเริ่มเป็นผลการประเมินได้เด็กๆ พวกนี้หลายคนกลับมาดูการแสดงและบอกกับผมว่าบทเรียนที่ได้ไปช่วยพวกเขาให้ผ่านพ้นทั้งเวลาที่ดีและที่เลวร้ายไปได้

กระนั้น ในระยะสั้น การประเมินโดยละเอียดถึงคุณค่าของการแสดงมาจากเคลย์ตัน สตรอมเบอร์เกอร์ ครูที่เยี่ยมยอดซึ่งอยู่ที่เมืองออสติน รัฐเท็กซัส เคลย์ตันสอนเชกสเปียร์ให้เด็กๆ และยังทำงานให้แก่มหาวิทยาลัยแห่งเท็กซัสด้วย เขาเกี่ยวข้องกับค่ายเชกสเปียร์ที่ไวน์เดล ค่ายโดดเด่นที่เด็กๆ เรียนรู้ทักษะอย่างเดียวกับเด็กๆ ที่ไฮบาร์ต หลังจากพาเด็กของเขาสองคนมาดูการแสดงสองครั้ง เคลย์ตันให้ข้อสังเกตต่อไปนี้ ครูที่ต้องการใส่การละครเข้าไปในโปรแกรมของตนจะทำได้ดีถ้าทำตามข้อคิดที่ลุ่มลึกจากการใคร่ครวญของเคลย์ตันเกี่ยวกับเรื่องที่ว่ากรรมมี

ส่วนร่วมในละครมีความหมายอะไรบ้างสำหรับเด็กๆ และผู้ชมที่ได้ดูพวกเขา

เรฟ-

ถ้าไม่สายเกินไป ฝากแสดงความยินดีเต็มหัวใจให้กับชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตทั้งหมดด้วย ถ้าจะใช้คำโปรดยของหนึ่งในอาจารย์เก่าวิชาเซกสเปียร์ของผม ซึ่งเขาจะใช้กับละครที่ดีที่สุดเท่านั้น ผมต้องบอกว่าละครนั้นแจ่มจรัสในทุกด้าน

ผมแน่ใจว่าคืนนี้จะเป็นช่วงเวลาที่พิเศษอีกครั้งหนึ่ง อาจจะมีพิเศษที่สุดก็ได้

ผมคิดอยู่เมื่อเช้านี้ว่า สำหรับผม มีเกณฑ์หลักอยู่ห้าอย่างที่จะตัดสินการแสดงละครเซกสเปียร์ที่เยี่ยมยอดไม่ว่าใครจะแสดงก็ตาม จะเป็นเด็กประถมสี่หรือนักแสดงคณะละครอียัลเซกสเปียร์ (ผมพยายามทำให้เหลือสามข้อ แต่ไม่รู้จะเลือกตัดข้อไหน)

1. ฉันได้เรียนรู้อะไรใหม่เกี่ยวกับละครนั้นไหม
2. ฉันนึกอยากจะได้อยู่ในละครบนเวทีนั้นกับพวกนักแสดงไหม

3. เป็นที่ชัดเจนใหม่ว่าสมาชิกแต่ละคนของคณะละครได้ทุ่มเทตัวเองอย่างถวายหัวแก่ละครจนกระทั่งผลงานโดยรวมของทั้งคณะนั้นยิ่งใหญ่กว่าที่จะเป็นเพียงการรวมตัวกันของคนในคณะเท่านั้น แต่ละคนน่าจะได้ทุ่มเทตัวเองด้วยการแสดงความเคารพอย่างลึกซึ้งต่อด้อยคำที่อยู่ในบทประพันธ์และต่อความลึกซึ้งของละคร - อย่างที่นิคช่างทอกล่าวไว้ว่าเป็นความลึกซึ้งที่ “ไม่มีสิ้นสุด”

(พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ พวกเขาได้พานพบประสบการณ์สร้างสรรค์อย่างเดียวกันกับของเซกสเปียร์และนักแสดงของเขาไหม)

4. ฉันรู้สึกดีขึ้นกับโลกตอนที่การแสดงจบแล้วมากกว่าตอนที่มาถึงใหม่

5. ฉันทั้งหัวเราะและร้องไห้เวลาดูบางตอนใหม่

คำตอบต่อคำถามทั้งห้าข้อนี้คือ ใช่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 2 (โอ๊ย! ผมอยากร้องเพลงและเหวี่ยงแขน และร่ำกอลอง และพับผ้า!) ซึ่งในประสบการณ์ผมหาได้ยากมาก ผมแน่ใจว่าเซอร์เอียนจะเห็นด้วยกับผมเรื่องนั้น

เพราะฉะนั้น ขอแสดงความยินดีด้วยกันกับพวกคุณทั้งหมด และขอบคุณมากๆ สำหรับการทำงานหนักของคุณ

เรากลับไปเทกซ์สอย่างมีพลัง มีแรงบันดาลใจ และรู้สึกถึงสปิริตของบอททอมอีกครั้งผู้ซึ่งพร้อมและกระหายจะเล่นบทบาทใดก็ได้ด้วยความกล้าหาญและความเบิกบานและความกระตือรือร้น อีกนานกว่าผมจะลืมภาพสิงโตยิ้มหวานของเกรซ สตาร์วอลิงผู้ถูกเอาเปรียบของแอนโทนี (ขอบคุณเป็นที่สุด) พักผู้รีนเรจของยูจิน เฮเลนาผู้จริงจังของซินดี้ นิค บอททอมที่อบอุ่นและขี้เล่นของจูโฮ... ธิซุสและโอเบอร์อนผู้เป็นปริศนา นางทิงของอีแวน... ฮีฟโพลีตาผู้แกร่งกล้าของซินเธีย... อีเจียสผู้บูดบึ้งน่าขันแต่ก็อ่อนไหว... เซอร์มีอาผู้เหี้ยมคมของจูลี... คู่ดวลดิมีเทรียสและไลแซนเดอร์ของแบรนดอนและจัสติน... และฟีโลสเตอร์ผู้จริงจังของคาร์ลอส... อ้อ แล้วก็มีธิสปีผู้นำทิงของสติเฟน โบหน้านั้นที่ลอยเด่นอยู่กลางวิกผมสีขาวยาวและชุดกระโปรง... วอลผู้แข็งแกร่งของรูดี ไทเทเนียผู้ดูเหมือนจริงจังแต่ก็เหมือนฝันของแจนนิส (เธอทำได้ยังไงนะ) ภูติพรายทั้งหมดและนักเต้นและนักร้องทั้งหมด และแน่นอน ทุกคน ที่เล่นเครื่องดนตรี (ซึ่งหมายความว่าต้องเอ่ยชื่อส่วนใหญ่ในรายการนี้หรือทั้งหมดในรายการนี้ใหม่อีกครั้ง ใช่ไหม)

ผมเว้นใครไปหรือเปล่า ผมหวังว่าไม่นะ แต่ถ้าเว้นใครไปแล้วก็ อีกเดี๋ยววันนี้ ผมก็จะนึกขึ้นมาได้ตอนที่ผมทวนดูละครในใจ

เพราะว่าการเห็นมันสองรอบเป็นเพียงตอนต้นของการเริ่มสังเกต เห็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่ร่วมกันเข้าเป็นอะไรบางอย่างที่ สุดวิเศษ คือ... วิเศษอย่างที่สุด

การนั่งแถวหน้าทำให้ผมได้เห็นสิ่งที่ไม่ได้เข้าใจนักตอน คืนแรก ตอนที่ “พลเมือง” กระทบกระชาบกันในฉากเปิด ผมมา พิศวงอีกครั้งช่วงยาวนานที่อ๊วนและซินดี้นั่งอยู่ที่ยกพื้นตรงกลาง อยู่อย่างนั้น เพียงแค่... เป็นอยู่ คิดอยู่ รู้สึกอยู่ โดยไม่ได้รับร้อน ที่จะ “แสดง” แต่อย่างใด ปล่อยให้เรา ผู้ชมได้มีเวลาพิศวง ถามคำถามของเราเอง นี่เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนเสียเหลือเกินของ สิ่งที่ขาดหายไปจากผลงานการสร้างละครอาชีพส่วนใหญ่ที่ผมดู หน้าเศร้าที่ว่า ผลงานพวกนี้ดูเหมือนจะเป็นเพียงการทำตามแนวคิด เรื่องการละครที่ไม่มีคุณภาพสมัยมัธยมปลายต่อ คือเป็นเรื่อง ของการโอ้อวด การเป็นดารา การมึงงานเลี้ยงใหญ่โตหลังจากการ แสดง การมีผู้คนมาแสดงความชื่นชม... ฟั่นๆ แล้วคือการแสดงว่า คุณฉลาดกว่าท่านผู้เฉาเชกสเปียร์ที่น่าเบื่อขนาดไหน

ผมรู้ว่าฝีมืออาชีพช่างนอกนั้นที่ไปไกลกว่านั้น... แต่หายาก คุณจะค้นพบสิ่งนี้เมื่อคุณอายุมากขึ้นเหมือนกัน ความรู้สึกอย่าง ไฮบาร์ตันนี้อยู่ไหนนะ (สำหรับผม มันคือความรู้สึกอย่าง “ไวน์ เดล”...) ทำไมนักแสดงเหล่านั้นถึงไม่มีความเบิกบานยินดีอย่าง เดียวกันนะ

ก็พวกเขาไม่มีเรฟเป็นครูนะสิ...! หรือไม่มีครูของผม ดอค เฮอร์ส คุณได้รับเชิญให้เข้าไปในภาพที่หาดูได้ยาก ลืมตาไว้ (ผมว่าผม กำลังพูดกับพวกเด็กๆ อยู่ตอนนี้... ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ยิน ผม!)

ผมชอบที่ชาวเชกสเปียร์แห่งไฮบาร์ตริกและเคารพอย่างเห็น ได้ชัดซึ่งถ้อยคำ เรื่องราว ละคร และชายผู้ขีดเขียนทั้งหมดนั้นลง บนกระดาษด้วยปากกาทำนงนหกเมื่อประมาณ 400 ปีมาแล้ว นั่น คือความเคารพที่ครูของผมปลูกขึ้นในตัวผมเกือบ 30 ปีมาแล้วที่

มหาวิทยาลัยแห่งเท็กซัสในประสบการณ์การแสดงละครเชกสเปียร์
ของผม และผมซ็อกที่ตระหนักว่าในระยะหลายทศวรรษที่ผ่านมา
แนวทางอย่างนั้นหาได้ยากยิ่ง

พวกคุณทั้งหมดเข้าใจ นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมเซอร์เอียนถึง
นั่งฟังอยู่ตรงนั้น คุณฟัง - ฟังกันและกัน ฟังถ้อยคำ ฟังดนตรีที่อยู่
เบื้องหลังถ้อยคำพวกนั้น คุณเคารพสิ่งที่แฮมเลตเรียกว่า “หัวใจ
แห่งความลึกลับของข้า” ความเข้าใจที่ว่าเราไม่มีวันพูดว่า “เสร็จ
แล้ว” กับละครได้ เราไม่มีวันหยุดสำรวจและพยายามทำให้มัน
ดีขึ้น และความเข้าใจที่ว่ากระบวนการนี้ยังคงดำเนินต่อไปหลัง
จากไฟสว่างขึ้นมาใหม่ และเราเดินหรือขับรถหรือขี่จักรยานกลับ
บ้าน

เพราะฉะนั้น ใช่ สิ่งที่สำคัญคือ - ถ้าคุณเข้าใจเรื่องนี้เกี่ยวกับ
เชกสเปียร์ คุณก็ควรจะเริ่มเข้าใจมันเกี่ยวกับชีวิตด้วยบ้างเช่นกัน
วิลทำได้ยังไงนะ ผมว่าเราจะไม่มีวันรู้ แต่ด้วยเหตุผลอะไรบาง
อย่าง การดำดิ่งลึกเข้าไปในละครของเขาคือการดำดิ่งลึกเข้าไป
ในชีวิตเอง พวกคุณทั้งหมดได้ทำอย่างนั้น และมันเป็นอะไรบาง
อย่างที่จะอยู่กับคุณไปตลอดชีวิตที่เหลือของคุณ และของเราด้วย
เป็นของขวัญที่คุณให้กับเรา ทำด้วยมือ

ขอบคุณสำหรับงานหนัก ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความใจ
กว้างของคุณ และแน่นอน เราจะพบคุณปีหน้ากับเรื่อง *Measure
for Measure...*!

ขอให้โชคดี

เคลย์ตัน เอล

(และแน่นอน แองจี้กับเอมมาด้วย)

คำขอบคุณ ช่วยกันคนละไม้คนละมือ*

นานแสนนานมาแล้ว ในปี 1985 ผมเคยนั่งอยู่ที่ป้ายรถเมลล์โคตเดี้ยวแห่งหนึ่งเวลา 16:00 น. ลึบตาห้ละห้าวัน มันเป็นปีแรกของผมที่โฮบาร์ต และเป็นปีที่สามที่ผมทำงานสอน ผมอยู่บ้านเล็กๆ ห่างจากโรงเรียนไปกว่าสามสิบลไมล์และไม่มีรถ ผมใช้เงินทั้งหมดของผมไปกับชั้นเรียน ไม่ได้มีแผนการใหญ่โตใดๆ ผมแค่พยายามทำดีที่สุดของผมด้วยทักษะที่มีอยู่น้อยมาก และความรู้ซึ่งยิ่งน้อยเข้าไปอีก ตอนนั้น ผมไม่ได้รู้สึกว่าการตื่นตอนตีสามสิบห้านาทีเพื่อไปทำงานหลังจากทำงานพิเศษจนถึงห้าทุ่มจะดูเป็นเรื่องบ้า แต่มันบ้าจริงๆ

เมื่อผมเจอบาร์บารา ซึ่งผมจะโชคดีพอที่จะได้แต่งงานด้วย เธอเป็นคนนำน้ำเย็นมาขโลมให้เมื่อใช้ขึ้นสูง เธอและครอบครัวของผมจัดความบ้าออกไปและทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างมีความหมาย

ผมเคยอยู่โดดเดี่ยวลำพัง แต่ผมไม่ได้โดดเดี่ยวลำพังอีกต่อไปแล้ว มีหลายคน que เลือกจะนั่งข้างๆ ผมบนม้านั่งรถเมลล์และกระตุ้นให้ผมรับความช่วยเหลือจากพวกเขา

ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้น ซึ่งเป็นเล่มที่สี่ของผม เพราะบอนนี่ โชลัวร์ เป็นคนแรกที่เห็นว่าเรื่องราวของห้อง 56 สามารถช่วยคนอื่นได้ บอนนี่ ซึ่งเป็นตัวแทนและเป็นเพื่อนของผมมองเห็นความหวังและความเป็นไปได้ต่างๆ ที่ผมแบ่งปันกับคนอื่นได้ ผมต้องขอบคุณเธอตลอดไป

* With a Little Help from My Friends จากเพลงของ The Beatles

บอนนี่แนะนำให้คุณรู้จักกลุ่มเพื่อนใหม่ที่สำนักพิมพ์เพนกวิน แคลร์ เฟอร์ราโร คนพิเศษไม่ธรรมดาที่ห่วยไยนักเรียนของผมและสิ่งทีพวกเขาเสนออย่างจริงจัง เวนดี วอลฟ์ ผู้โด่งดังที่ไม่เคยยอมลดหย่อนมาตรฐาน ความซื่อสัตย์แนวแน่หาที่เปรียบไม่ได้ของเธอนั้นทำให้เธอเป็นบรรณาธิการที่ปราดเปรื่องและช่วยเหลืออย่างที่สุดที่เราจะอยากรู้จัก เวลาเขียนหนังสือสักเล่ม คนแต่งหนังสือจะต้องสามารถไว้วางใจคนที่ช่วยเขา แล้วผมจะไม่ไว้วางใจ เควิน โดเทิน ได้ยังไง เขาไม่เพียงแต่ช่วยสร้างสิ่งที่ผมเขียนเท่านั้นแต่ยังแลกเปลี่ยนเรื่องราวกับผมด้วยเกี่ยวกับเรย์ เดวีส์ และเดอะคิงส์ เขาเป็นคนที่น่านับถืออย่างยิ่งจริงๆ

Real Talk for Real Teachers มีอยู่ขึ้นมาได้เพราะเพื่อนๆ เหล่านี้ แต่ไม่มีหนังสือเล่มไหนที่ไม่มีเรื่องราว และห้อง 56 แนนไปด้วยมนุษย์ที่น่ารักที่ทำให้ทั้งหมดนี้เป็นไปได้

เซอร์เอียน แมคเคลเลน เป็นพอมดสำหรับชาวเซกสเปียร์แห่งไฮบาร์ทนานก่อนที่เขาจะก่อนที่เขาจะแสดงเป็นแกนดัลฟ (ใน *Lord of the Rings*) และฮัล โศคบรุก (นักแสดงผู้เสนอละครเดี่ยวเรื่องผลงานของมาร์ค ทเวน) ก็อยู่กับเด็กเสมอเมื่ออ่านหนังสือซึ่งเหมือนกำลังเดินทางล่องแม่น้ำมิสซิสซิปปี

ขอบคุณ แมรี ออลเดน, บิลล์ แอนเดอร์สัน, เฮเลน บิง, โจแอน เบอร์ดัน, จูดี แคมป์เบลล์, บรูซ กับ มาตี คอฟฟีย์, พอล คัมมิงส์ กับ ลีลี, บิลล์ แกรม, ริชาร์ด กับ ไฮดี้ แลนเดอร์, ปีเตอร์ กับ มาร์ชู แมกนิโคล, บัส แมกคอยล์, แจน มิลเลอร์, สตีเวน กับ เคย์ ออนเดอร์ตองค์, แลร์รี สมีค, บิลล์ กับมิเชล เทสซิเออร์, เคย์ ทอร์นบอร์ก, แอน ฮวาง และมูลนิธิอีกนับสิบๆ แห่งที่เปิดประตูมากมายให้พวกเด็กๆ

ลูอิส ชาร์คิเซียน และลี โคเอน เป็นเพื่อนที่วิเศษที่สุด ขอบคุณเป็นล้านครั้งสำหรับเสียงหัวเราะ คำคินที่น่าทรงจำ เครื่องปรุงอาหาร วันขอบคุณพระเจ้า และการทะเลาะกันเรื่องประเด็นปัญหาสำคัญอย่างเช่น สมควรจะถือว่าวง The Moody Blues เป็นวงร็อกแอนด์โรลหรือไม่

มีครูตีเด่นจากทั่วโลกมาเยี่ยมทุกวัน และมีมากเกินกว่าจะลงรายชื่อกันหมดได้ในที่นี้ ขอขอบคุณที่แบ่งปันทั้งเสียงหัวเราะและน้ำตาด้วยกันมากล้น เราเตือนกันและกันให้นึกได้ว่าไม่มีเหตุผลที่จะต้องนั่งรอรถเมล์คนเดียวตอนสี่โมงเย็น

มีผู้ปกครองมากมายที่ให้ความรักความไว้วางใจแก่ผม ขอขอบคุณดีกับซินดี้ และขอบคุณครอบครัวที่มีเค้กวันเกิดให้ผมทุกปี แม้กระทั่งหลังจากที่พวกลูกสาวของคุณจบจากห้องเรียนของผมไปแล้วสิบห้าปี

ท้ายที่สุด แน่นอน และที่สำคัญที่สุดกว่าใครทั้งหมด ก็คือชาวเซกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตที่เหลือเชื่อ

ขอบคุณ โจแอน ถ้าคุณเป็นนักเรียนเพียงคนเดียวที่ผมได้มีวันสอน นั่นก็คงจะพอแล้ว คุณเป็นนักเรียนที่ได้สอนผมมากกว่าที่ผมจะมีวันเคยสอนคุณได้

ขอบคุณแมทธิ, เจฟเฟอร์สัน, แองเจลา, อินยอง, อวียอง, โจแอนนา, อลิซาเบท, ออสก้า, จีบอน, รูดี, อัลเบิร์ต, เทรซี, ลินดา, แอบ - เดียล, ดาเมียน และแอลซ่า ความรักและความสนับสนุนของคุณมีความหมายกับผมยิ่งกว่าที่คุณจะมีวันรู้

ขอบคุณทุกคนที่ตอบแทนคืนให้ต้นไม้ซึ่งเป็นผู้ให้มากมาย นานมากมาแล้ว ผมนั่งอยู่คนเดียวบนม้านั่ง แต่เพราะคุณทั้งหลาย ผมไม่ได้อยู่ตามลำพังอีกต่อไป และวันเวลาดีๆ ก็มีแต่จะยิ่งดีขึ้นไปอีก ผมผ่านเรื่องต่างๆ ไปได้ก็ด้วยความช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ จากเพื่อนๆ ของผมนี้แหละ

ฉบับครั้งที่ 3

DPU สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

TEACH Like Your Hair's on Fire
The Methods and Madness Inside Room 56

ครูนอกกรอบ
กับ
ห้องเรียนนอกแบบ
สรรพวิธีและสารพัดลูกบ้าในห้อง 56

เรฟ เอสควิท
RAFE ESQUITH

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ครูนอกกรอบกับห้องเรียนนอกแบบ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 3 (2557)
โดย สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

“เป็นหนังสือ ‘ภาคปฏิบัติ’ สำหรับการฝึกฝนปลูกฝัง ทักษะสำหรับศตวรรษที่ 21 (21st Century Skills)... เป็นหนังสือที่นักการศึกษา ครูและนักศึกษาศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ทุกคนต้องอ่าน ไม่ว่าจะสอนนักเรียนระดับใดก็ตาม”ศ. นพ.วิจารณ์ พานิช

There Are No Shortcuts. นักเรียนห้อง 56 มาถึงห้องเรียนก่อนฟ้าสว่าง และลงมือทำโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ตั้งแต่ 7 โมงเช้าก่อนโรงเรียนเช้า หลายคนอยู่บนมัตค้ำหลังโรงเรียนเลิก และยังคงสมัครใจมาเรียนในช่วงปิดเทอมด้วย เด็กๆ รู้ดีว่าพวกเขาต้องทุ่มเทเต็มที่ เพราะไม่มีทางลัดไปสู่ความสำเร็จ

Daily Program		
6:30	AM	Doors
7:00	AM	Problem Solving
8:00	AM	Written Language
8:30	AM	Mathematics
9:30	AM	Literature
10:30	AM	Science
11:00	AM	Classical Guitar Lessons
11:20	AM	United States History
12:00	PM	Geography/Economics
12:30	PM	LunchRock n'Roll Guitar Lessons
1:20	PM	Fine Arts
2:20	PM	Physical Education

ตารางเรียนและกิจกรรมของห้อง 56

ทดลองวิทยาศาสตร์ เด็กๆ ใช้ความรู้จากวิชาฟิสิกส์สร้างเครื่องจักรอย่างง่าย การลงมือทำลองผิดลองถูก เป็นพื้นฐานของการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาอันเป็นทักษะสำคัญเมื่อพวกเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เมื่อเด็กๆ สนุกสนาน พวกเขาจะเรียนรู้ได้มากกว่าการฟังครูหรือการท่องจำจากตำรา

เพื่อนและพันธมิตร ครูไม่สามารถทำทุกอย่างเพียงลำพัง การขอความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากบุคคลภายนอกช่วยให้กิจกรรมนอกหลักสูตรบรรลุเป้าหมาย เด็กๆ เองก็ได้เรียนรู้และแรงบันดาลใจจากมืออาชีพเหล่านั้น

เอียน แมกเคลเลน ผู้แสดงเป็นแกนดาลฟี ในภาพยนตร์ Lord of the Rings เป็นนักแสดงละครเชกสเปียร์อาชีพระดับตำนานที่ประทับใจการแสดงของเหล่านักแสดงสมัครเล่น เขากลายเป็นเพื่อนและที่ปรึกษาของชาวคณะเชกสเปียร์แห่งไฮบาร์ตจนถึงทุกวันนี้

อนุสาวรีย์ Crazy Horse หัวหน้าชนพื้นเมืองอินเดียนเผ่า Lakota ส่วนหนึ่งของการศึกษาประวัติศาสตร์อเมริกา ในการเดินทางทุกครั้ง ครูเรฟจะใส่ใจกับการเตรียมการทุกขั้นตอน แม้กระทั่งรายละเอียดเล็กน้อยเพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนจะปฏิบัติตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ ได้ทั้งความรู้ ความสนุกสนาน และที่สำคัญคือปลอดภัย

เยี่ยมชมอาระสถานที่ฝังศพทหารนรนามที่ Arlington National Cemetery การจัดทำทัศนศึกษา เป็นกิจกรรมสำคัญที่เปิดโลกใบใหญ่ให้เด็กๆ ครูเราจะบอกกับนักเรียนเสมอว่า เราไม่ได้ทิ้งห้องเรียนไป เราเพียงแต่ย้ายห้องเรียนใหม่ เด็กๆ จะต้องเตรียมตัวอย่างดีตลอดทั้งปีเพื่อพิสูจน์ว่าตนสมควรได้รับโอกาสพิเศษเช่นนี้

Elizabethan Theatre คณะละครเชกสเปียร์แห่งโฮบาร์ตเยี่ยมชมโรงละครที่สร้างตามแบบโรงละครยุคสมเด็จพระราชินี Elizabeth ที่ Lithia Park เมือง Ashland รัฐ Oregon เด็กๆ รู้จักชีวิตที่ไม่มีในตำราเรียนหรือการสอบประเมินผลจากการเดินทางและพบปะผู้คนมากมาย

แกะสลักฟักทองเป็นตะเกียง แจ็ก-โอ-แลนเทิร์นสำหรับเทศกาลฮัลโลวีน เด็กๆ สนุกกับกิจกรรมหลายอย่างระหว่างการเดินทางไปร่วมงานโอเรกอนเชกสเปียร์เฟสทีวัล ที่เมืองแอชลแลนด์ รัฐโอเรกอน เพื่อชมการแสดงละครเชกสเปียร์ของนักแสดงมืออาชีพทุกปี

The Hobart Shakespearians การจัดแสดงละครจากวรรณกรรมของเชกสเปียร์เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลาฝึกซ้อมและเตรียมการแสดงเกือบตลอดทั้งปี ทำให้เด็กๆ ได้พัฒนาการอ่านและทักษะอื่นๆ แต่เป้าหมายสำคัญคือการฝึกเด็กๆ ให้รู้จักอดทน มีความมั่นใจ กล้าแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น มีน้ำใจคอยช่วยเหลือเพื่อนๆ และไม่กลัวความผิดพลาด

Be Nice. Work Hard. ผู้คนทั่วโลกที่ได้ชมการแสดงของชาวคณะละครเชกสเปียร์แห่งไฮบาร์ดต่างพากันทึ่งที่เด็กๆ เข้าถึงชีวิตจิตใจของตัวละครเชกสเปียร์ได้อย่างน่าอัศจรรย์ พวกเขายังเล่นดนตรีประกอบการแสดงเองได้อย่างไม่มีที่ติ ไม่ว่าจะเป็นแนวร็อคอย่าง Radioheads หรือคลาสสิกอย่าง Vivaldi พวกเขาเรียนรู้จากมืออาชีพและฝึกซ้อมอย่างจริงจัง

ไม่จำเป็นต้องเป็นละครเชกสเปียร์ ครูควรนำสิ่งที่ตนคลั่งไคล้มาเป็นกิจกรรมสร้างเสริมการเรียนรู้ ถ้าครูหลงใหลในการทำอาหาร ทำสวน วาดภาพ จงใช้เวลาเพื่อทำกิจกรรมนั้นร่วมกับเด็กๆ การคิดค้นและทำสิ่งใหม่ๆ จะทำให้ครูได้พัฒนา สนุกกับการสอน และมีไฟอยู่เสมอ

กรอกใบสมัคร โครงการเตรียมความพร้อมสำหรับการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา (College Prep Program) เปิดโอกาสให้นักเรียนที่กำลังจะจบมัธยมได้ไปเยือนสถาบันหลายแห่งเพื่อรับทราบข้อมูลสำหรับการตัดสินใจเลือกอนาคตของตน ครูเฟรมิศิษย์เก่าห้อง 56 เป็นกำลังสำคัญของโครงการ คอยให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ และเป็นแรงบันดาลใจของรุ่นน้อง

ครูเท่านั้นที่รู้ ไม่มีคอมพิวเตอร์หรือระบบการศึกษาหรือแบบทดสอบมาตรฐานใดที่จะมองเข้าไปในดวงตาของเด็กและบอกได้ว่าเด็กเข้าใจแล้วจริงๆ... “การมองเข้าไปในดวงตาของนักเรียนและมองลึกไปกว่านั้นคือความแตกต่างที่ระบบการศึกษาไม่มีวันจะเข้าใจ มีแต่ครูแท้เท่านั้นที่เข้าใจ...”